

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kate Atkinson

Güzel Haber Ne Zaman Gelir?

Çeviren: Dilek Şendil

ROMAN

*Kate Atkinson'un
YKY'deki kitapları:*

Suç Dosyaları (2008)

Çarkıfelek (2010)

Güzel Haber Ne Zaman Gelir? (2012)

KATE ATKINSON

Güzel Haber Ne Zaman Gelir?

Çeviren:
Dilek Şendil

Roman

Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları - 3589
Edebiyat - 1032

Güzel Haber Ne Zaman Gelir? / Kate Atkinson
Özgün adı: When Will There be Good News
Çeviren: Dilek Şendil

Kitap editörü: Esin Eşkinat
Düzeltili: Korkut Tankuter

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Mas Matbaacılık A.Ş.
Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No: 3 Kağıthane-İstanbul
Telefon: (0 212) 294 10 00 e-posta: info@masmat.com.tr
Sertifika No: 12055

Çeviriye temel alınan baskı: Doubleday, 2008
1. baskı: İstanbul, Nisan 2012
ISBN 978-975-08-2246-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2008
Sertifika No: 12334
© Kate Atkinson, 2008

Bu kitabın telif hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

*Dave ve Maureen'a – daha nicelerini
yaşayacağımız birlikte geçen güzel günlere*

Asla bilmeyiz gittiğimizi,
– ne zaman gideceğimizi
Alay eder, kapıyı kaparız;
Kader gelir, sürgüler peşimizden,
Sokulup tek söz edemeyiz.

Emily Dickinson

Verdikleri bilgiler ve yaptıkları yardımlar nedeniyle Martin Auld, Malcolm Dickinson (İskoçya Polis Teşkilatı Müfettiş Yardımcısı), Russell Equi, Detektif Başkomiser Malcolm Graham (Lothian Bölgesi ve Sınır Güvenliği Örgütü), kuzenim Binbaşı Michael Keech, Dr. Dough Lyle, Dedektif Başkomiser Craig Naylor (Lothian Bölgesi ve Sınır Güvenliği Örgütü), Bradley Rose, Dedektif Başkomiser Eddie Thompson (Metropol Emniyet Örgütü), Dr. Anthony Toft ve kitabın adını bulmamda bana fikir veren kuzenim Timothy Edwards'a teşekkürü borç bilirim. (Eğer herhangi bir yanlışım olduysa özür dilerim.)

Wensleydale ile Güneybatı Edinburgh'un coğrafyasını biraz kısa ve yüzeysel anlattım. Edebi gerekçeler nedeniyle beni maruz görün. Midmar düzlüğünde hiç at görmedim ama bu hiç görmeyeceğim anlamına gelmez.

I

Eskiden

Hasat

Asfalttan yükselen sıcaklık cephedeki siperler misali başlarının hizasını geçen gür çalılarının arasında sıkışmıştı.

"Boğucu," dedi anneleri. Onlar da kapana kısılmış hissediyorlardı kendilerini. "Hampton Sarayı'ndaki labirent gibi," dedi kadın. "Hatırladınız mı?"

"Evet," dedi Jessica.

Joanna itiraz etti, "Hayır."

Anneleri Joanna'ya döndü, "Sen daha bebeciktin. Joseph gi-biydin." Jessica sekiz yaşındaydı, Joanna altı.

Dar yolun ("keçiyolu" derlerdi buraya) bir o yana, bir bu yana kıvrılması ileriye görmeye engel oluyordu. Bir araba "apan-sız çıkagelirse" diye çalılara yakın ilerlemeleri ve köpeği tasmay-la yürütmeleri gerekiyordu. Jessica en büyükleriydi, dolayısıyla tasmayı da hep o tutardı. Köpeği eğitmeye epey zaman harca-mıştı. "Yat!", "Otur!" ve "Gel!" Anneleri Jessica'nın da köpek kadar söz dinlemesini gönlünden geçirirdi. Komuta her zaman Jessica'daydı. Anneleri, "Kendine ait fikirlerinin olmasında bir sakınca yok," dedi Joanna'ya dönerek. "Kendini savunmalısın, kendi kararlarını vermelisin." Oysa Joanna kendi kararlarını vermek istemiyordu.

Otobüs geniş yolda onları bırakmış, sonra da başka bir yere doğru yola devam etmişti. Hep birlikte otobüsten inmeleri tam bir "merasim"di. Anneleri paket gibi Joseph'i kolunun altına sıkıştırmış, öbür eliyle son model bebek arabasını açmak için sallamıştı. Jessica ile Joanna da alışveriş torbalarının aşağı indirilmesi

işini üstlendiler. Köpek kendi başının çaresine baktı. "Kimse kılını kıpırdatıp yardıma yeltenmiyor," diye sızlandı kadın kızlarına. "Fark ettiniz mi?" Etmişlerdi.

Otobüs gri mavi dumanlar ve sıcaklık püskürterek uzaklaşırken anneleri, "Babanızın içine ettiğimin kır yaşantısı," diye devam ediyordu. Derken elinde olmadan uyardı, "Siz sakın küfretrmeyin. Yalnızca ben küfredebilirim."

Artık arabaları yoktu. Babaları ("alçakherif") çekip giderken arabayı da götürmüştü. Babaları kitaplar, "romanlar" yazardı. Raftan bir tane alıp Joanna'ya göstermiş, arka kapağındaki fotoğrafı işaret ederek, "Bak, bu benim," demişti, ama okumasına izin yoktu, halbuki kız çoktandır iyi bir okurdu. ("Daha değil, bir gün okursun. Yetişkinler için yazıyorum, kusura bakma," diye gülmüştü babası. "İçinde bazı şeyler... neyse.")

Babaları Howard Mason'dı, annelerinin adıyla Gabrielle. Bazen insanlar heyecanlanır, babalarına gülümseyerek, "Siz bizim Howard Mason mısınız?" diye sorarlardı. (Ya da bazen gülümsemeden, "Ha, şu Howard Mason" derlerdi, Joanna emin olamasa da bu daha farklı gelirdi ona.)

Anneleri babalarının onları köklerinden söküp "hiçliğin ortasına" diktiğini söylüyordu. "Ya da daha yaygın adıyla Devon'a," demişti babaları. "Yazmak için bir yer" lazımdı ona. Hem "doğayla iç içe olmak" hepsi için iyi olacaktı. "Televizyon da yok!" diye eklemişti sanki hoşlarına gidecek bir şeymiş gibi.

Okulu, arkadaşları, sonra *Wonder Woman* ve şimdiki gibi önce bir keçi yolu, ardından bir yol boyunca yürüyüp iki otobüs değiştirerek dönüşte yine aynısını yapmak yerine, *Beano* ve meydan şekerini satın alabileceğin, üç çeşit elmadan birini seçebileceğin dükkâna yürüme mesafesinde olan bir ev Joanna'nın burunda tütüyordu hâlâ.

Devon'a taşındıktan sonra babalarının ilk yaptığı iş altı kızıl tavuk ve arı dolu bir kovan satın almak olmuştu. Sonbaharı evin önündeki bahçeyi kazarak geçirmişti, böylece "bahara hazır olacak" diyordu. Yağmur yağınca bahçe bataklığa dönmüş, çamur evin dört bir yanına taşınmış, hatta yatak çarşaflarına bile bulaşmıştı. Kışın bir tilki gelip henüz tek bir yumurta bile vermemiş olan tavukları yemiş, arılarsa, babalarının dediğine göre, "görül-

memiş” soğuklarda donmuştu. Bütün bu olanlara yazdığı kitapta (“roman”) yer verecekti babaları. Anneleri, onun bu sözlerine karşılık, “İyi öyleyse,” demişti.

Babaları mutfakta yazıyordu, çünkü evin azıcık daha sıcak tek odası orasıydı, o da annesinin, keyfine göre hareket eden, “ömür törpüsü” kocaman Aga kuzinesi sayesinde. Babası “çok şanslıyım,” diye mırıldanıyordu. (Kitap hiç iyi gitmiyordu.) Hepsi, hatta anneleri bile burnunun dibindeydi.

“İs kokuyorsun,” diye şikâyet ederdi annesine. “Ayrıca üstüne lahana ve süt kokusu sinmiş.”

Annesi cevabı yapıştırdı, “Sen de fiyasko kokuyorsun.”

Aslında anneleri türlü tuhaf kokular yayardı, boya, terebentin, tütün, babalarının ona on yedi yaşında henüz “Katolik okul öğrencisi” olduğu yıldan beri aldığı, “Geri geleceğim” mesajını veren *Je Reviens* parfümü. Babalarının dediğine göre anneleri “bir içim su” idi, ama anneleri “ressam” olduğunu söylemesine rağmen Devon’a geldiklerinden beri bir kere olsun eline fırça almamıştı. “Evlilikte iki yaratıcı yeteneğe birden yer yok” derdi o kendine özgü tavrıyla incecik kahverengi sigaralarından birini içine çekip kaşlarını kaldırarak. *Thigariyo* sözcüğünü yabancılar gibi telaffuz ederdi. Çocukken, bir gün onları götüreceği uzak diyarlarda yaşamıştı. Sıcakkanlı biri olduğunu, sürüngenler gibi soğukkanlı olan babalarına benzemediği söylerdi. Zeki bir kadındı, komik ve sürprizlerle doluydu, arkadaşlarının anneleri gibi değildi. Babaları “egzotik” diye söz ederdi ondan.

Kimin ne koktuğuyla ilgili münakaşa sona ermemişti besbeli, çünkü anneleri dolaptan mavi-beyaz çizgili sürahiyi kapmış ve masanın başında, sanki sabırla beklerse sözcükler kendi kendilerine kâğıda dökülecekmiş gibi gözlerini daktilosuna dikmiş oturan babalarına fırlatmıştı. Sürahiyi başına yiyen babaları şaşkınlık ve acıyla kükredti. Joanna’yı ancak hayran bırakacak bir hızla Jessica fırlayıp mama sandalyesinde oturan Joseph’i kucağına aldığı gibi Joanna’ya “Hadi gel,” dedi ve birlikte üst kata çıkıp Joanna ile Jessica’nın yattığı iki kişilik yatakta Joseph’i gıdıklamaya başladılar. Yatak odasında soba yoktu, yatağın üstü kat kat yorganlar, annesinin mantolarıyla doluydu. Sonunda üçü birden nem, naftalin ve *Je Reviens* kokuları arasında uykuya dalmışlardı.

Joanna uyanıp da gözünü açtığında Jessica'nın sırtını yastıklara dayamış, elinde eldivenler, kulağında kulaklıklarla oturduğunu gördü, mantolardan birini de çadır gibi başından aşağı sarkıtmıştı. Fener ışığında kitap okuyordu.

"Elektrik kesildi," dedi gözünü kitaptan ayırmadan. Duvarın arkasından gelen korkunç hayvan seslerini duyuyorlardı, demek ki anneleriyle babaları yeniden dost olmuşlardı. Jessica, sesleri dinlemek zorunda kalmasın diye Joanna'ya sessizce kulaklıklarını uzattı.

Nihayet bahar gelince babaları bahçeye sebze ekmek yerine Londra'ya "öteki kadın" ile birlikte yaşamaya gitti - Joanna ile Jessica için büyük bir sürprizdi bu ama annelerinin şaşırmadığı görülüyordu. Babalarının öteki kadınının adı Martina'ydı - *şair*: Bu sözcük annelerinin ağzından bir küfür gibi çıkardı adeta. Anneleri öbür kadına (*şair*) iki kardeşin yorganın altına girip fısıldamaya cesaret ettiklerinde zehir misali havaya yayılan çok kötü isimler de takmıştı (*şillik-şirfıntı-şirret-şair*).

Artık bu evlilikte yalnızca bir kişi olmasına rağmen anneleri hâlâ resim yapmıyordu.

Peş peşe dizilmiş, patikada yürüyorlardı. Anneleri "tek sıra olun" derdi. Plastik alışveriş torbaları bebek arabasının saplarına asılırdı, eğer anneleri arabayı bırakacak olsa ağırlıktan arkaya devrilirdi.

"Mültecilere benziyoruz," dedi. "Ama daha umudumuz tükenmedi," diye neşeyle eklemeyi de ihmal etmedi. Yaz sonunda, "okul zamanı geldiğinde" şehre geri döneceklerdi.

Jessica tıpkı annesi gibi, "Tanrı'ya şükür," diye atıldı.

Joseph arabada, ağzı açık uyurken göğsü hafifçe hırıldıyordu, yaz nezlesini atlatamamıştı henüz. Ateşler içinde yandığını gören anneleri bezlerini çıkarmış, Jessica da serinlesin diye minicik gövdesindeki kaburgalarına doğru üflemeğe başlamıştı, ta ki annesi "Uyandırma çocuğu," diyene kadar.

Hava buram buram gübre kokuyordu, çürümüş çimenle eşek maydanozu kokusu Joanna'nın burun deliklerini sızlattı, hapşırma başladı.

“Talihsizlik işte,” dedi annesi, “benim alerjilerim sana geçmiş demek.” Annelerinin karaya çalan saçlarıyla beyaz tenini “güzel oğlan” Joseph almıştı, yeşil gözleriyle “ressam eller” ise Jessica’daydı. Joanna’ya alerjisi kalmıştı. Talihsizlik. Joseph ile anneleri aynı günde doğmuşlardı, hoş, Joseph’in doğum günü henüz kutlanmamıştı. Bir hafta sonra bir yaşını dolduruyordu. “Çok özel bir doğum günü,” demişti anneleri. Oysa Joanna için bütün doğum günleri özeldi.

Annelerinin sırtında Joanna’nın en sevdiği elbise vardı, üstünde kırmızı çilek desenleri olan mavi bir elbise. Anneleri elbisenin artık eskidiğini söylemişti, eğer Joanna isterse, gelecek yaz kesip kumaşından ona göre bir elbise dikebilirdi. Joanna bebek arabasını yokuş yukarı iten annesinin güneşten bronzlaşmış bacak kaslarını görüyordu. Babaları onun “sıkı” bir kadın olduğunu söylerdi. Joanna’nın hoşuna gitmişti bu sözcük. Jessica da sıkıydı. Ama Joseph daha öyle değildi. Bebecikti henüz, tombul ve mutluydu. Yulaf ezmesiyle muz püresine bayılırdı, bir de annesinin kendi elleriyle yapıp karyolasının üstüne astığı minik kâğıttan kuşların olduğu dönenceye. Ablalarının onu gıdıklamasından hoşlanırdı. Severdi ablalarını.

Joanna ensesinden aşağı ter süzüldüğünü hissediyordu. Eski püskü pamuklu elbisesi tenine yapışmıştı. Jessica’dan kalma ikinci el bir giysiydi bu. “Yoksul ama dürüst,” diye gülmüştü anneleri. Gülerken kocaman dudaklarını sarkıtır, böylece mutlu olduğunda bile öyle görünmezdi. Joanna’nın nesi varsa Jessica’dan kalmıştı. Sanki Jessica olmazsa Joanna da olmayacaktı. Jessica ilerlerken, geride bıraktığı boşluğu Joanna dolduruyordu adeta.

Çalılıkların arkasında görülmez bir yerden gelen inek sesiyle irkilmişti. “Alt tarafı bir inek,” dedi annesi.

Onları göremese de Jessica atıldı, “Kızıl inekler.” Nereden biliyordu? Her şeyin adını bilirdi o, görsün ya da görmesin. Jessica’nın bildiği her şeyi günün birinde Joanna da bilecek miydi?

Keçiyolunda bir süre ilerledikten sonra karşılarında turnikeli tahta bir kapı çıkıyordu. Çocuk arabasını turnikenin üstünden geçiremeyince kapıyı açmak zorunda kalmışlardı. Jessica köpeğin tasmağını saldı, o da tıpkı Jessica’nın öğrettiği gibi kapıya tırmanıp üstünden atladı. Kapıya asılı tabelada “Lütfen Kapıyı

Arkanızdan Kapatın" yazıyordu. Jessica her zaman önden gider, mandalı açar, sonra birlikte kapıya tutunup iterek ardına dek açarlardı. Anneleri olanca gücüyle abanıp öyle iterdi arabayı, çünkü kışın ıslanan toprak sertleşmiş olur, tekerlekler açılan tuhaf yarıklara saplanıp kalırdı. Kapıyı kapatırlarken yine asılıp sallanmaları gerekirdi. Jessica mandalı takardı yerine. Bazen kapıya baş aşağı tutunurlardı, saçları süpürge gibi toprağa sürününce, annelerinden azar işitirlerdi: "Yapmayın şunu!"

Bu parkurun hemen yanında bir tarla uzanıyordu. "Buğday," dedi Jessica. Keçiyolundaki çalılar kadar olmasa da başaklar çok yüksekti. Anneleri, "Yakında hasadı kaldırırılar," dedi, sonra "kesip toplarlar hepsini," diye ekledi Joanna için. "Sen o zaman gör aksırıkla hırıltıyı ikimizde". Joanna'nın hırıltısı çoktan başlamıştı, göğsü ötüyordu.

Köpek tarlanın içine koşarak gözden kayboldu. Bir an sonra buğday başaklarının arasından fırladı. Önceki hafta Joanna köpeğin peşinden tarlaya girmiş, sonra da kaybolmuştu, uzun bir süre bulamamışlardı onu. Seslendiklerini duyuyordu ama sesler giderek uzaklaşıyordu. Onun bağırdığını duyan da yoktu. Sonunda köpek bulmuştu kızı.

Yarı yola geldiklerinde parkurun yanında, ağaçların altındaki çimenlere oturdular. Anneleri çocuk arabasının saplarında asılı plastik alışveriş torbalarını indirerek birinin içinden küçük karton kutularda portakal suyuyla bir kutu çikolatalı parmak bisküvi çıkardı. Meyve suyu ısınmış, bisküvilerin çikolatası da erimişti. Birkaçını köpeğe verdiler. Anneleri dudaklarını sarkıtarak gülerken, "Olaak şey değil, şu pislığe bak," diyerek bebek çantasında arayıp bulduğu ıslak mendillerle çikolata bulan ellerini yüzlerini silmeye koyuldu. Londra'da yaşarken otomobilin bagajına kocaman hasır sepeti koyup doğru dürüst piknik yapmaya giderlerdi, annelerinin annesinden kalmıştı o sepet, çok zengin bir kadındı ama ölmüştü (iyi de olmuştu besbelli, böylece biricik kızının bencil, zina yapan, beş para etmez bir adamla evlendiğini görmek zorunda kalmamıştı). Madem anne-anneleri zengindi, neden onların parası yoktu? "Evden kaçtım," diye anlatmıştı anneleri. "Babanızla evlenmek için kaçtım. Çok romantikti. O zaman. Hiçbir şeyimiz yoktu."

“Piknik sepetiniz varmış ama,” diye itiraz eden Jessica’ya gülmüştü. “Bazen çok komik oluyorsun, biliyor musun?” Jessica, “Biliyorum,” demişti annesine, kısaca.

Joseph uyanmıştı, anneleri çilek desenli elbisenin düğmelerini açıp onu emzirdi. Meme emerken tekrar uykuya dalmıştı çocuk. Anneleri, “zavallı kuzucuğum,” diye mırıldanıyordu. “Soğuk algınlığından kurtulamadı bir türlü.” Sonra onu yine arabasına yatırarak, “Hadi,” dedi kızlarına. “Eve gidelim artık, hortumu bahçeye çıkarınız, öyle serinlersiniz.”

Birdenbire çıkıvermişti ortaya. Onlar da köpek hırlayınca fark etmişlerdi zaten, gırtlığından çıkardığı tuhaf fıkırtıları ilk kez duyuyordu Joanna.

Hızlı adımlarla onlara doğru yürürken giderek daha büyük görünüyordu. Oflaya pufloya yaklaşıyordu. “İyi günler” ya da “Merhaba” diyerek yanlarından geçip gidecek gibiydi, çünkü keçi yolunda ya da patikada birisi yanlarından geçtiği zaman böyle derdi hep, ama o hiçbir şey demedi. Anneleri yolda karşılaştığı insanlara her zaman yaptığı gibi “Hava çok güzel” veya “Çok sıcak, değil mi?” demedi bu adama. Tam tersine arabanın saplarına asılıp hızla uzaklaşmaya başladı. Alışveriş torbalarını çimenlerin üstünde bırakmıştı, Joanna tam birini eline alacakken seslendi, “Bırak kalsın.” Sesinde bir tuhafılık, yüzünde Joanna’yı ürküten bir ifade vardı. Jessica elini tuttu, “Çabuk ol, Joanna,” dedi büyükler gibi azarlar casına. Annelerini mavi-beyaz çizgili sürahiyi babalarına attığı gün gelmişti Joanna’nın aklına.

Şimdi de adam onlarla aynı istikamette yürüyordu, anneleriyle bir hizada. Anneleri hızlı hızlı yürürken bir yandan da çıkışıyordu onlara, “Hadi, çabuk, arkada kalmayın.” Soluk soluğa kalmıştı. Derken köpek adama doğru koştu, yolunu kesmek istercesine havlamaya, atlayıp sıçramaya başladı. Nereden geldiği belli olmayan okkalı bir tekmeyle havaya savrulup başakların arasını boyladı. Göremiyorlardı ama cıyak cıyak bağırışını duyuyorlardı. Jessica adamın önüne geçip avazı çıktığıınca bağırdı, bir yandan parmağını gözüne sokacak gibi yüzüne doğru sallarken

nefessiz kalmış gibi derin derin soluyordu, sonra köpeğin peşinden tarlaya koştu.

Her şey rezaletti. Hiç şüphe yoktu buna.

Joanna gözlerini buğdaylara dikmiş, Jessica ile köpeğin nereye gittiklerini görmeye çalışıyordu, annesinin adamla dövüştüğünü, onu yumrukladığını ancak daha sonra fark etti. Fakat adamın elinde bıçak vardı, elini havaya kaldırıp durduğu için metal ikinci güneşinde pırıldıyordu. Annesi çığlık atmaya başladı. Yüzü kanıyordu, elleri, kaslı bacakları, çilekli elbisesi kan içinde kalmıştı. Birden annesinin adama bağırmadığını anladı, kendisine bağırıyordu avaz avaz.

Anneleri oracıkta ölmüştü, kocaman gümüş bıçak kasaptaki etleri doğradığı gibi saplanmıştı kalbine. Otuz altı yaşındaydı.

Koşarak kaçmadan önce adam Jessica'yı da bıçaklamış olmalıydı, yerde kan izleri vardı zira, onları takip ederek buldular onu zaten, ama hemen değil, çünkü dört bir yanını buğdaylar örtmüştü altın rengi bir battaniye gibi. Kollarını köpeğe sarmış yerde yatıyordu Jessica, ikisinin kanları birbirine karışıp hasat kurbanı misali kuru toprağa akarak başakları besliyordu. Arabasında kemerle bağlı yatan Joseph oracıkta can vermişti. Joanna onun hiç uyanmadığını düşünmek istiyordu, ama hiçbir zaman bilemedi.

Ya Joanna. Annesinin çığlık çığlığa söylediklerini yerine getirdi. "Kaç, Joanna, kaç," demişti, böylece Joanna tarlaya doğru koştu ve buğday başaklarının arasında kayboldu.

Daha sonra, karanlık bastırınca başka köpekler gelip buldular onu. Bir yabancı gelip kucağına alarak götürdü Joanna'yı. "Bunda bir sıyrık bile yok," dedi bir ses. Başının üzerindeki karanlık, soğuk gökyüzünde yıldızlarla ay pırıldıyordu.

Joseph'i de yanına almalıydı tabii, arabasından kaptığı gibi kucaklamalıydı ya da kaçarken arabayı da götürmeliydi (Jessica öyle yapardı). Joanna'nın altı yaşında olmasının hiçbir önemi yoktu, arabayla birlikte kaçmayı asla başaramayacak olmasının, adamın göz açıp kapayıncaya kadar onu enseleyecek olmasının da. Konu bu değildi. Bebeği kurtarmaya çalışarak ölmesi, bunu hiç denemeden yaşamasından daha iyi olurdu. Onlarsız kalmaktansa Jessica ve annesiyle birlikte ölseydi keşke. Fakat bunların hiçbirini akıl etmemiş, yalnızca kendine söyleneni yapmıştı.

"Kaç, Joanna, kaç," buyurmuştu annesi. O da harfiyen yerine getirmişti.

Tuhaf ama otuz yıl sonra şimdi, köpeğin adını bir türlü hatırlayamaması aklını kurcalıyordu. Üstelik soracak kimse de kalmamıştı geride.

II

Bugün

Et ve Tırnak

Yeşil alan köyü boydan boya kaplar, daracık bir yolla ikiye bölerdi. İlkokul binası bu yeşil alana bakardı. Hayal ettiği gibi yeşillik kare biçiminde değildi, ortasında bir gölet de yoktu; onu da hayal etmişti. Aynı bölgeden geldiğine göre bu kırları tanıyacağı düşünülebilirdi, gel gör ki ona yabancıydı bu topraklar. Yorkshire Dales hakkında sahip olduğu ikinci el bilgilerdi hep, televizyondan, filmlerden öğrendiği bölük pörçük şeylerdi– ara sıra göz attığı *Emmerdale* dizisinden, bazen de kanepede yarı baygın geçirdiği gecelerde kablolu yayında izlediği *Calendar Girls* filminden derlenmişti.

Hava sakindi bugün, aralık başında bir çarşamba sabahı. Yeşilliğin ortasında bir Noel ağacı duruyordu, ama hâlâ doğal halindeydi, süslenmemiş, ışıklıdırılmamıştı.

Geçen defa (ilk defa) köyü kolaçan etmeye yaz ortasında bir pazar günü ikinci vakti gelmişti; o zaman her yer karınca gibi insan kaynıyor, turistler çimenlerde piknik yapıyor, küçük çocuklar ortalıkta koşuşuyor, yaşlılar bankalarda oturuyor, herkes dondurma yiyordu. Çimenlerin bir ucundaki toprak alanda kimileri – turistler değil oranın yerlileri – halka atmacaya benzettiği bir oyun oynuyor, at nalı kadar ağır kocaman demir halkaları fırlatıp duruyorlardı. Hâlâ böyle oyunlar oynayanlar olduğundan haberi yoktu. Tuhaf gelmişti ona. Ortaçağ'da kalmıştı bu oyunlar. Pazar meydanının ve satın aldığı seyahat rehberinin dediğine göre “boğa ringi” olan bölgenin yanında ki yeşil alanda hâlâ ahırlar vardı. Birmingham'da aynı adla bir

alışveriş merkezi bulunduğunu hatırladı, ama devamını okuyunca burada boğa güreşlerinin yapıldığını öğrendi. Ahırlarla boğa arenasının tarihî olduğunu, artık kullanılmayıp turistler görsün diye korunduğunu tahmin (ümit) ediyordu. Bu köy herkesin çıkıp dolaşmak için araçlarıyla geldikleri bir yerdi. O yapmamıştı hiç. Yürüyecek olsa, olduğu yerden başlardı. Elindeki *Darlington and Stockton Times* gazetesinin ardına saklanmış cenaze evleriyle dekoratör ve ikinci el araba ilanlarına göz gezdiriyordu. Ulusal gazete yerine bunu okumanın daha az dikkat çekeceğini düşünmüştü; hoş, gazeteyi köydeki bir dükkândan değil Hawes'dan almakla dikkatleri üstüne çekmiş olabilirdi tabii. Buradaki insanların tuhaf yabancıları hassas birer radar misali algılama yetenekleri vardı. Her yaz bir saman korkuluk yakıyorlardı herhalde.

Geçen geldiğinde fiyakalı bir arabası vardı, şimdi altında çamur sıçramış kiralık Discovery, ayağında postallar, üstünde North Face marka polar mont ve boynunda asılı, yine Hawes'dan satın aldığı plastik cüzdanın içindeki ordonat rehberiyle daha iyi karışmıştı kalabalığa. Bulabilseydi, bir de köpek kiralardı, böylece köyü ziyarete gelenlerden hiçbir eksiği kalmazdı. Kiralık köpekler olsa ne iyi olurdu. Piyasada *bu* konuda bir boşluk vardı.

İstasyonda kiralamıştı arabayı. Bütün yolu fiyakalı arabasıyla gelecekti aslında, ama şoför koltuğuna oturup kontağı çevirince arabasının çalışmadığını fark etmişti. Tuhaf bir şey olmuştu, elektronik bir arıza olduğunu tahmin ediyordu. Walthamstow'da orijinal BMW parçalarına liste fiyatının yarısından ulaşabilen (hoş bir hüsnü tabirdi bu) Emil adlı Polonyalı bir adamın işlettiği tamirhanede bakımdaydı şimdi.

Saatine göz attı, altın bir Breitling, pahalı bir armağandı. Kaliteli zaman. Erkek oyuncaklarını severdi – arabalar, çakılar, cihazlar, kol saatleri – fakat bir saate o kadar para yatırır mıydı, bundan emin değildi. “Beleş atın dişine bakılmaz,” demişti kız saati ona verirken.

“Of, siktir, çabuk ol hadi,” diye homurdanarak kafasını direksiyona vurdu, ama olur da yoldan geçen yerli halktan biri görürse diye usulca yaptı bunu. Kılığını ne kadar gizlese de böyle küçük bir yerde birilerini meraklandırmadan ortalıkta uzun

süre dolaşamazdı. İç çekip bir daha saatine baktı. On dakika daha bekleyecekti.

Dokuz dakika otuz saniye sonra (saniyeleri sayıyordu – başka ne yapabilirdi? Gözü saatteydi) okulun kapısından ilk önce iki erkekle iki kız koşarak çıktı. Elllerinde futbol filesi taşıyorlardı, becerikli bir tavırla onları çimenlere kurdular. Çimenlik aynı zamanda oyun bahçesi işlevi görüyordu demek. Böyle bir okulda okumanın nasıl bir şey olabileceğini hayal dahi edemiyordu. Onun okuduğu ilkokulun kaynakları yetersizdi, sosyal Darvinizmin adım başı uygulandığı aşırı kalabalık bir çukurdu işte. En hızlı olan sağ kalır kuralı geçerliydi. Zaten eğitimin büyük kısmını bu teşkil ediyordu. Gerçek bir sınıfta sıraya oturup bir şeyler öğrendiği asıl eğitimini ordu sağlamıştı ona.

Beden eğitimi kıyafetleri giymiş çocuklar okuldan akın etmeye, çimenlere üçgen biçiminde yayılmaya başladı. İki öğretmen peşlerinden gelip bir sepetten topları teker teker çıkamaya koyuldu. Çocuklar çıkarken onları saymıştı birer birer, tam yirmi yedi kişiydiler. Küçükler en arkada gelmişti.

Derken beklediği an geldi – yuva çocukları görüldü. Her çarşamba ve cuma öğleden sonra okulun arkasındaki ek binada toplanırlardı. Nathan en ufak tefekleriydi, yaşça kendinden epey büyük bir kızın elinden tutmuş iki yana yalpalaya yalpalaya geliyordu. Nat. Bit kadardı neredeyse. Tek parça bir kar tulumu giymişti. Annesinden aldığı besbelli kara boncuk gibi gözleriyle esmer kıvrıkcık saçları vardı. Minicik burnu küttü. Tehlike yoktu, Nathan'ın annesi ortalarda görünüyordu, göğüs kanseri olan kız kardeşini ziyarete gitmişti. Buralarda kimse tanımazdı onu. Yabancı diyarlarda bir yabancıydı. Entel dantel baba bozuntusundan iz yoktu.

Arabadan inip bacaklarını açtı, haritasına göz attı. Daha yeni gelmiş gibi bakındı etrafına. Şelalenin gürlemesini duyabiliyordu. Köyden görünmezdi ama sesi gelirdi. Seyahat rehberine bakılırsa Turner şelalenin eskizini yapmıştı. Çimenlerin köşesine doğru ilerlemeye başladı, gören de onu köyün içinden çıkıp ağ gibi yayılan patikalara yönelen yürüyüş meraklılarından biri sanırdı. Duraksadı, haritasına bakar gibi yaparak usulca çocuklara yanaştı.

Büyük çocuklar top atıp tutarak ısınıyorlardı. Daha büyük yaştakilerden bazıları kafa vuruşu çalışıyordu. Nathan yuva sınıfından bir kızla birlikte topu karşılıklı bir o tarafa, bir bu tarafa atmaya çabalıyordu. Ayağı takıldı. İki yıl üç aylıktı. Dikkat kesilerek yüzünü buruşturmuştu. Savunmasızdı. İstese onu tek eliyle kavradığı gibi Discovery'nin arka koltuğuna koyup, kimse ne olup bittiğini anlamadan oradan hızla uzaklaşabilirdi. Polisin harekete geçmesi ne kadar sürerdi acaba? Sonsuza dek sürebilirdi.

Top yuvarlanarak önüne geldi. Yerden alıp gülerek Nathan'a seslendi, "Bu top senin mi evlat?" Nathan çekingen bir edayla kafa sallarken o topu tuzak gibi elinde tuttu, oğlanı kendine çekecek yem olarak kullandı. İyice yanına yaklaşıncı bir eliyle topu çocuğa uzatırken, öbür eliyle saçlarını karıştırır gibi yaparak başını okşadı. Çocuk canı yanmış gibi geriye sıçradı. Yuva sınıfındaki kız topu kaptığı gibi Nathan'ı elinden çekerken omzunun üzerinden ona bakıyordu. Birkaç kadın –annelerle öğretmenler – başlarını çevirip ona doğru baktılar, ama o etrafında olan bitenle ilgilenmiyormuş havasında haritayı incelemeye koyulmuştu bile.

Bir anne ıslıl ıslıl, kibar bir tebessümle yanına gelerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu; aslında "Çocuklardan birine zarar vermek gibi bir niyetin varsa, seni çıplak ellerle boğarım" demek istiyordu.

"Affedersiniz," dedi kadına bütün çekiciliğini takınarak. Böyle davrandığına kendi bile inanmadı. "Sanırım yolumu kaybettim." Kadınlar kaybolduğunu itiraf eden bir erkeğe asla dayanamazlar, hemencecik kanları kaynardı. ("Tek bir yumurtayı dölemek için yirmi beş milyon sperm gerekir," derdi karısı, "çünkü yalnızca bir tanesi durup yol sorar.")

Çaresizce omuzlarını kaldırdı. "Şelaleyi arıyordum."

"Şu tarafta," dedi kadın parmağıyla arkasını işaret ederek.

"Ya," dedi, "haritayı ters tutmuşum herhalde." Sonra "Peki, teşekkür ederim," diye ekleyerek kadının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden şelaleye giden yoldan aşağı yürüyüşe geçti. On dakika ortalıkta görünmese iyi olurdu. Dosdoğru Discovery'ye giderse şüphe çekerd.

Şelale güzeldi. Kireçtaşı ve yosun. Ağaçlar kapkara ve iskelet gibiydi, su da kahverengi ve turbalı, sanki sel basmış gibi görünüyordu, belki de hep öyleydi. Bu yörede şelaleye “güç” derlerdi, yerinde bir sözcüktü aslında. Durdurulamaz güç. Su her zaman yolunu bulur, sonunda önüne geleni alaşağı ederdi. Kâğıt, makas, taş, su. Güç seninle olsun. Bir kere daha pahalı saatine baktı. Keşke sigarayı bırakmamış olsaydı. İçki de fena olmazdı hani. Sigara içmezsen, içki de içmezdin, o zaman da on dakika boyunca şelalenin başında hiçbir şey yapmadan durmak canını sıkardı, ne de olsa yalnızca düşüncelerinin baş başaydın orada.

Ceplerini karıştırıp yanında getirdiği plastik torbayı aradı. İtinayla saç telini içine yerleştirdi, plastik klipsini kapadı, tekrar ceketinin cebine koydu. Çocuğun başından çekip kopardığından beri siyah teli elinde sımsıkı tutuyordu. İş halletmişti.

On dakika doldu. Çabucak, çamur kaplı Discovery’ye döndü. Yolda bir sorun yaşamazsa bir saatte Northallerton’da olur, Londra trenini yakalardı. Ordonat haritasından kurtulmak için, yürümeyi seçen birine sürpriz bir armağan olarak bir banka bıraktı. Derken Jackson Brodie aracına atlayıp kontağı çevirdi. Olmak istediği tek bir yer vardı. Evi. Buradan ayrılıyordu.

*Reggie Chase'in, Chase Ailesinin Talihi, Talihsizlikleri,
Çıkışları, İnişleri ve Bütün Uğraşlarını Aslına Sadık
Hikâyesini de İçeren Hayatı ve Serüvenleri*

Reggie bebeğin ağzına kaşıkla bir tür sebze püresi verdi. Bebek iyi ki mama sandalyesinde oturuyordu, çünkü iki arada bir derede kollarıyla bacaklarını sağa sola savuruyor, intihar etmeye yeltenen denizyıldızı misali havaya fırlamaya çalışıyordu. Dr. Hunter, "Denetimsiz neşe," diye açıklamıştı Reggie'ye. "Yemek onu çok mutlu ediyor," diyordu Dr. Hunter. Mızımız bir bebek değildi, sebze püresi ("yerelması ve avakado") kirli çorap gibi kokuyor, köpek ishaline benziyordu. Bebeğin bütün mamaları organikti; önce Dr. Hunter onları hazırlayıp pişiriyor, sonra ezip püre yaparak küçük plastik kaplarda donduruyordu. Reggie'nin tek yapması gereken mamayı mikrodalga fırına atıp çözdürdükten sonra ısıtmaktı. Bebek henüz bir yaşındaydı, Dr. Hunter işten döndüğünde onu hâlâ emziriyordu. "İleride sağlığı açısından çok yararı var," demişti. Reggie utanarak gözlerini kaçırınca, "Memeler bu işe yarar," diye eklemişti. Gabriel'di bebeğin adı. "Meleğim," derdi Dr. Hunter.

Reggie Dr. Hunter'a "anne yardımcılığı"nın altıncı ayındaydı. İşe alınmadan önce yaptıkları görüşmede ikisi de "bakıcı" sözcüğünden hoşlanmadıklarından bu deyim kullanmakta karar kılmışlardı. Dr. Hunter, "Eskiden bir bakıcım vardı," diye açıklamıştı. "Tam bir felaketti."

Reggie on altısındaydı ama on iki dese herkes inanırdı. Otobüs kartını evde unutsa, otobüste çocuk bileti vermesine kimse itiraz etmezdi. Ne hatırını soran olurdu, ne nasıl olduğunu merak eden, Reggie'yi gerçekten fark eden yoktu aslında. Görünmez olup olmadığını merak ederdi bazen. Bir yarıktan aşağı kayıp gitmesi işten bile değildi, hele bu kadar ufak tefekken.

Abonmanının süresi dolunca Billy yeni bir tane çıkarmayı teklif etti. Zaten kimliğini yaptıralı çok olmuştu, "Bununla barlara girebilirsin," diyordu, fakat Reggie barlara gitmezdi, bir kere birlikte oralara gidecek kimsesi yoktu, ayrıca kimse sahte kimliğe inanmazdı. Daha önceki hafta pazar günü erkenden Mr. Hussain'in dükkânına gittiğinde kadının teki Reggie'ye henüz makyaj yapmak için çok küçük olduğunu söyleyince, "Senin de makyaj yapma yaşın çoktan geçmiş," demek gelmişti içinden, ama diğer insanların tersine, o düşüncelerini kendine saklamayı yeğlerdi.

Reggie'nin ömrü kendisine inanmayan kimselere, "On altı yaşındayım," demekle geçerdi. Saçmaydı aslında, çünkü ruhu yüz yaşındaydı. Hem Reggie bara gitmek istemezdi, alkol ya da uyuşturucu kullanmanın manasını anlamazdı. İnsanlar kendilerini daha da kaybederek hayatlarının kontrolünü ellerinden geçiriyorlardı. Annesiyle Gary'den Önceki Adamın Lidl'dan aldıkları ucuz beyaz şarabı devirerek, Gary'den Önceki Adamın deyimiyle "kafayı buldukları" geldi Reggie'nin aklına. Ondan Önceki Adama kıyasla Gary'nin iki üstünlüğü vardı – bir kere evli değildi, ikincisi Reggie'yi her görüşünde ağzının suyu akamazdı. Eğer annesi Gary'yle tanışmış olmasaydı, şu anda – Reggie saatine baktı – tarayıcılara barkod okutuyor ve ikinci molasını (Çay, Twix, sigara, mükemmel) iple çekiyor olurdu.

"Telefon ister misin?" Billy cebinden iki üç tane cihaz çıkarak sordu Reggie'ye, "Seçbeğenal – Nokia, Samsung?" Gerek yoktu, Billy'nin telefonları bir haftadan fazla çalışmazdı nasıl olsa. Hem Virgin telefon şirketinin kontrollü hatları daha güvenli geliyordu. "Virgin"ın Richard Branson tarafından küresel, devasa bir marka haline getirilmesi Reggie'nin hoşuna giderdi, tıpkı Katoliklerin İsa'nın annesine yaptıklarına benziyordu bu. O kelimeyi orada görmek güzeldi. Reggie bâkire ölürse hiç go-

cunmayacaktı bundan. Bâkire kraliçe, *Virgo Regina*. Namuslu bir bâkire. Ms. MacDonald “cinsel masumiyetlerini kaybetmiş” namuslu bâkirelerin diri diri gömüldüklerini anlatmıştı. Namus ateşinin sönmesi murdarlık emaresiydi ki bu epey acımasızdı. İnsanı nasıl da sinir hastası ederdi? Hele çıkmakların henüz olmadığı günlerde.

Plinius’un mektuplarından bazılarını gizlice çevirmişlerdi birlikte. Ms. MacDonald, “Genç Plinius,” derken, sanki yeryüzünde hangisinin yaşlı, hangisinin genç olduğunu ipleyen kalmış gibi doğru Plinius’tan söz edildiğini anlamanın hayati önemi varmışçasına vurgulamadan edemezdi. İkisi de kimin umurundaydı zaten.

Yine de Billy’nin onun için bir şeyler yapmaya heves ettiğini düşünmek hoştu tabii, bunların hemen hepsi yasadışı işlerdi, o başka. Kimlik kartını kabul etmişti, çünkü kimse on altı yaşında olduğuna inanmazken işe yarıyordu, ama otobüs abonmasını kabul etmeye asla yanaşmazdı. Belli mi olurdu, böyle bir adım atmak çok daha büyüklerine yol açacak kaygan zemine basmak olabilirdi pekâlâ. Bakın, Billy ilk önce Mr. Hussain’in dükkânından şeker araklamakla başlamış, bak suç işlemeyi meslek haline getirmişti.

“Çocuklarla deneyimin var mı, Reggie?” diye sormuştu Dr. Hunter sözde iş görüşmesi sırasında.

“Ooh, olmaz mı, hem de bir sürü. Sahiden. Sürüsüne bereket,” derken Reggie gülücükler saçıyor, bir yandan da iş görüşmesi konusunda pek de başarılı olmadığı anlaşılan Dr. Hunter’a bakarak kafa sallıyordu. “Bir sürü, yemin ederim.”

Reggie olsa kendini işe almazdı. Elinde her ne kadar güvenilir biri olduğuna ilişkin Mr. Hussain ile Ms. MacDonald’dan tavsiye mektubu, ayrıca annesinin arkadaşı Trish’ten, bütün bir yıl pazartesi akşamlarını çay karşılığı Trish’in kukla oğullarından en büyüğüyle geçirip onun standart matematik notunu yükseltmesi için kandırmaya (ortada bir dava varsa da umutsuz olduğuna ne şüphe) çalıştığı gerçeğinden hareketle çocuklarla arasının iyi olduğunu yazdığı mektup olsa da, on altı ya-

şında ve çocuk bakımı konusunda hiçbir tecrübesi olmayan bir kızdı alt tarafı.

Reggie'nin bir yaşında bir çocukla, aslında herhangi bir küçük çocukla hiç yakın teması olmamıştı doğrusu, ama bu da iş miydi yani? Hepsi küçüktü, hepsi çaresizdi, kafaları karıştıktı, eh, Reggie de bunların hepsini anlayabilirdi. Hem bir falcının söylediğine göre "ruhu yaşlı" olmasına rağmen kısa bir süre öncesi ne kadar kendi de bir çocuktuktu. Çocuk bedeni taşıyan ihtiyar bir kadının zihnine sahipti. Vaktinden evvel yaşlanmıştı. Hoş, falcılara inanmazdı ya. Ruhunun Pentlands'e bakan tuğladan yeni bir evde yaşadığını söyleyen falcının adı Sandra'ydı. Reggie'nin onunla karşılaşması annesinin arkadaşlarının birinin berbat bir evliliğe adım atmasından bir gece önce yapılan, Reggie'nin de hep olduğu gibi maskot olarak katıldığı bekârlığa veda partisi sırasındaydı. Kendi arkadaşların olmayınca sosyal hayatın falcılara, bingo salonlarına, Daniel O'Donnell konserlerine ("Reggie'ye de eğlence olsun") gitmekten ibaretti. Ruhunun yaşlı olması da doğaldı elbet. Şimdi annesi öldükten sonra bile onun arkadaşları hâlâ Reggie'ye telefon eder, "Alışveriş için Glasgow'a gidiyoruz Reggie, bizimle gelmek ister misin?" ya da "Tiyatroda *Kan Kardeşler* müzikalini görmeye ne dersin?" derlerdi. Hayır, asla. Bizim eğlencelerimiz son bulmuştur. Ha.

Falçı Sandra'nın doğaüstü bir yanı yoktu. Ellili yaşlarında, avukatlık bürosunda sekreterlik yapan tombul bir kadındı ve yakasındaki şalına mercan rengi akik bir broş taktığı gül pembesi hırka giyerdi. Banyosunda, hâlâ dükkânın vitrininde dururlarmış gibi rafların tam bir parmak gerisine dizdiği bütün tuvalet malzemeleri Crabtree and Evelyn's Gardenia markaydı.

"Hayatın değişmek üzere," demişti Sandra annesine. Haksız çıkmamıştı.

Reggie şimdi bile tatlı gardenya kokularının burnuna geldiğini hissedirdi.

Dr. Hunter İngilizdi, ama tıp fakültesini Edinburgh'da okumuş, bir daha da sınırın güneyine geri dönmemişti. Liberton'da aile hekimliği yapıyordu, sabah sekiz buçukta ameliyatı vardı, dolayısıyla bebeğin "sabah vardiyası" Mr. Hunter'daydı. Saat onda görevi Reggie devralmış ve Dr. Hunter ikide eve gelene

kadar (aslında üçe doğru gelmişti, "sözümüne yarım günlük iş ama sanki bütün gün gibi geliyor," diye yeriniyordu Dr. Hunter) kalmış, sonra da Dr. Hunter ile yalnız kaldığı için günün en çok sevdiği zamanı olan beşe kadar beklemişti.

Hunter ailesinin 102 ekran HD televizyonu vardı, *Balamory* DVD'lerini orada seyredirdi bebekle birlikte, tabii bebek müzik başlar başlamaz kanepede başını Reggie'nin kucağına yaslayıp küçük bir maymun misali uykuya daldardı, o başka. Dr. Hunter'ın bebeğe televizyon izlettirmesine şaşırırdı, doktorsa "Aman, neden olmasın?" derdi, "Arada sırada izlemesinin ne zararı olur?" Reggie'ye göre kucağında, belki bir tek köpek ya da kedi yavrusu hariç bir bebeğin uyumasından daha güzel bir şey yoktu. Eskiden yavru köpeği vardı ama ağabeyi fırlatıp camdan aşağı atmıştı onu. Annesi, "İsteyerek yaptığını sanmam," demişti, fakat bu öyle kazara yapılacak bir şey değildi, annesi de biliyordu zaten. Reggie farkındaydı annesinin bildiğini. Annesi sık sık dile getirmeden edemezdi, "Billy belâ çıkarabilir, o bizim baş belamız. Et tırnaktan ayrılmaz." Üstelik sımsıkı yapışırdı. Eniğin pencereden aşağı uçtuğu gün Reggie'nin hayatının en berbat ikinci günüydü. Annesi hakkında duydukları en beteri idi. Besbelli.

Dr. ve Mr. Hunter Edinburgh'un hayli güzel bir semtinde yaşıyordu. Reggie'nin, annesi göçüp gittikten sonra artık tek başına kaldığı Gorgie'deki üçüncü kat sandık odası kadar daireden her yönüyle uzakta, Blackford Hill'e bakan bir semtti. Oraya gitmek için iki otobüse binmek gerekiyordu ama Reggie bunu dert etmiyordu. Her zaman otobüsün üst katında gider, yol boyunca başka insanların evlerini seyredirken oralarda yaşamının nasıl olduğunu merak ederdi. Üstelik pencerelerdeki ilk Noel ağaçlarını fark etmek gibi bir ödülü de vardı üst kattaki seyrin. (Dr. Hunter en güzelinin basit zevkler olduğunu söylerdi hep ve haklıydı.) Ayrıca yolda derslerini de çalışabiliyordu. Artık okula gitmese de müfredatı takip etmekten geri kalmıyordu. İngiliz Edebiyatı, Antik Yunan, Antik Tarih, Latince. Hepsi ölü şeylerdi aslında. Bazen annesini Latince konuşurken hayal ederdi (*Salve, Reggia*), halbuki en basitinden olmayacak bir şeydi bu.

Reggie'nin bilgisayar olmaması halk kütüphanesinde ve in-

ternet salonlarında bol bol zaman geçirmesi anlamına geliyor-
du kuşkusuz; ama sorun değildi; çünkü gittiği korkunç züppe
okulunda duyduklarının tersine, oralarda “Regina, vajina ile ka-
fiyeli” gibi sözler duymak zorunda kalmazdı. Ms. MacDonald
dinozor devrinden kalma Hewlett-Packard marka bilgisayarını
Reggie’nin kullanmasına izin verirdi, ta ki son nefesini verene
dek. Evvel zamanda alınmıştı – Windows 98, AOL çevirmeli ağ
bağlantısı vardı – dolayısıyla internete bağlanmak ömür törpü-
süydü adeta.

Reggie’nin kısa bir süreliğine Billy’nin bir önceki Noel’de
getirdiği bir MacBook dizüstü bilgisayarını olmuştur. Mağazaya
giriş satın almamıştı elbet, parayla alışveriş kavramı yabancı-
ydı Billy’ye. Reggie de Noel’i birlikte geçirmelerine ortam hazır-
lamıştı (“annemiz olmadan ilk Noelimiz”). Hindi falan pişirdi,
hatta tatlıya konyak dökerek yakıp alevlendirdi, ama Billy “ya-
pacak işim var” demek için Kraliçe’nin Noel mesajına kadar zor
beklemiş, Reggie, “Ne? İnsanın Noel Günü yapacak ne işi olur?”
diye tepki gösterince de omuz silkip geçiştirmişti, “Şu bu işte.”
Böylece Reggie günün geri kalanını şaşırtıcı biçimde Noel’i Vic-
toria usulü kutlayan Mr. Hussain ve ailesiyle geçirdi. Bir ay sonra
Billy o evde yokken içeri girmiş, MacBook’u alıp gitmişti, çünkü
hediye kavramından da habersizdi besbelli.

Hadi kabul edelim, kütüphanelerle internet salonları Reg-
gie’nin boş dairesinden daha iyiydi. “Ah, nasıl da temiz, aydınlık
bir yer,” derdi MacDonald. Reggie’ye okuttuğu Hemingway’in
öyküsüydu bu: A Clean, Well-Lighted Place [*Aydınlık ve Temiz Bir
Yer*] (“Zihin açıcı bir metin,” diye fısıldamıştı Ms. MacDonald),
Reggie itiraz etmişti, Hemingway müfredatta yok, orada yer
alan bir şey okusam daha iyi olmaz mı? “Mzzz MacDonald,” diye
vurgulardı ısrarla, kızgın bir eşek arısından farkı kalmazdı o za-
man (eh, bu da onun karakterine ters düşüyor sayılmazdı ya).

Ms. MacDonald “konuyu deşmeye” bayılırdı (“Sen eğitim
almak istiyor musun, istemiyor musun?”). Hatta konunun ken-
disinden çok, derinlerine meraklıydı sanki. Ms. MacDonald’ın
konuyu deşme anlayışı daha çok uçağı yakalayıp sonra ondan ne
kadar uzaklaşabildiğini görmeye benzerdi. Hayat çok kısa diye
karşı çıkacak gibi olurdu Reggie, ancak bu da ölmek üzere olan

bir kadına söylenecek söz değildi. Tavsiye edilen metinler arasından Reggie tercihini *Great Expectations* [Büyük Umudlar] – ile *Mrs Dalloway*’den yana kullanmıştı, Hemingway’in öykülerine giden yolları sapmadan Dickens ile Virginia Woolf konusunu deşmek için mektuplarının, güncelerinin ve yaşam öykülerinin (Ms. MacDonald’ın ısrarla dediği gibi onların bütün “külliyyatının”) yeterli olacağını düşünüyordu. Ama çabaları nafileydi.

Dickens’in romanlarının neredeyse tamamını Ms. MacDonald ödünç vermişti Reggie’ye, eksik kalanları da yardımseverler dükkânından kendi satın aldı. Dickens’ı sevdi Reggie, kitapları dünyada kendi yollarını çizme mücadelesi veren terk edilmiş gözü pek öksüzlerle dolup taşıyordu. Reggie o yolculuğu iyi biliyordu. Okudukları arasında *Twelfth Night*, William Shakespeare [On İkinci Gece] de vardı. Reggie ile Viola, fırtınanın öksüzleriydiler.

Ms. MacDonald eskiden Dünya Klasikleri öğretmeni idi, aslına bakılırsa bir zamanlar gittiği o berbat züppeler okulunda Reggie’nin Dünya Klasikleri öğretmeni idi, şimdi de lise bitirme sınavı için ona yol gösteriyordu. Ms. MacDonald’ın Reggie’ye İngiliz Edebiyatı dersi verme yeterliliği, iddiasına göre, yazılmış tüm kitapları okumuş olmasından kaynaklanıyordu. Reggie böyle bir iddiaya karşı çıkamıyordu, kanıtı Ms. MacDonald’ın suç mahallini aratmamacasına dağınık eviydi. Dört bir tarafta yığılı bunca kitapla bir kütüphane kurması (yahut görkemli bir yangın çıkarması) işten bile değildi. Ayrıca Latince için kırmızı, Yunanca için yeşil ciltli yayınlanmış her bir Loeb Klasikine sahipti, yüzlercesi sıkış tıkiş duruyordu kitaplığında. Övgü dolu lirik mısralar, uzunlu kısalı beyitler, pastoral şiirlerle taşlamalar. Akla ne gelirse.

Ms. MacDonald ölünce o güzelim Loeb koleksiyonuna ne olacağını Reggie merak ederdi. Kendisine bırakmasını rica etmenin kabalık olacağını düşünüyordu.

Dersler bedava sayılmazdı, Reggie karşılığında Ms. MacDonald’a masaj yapar, reçetelerini yaptırır, British Home mağazalarından çorap, Boots’tan el kremi, bir de Marks and Spencer’daki domuz etli böreklerden alırdı. Ms. MacDonald, verdiği siparişlerin hangi mağazalardan alınacağına çok önem verirdi. Oysa

Reggie'ye göre bir ayağı çukurda olan birinin etli böreğin nereden alındığı konusunda kılı kırk yarmaya hakkı yoktu aslında. Biraz çabayla Ms. MacDonald bu işlerin hepsini kendi görebilirdi muhtemelen, ne de olsa hâlâ araba kullanabiliyordu, telaşlı ve miyop bir şempanze misali frene basacağı yerde vites yükselterek, hızlanması gereken yerde frene basarak, hızlı şeritte yavaş, yavaş şeritte hızlı giderek, eğlence parkının simülâtöründe sürüş yaparcasına da olsa Saxo model mavi Citroën'i sürebiliyordu.

Reggie'nin berbat züppeler okulunu bırakmasının nedeni orada kendini kediler evinde bir fare gibi hissetmesiydi. *Müfredat dışı aktiviteler, tatiller ve beslenme emsalsizdi*. On iki yaşındayken burs kazanmıştı fakat onlara verecek beyninden başka hiçbir şeyi olmayan, neredeyse başka bir gezegenden gelmiş birinin gideceği türden bir okul değildi. Hiçbir zaman üniformanın doğru parçalarını giymiyor gibi görünen, asla uygun spor malzemelerine sahip olmayan (zaten uygun malzeme olsun ya da olmasın, spor yapmayı beceremeyen), konuşulan gizli dili ve okuldaki hiyerarşiyi hiç anlamayan biriydi Reggie. Yetmezmiş gibi bir de ara sıra okulun kapısında şık saç kesimleri ve iyi aileleri olan kızları kesmeye gelen bir ağabeyi vardı. Her ne kadar damarlarındaki genetik kodların buyurduklarını yerine getirerek Edinburgh mahkemelerinde avukat olmak alınlarına yazılmış olsa da Reggie Chase'in çelimsiz ağabeyinden eğlencelik uyuşturucu almaktan geri kalmayan bazı çocuklarla (iyi aile çocukları, saç kesimleri düzgün vesaire) Billy'nin alışverişte bulunduğu farkındaydı Reggie. Billy onlarla aynı yaşıyordu ama geri kalan her yönüyle farklıydı.

Yıllık okul ücretlerine ödenen parayla sağlam iki araba alabilirdin, kazandığı burs bunun yalnızca dörtte birini karşılıyordu, gerisini ordu ödüyordu. "Geciken suçluluk duygusu," derdi annesi. Ne yazık ki fazladan masrafları, her zaman eksik olan üniformanın gerekli parçalarını, kitapları, okul gezilerini, şık saç kesimlerini karşılayacak kimsecikler yoktu. Reggie'nin babası İskoçya Kraliyet Ordusu'nda askerdi ama Reggie onu hiç tanımamıştı. Körfez Savaşı sırasında "dost ateşi" ile vurulup öldüğü zaman annesi Reggie'ye altı aylık hamileydi. Kaderin cilvesiyle ilk karşılaşmadan önce çoğu kimse ana rahminden çıkmış olur, diye anlatmıştı Reggie, Ms. MacDonald'a.

“Alın yazısı,” demişti Ms. MacDonald.

“İşte, hepimiz ona bağlıyız, Ms. Mac.”

Annesi de, Reggie de sürekli koşuştururlardı. Süpermarketteki işinin yanında annesi birkaç pansiyonun ütüsünü yapar, Reggie de pazar sabahları Mr. Hussain’in dükkânında çalışırdı. Henüz okulu bırakmadan önce bile hep bir işi vardı, gazete dağıtır, cumartesileri çalışırdı vesaire. Parasını ev için biriktirir, kirayı ve faturaları, kontrollü telefonunu ve Topshop alışveriş kartını son kuruşuna kadar öderdi. “Ev ekonomisindeki çabalarına diyecek yok,” diye överdi onu Ms. MacDonald. “Bir kadın parayı idare etmesini bilmeli.”

Annesi Blairgowrie’de büyümüş, okulu terk eder etmez hemen tavuk fabrikasında işe girmişti. Kaynar suya atılan tüyleri yolunmuş ölü tavukların taşındığı hareketli bandın başında duruyordu. Bu iş annesi için bir ölçek haline gelmişti, sonradan hangi işe girdiyse, “Tavuk fabrikasındaki kadar kötü olmaz,” diye kıyaslama yapmıştı. Reggie tavuk fabrikasının bayağı kötü bir yer olduğunu tahmin ediyordu, çünkü annesi o sıralarda berbat işlerde çalışıyordu. Ete bayılırdı annesi – domuz pastırmalı sandviçlere, köfteyle püreye, sosis ve patates kızartmasına – ama Reggie bir kez olsun onun tavuk yediğini görmemişti, hatta Gary’den Önceki Adam eve bir kova dolusu Kentucky Fried Chicken ile geldiğinde bile, üstelik Gary’den Önceki Adam annesine her istediğini yaptırmasına rağmen. Ama tavuk yedirmek bunlara dahil değildi.

Okuldaki başarısına rağmen –on dersten en yüksek notu almıştı– annesinin ağzından idareye mektup yazarak Avustalya’ya taşındıkları için yaz tatilinden sonra korkunç züppeler okuluna geri dönemeyeceğini açıklamak Reggie’yi epey rahatlatmıştı.

Reggie burs kazandığında annesi gurur duymuştu onunla (“Dâhi bir çocuğum var! İnanmıyorum!”) fakat o gittikten sonra pek bir anlamı kalmamıştı, okula gitmek üzere evden çıkarken ona güle güle diyecek kimsenin olmaması yeterince kötüydü, onu karşılayan kimsenin olmadığı bomboş bir eve gelmekse

daha beterdı. Kimin aklına gelirdi iki sözün böyle önemli olduğu. *Ave atque vale.*¹

Ms. MacDonald da o korkunç züppeler okuluna gitmiyordu artık, çünkü beyninde mantar gibi büyüyen bir ur vardı.

Bencillik etmek istemiyordu ama Reggie, Ms. MacDonald'ın tümörü beynini yiyip bitirmeden önce derslerinde ona rehberlik etmeyi başarabilmesini diliyordu içinden. *Hiçlikle olan hiçimiz*, demişti Ms. MacDonald. Epey sert bir kadındı. Ölmek üzere olan birinin azıcık buruk olması beklenen bir şeydi, ne ki Ms. MacDonald her zaman öyleydi, hastalık onu daha sevecen biri haline getirmemiş, hatta şimdi dine inansa dahi Hristiyan yardımseverliğinden eser yoktu onda. Ayrıntılarda nazik olabilirdi ama genelde asla. Annem herkese karşı nazik davranırdı, aptalca işler yaptığında bile onu kurtaran bu olurdu – Gary'den Önceki Adamlar, hatta Gary ile bile – asla nezaleti elden bırakmamıştı. Hoş, Ms. MacDonald'ın da kurtarıcı özellikleri yok değildi – Reggie'ye iyi davranıyor, küçük köpeğini seviyordu. E, bunlar da Reggie'nin kitabında epey önemli konulardı.

Öldüğü gerçeğini sindirmek için bol bol zamanı olması sebebiyle Reggie şanslı bir kadın olarak görürdü Ms. MacDonald'ı. Olabildiğince keyifli yolda yürürken bir anda yok olma fikrin-den hoşlanmıyordu. Odadan çıkıyorsun, taksiye biniyorsun...

Bir havuzun serin masmavi sularına dalıp bir daha da çıkmıyorsun. *Nada y pues nada.*

"Bu iş için çok kızla mülakat yaptınız mı?" diye sordu Reggie, fakat Dr. Hunter, "Hem de sürüyle" deyince Reggie, "Berbat bir yalancısınız, Dr. H" diye yapıştırdı cevabı. Dr. Hunter mahcup olup kızardı, ama kahkahalarla gülüyordu: "Doğru. Farkındayım. Numara yapmasını bile beceremem. Ama seninle ilgili iyi hislere sahibim." Reggie de, "İnsan her zaman hislerine güvenmeli, Dr. H" dedi. Aslında inanmazdı buna, çünkü annesi Gary ile birlikte tatile giderken hislerine kulak vermiş ve sonra orada neler olmuştu. Billy'nin hisleri de onu nadiren

1 Lat. Merhaba ve güle güle.

iyi bir yere götürürdü mesela. Bodur olabilirdi fakat tehlikeli bir bodurdu.

“Bana Jo de,” dedi Dr. Hunter.

Dr. Hunter işe geri dönmeyi kendi istemediğini, ona kalsa evden dışarı adımını atmayacağını anlatmıştı.

Neden ona kalmadığını merak etmişti Reggie. Neyse, “Neil” işinde “yaş tahtaya bastı” demişti Dr. Hunter. (“Beklentileri boşla çıkmış” sonra da iş “güme gitmişti”.) Ne zaman Mr. Hunter’ın işinden söz açsa Dr. Hunter sanki çok uzaktaki bir şeyin ayrıntılarını seçmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstırdı.

Dr. Hunter klinikteyken sürekli eve telefon eder, bebek iyi mi diye sormadan edemezdi. Telefonda bebekle konuşmak ister, tek taraflı uzun sohbetler yaparken, bebek hattın öbür ucunda ahizeyi yemeye çalışırdı. Dr. Hunter’ın dediklerini Reggie duyardı, “Alo, tatlı bezelyem, günün güzel geçiyor mu?” sonra “Annen birazdan evde olacak, Reggie’yi üzme.” Ya da çoğu zaman şiirlerden kısa alıntılar okur, ninniler söylerdi, dağarcığında yüzlerce vardı sanki bunlardan, aniden başlardı, “Dolana, dolana, tombalak oğlum John’a” ya da “Gel canım, mercanım, lapacı John’ım.” İngilizlere özgü nice tekerleme, güzelleme biliyordu, “Katie Bairdie’nin bir yavrusu oldu,” arkasından “Tatlı minik bir kızdı, şirin mi şirin, bitirim kızın adı Jeannie McCall’du” masallarıyla büyüyen Reggie çoğuna yabancıydı.

Telefon ettiği zaman eğer bebek uyuyorsa, o zaman Dr. Hunter telefonu köpeğin kulağına koymasını isterdi Reggie’den. (“Mülakat” sonunda, “bir noktaya değinmeyi unuttum,” diye söze başlayınca, belki de bebek iki başlı ya da ev bir uçurumun kenarında, belki de kocası deli sapığın teki diye aklından geçmişti Reggie’nin, oysa Dr. Hunter, “Bir köpeğimiz var,” demişti, “Köpekleri sever misin?”

“Hem de çok. Bayılırım. Sahiden. İki gözüm önüme aksın.”)

Köpek dili konuşamasa da telefonda konuşmak kavramını (“Alo, köpecik, n’apıyormuş bakalım benim kızım?”) bebekten daha iyi anlar görünüyordu. Kulaklarını dikip, Reggie ahizeyi kulağında tutarken dikkatle Dr. Hunter’ın sesini dinliyordu.

Sadie'yi ilk gördüğünde Reggie ürkmüştü – inşaat alanına bekçilik edebilecek cinsten kocaman bir Alman kurduydum. Dr. Hunter anlatmıştı, “Bebek geldiğinde köpeğin göstereceği tepki Neil'i endişelendiriyordu. Ama ben ona canımı emanet ederim, bebeğinkini de. Sadie'yi hayatımdaki bütün insanlardan daha uzun süredir tanırım, tabii Neil dışında. Çocukken de bir köpeğim vardı, sonra öldü, babam başka köpek almama izin vermedi. O da çoktan öldü, belli oluyor herhalde.”

Reggie nasıl belli olduğundan pek emin olamamıştı. “Üzül-düm,” dedi. “Başınız sağ olsun.” Televizyondaki polisiye dizilerde derler ya. Reggie köpeği kastetmişti ama Dr. Hunter babasından söz ettiğini sandı. “Üzülme,” dedi. “Yeterince uzun yaşamıştı zaten. Bana Jo de.” Dr. Hunter'ın köpeklerle ilgili epey anlatacağı vardı. “Laika,” diye anlatmıştı, “uzaya giden ilk köpekti. Birkaç saate kalmadı, sıcaktan ve stresten öldü. Bir hayvan barınağından kurtarmışlardı onu, yuvasına gittiğini sanmıştı herhalde, bir ailenin yanına, oysa onu dünyadaki en yalnız ölüme göndermişlerdi. Ne acı.”

Dr. Hunter'ın babası kitaplarında yaşıyor sayılırdı – yazardı kendisi – eskiden çok rağbet gördüğünü söylemişti Dr. Hunter (gülerek “Zamanında meşhurdu” demişti), ne var ki kitapları “zamana yenik düştü”. Ardından *Dükkâncı* adında bir kitabın küf kokan sayfalarını karıştırmaya başladı, “Ondan geriye bir tek bu kaldı.” Sonra şunu ekledi Dr. Hunter: “Annemden geriye hiçbir şey kalmadı. Bazen bir saç fırçası veya tarak olsaydı bari, diyorum. Her gün dokunduğu, hayatının parçası olan bir eşyası... Ama hepsi gitti. Sakın her şeyin hep böyle kalacağını sanma, Reggie.”

“Bundan endişelenmenize gerek yok, Dr. H.”

“Bir bakmışsın hepsi yok oluvermiş.”

“İnanın, biliyorum.”

Dr. Hunter babasının romanlarını küçücük, penceresiz sandık odasının köşesine gelişigüzel yığmıştı. Aslında burası bir gömme dolaptı, “oda falan sayılmazdı” ama yine de Reggie'nin Gorgie'deki yatak odasından daha geniş olduğu su götürmezdi. Dr. Hunter için burası “hurda deposuydu”, içinde kimsenin ne işe yaradığını bilmediği türlü eşyalar vardı – tek bir kayak, ho-

key sopası, eski bir yorgan, bozuk bir yazıcı, çalışmayan (Reggie denemişti) küçük bir televizyon, çok sayıda Noel süsü ve düğün hediyeleri. Arada bir kapısını açıp başını içeri uzatınca “*Quelle horreur!*”² diyerek kahkahayı basıyordu. “Bunlardan bazıları düpedüz iğrenç,” demişti Reggie’ye. İğrenç ya da değil, hiçbirini atmaya kıyamazdı çünkü hediye gelmişlerdi. “Hediyelere değer vermek gerekir.”

Reggie’nin bir itirazı vardı, “Truva atları hariç.”

“Ama öte yandan beleş atın dişine bakılmaz.”

“Belki bazen bakılması gerekir.”

“*Timeo Danaos et dona ferentes.*”³

“Tamamen katılıyorum.”

Oysa hediyelere sonsuza dek değer verilmediği Reggie’nin dikkatinden kaçmamıştı. Çünkü ne zaman posta kutusunda yarım derneğinden gelen bir plastik torba bulsa, Dr. Hunter onu hurda deposundaki eşyalarla doldurur, sonra da – suçluluk duygusuyla – kapının eşiğine bırakırdı. “Bunlardan ne kadar kurtulmaya çalışırsam çalışayım, hiç eksilmezler,” diye iç çekerti.

“Fizik kanunu,” dedi Reggie.

Evin diğer tarafları derli topluydu, zevkli eşyalarla döşenmişti – halılar, lambalar, biblolar. Boyutlarına rağmen Gorgie’deki dairesinde çok yer kaplayan, annesinden kalma yüksük ve minyatür çay fincanı koleksiyonundan bambaşka süslerdi bunlar.

Hunter ailesi Victoria tarzı bir evde oturuyordu, her türlü konfora sahip olmasına rağmen eski şöminesine, kapılarına ve kornişlerine dokunulmamıştı; Dr. Hunter bunun bir mucize olduğunu söylüyordu. Sokak kapısında renkli camlar vardı, güneş ışığı üzerlerine vurunca kırmızı yıldızlar, mavi kar taneleri, sarı güller renk prizmaları yaratırdı. Tam takım hizmetçi zilleri bile duruyordu, bir de hizmetçilerin iş görürken kimseciklere görünmemeleri için arka merdivenler. “Ne günlermiş onlar,” demişti Mr. Hunter gülerek. Eğer ev inşa edildiği zaman doğmuş olsa ateş yakıp, ayakkabıları boyayacaktı. “Muhtemelen sen de öyle yapardın Reggie,” demişti, “Joanna” ise para içinde yüzen bir aileden geldiği için “üst katta aylak aylak gezinirdi”.

2 Fr. Amma korkunç!

3 Hediyeler bile getirselers Akhalardan sakınmak gerek. Virgil, *Aeneid* (II, 49).

Reggie, sorar bakışlarını Dr. Hunter'a yöneltince, "Hepsi geçmişte kaldı" dedi kadın.

Mr. Hunter tasdik etti, "Maalesef."

"Kötü yatırımlar, huzurevi masrafları, ıvır zıvıra çarçur edilen paralar," diye ekledi Dr. Hunter, sanki para kazanıp harcamanın hiçbir manası yokmuş gibi. "Dedem zenginmiş ama anlaşılan hovardaymış."

"Biz de fakir ama dürüstüz."

"Anlaşılan öyle," diye onayladı Dr. Hunter.

Aslında biraz para kalmıştı, Dr. Hunter bir gün o parayla bu "çok ama çok pahalı evi" satın aldığını itiraf etti. Mr. Hunter buraya "yatırım" diyordu, Dr. Hunter ise "yuva".

Reggie'nin en sevdiği yer evin mutfağıydı. İçine Gorgie'de yaşadığı dairenin tamamı sığar, hatta istersen birkaç filin fink attığı bir alan bile kalırdı. Şaşırtıcıydı ama Mr. Hunter yemek pişirmeyi severdi, mutfağı her zaman darmadağın ederdi. "Yaratıcılığımı konuşturuyorum," derdi. "Kadınlar, insanların yemeğe ihtiyacı olduğu için yemek pişirirler. Erkeklerse gösteriş yapmak için."

Evin küçük bir kileri bile vardı; ahşap kapısının kanatlarında kalp şeklinde oyuklar olan, sal taşı döşemeli, rafları taştan bir kiler. Dr. Hunter peynirle yumurtaları ve domuz pastırmasını, ayrıca konserve ve kuru yiyecekleri burada saklardı. "Reçel yapsam ya," demişti bir gün suçlu bir edayla. "Böyle bir kilere ev yapımı reçel yakışır." Noel yaklaşırken, "Et kıymadığıma yanıyorum. Ya da Noel keki pişirmediğime. Veya sütlü tatlı. Bu kilere sütlü tatlı yakışırdı, şöyle beze sarılmış, üstü gümüş inciler ve süslerle kaplı bir tatlı." Reggie, Dr. Hunter'ın çocukluğundaki Noel günlerini mi düşündüğünü merak etmişti, fakat Dr. Hunter itiraz etmişti, "Aman, hayır canım!"

Reggie kilere bir şeyin yakışacağını düşünmüyordu, biraz derlenip toplansa fena olmazdı ama. Mr. Hunter orayı sık sık altüst ederdi, yemek pişirecek malzeme arar, itinayla dizilmiş konservelerle kavanozları dağıtırdı.

Dine inanmayan, "insan ruhundan başka hiçbir aşkın güce" inanmayan Dr. Hunter ("Bana Jo de") en çok düzene ve zevke inanırdı. "Morris, evde yararını bilmediğin ya da güzel olduğuna inanmadığın hiçbir şeyi tutmaman gerektiğini söyler,"

demmişti Reggie'ye, güzel bir vazoya ("Worcester") bahçeden topladıkları çiçekleri dizerlerken. Onun Maurice adında muhtemelen eşcinsel bir arkadaşından söz ettiğini sanmıştı Reggie, ta ki kitaplıkta William Morris'in yaşamöyküsünü görene ve ah, amma aptalım diyene kadar, çünkü kim olduğunu bal gibi biliyordu.

Haftada iki gün Liz adlı temizlikçi kadın gelir, yapılacak ne çok iş var diye sızlanırdı, oysa işi gayet kolaydı, ne de olsa Hunter çifti ortalığı derli toplu tutardı, Naziler gibi işi sıkı tuttuklarından falan değil, ama konforla keşmekeş arasındaki farkı bilirlerdi, bu konuda bütün *evi* "hurda deposuna" –her yana dağılmış eski püskü eşyalar, faturalarla kalemler, yelkovansız saatler, kilidi olmayan anahtarlar, şifonyerin üstüne yığılı giysiler, dağlarca eski gazete, bir gün ansızın holde ortaya çıkıveren yarım bir bisiklet, nice ormana bedel kitaplar da cabası –çeviren Ms. MacDonald'a benzemezlerdi. Mahşer ve İkinci Gelişin eli kulağında olmasını bahane ederdi ("Ne lüzumu var?"), fakat aslında derbeder biriydi işte.

Ms. MacDonald tümör teşhisi konduktan kısa bir süre sonra din "edindi" (nereden almıştı kim bilir). İki konu birbiriyle alakasız değildi. Eğer bir gün kanser onu yiyip bitirmeye başlarsa Tanrı'ya inanabileceğini düşünüyordu Reggie, çünkü birisinin kendisini esirgediğini düşünmek iyi olabilirdi, hoş Ms. MacDonald'ın Tanrısı esirgeyen birine benzemiyordu pek, tam tersiydi aslında, acı çeken insana aldırıyor, umursamadan yıkmakta ısrar ediyordu.

Mutfakta Dr. Hunter'ın büyükçe bir duyuru panosu dururdu, hayatının içyüzü hakkında bir fikir veren türlü şeyler vardı orada, mesela bir zamanlar kasabadaki sürat koşusu şampiyonu olduğunu gösteren atletizm sertifikası, piyano dersinde sekizinci sınıfa geldiğini gösteren belgeyle çevresini sarmış onu alkışlayan kalabalığın arasında kupasını havada tutarken çekilmiş ("ben öğrenciyken") bir fotoğrafı. "Elimden her iş gelirdi," diyerek kahkahalar atar, Reggie de "Hâlâ öylesiniz, Dr. H," diye karşılık verirdi.

O panoda Dr. Hunter'ın hayatını özetleyen fotoğraflar da asılıydı, değişik yıllarda Sadie'nin fotoğrafları, bebeğin bir sürü

resmi ve elbette Dr. ve Mr. Hunter'ın güneşli bir günde ormanda gülerken çekilmiş bir fotoğrafları. Panonun onlardan geriye kalan boşlukları çeşitli alışveriş listeleri ve yemek tarifleriyle (Shelia'nın Çikolatalı Keki), Dr. Hunter'ın aldığı notlarla doluydu – Joe Jingles'in pazartesiye iptal ettiğini Reggie'ye söylemeyi unutma ya da Uzmanlık toplantısı Cuma öğleden sonraya alındı. Bütün randevu kartlarını da panoya iğnelerdi, dişçi, kuaför, göz doktoru randevusu mesela. Dr. Hunter araba kullanırken gözlük takardı, onlar gözündeyken olduğundan daha bilge görünürdü. Reggie'nin de gözlük takması gerekiyordu aslında, ama onun görünüşünü tam tersi yönde değiştirirdi gözlük, tam bir mankafaya benzerdi, bu nedenle ortalıkta kimse olmadığı zamanlar takmayı yeğlerdi. Hoş, bebekle Dr. Hunter sayılmazdı, onların yanında gözlüklerine kadar kendi gibi olabilirdi.

Panoya birkaç kartvizit de iştirtilmişti. Mr. Hunter "iş yemekleri" dönüşünde takardı onları, ama aslında pano Dr. Hunter'a aitti.

Dün öğleden sonra Dr. Hunter'ı görmeye bir kadın geldi. Dr. Hunter eve geldikten iki dakika sonra çalmıştı zili, bunun üzerine Reggie kadının yakınlarda bir yere park edip onun gelmesini beklemiş olabileceğini düşünmüştü.

Bebegi kalçasına yaslayıp kadını mutfığa buyur ettikten sonra işe giderken giydiği siyah takımı çıkarmak üzere üst kata çıkan Dr. Hunter'a haber vermeye gitti. Reggie tekrar alt kata indiğinde kadın bir yabancı için fazla küstah bir edayla panoyu inceliyordu. Doğrusunu isterseniz, kadın biraz da Dr. Hunter'ı andırıyordu, omuz hizasında aynı koyu renk saçlara, aynı ince bedene sahipti ama azıcık daha uzun boyluydu. Onun da üzerinde siyah bir takım vardı. Avon satıcısı olmadığı besbelliydi. Günün birinde Reggie'nin de siyah takım giymesi gereken bir hayatı olacak mıydı acaba?

Dr. Hunter mutfığa gelmişti, kadın çantasından bir kartvizit çıkarıp ona doğru uzatırken, "Konuşabilir miyiz?" deyince, Dr. Hunter, "Birkaç dakika bebekle ilgilenebilir misin, Reggie?" diye rica etti, bebekse o sırada intihara meyilli denizyıldızı gibi tombul kollarını Dr. Hunter'a uzatmış, sanki onu batan gemiden kurtarması için yalvarıyordu, ama Dr. Hunter gülümsemekle ye-

tinip oturma odasına doğru kadına yol gösterdi, sonra da kapıyı kapadı. Dr. Hunter bebeği asla ihmal etmez, kimseyi oturma odasına almazdı – gelenler hep mutfaktaki kocaman rahat masada otururlardı. Bir an için Reggie'nin aklına kadının Billy hakkında bir şey söylemek üzere orada olduğu geldi. Kötü Çocuk Billy'nin kız kardeşi olduğu ortaya çıkacak ve işini kaybedecekti. Bir ağabeyi olduğundan bile söz etmemişti Dr. Hunter'a. Yalan söylemiş sayılmazdı, onu hayatından çıkarmıştı çünkü, ağabeyi de aynısını yapmıştı zaten.

Köpek de arkasından gitmeye yeltenmişti, ancak Dr. Hunter tek söz söylemeden kapıyı hayvanın suratına kapatmıştı, bu da Dr. Hunter'ın yapacağı iş değildi, mahzun Sadie kapının önüne kıvrılmış sabırla bekliyordu. Eğer köpekler kaş çatabiliyorsa, o da kaşlarını çatmış olmalıydı.

Kadın gittikten sonra Dr. Hunter'ın yüzünde tuhaf, gergin bir ifade vardı, aslında öyle olmasa da her şey yolundaymış gibi yapıyordu sanki.

Panoya yeni bir kartvizit eklenmişti şimdi. Kabartmalı harflerle "Lothian ve Sınır Güvenliği" yazıyordu, telefon numarası da vardı, isim "Detektif Başmüfettiş Louise Monroe".

Reggie bebeğe yoğurt yedirdi, sıradan yoğurtlardan değildi, özel organik bebek yoğurduydı, içinde hiç katkı maddesi, şeker, yapay bir şey yoktu. Çocuk hepsini yemeyince kalanı Reggie yalayıp yuttu.

Dışarısı soğuk ve nemliydi ama mutfak sıcacık ve güvenliydi. Noel süslemeleri asılmamıştı henüz, yalnızca bebeğin doğum gününde aldıkları Doğum Yortusu takvimi vardı; ama Reggie bugünlerde Dr. Hunter'ın evi dolduracağı çamın, Cezayir mandalinalarının, şömine ateşinin ve güzel kokacağından kuşku duymadığı daha pek çok şeyin kokusunu hayal edebiliyordu. Dr. Hunter ile bebeğin yanında kutlayacağı ilk Noel'di. Acaba Noel Gününü tek başına ya da Hussain ailesiyle birlikte geçirmek yerine onlarla kutlamak istediğini belli etmesinin bir yolu var mıydı? Hussain ailesinden rahatsız falan olduğu için değil ama onun *ailesi* değildiler. Oysa Dr. Hunter ile bebek aileden sayılırlardı.

Sadie mama iskemlesinin dibinde sabırla bekliyordu. Bebek ne zaman yere bir yiyecek düşürse hemen yeri yalayıp yutuyordu. Bazen de havada yakalamasını başarırdı. Artıklara gözünü diken bir köpeğe göre epeyce haysiyet sahibiydi. (Dr. Hunter üzümlere, “Yaşlanıyor artık,” diyordu.)

Reggie bulaşık makinesine bu konuda güvenmediği için kâseleri elde yıkarken oyalansın diye bebeğin eline bir parça tam buğday ekmeği tutuşturmuştu. Bebeğin tabakları eski moda motiflerle işli gerçek porselendi. Oyuncakları şıktı, hepsi tahtadandı – aralarında cırtlak ya da parlak bir şey bulamazdınız – giysileriye pahalı dükkânlardan ve yepyenydi, başkasının küçülen eskileri ya da ikinci el mağazalardan alınma değillerdi. Çoğu Fransız markalardı. Bugün üzerinde şirin mi şirin lacivert-beyaz çizgili bir tulum vardı (Dr. Hunter buna “gemici kıyafeti” demişti), Victoria tarzı mayoları getirmişti Reggie’nin aklına. Bebeğin odasındaki halıda Nuh’un Gemisi deseni vardı, masallardaki şapkalı mantarlar gibi kırmızı-beyaz benekli kocaman başlığı olan bir de gece lambası. Çarşaflarına yelkenliler işlenmişti, yatağının başucundaki duvarda asılı çerçevelenmiş etaminin üstüne doğum tarihiyle ismi uçuk mavi zincir dikişle işlenmişti: “Gabriel Joseph Hunter”.

Beklenmedik yüksek sesler dışında (Reggie de hiç hoşlanmazdı gürültüden) bebeğin hiçbir şeyden korkusu yoktu, eğer “El çırp” dersin ellerini çırpabiliyor, “kırmızı topun nerede” diye sorsan oyuncak kutusuna doğru emekleyerek onu bulup getiriyordu. Daha dün hiç yardım almaksızın ilk defa ayağa kalkmıştı. (“İnsanlık için küçük, bebek için büyük bir adım” demişti Dr. Hunter.) “Köpek” kelimesini, “top” kelimesini söyleyebiliyor, bir de en çok değer verdiği eşyası için kullandığı “battiş” –doğumundan önce Mr. Hunter’ın kız kardeşinin aldığı, hem kız hem erkek bebeğe uyan uçuk yeşil (Dr. Hunter’a göre “yosun” rengiydi) battaniyeden kesilmiş kare bir parçaydı bu– kelimesini söyleyebiliyordu. Dr. Hunter “aslında” bebeğin cinsiyetini bildiğini, ama bunu kimseyle, hatta Mr. Hunter’la bile paylaşmadığını, çünkü “bebeği mümkün olduğu kadar kendine saklamak istediğini” anlatmıştı Reggie’ye. Şimdi de bebeğin tutku derecesinde bağlandığı yeşil battaniye ele daha kolay gelsin diye kesilmişti. Dr.

Hunter bu parçanın “Winnicott’un deyişiyile onun geçiş nesnesi” olduğunu açıkladı gizemli bir dille. “Belki de uğurudur.”

Bir hafta önce bebeğin birinci yaşını kutlamışlardı üçü birlikte (Mr. Hunter “çok meşgul” olduğu için katılmamıştı, hoş, “bebeğin doğum gününü *biliyor muydu* acaba, Jo”). Arabayla Peebles yakınlarındaki bir otele gitmişlerdi. Servis yapan kız bebeğe bayılmıştı, ne kadar tatlı, ne kadar iyi huyluydu. Bebek, minik bir tabak pembe dondurma yemişti. Dr. Hunter, “İlk dondurması! Düşünsene!” diyordu. “Ömründe ilk kez dondurma yediğini düşünsene, Reggie.” Pembe dondurmayı tadar tatmaz şaşkınlıktan bebeğin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

“Ah, nazar değmesin,” dedi Reggie.

Reggie ile Dr. Hunter pasta dilimleriyle dolu bir tabağı paylaştılar. Dr. Hunter, Reggie’nin “Galiba içimde kendini dışa vurmaya çalışan bir şişko var,” lafına gülerken kahvenin yanında verilen minyatür ekler pastayla az kalsın boğulacaktı, ama herhalde bir şey olmazdı, çünkü Reggie daha önce kendisine böyle durumlarda uygulanacak Heimlich hareketini öğretmesini istemişti Dr. Hunter’dan.

Dr. Hunter kendine gelince, “Çok mutluyum,” dedi. Reggie, “Ben de,” diye katıldı. Güzel olan gerçekten mutlu olmalarıydı, şaşırtıcıydı ama insanlar çoğu zaman mutlu olmamalarına rağmen öyle olduklarını söylerlerdi. Gary’den Önceki Adamla birlikteyken annesi de öyle yapmıştı.

Yortunun ilk günüydü, her ne kadar dindar olmasa da Dr. Hunter’a göre böyle bir günde doğum günü kutlamak güzeldi. Peebles’dan bir Doğum Yortusu takvimi aldılar. Yaşlı kimselerin sevdiği türden çeşit çeşit dükkânlar vardı Peebles’da. Reggie’nin de hoşuna gitti, herhalde ruhu ihtiyar olduğu içindi.

Yortu takviminin her gözünde çikolatalar vardı. “Bunu mutfağa asalım,” dedi Dr. Hunter, “böylece her gün bir gözünü açıp çikolata yersin.” Reggie de öyle yaptı, şimdi de öyle yapıyordu, bir yandan erimekte olan Noel Baba şeklindeki çikolatayı yanağında tutarak ömrünü uzatırken bir yandan da bebeğin Bunnykins porselen tabaklarını lavabodaki suya daldırıp sıcak suya Ecover bulaşık deterjanını boca etmekle meşgul. Dr. Hunter çevre dostu

olmayan hiçbir ürünü kullanmıyordu – çamaşır tozu, yer cilası, akla ne gelirse. “Bebeğin olduğu ortamlara zararlı kimyasallar sokulmamalı,” diye açıklamıştı Reggie’ye. Bebek değerliydi, en değerli nesne kadar değerli. “Onu doğurmak için onca zahmete girdim,” demişti kahkahalarla. “Hiç kolay olmadı.”

Dr. Hunter annesinden aldığı astımı yüzünden dikkatli olmak zorundaydı (*Kendi kendinin doktoru*, olmalıydı). Sık sık soğuk algınlığı geçirirdi, çünkü sağlık klinikleri “çalışacak en sağlıklı ortamlar – hastalarla dolup taşar,” derdi. Bazen Reggie Dr. Hunter’ın iyice yakınında durduğunda, göğsünün öttüğünü duyardı. Bunun yaşam enerjisi olduğunu söylemişti Reggie’ye. Dr. Hunter’ın ciğerleriyle ilgili sorunları bebeğe geçmemişti galiba. (Ms. MacDonald, “Dickens’in astımı vardı,” demişti. “Biliyorum,” diye karşılık vermişti Reggie de. “Bir yerlerde okumuştum.”)

Mr. Hunter’ın işlerinin zorda olduğuna dair göze görünür bir belirti yoktu. Hunter çifti harika bir eve, iki arabaya, pahalı yiyeceklerle dolu bir buzdolabına sahipti, hiçbir eksiği olmayan bir de bebekleri vardı.

Bazı sabahlar Reggie geldiği zaman Mr. Hunter bayrak yarışına koşan bir atlet gibi davranır, bebeği Reggie’nin eline öyle çabuk tutuştururdu ki el değiştirmenin süratinden bebeğin ufacık ağzıyla gözleri şaşkınlıktan açık kalırdı. Arkasından Reggie ile Sadie sanki araba hırsızları kaçma telaşıyla gazı köklemiş de araba yolundaki çakılları çatırdatıp sağa sola saçmış gibi uzaklaşan koca Range Rover’in afallatıcı sesine kulak kabartırlardı. “Sabahları bazen ayıdan farksız oluyor,” derdi Dr. Hunter gülerek. Ayıyla birlikte yaşamaktan rahatsız olmuyor gibiydi. Vız gelip tırıs gidiyordu ona.

Mr. Hunter ile Sadie’nin arasında pek bir iletişim yoktu. Mr. Hunter ona en fazla, “Ayak altından çekil, Sadie,” diyordu ya da “Kanepeden in, Sadie.” Reggie’ye “pakete o da dahildi,” diye izah etmişti. “Sadie yoksa Jo da olmaz.”

“Beni seven köpeğimi de sever,” diye direktmişti Dr. Hunter. Köpekler “kadınların en iyi dostu”ydu. Timmy, Snowy, Jumble, Lassie, Greyfriars Bobby. Herkesin en iyi dostuydu. Hiç kimse-nin dostu olmayan uzay köpeği zavallı Laika hariç.

Bazı sabahlar da Mr. Hunter evde kalır, sayısız telefon görüşmesi yapardı. Kimi zaman kapının önüne çıkar, böylece konuşurken sigara da içebilirdi. Aslında evin içinde de dışında da sigara içmemesi gerekiyordu, fakat telefon görüşmeleri onu buna itiyordu anlaşılan. "Sakın söyleme," diyerek Reggie'ye göz kırpardı, Dr. Hunter giysilerine sinen kokuyu almayacak ya da çakılların arasında söndürülmüş izmaritleri görmeyecekti sanki.

Mr. Hunter'ın telefon konuşmalarına Reggie ister istemez kulak misafiri olurdu, telefonun öbür ucundaki görünmeyen kimselerle çok yüksek sesle konuşurdu çünkü. "Yeni yollar arıyorum" dedi onlara. "Ufukta çok ilginç projeler" ve "açılan fırsatlar" olduğundan söz ediyordu. Girişken görünüyordu ama düpedüz yalvarıyordu. "Tanrım, Mark, anlasana, ben burada kan ağlıyorum."

Mr. Hunter yakışıklı bir adamdı, biraz kaba, biraz hırpalanmıştı ama olsun, zaten bu haliyle bildik çekiciliğe sahip birinden çok daha hoş görünüyordu. Edinburghlu değildi ama Dr. Hunter onunla "eski Edinburgh Eğitim Hastanesi'nde" kıdemli asistan olarak çalıştığı günlerde tanışmıştı. Mr. Hunter Glasgowluydu, bir "*Weegie*," demişti Dr. Hunter kahkahalarla, Edinburgh'da bu söz aşağılama amaçlı kullanılırdı, herhalde İngiliz olan Dr. Hunter'ın bundan haberi yoktu. Onu "tavlayıp" evlenmeye ikna edene kadar uzun süre ne diller dökmüştü ona Mr. Hunter. "Bir tür eğlence sektörü" işindeydi fakat tam olarak ne yaptığına Reggie'nin kafası basmış sayılmazdı.

Dr. Hunter ile Mr. Hunter çok iyi anlaşır görünürlerdi, hoş, annesiyle Gary arasındaki (sönük) ve annesiyle Gary'den Önceki Adam arasındaki (berbat) ilişki dışında Reggie kıyaslama yapabileceği bir örnek görmemişti. Dr. Hunter, Mr. Hunter'ın kusurlarına gülerdi, hiçbir konuda ondan rahatsız olmuyor gibiydi. "Jo kendi iyiliği için fazla kalender," demişti Mr. Hunter. O da eve güzel bir çiçek demeti veya bir şişe şarapla girer, Glasgowlu komedyenleri aratmayan bir tavırla "Hey, bebek," diye seslenir, Dr. Hunter'ı sımsıkı öperken Reggie'ye göz kırparak, "Her büyük kadının ardında boktan bir herif vardır, Reggie. Bunu sakın unutma," derdi.

Mr. Hunter çoğu zaman Reggie yokmuş gibi davranırdı, fakat

bazen de onu şaşırtarak çok kibar bir tutum takınır, mutfak masasına oturmasını söyleyip Reggie'ye kahve yapar, acayip bir sohbet başlatmaya çalışırdı ("Anlat bakalım, Reggie, *senin* hikâyeni duyalım", gelgelelim Reggie (önemsiz olmayan) "hikâyesini" anlatmak üzere daha ağzını açmadan, Mr. Hunter'ın telefonu çalar, o da yerinden fırlayarak odayı arşınlayarak konuşmaya başlardı. ("Hey, Phil, nası' gidiyo? Görüşebilir miyiz acaba? Sana açmak istediğim bir teklifim var da.")

Mr. Hunter bebeğe "velet" diye seslenir, sık sık havaya atıp tutardı, o da heyecan içinde çılgılık atardı. "Velet" konuşsun, ortalıkta koşsun, onunla birlikte futbol maçlarına gitsin diye sabırsızlanırdı Mr. Hunter, fakat Dr. Hunter uyarırdı onu, "Bunlara bol bol vakti olacak. Her saniyenin tadını çıkarmaya bak, zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçip gider." Bebek bir yerini incitse, Mr. Hunter onu kucağına alır, cesaret verici ama derdini pek anlamamış bir tonda konuşurdu, "Gel bakalım, küçük adam, geçti, bir şey yok," oysa Dr. Hunter ona sımsıkı sarılır, öperek diller döker, Reggie'den kapıldığı (onun da annesinden işittiği) sözlerle teselli ederdi, "Zavallı sidikli minik pidem." İskoç dilinde sözcükleri ya da deyimleri (gayet mükemmel) bir İskoç aksanıyla söylerdi Dr. Hunter, duyan iki anadili var sanırdı.

Bebek Mr. Hunter'ı severdi elbet ama Dr. Hunter'a tapardı. Onun kollarındayken gözlerini yüzünden ayırmazdı, sanki daha sonra gireceği bir sınav için en ince ayrıntısına dek sindirirdi.

"Şimdi onun gözünde bir tanrıçayım," demişti Dr. Hunter gülerek, "fakat gün gelecek alışverişe götürülmek isteyen, başa bela, ihtiyar bir kadın olacağım."

Reggie karşı çıkmıştı buna, "Yo, hayır, Dr. H. Bence onun gözünde hep bir ilahe olarak kalacaksınız."

"Okula devam etseydin, iyi olmaz mıydı, Reggie?" Güzel yüz hatları azıcık asılarak sormuştu Dr. Hunter. Hastalarına da böyle davrandığını tahmin ediyordu Reggie ("Mutlaka kilo vermeniz lazım, Mrs MacTavish.")

"Evet, iyi olurdu."

"Hadi, güneş ışığım," diyerek Reggie bebeği mama sandalyesinden kaldırıp yere indirdi. Gözünü üzerinden ayırmaması gerekiyordu, çünkü bir saniye önce oturduğu yerde mutlu bir şekilde, tombul minik ayağını nasıl yiyeceğini çözmeye çalışırken, bir saniye sonra en yakın tehlikeli bölgeye doğru komando emeklemesine başladılar. Tek yapmak istediği her şeyi ağzına sokmaktı. Eğer ortalıkta yutup boğulabileceği kadar küçük bir nesne varsa bebeğin dosdoğru ona doğru gideceğinden emin olabilirdiniz, bu nedenle Reggie'nin daima diken üstünde durup onu düğmelerden, bozuk paralardan ve üzüm tanelerinden –bunlara bilhassa düşküncü– kollaması gerekiyordu. Bebeğin yiyeceği bütün üzüm taneleri ikiye kesilirdi, zahmetli bir işti bu, ancak Dr. Hunter, Reggie'ye bebeği nefes borusuna bir üzüm tanesi takıldığı için ölen bir hastasını anlatmıştı . *Kimse-nin elinden bir şey gelmemişti*. Sanki ölmesinden daha kötüyümüş gibi eklemişti bunu. İşte o zaman Dr. Hunter'dan kendisine yalnızca Heimlich manevrasını değil, aynı zamanda suni teneffüsü, atardamar kanamasını nasıl durduracağını, yanığa karşı ne yapacağını öğretmesini istedi. Bir de elektrik çarpması ve kazara zehirlenme durumunda yapması gerekenleri. (Tabii bir de suda boğulma vardı.) "Aslında ilk yardım kursuna gidebilirsin," diyerek devam etti Dr. Hunter, "fakat orada çok gereksiz bandajlamalar öğretiyorlar. Bileklerle kolları sarmasını, basit baş bandajını deneyebiliriz, ancak ondan fazlasını öğrenmen gereksiz. Aslına bakarsan, hayat kurtarmayı bil, yeter." Reggie sunî teneffüs alıştırması yapabilsin diye eve muayenahaneden bir manken bile getirmişti. "Bu delikanlının adını Eliot koyduk, ama nedenini hatırlayan yok."

Reggie genzine üzüm kaçıp boğulan bebeği düşününce, boğazının bir müzede gördüğü ve miskete benzeyen bir tıkacı olan eski usul limonata şişesi gibi kapandığını gözünün önüne getiriyordu. Müzeleri severdi Reggie. Temiz, aydınlık yerlerdi.

Mr. Hunter bebek konusunda çok rahattı. Bebeklerin "resmen zarar görmez" olduklarını söylerdi. Ona göre Dr. Hunter fazla endişeli davranıyordu, "ama geçmişine bakınca başka türlüünü de beklemek imkansız," derdi. Dr. Hunter'ın geçmişi konusunda Reggie'nin en ufak bir fikri yoktu (kendini "*Sizin*

hikâyeniz ne, Dr. H?" derken hayal etti, fakat kulağına hoş gelmemiştir bu soru). Reggie'nin bütün bildiği Dr. Hunter'ın oturma odasındaki kitap rafında William Morris'in yer aldığı, kendi babasınınsa resmi olarak işe yaramaz ilan edilip üst kattaki antika dükkânında kaldığıydı. Reggie bebeklerin aşırı biçimde zarar görebileceğine inanıyordu, hele üzüm hikâyesinden sonra bebek nefes alamayacak diye iyice paranoyak olmuştu. İyi de geçmişine bakılınca başka türlü beklenemez ne demek oluyordu peki? ("Nefes," derdi Dr. Hunter, "nefes her şeydir.")

Reggie bazı geceler yatağa uzanır, patlayacaklarını hissedinceye dek nefesini ciğerlerinde tutardı, böylece nasıl bir his olduğunu anlamaya çalışır, bir yandan da annesinin yeni bitmiş, esrarengiz bir yosun tutamı misali saçlarıyla suyun altına demirlendiğini hayal ederdi.

"Suda boğulurken insanın ölmesi ne kadar sürer?" diye sormuştu Dr. Hunter'a.

"Pekâlâ, birkaç değişkeni göz önünde bulundurmak gerekir. Suyun sıcaklığı mesela, fakat aşağı yukarı söylemek gerekirse, beş ila on dakika arası. Daha uzun sürmez."

Yeterince uzundu.

Reggie bebeğin tabaklarını bulaşıklığa yerleştiriyordu. Eviyenin önündeki pencere Blackford Hill'in eteklerindeki bir meraya bakıyordu. Bazen atlar gezinirdi merada, bazen görünmezlerdi. Orada olmadıkları zaman atların nereye gittiklerini bilmiyordu Reggie. Kış gelmişti artık, üzerlerinde Barbour kabanlarını andıran soluk yeşil battaniyeler vardı.

Dr. Hunter arada bir kış karanlığı basmadan, erkenden eve geldiğinde köpeği ve bebeği meraya götürürlerdi, bebek sert çimenlerde emekler, Reggie de meranın etrafında Sadie'yi kovalardı; çünkü köpek, kovalamaca oynamaya bayılırdı. Dr. Hunter kahkahadan kırılır, bir yandan da bebeğe seslenirdi: "Hadi, koş, koş, fırtına gibi koş!" Bebek koşmanın ne anlama geldiğini bilmediği için suratına bakmakla yetinirdi. Atlarsa merada olduklarında pek ilgisiz davranırlardı, onlar da herhalde koşuyor olmalıydılar ama sanki bunu gizlice yapıyorlardı.

Atlar sinirli, büyük hayvanlardı, o kocaman, sarı dişlerini göstererek dudaklarını bukmelerinden hoşlanmazdı Reggie, bebeğin heyecanlı yumruğunu elma sanır, kaptıkları gibi koparırlar diye korkardı.

Dr. Hunter, "Atlara üzülürüm," diyordu. "Hüzünlü olduklarını düşünürüm hep, sen ne dersin? Yine de köpekler kadar değil tabii." Reggie'ye göre köpeklerin keyfi yerindeydi, ancak Dr. Hunter ne yana baksa hüznün görebilecek bir insandı. Yapraklar ağaçların dallarından düşerken, "Ne hazin," derdi. Radyoda bir şarkı çalınca (Beth Nielsen Chapman) gene, "Ne hazin!" Sadie evden çıkacağını anlayıp da usul usul mırıldanınca, "Ne hazin!" Hatta bebeğin doğum gününde hep beraber pasta ve pembe dondurma yedikten sonra eve dönüş yolunda, "Birinci yaşını doldurdu, ne hazin, bir daha asla bebek olamayacak," demeden edememişti.

Reggie bebeğe doğum günü hediyesi olarak oyuncak ayıyla üstüne mavi ördek desenleri ve "Bebeğin İlk Yaşı" sözcükleri işli bir mama önlüğü aldı. İlk olan her şey güzeldi, son olanlar için aynısı söylenemezdi.

Ekseriyetle, hüzünlü anlarının ardından Dr. Hunter aklındaki kileri silkeleyip atmak istercesine başını sallayarak konuşurdu, "Gene de umudumuzu yitirmiyoruz, öyle değil mi, Reggie?" Reggie de onaylardı, "Hayır, asla yitirmiyoruz Dr. Hunter."

"Bana Jo de" dedi Reggie'ye. Derken bebeğe dönerek tekerleme okudu, "Alavere dalavere, alavere dalavere, balarısı gider yabanarısının evine."

Reggie annesinin öldüğünden hiç bahsetmemişti Dr. Hunter'a, annesinin nasıl öldüğüne ilişkin gereksiz ve trajik ayrıntılara değinmeden bile böyle bir hüznün ağırlığına katlanamayabilirdi çünkü. Söylerse, Reggie'ye her bakışında Dr. Hunter'ın yüzüne hüznün yayılırdı, Reggie katlanamazdı buna. O da kalktı, kendine bir anne masalı uydurdu. Jackie'ydi adı, Dr. Hunter'ın hiç adımını atmadığı bir alışveriş merkezinin süpermarketinde kasiyerdi. Gençliğinde İskoçya dans şampiyonuydu (kimsenin aklına gelmezdi bu). En yakın arkadaşları Mary, Trish ve Jean'di. Ertesi gün ne pişireyim diye düşünmeden edemezdi. Upuzun saçları vardı ve artık topuz yapmaya başlayacağını söylerdi çünkü omuzlarına salmak için iyice

yaşlandığını düşünüyordu (güzel saçları vardı, yazık ki Reggie'ninkiler ona benzememişti). Bu yıl otuz altı yaşını dolduracaktı, Dr. Hunter'la aynı yaşıydılar. Reggie'nin babasıyla on altı yaşındayken nişanlanmış, on yedisinde Billy'yi doğurmuş, yirmisinde dul kalmıştı. Her şeyi erken yaşta yaşamasının iyi olduğunu düşünüyordu Reggie.

Fotoğraflarda kötü çıkardı, kendisine ne zaman kamera doğrultulsa yüzünü gözünü buruşturduğundan sonuç iyice berbat olurdu. Sevecenlikle söylediği "Hey gidi acayip dünya," lafını dilinden düşürmezdi, sanki dünya yaramaz bir çocukmuş gibi. Danielle Steel'in kitaplarını okumayı, çiçeklerden en çok nergisi severdi, kıymalı patatesi sahiden iyi yapardı. Aslında bunların hepsi doğrudu. Yalnızca hâlâ sağ olduğu ayrıntısı uydurmaydı.

Reggie bulaşıklıkta biriken suyu boşaltırken gözüne meranın diğer ucunda hareket eden bir şey takıldı. Güneş bugün yüzünü göstermemişti pek, uzak mesafeden ancak karaltılar seçiliyordu. At değildi gördüğü, atların gezinmesine uygun bir gün değildi, onlar başka bir yerde esrarengiz bir yaşam sürüyorlardı. Her kimse ya da her neyse görüldüğü kadarıyla çalılık boyunca hızla ilerliyordu, kapkara bir şeye benziyordu. Acaba köpek herhangi bir koku alıyor mu düşüncesiyle Sadie'ye baktı, fakat bebek kuyruğunu ağzına sokmaya çalışırken, köpek yerde yanına uzanmış sabırla duruyordu.

Bebeğe dönüp, "Olacak şey mi hiç?" diyerek parmaklarının arasından avcuna toplanmış köpek kıllarını usulca çekti, sonra bebeği kaldırarak kucağına aldı. Birlikte pencereye yürüdüler, ama ortalıkta görececek bir şey kalmamıştı. Bebek saçına yapıştı, asılmış nasıl da çekiyordu ama. "Atavist bir içgüdü herhalde," diye açıklamıştı bunu Dr. Hunter. "Ağaçtan ağaca atladığım, onun da canı uğruna kürküne tutunduğu günlerden kalma." İşe daima şık siyah takım elbisesiyle iki dirhem bir çekirdek giden Dr. Hunter'ı ağaçta yaşayan ilkel biri olarak tahayyül etmek gülünçtü. Reggie'nin "atavist" sözcüğünün anlamına bakması gerekmişti. Gel gör ki kullanacak uygun bir yer bulamıyordu bir

türlü. Sözlükte hâlâ “a” harfiyle başlayan kelimeleri öğrenmeye çalışıyordu, dolayısıyla dağarcığını genişletme çabasına katkısı olmuştu bu sözcüğün.

Son zamanlarda Hunter ailesinin evinde giderek daha uzun kalma alışkanlığı edinmişti Reggie, Mr. Hunter ise evden uzakta giderek daha uzun saatler geçirmeye başlamıştı. “Yeni bir iş peşinde, yeni bir girişim,” diye anlatıyordu Dr. Hunter sevinçle. Reggie’nin orada daha uzun kalmasından hoşnut görünüyordu. Birden kalkar, pencereye giderek, “İnanmıyorum, Reggie, hava kararmış, artık evine git,” der, hemen arkasından fikir değiştirdi, “Böyle uğursuz havalardan nefret ederim. Birer fincan çay içsek mi?” Bazen de “Kalsana Reggie, bir şeyler yeriz, sonra seni evine bırakırım,” derdi. Yakın zamanda bir gün Dr. Hunter’ın, “Neden eve gidiyorsun, Reggie? Neden buraya taşınmıyorsun?” demesini umut ediyordu, işte o zaman tam bir aile olurlardı – Dr. Hunter, Reggie, bebek ve köpek. (“Neil”, Reggie’nin düşlediği aile hayatında pek yer almıyordu.)

Böyle akşamlardan birinde alakasız bir zamanda (“alakasız” da yeni bir sözcüktü), Dr. Hunter ile Reggie banyoda bebeği yıkadıkları sırada, Dr. Hunter aniden Reggie’ye döndü “Aslında hiç kural yoktur, biliyor musun?” “Sahiden mi?” diye sordu Reggie. Aklından yığınla kural geçiyordu oysa, üzüm tanelerini ikiye kesmek, yüzerken başına bone takmak, geri dönüşüm kutularına atmadan önce çöpleri cinslerine göre ayırmak gibi. Ms. MacDonald’ın aksine geri dönüşüm Dr. Hunter’ın titizlikle üstünde durduğu bir konuydu. “Hayır, o tür şeylerden söz etmiyorum. Yaşam biçimimizden söz ediyorum. Uymamız gereken bir şablon, bir model yok. Hayatı doğru dürüst yaşayıp yaşamadığımızı denetleyecek kimse yok, doğru dürüst diye bir şey de yok, yolumuzda giderken bunu biz uyduruyoruz.”

Reggie Dr. Hunter’ın neden söz ettiğinden tam olarak emin değildi. Çılgın bir deniz canavarı gibi ciyaklayıp sulara şap şap vuran bebek dikkatini dağıtıyordu.

“Sakin aklından çıkarma, Reggie, önemli olan tek şey sevgidir. Anlıyor musun?”

Reggie'nin aklına yatmıştı bu, biraz Richard Curtis'in filmle-
rini hatırlatıyordu ama olsun.

"Çok iyi anlıyorum, Dr. H." dedi radyatörün üstünde ısınan
havluya uzanırken. Dr. Hunter bebeği sudan çıkardı, balık gibi
kaygandı, Reggie de havluyla bedenini sarmaladı.

"Bilir ışık söndüğünde, Geride aşkın parladığını. Ne güzel sözler.
Elizabeth Barrett Browning köpeği için yazmış."

"Adı Flush," dedi Reggie. "Virginia Woolf onun hakkında ki-
tap yazmış. Bir yerlerde okumuştum."

"Her şey gittiğinde, aşk hâlâ oradadır."

"Kesinlikle," diye katıldı Reggie. İyi de bunun sana ne yara-
rı vardı? Hiç.

Nice Engelleri Aşıp Düze Çıkarken (Ad Augusta per Angusta)

Manzaraya doyum olmayan yol buydu demek. Uzun yoldan gidiyordu Jackson. Dixie Chicks'i şapka çıkarırcasına selamladı.

Köyden ayrıldıktan sekiz kilometre sonra hiç yok yere GPS ansızın duruvermişti. Bir yerde yanlış yöne sapmış olmalıydı, çünkü ıssız bir vadinin içinden dolanarak kıvrılan tek yönlü bir yolda bulmuştu kendini. Cep telefonunda hiç sinyal yoktu, radyodan da epeydir cızırtıdan başka ses gelmiyordu. CD çalarda aracı daha önce kiralayanların kazara unuttukları bir CD vardı. Jackson hangi koşullar altında başka birinin sesini duymaya Enya dinleyecek kadar hasret kalacağını düşünmeden edemedi.

Keşke iPod'unu da getirseydi yanında, başağrısı, pişmanlık ve taşralı doğrucubaşılığı üstüne şarkılar dinleyebilirdi böylece. Ordonat haritasını yanına almaması da kötü bir fikirdi besbel-li, hoş, buralardaki yolların herhangi bir haritada yer aldığından pek emin değildi, o başka. Eğer bir buçuk kilometre kadar önce doğru istikamette gittiklerini gösteren tabelayı görmeseydi, şimdiye dek çoktan geri dönmüş olurdu. (Tabelalara ne kadar güvenilebilirdi ya?)

Kasvetli bir güzelliği olan manzara Jackson'a genellikle yanına yaklaştırmamaya çalıştığı acılarını hatırlatmaya başlamıştı. Merhaba karanlık, eski dostum. Hayal gücünden yoksun bir pragmatist, mutlu bir budala olabilsen, hayat daha kolaydı. "Neyse, an azından budalalıktan nasibini almışsın," diyen eski karısı Josie'nin sesi yankılandı beyninde.

Yol arazinin sınırlarından devam ediyordu, arada bir iniş geçse de daha çok tırmanıştaydılar. Jackson her ne kadar yayayken (Sakin ha) kendinden tekil şahıs olarak söz etse de aracın içindeyken çoğul oluveriyordu. Araba ve ben, insanla taşıtın biyo mekanik bileşimi. Tanrının karayolunda iki hacı.

Tek başlarındaydılar. Görünürde tek bir araba dahi yoktu. Ne bir traktör, ne bir Land Rover, ne yaylalarda gezinenler, ne de başka gezginler. Çiftlik evleri yahut ağıllar da görünmüyordu, yalnızca çimenlerle çıplak kireçtaşları ve aralık ayının ölgün gökyüzü vardı. Hiçliğe giden yoldaydı.

Fakat etraf arsız koyunlardan geçilmiyordu, üzerlerine gelen lanet olası, kocaman Discovery tehlikesine karşı kayıtsızdılar. Bu uğultulu tepelerde geç kuzulamışlardı muhakkak. Acaba gelecek yıl doğacak kuzulara gebe miydiler şimdi? Bir koyunun gebelik süresinin ne kadar olduğuna daha önce hiç kafa yormamıştı, yalnız yolculuğun insanın aklına getirdikleri şaşırtıcıydı. Kızı daha geçenlerde vejetaryen olmaya karar verdiğini ilan etmişti. Sözcük çağrışım testinde Jackson'ın "kuzu" kelimesine doğal olarak vereceği ilk karşılık "köfte" olurdu, Marlee'ninki ise "masum". Ateist yetişmiş bir kızdı ama azizlerin üslubuyla konuşurdu. Belki de Katoliklik genetikti, insanın mayasında oluyordu.

"Vejetaryen olmak bu günlerde genç kızlar için ergenliğe geçiş gibi bir şey," demişti Josie yaz sonunda Cambridge'e son gittiğinde. "Bütün arkadaşları et yemeyi bıraktı." Öyleyse baba-kız baş başa burger yiyemeyeceklerdi.

Marlee'nin seçtiği Tohumlar ya da Kökler gibi bir adı olan ("Otlar" deyip kızını sinirlendirmişti) bir kafeteryada masaya otururlarken, "Biliyorum, biliyorum, et yemek cinayettir," diye pes etmişti. Canı nasıl da hardallı, biftekli sandviç yemek istiyordu o gün, ama içinde yumurta olduğunu sandığı, derken -dehşetlerden dehşet beğen- "yağda kızarmış tofu" olduğu anlaşılan anemik görünümlü malzemesiyle kahverengi, sert sandviç ekmeğine razı gelmişti.

"Mmm, enfes," deyince, Marlee tepkisini, "Bu kadar alaycı olma, baba. Sana fazla yakışıyor," diyerek göstermişti.

Kızı ne zaman kadın ağzıyla konuşmaya başlamıştı? Daha geçen yıl Grantchester yolundaki nehir kenarında üç yaşında-

ki çocuklar gibi hoplaya zıplaya yürümüyor muydu? (Hafızası onu yanıltmıyorsa, Orchard Çay Evinde kızı jambonlu salatayı afiyetle yemiş, yavru domuzu mideye indirirken suçluluk falan duymamıştı.) Anlaşılan o kızıdan eser kalmamıştı şimdi. Bir an için arkanı dönünce, bir bakmışsın yok olmuşlar.

Çocuğunuz olunca, yaşıınızı onunkiyle ölçersiniz. “Kırk dokuz yaşıındayım” demek yerine “On iki yaşıında bir çocuğum var” dersiniz. Josie’nin bir çocuğu daha olmuştu şimdi, o da kızdı, iki yaşıındaydı, Nathan ile aynı yaşıa yani. İki çocuk, üvey abaları Marlee ile aynı DNA zincirinde birleşiyorlardı. Nathan’ın ona benzememesi, oğlu olmadığı anlamına gelmezdi. Marlee de ona benzemiyordu zaten. Julia’ya kalsa Nathan onun oğlu değildi, iyi de eski sevgilinin dediği her şeye kim inanırdı? Julia yalan söylemek için yaratılmıştı. Bir de oyuncuydu tabii. Bütün ciddiyetiyle gözlerinin içine bakıp, “Doğrusunu istersen Jackson, bebek senden değil, doğruyu söylüyorum, neden yalan söyleyeyim?” dediğinde, “Ömür boyu süren alışkanlığını şimdi niye değiştiriyorsun?” diye sormadan edememişti Julia’ya. O da tartışmak yerine (*Yalnızca sevdiğim kimselerle tartışırım*, demişti bir keresinde) acıyan gözlerle bakmıştı.

Bir oğlan istemişti. Bildiği her şeyi öğretebileceği bir oğlu olsun istemişti. Kızına hiçbir şey öğretememişti, daha şimdiden ondan fazlasını biliyordu kız. Oğlu olsun istemişti, çünkü o bir erkekti. Bu kadar basitti işte. Birden Nathan’ın başına dokunduğunda kapıldığı duygu dalgasını hatırladı. Güçlü bir adamı sonuza dek yumuşatan bir şeydi bu.

Her neyse, demişti Josie’ye, on iki yaş ne zamandan beri yeniyetme sayılır oldu? On üç, on dört olsa, neyse. Kız daha on ikisinde.”

Josie “Çift hanelere geçmek önemli,” dedi öylesine. “Erken başlıyorlar.”

“Neye başlıyorlar?”

Jackson ergenlik çağını bunların farkına bile varmadan yaşamıştı. On iki yaşıındayken çocuktuk sonra on altısında orduya katılmış ve adam olmuştu. İkisi arasındaki süreyi rahat yüzü görmeden karanlık ölüm vadisinde geçirmişti.

Kızının aynı dönemleri güneşli yollarda geçirmesini diliyordu. Sömestr tatilinde okul gezisinde gittiği Bruges’den gönderdi-

ği kartpostal bumburuşuk duruyordu ceketinin cebinde. Kart-postalda bir kanal ve kırmızı tuğladan, eski evler görölüyordu. Jackson hiçbir zaman Belçika'ya gitme isteği duymamıştı. Kartı eski deri ceketinin cebinden çıkarıp (kılık değıştirmek için giydiği) North Face montuna aktarmıştı ama nedenini kendi de bilmiyordu. Yalnızca kızının yazdığı bu sıradan fakat saygılı mesaj ("Babacığım, Bruges çok ilginç bir yer, yığınla güzel binalar var burada. Hava yağmurlu. Bol bol cips ve çikolata yiyorum. Seni özölüyorum! Seni seviyorum! Marleee XXX") atılmaması gereken bir şey gibi gelmişti ona. Onu gerçekten özlemiş miydi? Babasının eksikliğini fark etmeyecek kadar dolu bir hayatı vardı oysa.

Bakımsız, kartlaşmış bir koyun yolun az ilerisinde, öğle vaktini bekleyen soyguncu misali gözünü kırpmadan duruyordu. Jackson yavaşlayıp durdu, bir süre bekledi. Koyun kımıldamıyordu. Kornaya bastı, fakat koyunun kılı dahi kıpırdamadı, tütün çiğneyen ihtiyar bir adam gibi anlamlı bir şekilde ağzına aldığı otları çiğnemeye devam ediyordu. Hayvanın sağır olabileceğini düşündü. Aracından inip hayvana tehditkâr bakışlarını doğrulttu.

"Silahını çekecek misin yoksa boşa mı konuşacaksın"? Koyun bir an yüzüne ilgilenmiş gibi baktı, sonra yine geviş getirmeye koyuldu.

Onu yerinden kaldırmaya çalıştı ama hayvan tüm ağırlığını vererek karşı koydu. Koyunun ondan korkması gerekmiyor muydu? Jackson koyun olsaydı hayvandan korkardı.

Hayvanı kavrayabilmek ve kıpırdatabilmek için arkasından tutup kaldırmaya yeltendi ama mümkün değildi, sanki çakılmıştı yola. Kafasından tutmaya kalktı, o da olmadı. Bu saçma sapan güreş görece kimsenin olmamasına seviniyordu. Yumruk atsa ahlaka sığar mıydı acaba? Taktiğini gözden geçirmek üzere birkaç adım geriledi.

Sonunda alttan kavradığı öneyaklarını itmeyi denedi, fakat dengesini kaybedince sırtüstü yere yuvarlandı. Solgun kış gökyüzünde daha da solgun bir bulut süzölüyordu tepesinde, minik bir kuzu kadar beyaz ve yumuşacıktı. Yattığı yerden vadinin bir ucundan öbürüne ilerlemesini seyretti. Soğuk yalnızca iliklerine

işlemekle kalmayıp kanını dondurunca içini çekerek ayağa kalktı ve rakibine selam çaktı.

“Sen kazandın,” dedi koyuna. Arabaya atlayıp CD çaları açtı, Enya’nın albümünü taktı. Uyandığında koyun görünürlerde yoktu.

Kaybolduğundan kuşkusu yoktu artık. Gökyüzü kurşun rengine bürünmüştü, hava kar kokuyordu. İyice yükseklerle, tepeye, bilinmeyen bir zirveye doğru yöneldi. Semavî şehre. Yolda peş peşe kapılar vardı, her defasında arabadan inerek kapı açıp kapamak yorucu oluyordu. Koyunlar için konmuştu herhalde bu kapılar. Çobanlar da var mıydı acaba? Jackson’ın çobandan anladığı kaba sakallı, koyun derisinden ev yapımı kepenek giyen, yıldızlı bir gecede çimenlerle kaplı bir yamaçta oturan, elinde koç boy-nuzundan asasıyla karın üstü sürünerek yaklaşan kurtlara karşı sürüyü kollayan bir adamdı. Jackson zihnindeki çoban imgesinin ne kadar şiirsel ayrıntılarla yüklü ama ne kadar yanlış olduğunu fark edince kendi de şaşırdı. Gerçekte her şey traktörler, hormonlar ve kimyasal gübrelere ibaretti. Kurtlar ya da kurt postuna bürünenler çoktan yok olup gitmişti şimdi. Jackson çobandı, sürü toplanana, hepsi emniyet altına alınana dek gözüne uyku girmemeliydi. Bu onun hem göreviydi, hem de laneti. Korumak ve hizmet etmek.

Yolun yan tarafındaki kar direklerinin yüksekliği yaklaşık üç metreyi buluyordu. Dikkatle gökyüzüne göz attı, burarlarda tipiye yakalanmak istemezdi, kimsecikler onu bulamazdı çünkü. Bahara kadar kar küremek, battaniye yapmak için birkaç koyun kırmak zorunda kalırdı. Burada olduğunu kimse bilmiyordu, Londra’dan ayrılırken kimseye haber vermemişti. Kaybolursa, başına bir şey gelirse, onu nerede arayacağını bilen bir kişi bile yoktu. Sevdiği birileri kaybolursa, onları bulana dek dünyanın altını üstüne getirirdi, fakat aynısını kendisi için yapacak biri olduğundan pek emin değildi. (*Seni seviyorum*, demişti, ancak onun bu duyguya ne kadar sarıldığını bilemiyordu.)

Bir çit kazığının yanından geçerken, kazığın üstüne tünemiş yırtıcı bir kuş gördü; şahin veya doğandı, alem gibi tünemişti

üstüne. Kuş adlarını doğru dürüst bilmezdi Jackson. Akbabaları bilirdi ama. Şimdi iki akbaba tam tepesinde uçuyordu, kırların üzerinde kâğıttan kapkara siluetler gibi tembel tembel daireler çizerek bekliyorlardı. *Sen rûz ü şeb oradan her daim geçer, niha-yet Kabir Azabına maruz kalır, ruhunu böyle teslim edersin Tanrı'ya.* Aman Tanrım, bu da nereden gelmişti şimdi aklına? Okuldan tabii. Jackson çocukken ezbere dayalı eğitim hâlâ rağbet görüyordu. "Musalla Taşına Ağıt". Ortaöğrenimin ilk senesinde öğrenmişlerdi, hayatı altüst olmadan önceydi. Bir gece ansızın kendini küçücük evlerinde yanan kömür ateşinin önünde ertesi günkü sınav için şiiri ezbere okurken bulmuştu. Ablası Niamh da ona belletircesine dinleyip yanlışlarını düzeltiyordu. Kömürün kokusunu duyuyor, üniformasının gri yün şortundan çıkan bacaklarının ısındığını hissediyordu. Mutfaktan annesinin çayın yanında yemek üzere pişirdiği köy yemeğinin kokusu yayılıyor-du. Takıldığı zaman Niamh cetvelle vururdu bacağına. Geriye dönüp baktığında ailesinde yaşanan gelişigüzel zulmün boyutuna şaşırdı Jackson (ablası neredeyse ağabeyiyle babası kadar acımasızdı), yumruk, tokat, saç çekme, kulak bükme, kol burma – insanın aklına gelen her şey vardı. Birbirlerine duydukları sevgiyi ifade etmeye ancak bu kadar yaklaşırlardı. Belki annesiyle babasından aldıkları İskoç ve İrlandalı genlerinin kötü karışımıyla ilgiliydi. Belki parasızlıktan ya da madenci hayatının katı koşullarındandı. Belki de böylesi hoşlarına gidiyordu. Jackson ömründe ne bir kadına ne bir çocuğa fiske vurmıştı. Cinsiyetinin gereklerini yerine getirmekten alıkoymuştu kendini.

Şayet fukaraya su yahut kundura vermezsen, rûz ü şeb sızlar kemiklerin azap içinde; ruhunu böyle teslim edersin Tanrı'ya.

Azap, büyük sıkıntı demekti, bunu hatırlıyordu. Tanrım, okula bakın, daha birinci yıldan nasıl bir ağıt öğretiyorlar çocuklara. Yorkshire şiiri hakkında ne demişlerdi? Yalnızca ağıt değil, ölünün yolculuğuydu bu. İmtihandı. Ne ekersen onu biçersin. Kendine nasıl davranılmasını istiyorsan, başkalarına da öyle davran. Bu dünyada kundura dağıt ki öbür dünyanın azaplı yollarında ayağın çıplak kalmasın. *İşte şeb indi, indi şeb, her daim, ocak, ev ve kandil nuru, Tanrı'ya böyle teslim edersin ruhunu.* Jackson aniden ürperdi, arabanın ısıtıcısını sonuna kadar açtı.

Nereye gittiği belli olmayan yolda yalnız değildi galiba. İleride biri daha vardı, yayaydı, ona doğru geliyordu. Öyle beklenmedik bir anda çıkıvermişti ki karşısına, belki de saatlerdir gözünü yoldan ayırmamanın etkisiyle serap gördüğünü düşünmeden edemedi; ama hayır, hayal falan değildi, düpedüz insandı gördüğü, hatta bir kadındı. Kadına yaklaşırken yavaşladı. Yürüyüşe çıkmış gibi bir hali yoktu, turistlerden biri de değildi, üzerinde uzunca bir hırka, bluzla etek, ayağında mokasen ayakkabılar vardı. Havaya uygun tek aksesuarı boynuna gelişigüzel doladığı el örgüsü atkıydı. Kırk yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu, ağarmaya yüz tutmuş, küt kesimli kumral saçlarıyla kütüphane memuru edası vardı. Kütüphaneciler kendileriyle ilgili klişelere uyuyorlar mıydı gerçekten? Yoksa kitap raflarının ve bölmelerin arasında teklifsizce seks mi yapıyorlardı? Jackson bir kütüphaneden içeri adım atmaya yıllar olmuştu.

Yürüyen kadının ayırt edilecek herhangi bir özelliği yoktu. Köpeği de yoktu. Ellerini hırkasının cebine sokmuştu. Yürümüyor, *salına salına* ilerliyordu. Nereden gelip nereye gittiği belli değildi. Bir tuhaflık seziliyordu. Jackson frene basıp camı indirdi.

Kadın arabaya yaklaşırken gülümseyip başını eğdi. “Gideceğiniz yere bırakabilirim,” dedi Jackson. (“*Sakın yabancıların arasına binme, bilinmeyen bir yolda kayboldan bile, anneni tanıdıklarını, arka koltukta bir köpek yavrusu olduğunu ya da polis olduklarını söyleseler bile.*”)

Kadın tatlı tatlı gülerek hayır anlamında başını salladı, ürkmüş ya da şüphelenmiş bir hali yoktu. “Ters yöne gidiyorsunuz,” dedi. Oranın yerlilerinden olduğu aksanından belliydi. Jackson’ın az önce geldiği istikamete doğru kolunu kaldırdı, “Çok uzağa gitmeyeceğim.”

Jackson üsteledi, “Kar yağacağa benziyor.” Neden üzerine palto giymemişti, buraların insanları soğuğa daha mı dayanıklıydı? Kadın gökyüzünü bir süre dikkatle inceledi. Yarım yamalak el sallayıp vakitsiz gezintisine devam etmeden önce, “Yok, yağmaz, sanmam. Merak etmeyin,” dedi. Jackson ne yaya ne de

arabayla peşine takılabilirdi onun, kadın sapığın teki olduğu-
nu düşünürdü sonra. Gelirken muhtemelen gözünden kaçmış
bir çiftlik evinin yolunu tutmuştu herhalde. Belki bir çukurda
ya da bir tepenin yamacındaydı. Ya da görünmezdi. "Dünyanın
bu kısmında şöyle deriz, halk kadar acayip bir yaratık yoktur."
Discovery'yle konuşuyordu.

Günüşiği giderek sönerken, kış güneşi mücadelesini kaybe-
dince hava ne kadar kararacak acaba diye düşündü. Köy karan-
lığı olmalıydı. Farlarını yaktı.

Dikiz aynasında kadının giderek küçülen görüntüsünü izle-
di, ta ki alacakaranlıkta gözden kaybolana dek. Kadın hiç dönüp
arkasına bakmadı. Onun yerinde, kadının kütüphanecilere yakı-
şır mokasen ayakkabılarının içinde olsa mutlaka döner bakardı.

Yolcuydu, evine gitmeye çalışıyordu. Önemli olan gittiği yerdi,
yol değil. Herkes evine varma çabasındaydı. Herkes, her yerde,
her zaman.

Hava kararmıştı artık. Direksiyon sallamaya devam etti. Bu
dünyadan ayrılıp ileridekine mi gidiyordu? *Ters yöne gidiyorsu-
nuz*, demişti kadın. Kendisine göre ters yöne gittiğini söylemişti.
Öyle değil mi? Yoksa sözlerinin altında başka bir anlam mı giz-
liydi? Bir ima? Ters yöne *mi* gidiyordu, neye göre ters? Yol önün-
de sonunda bir yerde bitecekti elbet, orası başladığı yer bile olsa.
"Sakın," diye bağırdı yüksek sesle. "Sakın varoluşsal zırvalara
dalma." *Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile.*

Alacakaranlık Kuşağında sonsuza dek yollarını kaybettikle-
rine karar verdiği anda bir tepenin yamacından geçerlerken aşa-
ğıda A1 karayolundan geçen taşıtların parlak farları çarptı gö-
züne, kayıp otoyoldu bu, mantığın devasa gri arteri, arabaların
bir bildik istikametten diğerine hızla gitmesine yardım ediyor-
du. Şükürler olsun.

Kendine Çiçek Alacaktı

Arabasına atlayıp Castle Street'teki Maxwell'e gidecek, çiçekçi-den bir aranjman yapmasını isteyecekti, şöyle zarif bir şey. Mavi güzel dururdu oturma odasında – şömine rafı için arkası yassı sepette bir aranjman – hezaren çiçekleri var mıydı acaba? Yoksa hezarenin mevsimi geçmiş miydi? Mevsimin önemi yoktu elbet, çiçekçiler çiçekleri bahçelerden toplamaz, Hollanda'daki seralardan getirtirlerdi. Bir de Kenya'dan. Halkın bırakın çiçeklere verecek suyu, muhtemelen yeteri kadar içme suyu bulamadığı Kenya'da çiçek yetiştirilir, sonra da havaya tonlarca karbondioksit salan uçaklara konurdu. Doğru değildi yaptığı ama onun çiçeklere ihtiyacı vardı.

İnsanın çiçeğe *ihtiyacı* olabilir miydi? Rose Street'teki Alistir Tait mağazasına nişan yüzüğü almaya gittiklerinde Patrick kuyumcuya dönerek, "Bu güzel kadının kocaman bir pırlantaya ihtiyacı var," demişti. Şimdi düşününce bayat geliyordu kulağa fakat o sırada sevimli bulmuştu. Yani. Patrick'in seçtiği yüzük yeni çerçeve içerisine mihlanmış eski bir pırlantaydı, uzun zaman önce hangi zavallı adamın bu taş karanlığın yüreğinden kazıp çıkarttığını merak ediyordu Louise. Elleri kan bulaşmıştı.

Patrick ortopedistti, sorumluluk almaya alışkındı. İlk tanıştıklarında, "Aslında ortopedi çekiç ve keskillerden ibarettir, marangozluğun daha üstün bir çeşididir," diye espri yapmıştı ama kariyerinin doruğundaydı, özel muayenehane açsa servet kazanabilirdi, fakat o, zamanını devlet hastanelerindeki hastaların kemiklerini çivilerle birbirine tutturmaya harcıyordu. ("Lego-

larla oynayarak geçen çocukluk yılları insanı bu noktaya getiriyor.”)

Louise doktorları hiç sevmezdi, tıp öğrencileriyle birlikte okuyan kimse güvenmezdi ki doktorlara. (Joanna Hunter istisna mıydı?) Ayrıca doktor olacaklar nasıl seçilirdi? Orta öğrenim boyunca fen derslerinde başarılı olan çocukları tıbbaya alırlardı, sonra altı yıl boyunca onlara daha çok fen öğretir, arkasından bu bilgileri *insanlar* üstünde uygulamalarını isterlerdi. İnsanla fen bir miydi? İnsan bir muammaydı. Patrick gülmüştü, “Olabilir, bu da bir bakış açısı.”

Bir trafik kazasında tanışmışlardı, polisler birileriyle başka nasıl tanışırdı ki zaten? İki yıl önce Louise, Strathclyde Polisi’yle bir toplantı yapmak için M8 karayolundan Glasgow’a ilerlerken, karşı yönde meydana gelen kazayı görmüştü.

Olay yerine ilk giden o olmuştu, ambulandan bile önce oradaydı ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tır şoförü üç kapılı bir araca arkadan çarpmıştı, arkadaki iki bebek koltuklarında sıkışmışlardı, arabayı anne kullanıyordu, onun yanında ise bebeklerin genç ablaları vardı. Kadın o sırada başka taşıtların arkasında durmuş, yol çalışması nedeniyle konan trafik lambalarında geçişaretini bekliyordu. Tır şoförü uyarı levhalarını da, trafiğin durduğunu da görmemiş, son anda fark ettiği üç kapılı sedana saatte doksan beş kilometre hızla çarpmıştı. O sırada cep telefonuna mesaj yazıyordu. Bildik hikâye. Louise kaza mahallinde tutuklamıştı adamı. Hemen oracıkta öldürmek isterdi aslında. Ya da kendi kamyonunun altında yavaş yavaş ezmeyi tercih ederdi. Artık eskisinden daha canı ruhlu olmaya başladığının farkındaydı (bunun bir anlamı olmalıydı).

Araba da içindekiler de tamamen ezilmişlerdi. Kaza yerindeki en ufak tefek kimse o olduğundan, (“Bir dener misin, Şef?”) eskiden cam olan açıklıktan elini zar zor sokarak nabızlarını ölçmeye, cesetleri saymaya, kimlik bulmaya çalışmıştı. Louise’in parmakları minicik bir ele değene dek arka koltukta bebekler olduğunun farkında bile değillerdi. Yaşını başını almış insanlar gözyaşlarını tutamıyorlardı, aileyle irtibat görevlisi olarak gelen trafik polisi de dahildi. Ama bizim, kalbi nasır bağlamış Louise ona sarılıp, “Neyse, Tanrım, ölüm insanlar için,” diyerek hiç kuş-

kusuz dünyadaki en berbat görev olan haberi aileye verme işine gönüllü olmuştu. Eskişine göre daha yufka yürekliydi sanki. Cani ama yufka yürekli.

Bir hafta sonra cenaze törenine gitmişti. Dördü birden aynı törende gömüldüler. Tahammül edilecek gibi değildi, fakat gerçeğı kabullemek gerekiyordu, çünkü herkes hayatına devam edecekti. Her geçen gün bunu sindirmeye çalışacaklardı. Eğer kendi çocuğı ölseydi, Louise hayata dayanamaz, kendi de temiz ve kısa yoldan canını alırdı, acil servisin müdahalesine falan gerek kalmazdı.

Archie on yedi yaşına girince direksiyon dersi almak istemişti, Patrick de desteklemişti onu, "İyi fikir, Archie. Eğer direksiyon testinden geçersen, sana şöyle ikinci el, güzel bir araba alırız." Bu arada Louise bir yolunu bulup Archie'nin direksiyon başına oturmasını nasıl engellerim diye düşünüyordu. Acaba Sürücü Lisansları veritabanına girip oğlanın geçici ehliyetini durdurmanın çaresi var mıydı? Ne de olsa başmüfettişti, buna yetkisi vardı, hem polis olmak suçlu olmanın tam zıddıydı.

Öndeki aracın sürücüsü de fena yaralanmıştı, adamın bacağını toparlamak için ameliyathanede saatlerce Patrick uğraşmıştı. Bir sıyrık dahi almayan tır şoförü üç yıl hapse mahkûm olmuştu ve şimdi serbestti herhalde. Louise'e kalsa adamın bütün organlarını narkoz vermeden yerinden söker, onları daha çok hak eden insanlara dağıtırdı. Sonradan hastanenin kantinindeki berbat kahveden içerlerken bunu Patrick'e söylemişti. "Hayat tesadüflere bağılı," demişti o da. "İnsanın elinden yaraları sarmaktan fazlası gelmez." Patrick polis değildi ama dışarıdan biri de sayılmazdı. Anlıyordu.

İrlandalı olması iyiydi. İrlanda aksanıyla konuşan bir adam akıllı, duygulu ve ilginç gelebilirdi insana, öyle olmadığı zamanlarda bile. Fakat Patrick bunların hepsiydi. "Yeni eşimi bekleyen dul bir erkeğim," demesi Louise'i kakhahalarla güldürmüştü. İri ya da ufak, pırlanta yüzük istemiyordu ama sonunda birine razı geldi. "Benden boşandığında nakde çevirirsin," dedi Patrick. Bu buyurgan tavrı hoşuna gidiyordu, Louise'in saçmalıklarının hiç-

birini desteklemiyordu ama her zaman sevecen davranıyordu, sanki Louise'i nadide fakat kusurları olan biri olarak görüyordu ve kusurlar tamir edilebilirdi. Tabii, o bir cerrahı çünkü, ona kalsa her şey onarılabilirdi. Oysa kusurlar asla onarılamazdı. Louise altın kâseydi, çatlağı er geç ortaya çıkardı. İyi de o zaman yaraları kim saracaktı?

Ömründe ilk kez kontrolü elden bırakmıştı. Peki bunun sendeki etkisi ne oldu? Tamamen dengeni kaybettin, olan buydu.

Ya da yemek masasını süsleyecek bir aranjman. Şöyle küçükçe, kırmızı bir şey. Halının kırmızı desenlerine uysun diye. Gül olmaz. Kırmızı güller yanlış mesaj verirdi. Nasıl bir mesaj olduğundan emin değildi ama bu her neyse, yanlıştı işte.

Patrick gülüyordu, "Kendini bu kadar harap etme."

Böyle şeylerde hiç yeteneği yoktu Louise'in, eğer çaba göstermezse, yüzüne gözüne bulaştırırdı. Birlikte geçirdikleri ilk gecenin sabahında yatakta yan yana yatarlarken açıkça söylemişti "İlişkileri yürütemem" diye.

"Yürütemez misin, yürütmeyecek misin?"

Yabanıl bir atmışçasına hırçınlığını kırmıştı Louise'in. (Ya onu yalnızca kırmışsa?) Usul usul, yavaş yavaş kapana kısılana dek. Farenin kapana girmeye kandırılması gibi. Fareler minicik tüylü hayvanlardı, kötü nam salmayı hak etmiyorlardı aslında.

Patrick işi biliyordu. On yıl önce A9 karayolunda bir araba dolusu azgın genç eğlenmeye çıktıklarında tek şeritli yolda sollama yaparken eşinin Polo arabasıyla kafa kafaya çarpışmadan önce on beş yıllık mutlu bir evliliği vardı. Tekerleği icat eden her kimse bunun hesabını vermeliydi. Samantha. Patrick ile Samantha. Onu tamir etmeyi başaramamıştı işte, değil mi?

Çiçek almaya, Morningside'daki Waitrose'dan alışveriş yapmaya, akşama yemek hazırlamaya vakti vardı hâlâ. Başlangıç olarak çifte fırınlanmış Rokfor suflesi, mini yeşil mercimek üzerinde deniz levreği ve son olarak da limonlu turta. İş mümkün olduğunca zorlaştırmak varken neden kolayını seçsindi? Louise kadındı, öyle değil mi, dolayısıyla her iş gelirdi elinden. Rokfor suflesinin tarifini Delia Smith'ten almıştı. Burjuvazinin yükselişi ve düşüşü. Ha, ha! Aman Tanrım! Neler oluyordu ona böyle? Normal bir insan haline geliyordu.

Yorgunluktan her yanı zonkluyordu, Louise'in derdi buydu işte. (Neden? Niye bu kadar yorgundu?) Eski yaşantısında, güzelliği pırlantanın büyüklüğüyle ölçülmeden önce, bir (çok büyük) bardak içkiyi devirir, kendine pizza söyler, kontakt lenslerini çıkarıp ayaklarını havaya dikerek televizyondaki saçma sapan programlardan birini seyretmeye koyulurdu, oysa şimdi burada karınca gibi oradan oraya koşturarak hezaren çiçekleri bulmayı, Delia'nın tariflerine göre yemek pişirmeyi dert ediyordu. Buradan geriye dönüş var mıydı?

Telefonda konuştuklarında, "İptal edebiliriz," demişti Patrick. "Dert edecek bir şey yok, yorgunsun o kadar." Onun açısından dert edecek bir şey olmayabilirdi fakat Louise için dertti işte. Patrick'in kız kardeşiyle kocası Bournemouth veya Eastbourne gibi bir yerden geliyorlardı. İrlanda diasporası. İskoçlar gibi onlar da her yerdeydiler.

"Peynir ekmek versek de mutlu olur onlar veya dışarıdan yemek getiririz." Her konuda nasıl da rahattı bu adam. Ama herhangi bir hazırlık yapmadığını görseler, ne düşünürlerdi? Nikâhı kaçırmışlardı, hoş herkes kaçırmıştı ya. Kız kardeşi (Bridget) nikâha çağrılmayınca bozulmuştu zaten. Louise sonunda pes edip Patrick'e evet derken, "Nikâh memurunun önünde yalnız ikimiz olalım," demişti.

Patrick sormuştu, "Ya Archie?"

"Gelmesine gerek var mı?"

"Evet, o *senin* oğlun, Louise." Archie iyi davranmıştı doğrusu, yüzüğü tutmuş, Louise "Evet" dediğinde boğuk bir ses ve utangaç bir edayla sevinç çılgılığı atmıştı. Patrick'in oğlu Jamie gelmemişti nikâha. Yüksek lisans için dünyanın bir ucunda arkeoloji kazısına gitmişti. Sürekli bir macera peşinde koşanlardandı – kayak, sörf, dalış, "gerçek bir erkek," diyordu Patrick ona. Kendi küçük Pinokyo oğlunun tam zıddıydı.

Şahit olarak onlardan sonra yapılacak nikâhtan iki kişi bulmuşlar, teşekkür etmek için ikisine de birer şişe malt viski hediye etmişlerdi. Louise'in üzerinde ham ipek bir elbise vardı, Harvey Nichols mağazasındaki müşteri temsilcisi "istiridye" rengi demiş olsa da Louise'e göre griydi. Fazla süslü olmayan şık bir elbiseydi, güzel bacaklarını meydana çıkarıyordu. Patrick çi-

çek de ayarlamıştı, yoksa onun aklına falan geleceği yoktu. Louise için pembe güllerden eski moda bir buket, kendisiyle Archie içinse yakaya takılan birer pembe gonca gül.

Birkaç yıl önce Patrick ile tanıştıktan kısa bir süre sonra Archie'nin davranışlarının epey kaygı verici olduğu günlerde ömründe yapmayacağına ant içtiği bir şey yaparak terapiye gitmişti. Asla, asla deme. Archie için yapmıştı bunu, çocuğun yaşadığı sorunların kendinden kaynaklandığını, eğer daha iyi bir anne olabilirse, oğlunun hayatının da yoluna girebileceğini düşünüyordu. Terapiye gitme kararının bir nedeni de Patrick'ti, çünkü Louise için değişme fırsatını, başka insanlar gibi olabileme şansını temsil ediyordu.

Neyse ki psikopatolojisinin derinlerine fazla inmeyen bilişsel davranış terapisiydi yapılan. Temel ilke olumsuz düşünceden kaçınmayı, hayata daha olumlu yaklaşmak üzere rahatlamayı öğrenmesiydi. Jenny adında tepeden tırnağa örgü giysilere bürünmüş, hippivari terapist, Louise'e bütün olumsuz düşüncelerini bırakabileceği bir yeri gözünün önüne getirmesini söylemiş, Louise de masal kitaplarında korsanların peşine düştükleri türden bir sandık seçmişti. Denizin dibinde, tellerle çevrili ve bağlı, asma kilitte emniyet altına alınmış, ama içinde define değil, Louise'in işe yaramaz düşüncelerinin saklı durduğu bir sandıktı bu.

Ne kadar ayrıntılı olursa o kadar iyi diyordu Jenny. Bunun üzerine Louise taşlı kuma mercan ve deniz kabukları, sandığın yanlarına tutunmuş midyeler, tuhaf balıklar, burunlarıyla yoklayan köpekbalıkları, üstünde gezinen ıstakozlarla yengeçler, gelgitin etkisiyle dalgalanan yosunlar ekledi. Kilitte anahtarlar konusunda ustalaşmıştı, zihin oyunuyla kendi sualtı dünyasını dilediği zaman ziyaret edebilirdi. Gelgelelim bütün olumsuz düşüncelerini denizin dibinde güvenle kilit altına alınca geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Herhalde pozitif bir insan değilim," dedi Jenny'ye. Kadının buna itiraz etmesini, başını örgülü, anaç kucağına yaslayıp düzelmesinin zamana (ve paraya) bağlı olduğunu söylemesini bekliyordu. Oysa Jenny onunla aynı fikirdeydi: "Değilsin galiba."

Jenny'ye gitmeyi bıraktı ve çok geçmeden Patrick'in evlilik teklifini kabul etti.

Archie şimdi Fettes kolejine gidiyordu. İki yıl önce on dört yaşındayken uçurumun kenarına kadar gelmişti, ufak tefek hırsızlıklar, okulu asma, polisle (tuhaflığa bak) başını belaya sokmadan ibaretti ama Louise'in gözünden kaçmamıştı elbet, ergenlik çağındaki başka gençlerde yeterince görmüştü bunları, eğer yılanın başını küçükken ezmezsen, geçici bir süre sürünmekle kalmaz ömür boyu yılan gibi yaşardın. Archie de değişmeye hazırdı, yoksa işe yaramazdı. Louise annesinin hayat sigortası poliçesinden yararlanarak oğlunun fahiş okul ücretini ödedi. "Ayyaş yaşlı inek nihayet bir işe yaradı" demişti. Çocuğun gittiği okulda Louise'in isyankâr yaştantısı boyunca sövüp saydığı her şey vardı: Ayrıcalık, hegemonyanın devamı, falan filan. Yine de oraya başvurmuştu çünkü kendi canından ve kanından biri söz konusu olunca, çoğunluğun iyiliği önemini yitiriyordu. "İlkelerini unuttun herhalde," diyen birine cevabı "Benim ilkem Archie," olmuştu.

Oynadığı bahis tutmuştu ama. İki yıl sonra kolay bir hamle sayesinde Archie bir gotikten ineğe dönüşmüştü. Artık astronomi, satranç, bilgisayar ve Louise'in hiç anlamadığı başka şeylerle ilgili kulüplerde kendisi gibi inek arkadaşlarıyla takılıyordu. Louise edebiyat alanında yüksek lisans yapmıştı, eğer kızı olsaydı Brontë Kardeşler ve George Eliot hakkında derin sohbetler yaparlardı mutlaka. (Başka ne yaparlardı peki? Kekler pişirip, birbirlerine makyaj mı yaparlardı? Ayakların yere bassın, Louise!)

"Hiç geç değil," dedi Patrick.

"Ne için?"

"Bebek için."

Tüyleri diken diken oldu. Birisi gelip yüreğindeki kapıyı açmış, kuzey rüzgârını içine sokmuştu. Patrick bebek mi istiyordu? Evet demesinden korktuğu için ona sormaya çekiniyordu Louise. Tıpkı evlenmeye kandırdığı gibi buna da kandırır mıydı onu? Zaten bir oğlu, yüreğini dolduran bir çocuğu vardı, o dikenli yoldan bir daha yürüyemezdi.

Ömrü boyunca mücadele etmişti. Özellikle yorucu geçen günlerin ardından "Artık dur demenin vakti," diyordu Patrick omuzlarına masaj yaparken. "Silahlarını bırak ve teslim ol, olayları kendi akışına bırak."

"Senden iyi bir Zen ustası olurmuş."

“Zaten öyleyim.”

Kırk yaşına nasıl geldiğini anlamamış, ansızın kendini iki arabalı bir ailede, pahalı bir dairede, parmağında Cebelitarık kayasını aratmayan bir taşla buluvermişti. Çoğu kimse açısından bu bir amaç ya da ilerleme olabilirdi, ne ki Louise farkına varmadan yanlış yola sapmış olabileceğini düşünüyordu. Bazen, paranoya bastırdığı anlarda, acaba Patrick bir yolunu bulup kendisini hipnotize mi ettiğini merak ediyordu.

Eve taşındıkları zaman sigorta poliçesini değiştirmişti, telefonun öbür ucundaki kadın binanın yaşı, oda sayısı, alarm sistemi kurulu olup olmadığı gibi standart soruların hepsini sorduktan sonra “Evinizde mücevher, kürk ya da silah bulundurur musunuz?” sorusuna sıra gelmişti. Louise bir an için bu öğelerin hepsini içeren bir hayatı düşünerek beklenmedik bir heyecana kapıldı. (Bir başlangıç yapmıştı, mücevheri vardı.) Gerçek Louise dışarıda bir yerlerde mücevherler takıp kürkler giyerek silahıyla kanun kaçağı gibi yaşamak isterken, o yolunu kaybetmişti besebelle, ununu elemiş, eleğini asmıştı. Kürk fikrinden bile fazla rahatsız olmuyordu aslında. Bir hedefe nişan alıp, derisini yüzüp yiyebilirdi. Ne de olsa böylesi, mezbahadan çıkarılıp yumuşak, cansız paketler halinde Waitrose’un et reyonundaki yerini alınca kadar geçen süreden daha acımasız değildi.

Bütün ciddiyetini toplayarak, “Hayır,” dedi sigorta şirketinin müşteri temsilcisine, “yalnızca nişan yüzüğüm”. Yirmi bin sterlin değerinde ikinci el bir lüks. Sat onu, sonra da kaç git, Louise. Hızla koş. Joanna Hunter koşucuydu (hâlâ öyle mi acaba?), üniversite atletizm takımının şampiyonuydu. Bir zamanlar koşmuş, canını kurtarmıştı, belki de kimsenin onu yakalamayacağına emin olmak istiyordu. Hunterların evinin mutfağında asılı panoyu okumuştı Louise, üstünde günlük anılarla hayata dair hatıralar yer alıyordu, kartpostallar, sertifikalar, fotoğraflar, notlar. Bütün varoluş biçimini şekillendiren olay hakkında hiçbir şey yoktu elbet, insan mutfaktaki mesaj panosuna cinayetle ilgili bir şey asar mıydı hiç? Öte yandan Alison Needler koşmazdı. Saklanırdı.

Louise çok seyrek görüyordu artık Archie’yi. Yatılı olmayı seçmişti, annesiyle yaşamaktansa okulda kalmayı yeğliyor-

du. Hafta sonları da her gününü birlikte geçirdiği çocukları arıyordu.

Patrick telkinde bulunuyordu, "Kendini yiyip bitirme. Daha on altı yaşında, kanatlarını açmasını öğreniyor."

Bu sözler İkarus'u hatırlatıyordu Louise'e.

"Sonra da uçacak."

Hafta sonu oturduğu dairenin önünde bulduğu kuş ölüsü gelmişti Louise'in aklına. Uğursuzluk. Çocuğun teki sapanıyla bir serçeyi vurmuştu.

"Büyümesi gerek."

"Nedenini anlamıyorum."

"Louise," dedi Patrick usulca, "Archie mutlu."

"Mutlu mu?" Daha küçük yaşından beri Archie için hiç kullanmadığı bir sıfattı mutlu kelimesi. Demek ki onun yaşadığı kusursuz, keyifli, kısıtlanmamış bir mutluluktur. Sonsuza dek süreceğini düşünmüştü, çocukluk saadetinin dağılıp gideceğinin farkına varmamıştı Louise, çünkü kendisi çocukken mutluluğu hiç tatmamıştı. Archie'nin sonsuza dek masum bir çocuk olarak kalmayacağı kafasına dank etmiş olsaydı, her anın tadına varıp yüreğine kazırdı. İstese şimdi yeniden yaşayabilirdi aynı-sını. Kuzeyden esen rüzgâr uğulduyordu. Kapıyı kapadı.

Cinsel suçlarla mücadele eden Amethyst ekibiyle Gyle'da yaptıkları toplantıdan geri dönüyordu. Louise cinayetlerden altı ay önce birkaç aylığına oraya sığınan Alison Needler'la ilk kez Aile Koruma Birimi Amethyst'te tanışmıştı. Kocasını David Needler mahkeme emrine karşı gelerek çocuklarla eski eşinin gözleri önünde kendini yakma tehditleri savurarak ailenin Trinity'deki arazisine kamp kurmuştu. Anında Müdahale aracıyla Louise oraya vardığında, kapı eşiğinde duran Alison'ın kız kardeşi Debbie adamı topa tutuyordu. ("Laf ebesidir bizim Debs," demişti Alison. Ama bedelini de ödedi, ödemedi mi?) Topa tutmaktan çok kışkırtıyordu aslında. ("Hadi, ne duruyorsun, alçak herif, kendini yak da görelim.")

Ertesi gün mahkemede David Needler uyarı almış, mahkeme emrine uyup ailesinden uzak durması gerektiği hatırlatılmış,

o da altı ay sonra elinde bir tüfekle geri gelene kadar buna itaat etmişti.

Howdenhall'a varınca Louise arabayı park yerine çekti. Karakola uğrayıp imza attı, beş dakika sonra kendi aracına binip yola çıkmıştı. Bol bol vakti vardı.

"Adli tıbbın son raporu geldi, Şef." Yeniyetme polis memuru Marcus McLellen dosyayı uzatıyordu. "Beklendiği üzere oyun salonundaki yangın kasten çıkarılmış."

Yirmi altı yaşındaki Marcus, Stirling Üniversitesi'nin Medya İncelemeleri bölümünden lisans diploması almıştı (kim almamıştı ki?), ayrıca eğer astragan gibi kırptırmak yerine uzatsaydı Shirley Temple'inkilerle yarışacak kadar gür, kıvrır kıvrır saçları vardı. Rugby oyuncusuydu, bir cumartesi sabahı dondurucu soğukta ona tezahürat yapacağım diye Louise'in sesi kısılmıştı bağarmaktan (deşarj olmak için mükemmel bir yöntem olduğunu keşfetmişti aynı zamanda), çelimsiz ve spordan korkan Archie için asla yapamadığı bir şeydi bu.

Marcus'ın polis üniformasını giydikten sonra ilk deneyimi Needler davasıydı, Louise'in beklediğinden daha iyi idare etmişti. Sevimli, melek gibi bir delikanlıydı, Romalıların yolları kadar dümdüz, görüldüğünden daha sert ama her zaman neşeliydi. Patrick gibi. Bu neşe nereden geliyordu, annelerinin sütüyle birlikte mi emiyorlardı acaba? (Öyleyse Archie'ye yazık olmuştu.)

Anaç bir tavuk misali kanatlarının altına almıştı Marcus'ı. Daha önce çalıştığı kimseye anne sevgisiyle yaklaşmamıştı Louise, rahatsız edici bir deneyimdi. Yaşla ilgisi olduğuna karar verdi. Neden "Marcus"? Sighthill'de doğmuş birine pek yakışmayan Latince bir isim koymuşlardı. ("Annemin hayalleri varmış," diye açıklamıştı delikanlı, "Titus'tan daha iyi. Ya da Sextus'tan.") Needler davasında en ufak bir ayrıntıyı kaçırmadıysa da Louise davayı ondan alıp başkasına vermişti. "Böylece daha başka deneyimler kazanırsın," diye açıkladı ona, ama asıl sebebi kendisi gibi Alison Needler'a kilitlenip kalmasını istemiyordu. Marcus birkaç hafta önce yanıp kül olan Bread Street'teki oyun salonu vakasında görevliydi artık.

Louise olasılıkları gözden geçiriyordu, "Sigortadan para almak için mi? Kötülük olsun diye mi? Yoksa serseriler kibritle oynarken mi tutuştu?"

"Kasten yangın çıkarma" kundakçılığın diğer adıydı, Louise'in kitabına göre baş şüpheli mülk sahibiydi. Sigortanın karşılayacağı zarar, paraya ihtiyacı olan birine fazlasıyla cazip gelebilirdi. Elmasa yirmi bin veriyorlarsa, oyun salonuna ne kadar öderlerdi acaba? Oyun salonunun sahibi de harika Doktor Joanna Hunter'ın kocası Neil'den başkası değildi. ("Peki Mr. Hunter ne işle meşgul?" diye sormuştu daha dün Joanna Hunter'ı ziyareti sırasında sohbet ederlerken. "İşte, biraz şundan, biraz bundan," diye düşünmeden anlatmıştı Joanna. "Neil devamlı önüne çıkacak büyük bir fırsat bekler, doğuştan girişimcidir.") Güzelim Dr. Hunter'ın striptiz kulüpleri, batakhaneler ve eğlence mekânlarıyla nam salmış Bread Street denen fuhuş yuvasında (öyle bilinirdi) iş yapan biriyle nasıl evlendiği akıl alır gibi değildi. Daha saygın biriyle evlenmiş olması gerekmez miydi, mesela bir ortopedistle?

Karısına bakılırsa, Neil Hunter "eğlence sektöründeydi"; eh, bu da türlü olasılıkları kapsayan bir terimdi. İki üç oyun salonu, birkaç sağlık (sağlık semtine uğramıyordu, o başka) merkezi ve küçük bir özel kiralık araba filosu ("şirket yöneticisi" limuzinleri diye pazarlanan hurda dört sedan) ile biri Leith, diğeri Sighthill'de olmak üzere akıllara zarar iki güzellik salonu. Joanna Hunter'ın yüzüne maske yaptırmak üzere bunlardan birinin kapısından içeri adım atmadığından emindi Louise, ne de olsa Sheraton One Spa değillerdi.

"Mr. Hunter hakkında bulduklarını dök bakalım."

"Şey, Edinburgh'a ilk geldiğinde," diye başladı Marcus, "Bris-to Square'de park etmiş bir burger karavanını işletmiş, bu sayede hem öğrencileri kaçırmamış, hem de barlardan çıkanları."

"Burger karavanı. Klas iş."

"Bir gün başında kimse olmadığı bir sırada göz açıp kapayıncaya kadar yanıp kül olmuş."

"Bak sen şu tesafüde!"

"Sonra şarapevi, kafeterya, paket yemek servisi, elinden ne gelirse denemiş yani."

“İçlerinden herhangi birinde yangın çıkmış mı?”

“Kafeteryada. Elektrik kontağından yanmış.”

“Ya oyun salonu?”

“İçeriye bol miktarda benzin dökülmüş,” dedi Marcus. “Aniden yangın çıkmış falan değil. Arkadaki kapı kırılmış, bütün alarmlar çalıyormuş fakat buna rağmen itfaiye olay yerine geldiğinde her yer alev alevmiş.”

“Peki, bugünlerde Mr. Hunter hakkında konuşulanlar ne?”

“Dediklerine göre temiz biri. Biraz üçkâğıtçı, fakat neresinden bakarsan bak, meşru bir işadamı.”

“Bu durumda birlikte iş yaptığı adamlar mı anasının gözü?”

Dolandırıcılık Masası’nın gönderdiği resimleri Louise de görmüştü, Hunter ile Glasgowlu Michael Anderson adında bir adamın, yanlarında çeşitli asalaklarla birlikte farklı haftalarda türlü içecekler içerken çekilmiş fotoğrafları vardı. Marcus, “Bunlar da avaneleri,” diye işaret etti. “Şu adamlara bak, annelerinden başka kimsenin sevmeyeceği suratlar.” Anderson’ın geldiği kasabada uyuşturucu ticaretiyle haşır neşir olduğundan şüpheleniliyordu, gel gör ki lüks teras katında yürüttüğü iş zinciri öyle yükseklerdeydi ki Strathclyde Polisi şimdiye kadar ona ulaşmanın yolunu bulamamıştı. Marcus’ın dediğine göre, “sıkı avukatları” vardı.

“Ya da kötü avukatlar; nereden baktığına bağlı.”

Dolandırıcılık Masası detektifleri, Anderson için artık Glasgow’da para aklama yollarının tükendiğini düşünüyorlardı. Bu nedenle şimdi Edinburgh’da Neil Hunter’ın sevgili karısının sözleriyle, kocasının “şu bu” işinden yararlanmanın yollarını arıyor olmalıydı. “Karısı” sözcüğü Louise’den çok Dr. Hunter’a yakışıyordu doğrusu.

Dün Joanna Hunter’a “Nasıl tanıştınız?” diye sorarken, Savcılığa rapor göndermek üzere bilgi toplayan meraklı bir detektif gibi değil de kocasına yatakta kahvaltı hazırlarken Steve Wright’ın *Sunday Love Songs* albümünü dinleyen, romantik anılara ilgi duyan bir kadın edası takınmıştı Louise. Gülerek anlatmıştı o da. “Acil serviste onu tedavi ederken birlikte yemek yemeyi teklif etti.”

“Siz de gittiniz mi?” Louise hayret etmiş gibi yapmayı bece-rememişti pek.

“Hayır, hiç etik olmazdı.” Joanna Hunter sanki çok değerli hoş bir anıyı hatırlarcasına güldü (*Babanla nasıl tanıştım*). “İsrar etti,” diye ekledi, “sonunda teslim oldum.”

Ben de, diye geçti Louise’in aklından ama onu kendine saklayıp başka bir şey söyledi, “Benim annemle babam tatilde tanışmışlar.” Joanna Hunter, “Ah! Demek tatil aşkı!” diye heyecanlandı, Louise ayrıntıya girmede ama aslında babası annesini Gran Canaria’daki bir bardan kaldırmıştı, adamın adını bir türlü hatırlayamazdı, pek bir önemi yoktu ya, ne de olsa Louise’in hiç sahip olmadığı arzulanan baba rolünün tek adayı o değildi.

“Mr. Hunter neden acil servisteydi?”

“Serserilerin saldırısına uğramıştı.”

Netameli, kötü huylu adamlarla takılan biri, başından beri bütün sinyalleri vermiş demek. Böyle harika bir doktor neden öyle biriyle takılmıştı?

Doktor kendiliğinden açıklayıverdi, “Enerjisine kapıldım.” Köpeklerin de enerji dolu olduğunu geçirdi Louise aklından gülümseyerek, “Evet, annem de babam için aynısını söylerdi.”

Oyun salonundaki yangından söz etmedi Joanna Hunter’a, kapısına getirdiği haberlerin içyüzünden söz açmak nezaketsizlik olacaktı.

“Bana Jo de.”

“Glasgowlu heriflerle Hunter arasında somut bir bağlantı yok,” diye anlatıyordu Marcus’a. “Belki Anderson ile Hunter ilkokul arkadaşı falandırırlar.”

Marcus devam etti, “Bilmem, ortalıkta dolaşan söylentilere göre Hunter iflasın eşiğindeymiş. Bir süredir zor durumdaymış. Anderson ile işe girmek batmaktan kurtulmanın bir yolu olabilir, yangından sonra sigortadan para almak da öyle.”

“Gidip onunla konuşayım.” Louise dosyayı aldı.

“Şef?”

“Ne? Bu iş burnumu sokmayacak mıyım? Adam hemen benim sokağın köşesinde oturuyor. Yarın sabah işe giderken kapısını çalacağım.” Gerisini getirmede, *sabırla kitabına göre ilerliyorum*. Hele bunu hiç dile getirmede, *Joanna Hunter’a hayran kaldım*,

Benim öbür yanımda, hiç olamadığım kadın o, ayakta kalmayı başaran, iyi bir eş, iyi bir anne. "Hunter"la ilgili bütün belgeleri bize vermelerini talep edelim savcılıktan."

"Peki, Şef." Marcus davanın kelimenin tam anlamıyla elinden alınmasına bozulmuş görünüyordu.

Louise onu teselli edercesine konuştu, "Ben gidip bir görüşeyim, sonra sen kaldığın yerden devam edersin. Adamla bağlan-tım var sayılır, dün karısını görmeye gittim."

"Karısını mı?"

"Joanna."

Komiser Karen Warner o sırada Louise'in odasına girerek masasına bir yığın dosya bıraktı. Bütün ağırlığıyla masaya abandı, "Bunlar senin galiba." Yürüyen dosya dolabıydı bu kadın, ilk bebeğine sekiz aylık hamile olmasına rağmen hâlâ izne ayrılmamıştı. ("Sonuna kadar dayanacağım, Şef.") Yaşça Louise'den büyüktü ("Karta kaçmış anne adayı. Kulağa ne iğrenç geliyor!") Anne olunca büyük şok yaşayacak diye düşündü Louise. Saatte doksan beş kilometre hızla duvara toslayacak, başıma ne geldi diye şaşırıp kalacak.

Karen hâlâ Needler davasına bakan ekipteydi, şu anki halinin yarısı kadar olduğu altı ay önce St. Leonard'dan ayrılıp Howdenhall'a geri dönmüştü, küçük bir odada raporları takip ediyordu. Louise'in amirine göre Needler davasında "biraz ilerleme" kaydetmişti ve başka davaları ele almaya başlamasının zamanı gelmişti. "Alison Needler'a kafayı taktın," diyordu.

"Tabii ya," diye tepki gösterdi neşeyle. "Taktım. Benim işim takmak."

Karen elindeki Snickers paketini soyup bir ısırık aldıktan sonra karnını ovuşturdu. "Yeme lisansım var benim." Louise'e döndü, "İster misin?"

"Hayır, sağ ol."

Aslında açlıktan midesi kazınıyordu fakat canı hiçbir şey çekmiyordu. Evlilik eskiden yerinde olan iştahını bozmuştu anlaşılan. O eriyip giderken Patrick'in iştahı kabarmışa benziyordu. Ergenlik yaşlarında kısa süreliğine bulimia çekmişti, kendine zarar verdiği ve erken yaşta içki âlemlerine (Bacardi-kola, düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetiyordu şimdi) daldı-

ğı zamanlardı, ama bunların bir tür bağımlılık olduğunu hissedip hepsini kesmişti. Ailede bir bağımlı yeterdi, zaten annesinin bayrağı kimseye devretmeye niyeti yoktu.

Karen gözünü Louise'in masasındaki rapora dikti. "Aynı Hunter mı? Neil Hunter, Joanna Hunter'ın kocası mı? Vay canına. Ne tesadüf!"

Marcus meraklanmıştı, Louise'e baktı, "Joanna Hunter adını bir yerlerden bilmem mi gerekiyor?"

"Hani şu paçayı kurtaran," dedi Karen. "Gabrielle Mason, üç çocuk vardı ya? Otuz yıl önce?"

Marcus bilmediğini ima edercesine başını salladı.

Devam etti Karen. "Hoş. Senin yaşın yetmez. Adamın teki Devon'daki bir tarlada anneyle iki çocuğunu öldürmüştü, Joanna kaçıp saklanmış, sonradan sağ salım bulundu. Joanna Hunter'ın kızlık soyadı Mason."

Louise ekledi, "Cinayetten yargılanan adam Andrew Decker'dı. Şartlı tahliye hakkı olduğuna karar verildi. Eğer bir anneyle iki çocuğunun gırtlığını kesmek makul görülüyorsa, biri bana neyin makul olmadığını anlatsın. İnsanın aklı almıyor, değil mi? Yakında serbest kalacağı haberi sızdı, aslında çoktan serbest kaldı bile. En az, ne bileyim, iki saate kadar bütün haberler son dakika diye verir. Medyanın kursağını besleyecek taze haber. Dün Joanna'yı uyarmaya gitmiştim."

Karen elindeki Snickers'ın ambalajını buruşturup çöpe attı. "Kadın hâlâ tehlikede mi, Şef?"

"Güzel bir soru."

Maxwell'e gitmeye zaman kalmamıştı, çiçekleri Waitrose'dan alabilirdi. Hâlâ yeterli zamanı vardı. Kendi aracına bindi, BMW 3 serisinden metalik gri arabası Patrick'in Ford Focus arabasından çok daha fiyakalıydı. Patrick kullandığı arabaya kadar namuslu biriydi.

Derken telefonu çaldı. Bir saniye için de olsa açmamayı düşündü. İçinden bir ses, polise özgü altıncı hissi, telefona cevap verirse levreği ya da çifte fırınlanmış sufleyi unutması gerekeceğini söylüyordu, daha doğrusu bas bas bağırıyordu.

Mabet

Sadie'nin kulakları dikilmişti. Dr. Hunter'ın arabasını mutlaka Reggie'den önce duyardı. Köpek, kuyruğunu hafifçe titreterek heyecanını belli ediyordu, ama şu anda ona dokunsa vücudunun her yanının telaş içinde titrediğini hissedeceğini biliyordu Reggie. Bebeğin de öyle. Dr. Hunter'ın mutfğa girdiğini görmesiyle birlikte her yanı ürpererek kendini havaya fırlatmaya hazırlanırken gerilir, minicik tombul kollarını annesine doğru uzatırdı.

"Ay canım, kovboyum, sakın ol," diye gülen Dr. Hunter oğlunu kollarına alıp sımsıkı sarıldı. Dr. Hunter girince buz gibi bir hava dolmuştu içeriye. Kolunda her zamanki gibi Mr. Hunter'ın doğum günü için eylülde aldığı Mulberry çantası (*Bayswater – ne şık değil mi, Reggie?*) ile kuru temizleme torbasına konmuş siyah takımlarından biri asılıydı, tıpatıp birbirinin aynı, sırayla giydiğı üç takımı vardı, biri üzerinde, biri gardıropta, biri de kuru temizleyicide olurdu.

"*Quelle horreur,*" dedi tir tir titreme taklidi yaparak. "Amma korkunç. Kış iyice bastırdı. Dışarıda dondurucu bir soğuk var."

Reggie tasdikledi, "Baltıklardan geliyor."

"Kuzey rüzgârı esince burası kar yapar, zavallı bülbül ne yapacak şimdi, yazık değil mi ona?"

"Herhalde kümeste oturup ısınacak, başını kanatlarının altına alacak, Dr. H, zavalılık."

"Burada her şey yolunda mı, Reggie?"

"Tamamen, Dr. H."

“Benim hazinem nasıl?” Dr. Hunter sorarken burnuyla bebeğin boynunu okşayınca (“Bu tam yemelik, sence de öyle değil mi?”) Reggie kalbinin sıkıştığını, hafiften kasıldığını hissetti, nedenini bilmiyordu fakat büyüyünce kimsenin bebekliğini hatırlayamaması ona hazin (gerçekten çok hüznölü) gelirdi. Reggie’nin kabullenemediği şey, bebeğin eskisi gibi bir daha asla annesinin kollarında olamamasıydı. Ya da Dr. Hunter’ın kollarında. Daha doğrusu, herhangi birinin kollarında. Billy’nin kollarında değil elbet.

“Bütün bunları hatırlamayacak olması acı.” (Yoksa Dr. Hunter’ın acısını mı seziyordu?)

“Unutmak bazen iyidir,” dedi Dr. Hunter. “Yolda gördüm hızsuz bir domuz, vallahi domuz yiyordu muz.”

Reggie’nin annesi kucaklamayı, öpmeyi severdi. Gary’den önce ve Gary’den Önceki Adamdan önce akşamları kanepeye oturur, birbirlerine sokulup sarılarak televizyon seyrederken cips ya da dışarıdan sipariş verdikleri yemeği atıştırırlardı. Reggie kolunu annesinin beline dolayıp karnıyla midesini saran balkabağı gibi yağı hissetmekten hoşlanırdı. (“Şişko patatesim.”) İşte hepsi bu kadar, Reggie’nin en güzel anıları ER dizisini seyretmek, tavuklu chow mein yemek ve annesinin cansimidine dokunmaktan ibaretti. Biraz kafa yorunca saçmaydı aslında. Birbirine geçmiş iki hayatın daha anlamlı olması beklenirdi. Dr. Hunter ile oğlunun eşsiz anılar yaşayacaklarını tahmin ediyordu, Amazon nehrinde kanoya binecek, Alplere tırmanacak, Covent Garden’da opera, Stratford’da Shakespeare’in bir oyununu seyredecek, ilkbaharı Paris’te, Yeni Yılı Viyana’da geçireceklerdi; Dr. Hunter kendine hiç mi hiç benzemeyen fotoğraflarla dolu bir albüm bırakmayacaktı geride. Bebeğin önce bir delikanlı, sonra da adam olacağını düşünmek tuhaf geliyordu Reggie’ye. Henüz bebecikti.

“Benim küçük prensim,” diyerek cilveleşiyordu Dr. Hunter oğluyla.

“Hepimiz kral ve kraliçeyiz, Dr. H.”

“Neil daha gelmedi mi?”

“Mr. Hunter mı? Hayır.”

“Bu akşam bebeğe bakacaktı, unutmamış olsa bari. Sheila ile birlikte Jenners’a gidiyorum, bu gece Noel alışverişi etkinliği var. Bedava şarap, kıymalı turta, Noel şarkıları, aklına ne gelirse. Sen de gelsene, Reggie. Yok, olmaz, bugün çarşamba. Arkadaşına gitmen gerekiyor, değil mi?”

“Ms. MacDonald benim arkadaşım sayılmaz,” dedi Reggie. “Sakin bir daha öyle söylemeyin.”

Dr. Hunter bebeği kucağına alır, Reggie’yi kapıya kadar uğurlar, yola çıkana dek arkasından bakardı mutlaka. Bebeğe güle güle diyerek el sallamasını öğretmeye çalışır, vantrilok kuklası gibi kolunu sağa sola sallarken hiç durmadan (Reggie’den çok bebeğe), “Güle güle, Reggie, güle güle,” derdi. Dr. Hunter’ın ayaklarının dibinden ayrılamayan Sadie de kapının önündeki taşların üstünde kendi usulünce, kuyruğuyla uğurlardı onu.

Annesi öldükten sonra Reggie onunla geçen son dakikalarını hatırlamak için epeyce uğraşmıştı. Birlikte, taksi şoföründen hiç yardım görmeden, içi daracık, paçavra bluzları, incecik pamuklu pantolonlarıyla dolu ve gömüldüğü kefeni saymazsak (çünkü gardırobunda sonsuzluğa dek taşıyacağı hiçbir kıyafeti yoktu) üzerine giydiği son giysisi olduğu anlaşılan berbat bir turuncu tonunda, utandıracak kadar açık saçık mayosunu koyduğu kocaman, sevimsiz bavulunu kaldırıp bagaja koymuşlardı.

Tatile giderken annesinin yüzünde gördüğü ifadeyi bir türlü gözünün önüne getiremiyordu Reggie ama umut dolu olması gerektiğini düşünüyordu. Ne de annesinin ona söylediği son sözler aklına geliyordu ama içlerinde “hoşça kal” da vardı mutlaka. “Yakında görüşürüz” sık kullandığı bir veda deyişiydi. *Je reviens*. Reggie’ye göre bu asla tamamlanmamış bir oyunun ilk perdesiydi. İkinci yarının aynı ama tersten yaşanacağını beklemişti, *elveda ve merhaba*, annem havaalanında, annem uçakta, annem Edinburgh’a inerken, taksiye binerken, sokak kapısına gelirken, taksiden inerken –bronzlaşmış, hatta tombullaşmış– ve “Merhaba” derken. Gel gör ki bunların hiçbiri olmadı, *yakında görüşürüz*, sözü asla yerine gelmedi. Son sözleri yalandı.

Taksi kaldırımından yola inerken arkadan el salladığını hatırlıyordu Reggie, fakat annesi ona el sallamamıştı, acaba hâlâ bavuunu mu dert ediyordu? Orası bulanıktı, yarısı uydurmaydı, arada doldurulması gereken boşluklar vardı. Aslında, ne zaman biri başka biriyle vedalaşsa, ikisinin de dikkat etmesi gerekirdi, hani olur ya bu son veda olabilirdi. İlk şeyler güzeldi hep ama son şeyler pek öyle olmuyordu.

Dr. Hunter kapının önüne çakılı kalmıştı adeta, bir portre gi-biydi, bebek saçlarını kavramaya çalışıyor, köpek hayran gözlerle ona bakıyordu. Takım elbisesinin altına beyaz bir tişört giymişti. Ayağında alçak topuklu siyah ayakkabıları, ince ipek çorapları, boynunda da kulaklarındaki küpelerle birörnek bir sıra inci kol-ye vardı. Bebeğe gelince, Reggie onu da görebiliyordu, denizci tulumunun içinde, başparmağını ağzına sokmuş, Dr. Hunter'ın saçıyla birlikte tutmaya çalıştığı aynı eliyle yeşil battaniyenin bir parçasına yapışmıştı.

Derken Dr. Hunter arkasına dönüp eve girdi.

Reggie otobüs durağında durmuş *Büyük Umutlar'*ı okurken bir elin ensesini kavradığını hissetti. O daha çığlık atmaya fırsat bulamadan el, sırtına bir yumruk atmıştı, kulağına fısıldayarak, "Sakin sesini çıkarma, silahım var," diye tehdit ediyordu.

"Tamam," dedi Reggie kısık sesle. Elini arkasına götürüp "si-laha" uzandı sonunda. "Silah dediğin *nane şekeri* kutusu mu?" diye dalga geçti. "Aman ne korktum."

Billy pis pis sırtıyordu, "Ama bu acı nane."

"Ha, ha, has...tir." Dr. Hunter'ın evinde hiç küfür etmezdi Reggie. Ne o ne de Dr. Hunter (eskiden "makinelı tüfek gibi sö-vüp sayardım," dediğinde Reggie kulaklarına inanamamıştı), ikisi de küfür yerine zararsız, doğaçlama geliştirdikleri anlam-sız sözcükler söylerlerdi, şeker, fış, salyangoz, fincan, tabak gibi. Fakat Reggie ağabeyini görmesiyle birlikte "Cinler çarpsın seni," ile yetinmez, daha fazlasını sallardı. İç çekti. Eğer annesi onunla son bir defa konuşabilseydi, söyleyeceği sözler mutlaka, "Ağabe-yine iyi bak," olurdu. Küçüklüklerini hatırlıyordu, Billy'nin hâlâ onun kahramanı, koruyucusu olduğu, saygı duyup güvendiği,

onu kollayacak biri olduğu yılları. Billy ile ortak anılarına ihanet edemezdi, isterse Billy bunu her gün yapsın, Reggie için fark etmezdi.

Billy on dokuz yaşındaydı, Reggie'den üç yaş büyüktü, dolayısıyla babalarını hatırlamasa bile en azından onunla birlikte çekilmiş, gezegende aynı anda yaşamış olduklarını kanıtlayan fotoğrafları vardı. Bu resimlerin çoğunda Billy'nin elinde oyuncağ silahlar vardı; plastik kılıçlar, uzay tabancaları, ok ve yaylar. Biraz daha büyüyünce pompalı tüfeklerle çakılar almıştı onların yerini. Kim bilir şimdi nelere merak sarmıştı. Füze rampalarına el atmış bile olabilirdi.

Onun silahlara düşkünlüğünü babasından aldığını düşünüyordu Reggie. Annesi asker kocasının silah arkadaşlarıyla birlikte çölde çekilmiş soluk fotoğraflarını saklardı, hepsinin elinde kocaman tüfekler vardı. Terhis olurken "hatıra" diye eve kocaman, Rus yapımı, sevimsiz bir tabanca getirmişti. Annesi onu dolabının en üst rafında bir kutuya kaldırmıştı, böylece Billy bulamayacak sanıyordu. Tabancadan nasıl kurtulacağını bilememişti. "Çöpe atamazsın, bir çocuğun eline geçebilir." Polise teslim edemezdi, yasalara riayet eden biri olarak annesi polisten hiç hoşlanmazdı çünkü; Billy için sık sık kapıyı çaldıkları için değil, kendisi Blairgowrie gibi kırsal bir bölgede doğup büyüdüğü ve anlaşılan kendi babası da kaçak avlandığı için.

Billy ile tabancanın aynı anda evi terk etmesi tesadüf değildi elbet. Sağa sola doğrultup Reggie'nin ödünü patlatırken, "Makarov," demişti gururla. "Sakın anneme söyleme."

"Tanrı aşkına, Billy, burası Vahşi Batı değil," diye yalvarmıştı ama ağabeyi "Bal gibi öyle," diyordu. İnsan merak ediyordu aslında, acaba Billy neden asker olmamıştı, o zaman dilediği bütün silahları eline alabilirdi. Bir şeyler alacak parası, bedava silahları olurdu.

Dr. Hunter'ın evinin bu kadar yakınlarında Billy'yi görmek hoşuna gitmemişti Reggie'nin. Ms. MacDonald'ın Musselburgh'daki evine birkaç kez arabayla gelip onu eve götürmeyi teklif etmişti (altında her zaman bir araba olurdu Billy'nin. Her defasında farklı bir araba). Ms. MacDonald onu içeriye davet etmişti etmesine fakat bunun nedeni yalnızca Billy'ye din sevgisi

aşlamak değil, tıkanan lavabo giderini açtırmaktı. Billy elinden böyle işler gelen biri değildi elbet, kullanılacak çekiç, maket bıçağı, matkap gibi *alet edevat* (Reggie için yeni bir sözcük daha) her ne kadar ilgisini çekse de bunları ancak pis işler için eline alırdı. Aslında komikti, çünkü başka bir hayatta, başka bir yol izleseydi, bu konularda becerikli olabilirdi pekâlâ. El becerisi vardı ne de olsa, henüz çocukken, her şeyin ters gitmeye başlamasından önce Airfix maketlerinin parçalarını özenle yapıştırmaya saatlerini ayırırdı; el işleri öğretmeni, eğer isterse gelecekte ahşap doğramacısı olabileceğini söylemişti. Bunlar, tezgâhlarda matkapla delik açmadan ve öğretmenin çalışma masasını testereyle ikiye bölmeden önceydi elbet.

Bugünlerde Billy'yi doğru yola sevk edebilecek kimse olsa olsa sihirli değneğe sahip biri olabilirdi. Reggie'nin utanç kaynağıydı, Ms. MacDonald'ın sıkış tıkiş evinde kasım kasım kasılarak dolaşması, temizlikten çok anlarmış gibi parmaklarını tozlu kitapların üzerinde gezdirmesi kızı rahatsız etmişti. Ağabeyinin yüzündeki sinsi bakışlardan hoşlanmıyordu, iyi bilirdi o halini. Küçükken afacanlık yapacağı anlamına gelirdi, büyüyünce bela açacağıнын işareti olmuştu.

Bir gün Dr. Hunter'ın evine gelip onu eve bırakmak isteyecek, Reggie de onu Dr. Hunter'la tanıştırmak zorunda kalacak diye ödü kopardı hep. Hunter ailesinin yuvasındaki onca harika şeyi görünce ağabeyinin sıska ve sinsi yüzünün nasıl aydınlanaacağını getirebiliyordu gözünün önüne. Daha beteri Dr. Hunter'a da aynı şekilde davranmaya kalkması olurdu. Reggie o zaman onu reddetmek zorunda kalacağını düşündü. (*Ağabeyim falan değil, kim olduğunu bilmiyorum.*) Annesinin "Etle tırnak" lafı kulaklarında çınlıyordu hâlâ. Ama et çürüktü.

"Burada ne işin var, Billy?"

"Şu bu," dedi omuz silkerek. (Billy buydu işte, şu bu, bir şey ve hiçbir şey.) "Özgür bir ülkede yaşıyoruz, değil mi ya! Geçen gün soruşturmuştum, Edinburgh'un güneybatısına gelmek için pasaporta gerek yokmuş."

"Sana inanmıyorum, Billy."

"Her neyse."

"Quidquid." Ha.

“Ne?”

Otobüs geldiğinde Billy abartılı hareketlerle prensesin faytona binmesine yardım eden uşak edasını takınıp hayali şapkasını çıkardı, sonra da ağır adımlarla caddede uzaklaşmadan önce konuştu, “Hoşça kal, sen or’da kal.”

Duyun! Duyun! Köpekler uluyor, yabancılar kasabaya doluyor.

Sonunda Sırat Köprüsüne Gelirsin

Jackson nihayet miadını doldurduğu tıslayıp hırlamasından belli, geç saatte çalışan fazla hırpalanmış bir tren katarına sıkışmayı başarmıştı. Lokantasında sıcak içecek verilemiyordu, kalorifer yanmadığı için bazı insanlar ısı kaybından her an ölecek gibi duruyorlardı. Çantalarla bavullar koridorları doldurduğundan vagonda dolaşmak isteyenler engelli yarışa çıkmışçasına yürümek zorunda kalıyorlardı. Gelgelelim, bu engelli yol yedikleri şeker ve can sıkıntısından patlayan birkaç veledi koridorda bir aşağı bir yukarı çılgık çılgığa koşturmaktan alıkoyamıyordu bir türlü. Trendekiler de savaştan geri döndükleri hissini uyandırıyor-
du, ama zaferle değil yenilgiyle sona eren bir savaştı bu. Zaten aralarında kamufraj üniformalarıyla çölden dönen, vagonların arasındaki sırt çantalarının üstüne çömelmiş birkaç bitkin asker de vardı. Jackson da böyle geri gelmişti bir zamanlar, başka bir hayatta.

Ordudan ayrıldığında herkesin yaptığını yapmayacağına, güvenlik elemanı olmayacağına ant içmişti Jackson. Onun komutasındaki birlikte askerlik yapanların yarısı angarya işlerde çalışıyordu, siyah takım elbiseleriyle barlarla kulüplerin kapılarında titreyerek beklerlerdi. Jackson ise Cambridgeshire Polis Teşkilatına katıldı, orduda askeri inzibat biriminde Kıdemli Çavuştu, bu mevkide bulunmak doğal gelmişti ona. Polis teşkilatından ayrıldıktan sonra pek çokları gibi güvenlik elemanı olmayacağına yemin etti, Marks and Spencer güvenlik bekçilerinin, Tesco'da mağaza güvenlikçilerinin yarısı teşkilatta çalış-

muş adamlardı. Emniyet örgütünden müfettiş komiser rütbesiyle ayrılmıştı, bu da kendi özel detektiflik şirketini kurmasına yeter gibi görünüyordu, ayrılırken müşterisi olan yaşlıca bir kadının vasiyetinde ona da yer vermesi sayesinde artık herhangi bir konuda yemin etmesine gerek kalmamıştı.

İşin tuhafı şimdi herkes ona ne iş yaptığını sorunca, ordu-da öğrenip polis teşkilatında geliştirdiği “bana soru sormayın” havasında esrarengiz bir ses tonuyla, “Güvenlik” demekle yetiniyordu. Edindiği deneyimlere göre Jackson’ın “güvenlik” anlayışı türlü günahları kapsardı ama aynı zamanda gayet açıktı, cüzdanında taşıdığı kimlik kartında “Jackson Brodie – Güvenlik Danışmanı” yazıyordu (“danışman” sözcüğüyse çok daha kapsamlı günahlar demektir). Paraya ihtiyacı yoktu, ona gereken öz saygısıydı. Erkek aylak aylak oturmamalıydı. Bernie’nin yanında çalışmak yanlış bir tercihti belki (hacı değil haçlı yüreği taşırdı Jackson), yine de bütün gün keyif çatmaktan daha iyiydi elbet.

Üstelik güvenlik işinde olmak, “Yaşlı bir kadının parasıyla yaşıyorum” demekten iyiydi, hem müşterisinin onu vasiyetine dahil ederek bıraktığı parayı kesiklikle hak etmediği için sanki sırtında koca bir çuval taşırcasına yükünün altında eziliyordu. Sanki para ağacı var gibi geliyordu Jackson’a, iki milyonun çoğuyla yaptığı yatırımların getirisi gitgide artmıştı. (Para parayı çeker lafı doğruydı yani.)

Dahası, işin ahlaki yönünü de göz ardı etmemeyi başarmıştı neredeyse. Parası onun cebinden çıkmasa da dünyada yeterince acı çekildiğini görüyordu, yine de yatırımlarını o kadar farklı enerji portföylerine yaymıştı ki, petrol tükendiğinde dünyanın sonundan bile kâr elde edecekti. “Midas gibi,” demişti Julia. “Tuttuğun her şey altın oluyor.”

Önceki hayatında, talihsizliğin sadık bir köpek misali ayaklarına dolandığı, tuttuğu her şeyin bok olduğu zamanlar, ev kredisinin taksitlerini bile zar zor öder, yaptığı yegâne yatırım ara sıra loto oynamak olurdu. Parasını hisse senetleri ve tahvillere yatırırsa bile (olacak şey değildi ya) ertesi gün küresel piyasalar tepetaklak olurdu mutlaka. Oysa şimdi elindekilerden kurtulamıyordu. Yok, aslında doğru değildi bu, henüz Zen ışığını görmeye,

dünyevi varlıklarını bırakmaya hazır değildi Jackson. ("Madem öyle kes mızızlanmayı," diye azarlamıştı eski eşi.)

Son vagona dört kişilik bir masada rahatsız bir yer bulmayı başardı. Jackson'ın hemen yanında pencere kenarında paçavraya dönmüş takım elbisesiyle bütün dikkatini dizüstü bilgisayarına vermiş bir adam oturuyordu. Herhalde ekranı tablolar, istatistik çizelgeleriyle doludur diye tahmin etti, fakat uzun uzadıya sözcükler göze çarpıyordu. Jackson başını öbür tarafa çevirdi, rakamlar kişisel şeyler olmadığından göz atabilirdi, oysa birinin sözleri ona özeldi. Adam kravatını gevşek bağlamıştı, nefesinde belli belirsiz bira kokusu seziliyordu, ter kokusuna bakılırsa uzun zamandır evine uğramadığı belliydi. Masanın karşısında iki kadın vardı. Yaşlı olan kendini elindeki Catherine Cookson romanına kaptırmıştı, ünlülerin hayatlarını yazan bir dergiyi karıştırmakla meşgul diğeryse kırk yaşlarında, şişirilmiş hindi gibi tombul bir sarışındı. Dudaklarını kıpkırmızı boyamıştı, üstüne yarım beden küçük gelen aynı renk daracık bluzu alev gibi Jackson'ın gözlerini alıyordu. Alnında "Hazır ve Rız" yazan dövme olmaması hayret vericiydi Jackson'a göre. Beresi, eldivenleri ve atkısıyla üzerine kalın bir manto giymiş olmasına rağmen yaşlı kadın soğuktan mosmor kesmişti. İyi ki tebdili kıyafet gereği polar mont giymişim, diye geçirdi içinden. Sonra birden suçluluk duygusuna kapılıp North Face montunu kadına vermeyi önerdi. Fakat yaşlı kadın uzun yıllar önce kendisine edilen trenlerde yabancılarla konuşmaması tembihini hatırlamışçasına gülümseyerek başını hayır anlamında iki yana salladı.

Yanındaki takım elbiseli adam sağlıksız, balgamlı bir sesle öksürüyordu, acaba montunu ona vermeyi mi teklif etseydi? Trendeki yabancılar. Acil bir durum olsa, birbirlerine yardım ederler miydi? (Kimseden fazla bir şey bekleme) Yoksa herkes kendi başının çaresine mi bakardı? Uçak ya da tren kazasında sağ kalmanın yolu her şeye ve herkese boş vermek, ne pahasına olursa olsun, gerekirse birinin kolunu bacağını ezerek, koltukların üstünden tırmanarak, insanların üstüne basarak dışarı çıkmak, başkalarına nasıl davranılması gerektiği konusunda anne-

nin bütün öğrettiklerini unutmaktı; çünkü oradan kaçıp kurtulması gerekenler aslında yaşananları anlatmak için sağ kalırlardı.

Feci bir tren kazasının ardından ortalık savaş alanına dönerdi. Jackson iyi bilirdi, polis teşkilatına yeni girdiği sıralarda bir kazaya müdahale etmişti, orduda gördüklerinden çok daha berbattı. Enkazın arasına sıkışmış küçük bir çocuk vardı, anne diye seslendiği işitiliyordu, fakat tonlarca ağırlıktaki vagonların altına henüz ulaşmamıştı.

Bir süre sonra ağlamalar kesilivermişti, ne var ki Jackson'ın aylar sonra gördüğü rüyalarda bile aynı ses yankılanıyordu. Çocuk, erkek çocuğu, sonunda kurtarılmış olsa da hıçkırıklarının (*anne, anne*) etkisinden kurtulmak mümkün olmuyordu bir türlü. Kuşkusuz bu olay yaşandığında Jackson'ın kızı Marlee'nin doğumunun üzerinden çok uzun bir zaman geçmemişti, altüst olmuş, ne kadar tecrübesiz olduğunu anlamıştı, kendine araba seçercesine erkeklere özgü titizlikle özellikleri üstünde kılı kırk yararak (Kilitlenir döner ön tekerlekler? Ayarlanabilir kol yüksekliği? Hareketli oturak yeri?) bebek arabası seçmek gibi işlerden ibaret olan Jackson'ın doğum öncesi meşgalelerine tamamen ters düşen bir durumdu bu. Babalık tekniğinin çok daha ilkel olduğu meydana çıkmıştı. Cebindeki naylon torbayı yokladı parmağıyla. Farklı bir hamilelik, farklı bir çocuk. Aynı gün içinde Nathan'ın ufacık kafasına dokunduğu zaman kapıldığı duygu dalgasını hatırladı. Sevgi. Hoş ve rahatlatıcı bir sevgi değildi bu, içini sarmış, ele geçirmişti. Sevgi sabırlı değildi, sevgi nazik değildi. Sevgi yırtıcıydı, sevgi kalleşlik yapmasını bilirdi.

Hamileliğin son evrelerinde görmemişti Julia'yı. Her ne kadar ona hemoroitleriyle varislerinden ve "tostoparлак" olduğundan şikâyet etmişse de, körpe ve seksi bu kadının gebeliği boyunca daha da şehvetli olduğunu tahmin ediyordu. Birbirleriyle seyrek görüşürlerdi, Jackson ona telefon eder, Julia da ona bas git derdi ama bazen de aralarında hiç sorun yokmuş gibi konuşurlardı. Yine de Julia bebeğın ondan olmadığında ısrar ederdi.

Sonradan birkaç kez hastanede ziyaretine gitmişti. Altı yataklı doğum servisine girdiği zaman kollarında yatan bebeğı görür görmez yüreğı ağzına gelmişti. Arkasındaki yastıklara dayanmış Julia omuzlarına saldığı gür saçlarıyla zarıf bir hanıme-

fendiyi aratmıyordu. Bu görüntüyü bozan bir tek, hayran gözlerini bebekten alamadan yanına yatmış hariçten gazel okuyan fotoğrafçı Entel-Dantel Herifti.

“Şunlara bakın hele, günah ailesi,” demişti Jackson (dilini tutamamıştı, birlikte olduğu kadınlar söz konusu olduğunda yaptığı patavatsızlıklar onun hayatının özetiydi zaten).

Julia uysal bir tepki göstermişti, “Git artık, Jackson. Buraya gelmen iyi bir fikir değildi zaten.” Entel-Dantel biraz daha etkili bir tepki koymuştu, “Defol git, yoksa seni bir güzel benzeteceğim.”

Jackson diklenmişti, “Senin gibi hanımevladı mı, çok zor be,” (çünkü dilini tutamazdı). Adam şımarık ve çelimsiz biriydi, ona bir yumruk savurduğunu düşünmek Jackson’ın hoşuna gidiyordu.

Derken Julia’nın uyarıcı sesi duyulmuştu, “Asıl cesaret basiretli davranmaktır.” Böyle bir zamanda Julia’nın bir yerden öğrendiği bir sözü aktarmasına ne demeli. Küçük parmağını bebeğin ağzına koymuş, gülümseyerek bakıyordu. Apayrı bir dünyadaydı. Jackson onu hiç bu kadar mutlu görmemişti, topuklarının üstünde döndüğü gibi Julia’nın yeni keşfettiği hayat felsefesine uyarak kapıdan çıkıp gidebilirdi, ne var ki tam o sırada Entel-Dantel Herif (asıl adı Jonathan Carr’dı), bu doğum sonrası sahnenin sahibiymişçesine, “Brodie, senin burada işin yok,” deyince, Jackson aklının başından gittiğini hissetmişti. Eğer Julia’nın (onun) bebeği ağlamaya başlayıp Jackson’ın utanç içinde geri adım atmasına sebep olmasaydı, oracıkta, doğum servisinin ortasında, meme emziren annelerin ve yeni doğmuş bebeklerin gözü önünde herifi yere indirebilirdi. Jackson o gün olanları aklına getirince bile yerin dibine geçecek kadar hassas bir adamdı.

Şimdi ikisi de sapına kadar güneyli olmalarına rağmen Jackson’ın doğup büyüdüğü, hayatının merkezi olan yere yürüme mesafesinde oturuyorlardı. İnanılacak gibi değildi ama Julia köy kadını misali köy hayatı sürüyordu. Yer yarılrsa, Julia’nın Aga marka bir kuzinenin başında yemek pişiren bir kadın olacağına asla inanmazdı. Tamam, doğruydı, köklerindeki pis ve endüstriyel kokuşmuşluğu Dales’den almamıştı, ama annesi ve babası orada doğmuş olmasa da tıpkı Jackson’ın kendi kasabası

gibi Tanrı'nın evinin sınırları içindeydi işte, damarlarında dolaşan kana, kemiklerindeki kireçtaşına işlemişti. Şimdi cebinde taşıdığı oğlunun DNAsında da var mıydı acaba? Oğlunun haritasında. Moleküller zinciri, kanıtlar zinciri. O bir tek saç telinde ablasından izler de olmalıydı. Niamh öldürüleli öyle uzun zaman geçmişti ki artık hikâyesi kendisinden daha uzun kalmıştı, anlatılası bir hikâyeydi. *Ablam onsekiz yaşında öldürüldü.*

Blackberry telefonunu çıkarıp masaya, tam önüne koydu. Bir mesaj gelmesini bekliyordu aslında. *Sağ salım vardım.* Mesaj gelmeyince, o yazdı, *"Seni özledim, Jx."* Bir iki dakika geçti. Cevap gelmez görsün diye telefonu gözünün önünden ayırmıyordu.

Karşısındaki yaşlı kadın iç çekip okuduğu kitaptan yorulmuşçasına gözlerini kapadı. Kırmızılı kadın ne bir leydiydi ne de kütüphaneci, daha çok eski moda bir fahişeye (Julia gibi) benziyordu, yolda yürüyen kadınla aynı yaşta olabilirdi pekâlâ. Şimdi nerelerdeydi acaba? Hâlâ dere tepe dolaşıyor muydu? Takım elbiseli adam evrak çantasından buruşmuş bir paket peynirli-soğanlı cips çıkarıp yol arkadaşlığının gerektirdiği isteksiz bir tavırla oradakilere tuttu.

Kadınlar almaya yanaşmadılar ama Jackson avucunu doldurdu. Açlıktan midesi kazınıyordu. Trendeki izdihama bakılırsa yemekli vagonda yiyecek bir şey bulma şansı bulamayacak gibiydi. *Her daim taam veya su verirsen fukaraya, azap ateşi sana asla temas etmez. Şayet taam yahut su vermezsen, azap yakar kavurur seni iliğine kadar.* Lanet olası ağıt işte. Şu takım elbiseli adam bir paket peynirli-soğanlı cipsle cennete bilet mi almıştı şimdi? Jackson da North Face montunu alması için yaşlı kadına ısrar etseydi keşke, yoksa cehennem ateşlerinde tir tir titrerken bulabilirdi kendini.

Cipsin tadında bir yapaylık vardı, susatmıştı Jackson'ı. Göz yuvaları zonk zonk zonkluyordu. Bir an önce evine varmaktan başka bir şey istemiyordu.

Vagonun penceresinin dışı zifiri karanlıktı, tek bir evden dahi iğne deliği kadar ışık sızıyor, yağmur kamçı misali camı dövüyordu durmadan. Nereden geçiyorlardı? York ile Doncaster arasında ıssız bir yerdeydiler galiba. Doğduğu yere daha yakındı. Doğumla kazandığı haklar, seksenli yıllarda aileden kalma gümüşlerle birlikte O Kadın tarafından satılmıştı.

Henüz York'ta durmamışlar mıydı acaba? Durdularsa bile farkında değildi. Demek ki içi geçmişti bir süre.

Louise'i düşündüğünü fark etti. Doğru dürüst görüşmüyorlardı aslında, bazen, kadının içkili olduğu içine doğduğunda cep telefonundan mesaj gönderirdi, o kadar. Aralarında hiçbir şey yaşanmamıştı aslında, olsa bile hiç söze dökülmemişti. İki sene önce Edinburgh'da yaşadıkları ilişki kitabına göre davranmayıp düşünmeden hareket etmek olarak yorumlanabilirdi. Hiç öpüşmemiş, birbirlerine dokunmamışlardı, fakat kadının bunu aklından geçirdiğini adı gibi biliyordu Jackson. O çok istemişti. Hem de çok.

Derken birkaç ay önce Louise evleneceğini söyleyiverdi, öyle olmadık bir şeydi ki Jackson dalga geçtiğini sanmıştı. Öyle ya da böyle kadının hayatına gireceğini düşünürken, ansızın mazisine sepetlenirken bulmuştu kendini. Birbirlerini özleyen iki insandılar, gece yarısı birbirlerinin yanından geçerek farklı limanlara yelken açmışlardı. Kaçmış bir ilişkiydi. Üzülmüştü Jackson. Ona mutluluklar diledi. Yani.

Hem Julia'nın hem Louise'in, yakın geçmişinde kendini en yakın hissettiği iki kadının da beklenmedik bir anda evlenmeleri tuhaftı, ikisi de evlenmek için başkalarını seçmişlerdi.

Hızla bir istasyondan geçiyorlardı, Jackson adını okumaya çabaladı ama başaramadı.

Kırmızılı kadına döndü, "Neresiydi?"

"Görmedim, kusura bakmayın." Çantasından aynasını çıkarmış rujunu tazeliyordu, dudaklarını uzatıp büzdü, ruj dişlerine bulaştı mı diye kontrol etti. Jackson'ın takım elbiseli yan komşusu bir an gerilmişti, dur durak bilmeksizin yazmayı kesti, ekrana diktiği gözleri daldı, gerçi kadınlara bakmaya cesaret edemiyordu, fakat gözlerini ikisinden de uzak tutmayı başardığı söylenemezdi. Bir anda hayvani içgüdüleri harekete geçip takım elbisesinin içinde kabarmış ama sonra sönmüş olmalıydı, çünkü birdenbire gevşeyip kaldığı yerden klavyesinin tuşlarına vurmaya başladı.

Kırmızılı kadın dilini dudaklarında gezdirip gülücükler saçarak Jackson'a bir bakış attı. Acaba kadın dişe dokunur bir işa-

ret verecek, tuvaletlere doğru kafa sallayıp Jackson'ın peşinden gitmesini bekleyecek, o da kadına sahip olmak için boş gözlerle bakan silah arkadaşlarının arasından geçerek yerdeki ne idüğü belirsiz ıslaklığa doğru pantolonunu alelacele bileklerine indirip telaşla sabun ve pislikle sıvanmış avuç içi kadar lavaboya yaslanacak mıydı? *Uçkuruma düşkün ve şehvet doluyum, kadınsız yaşayamam.* Londra'nın dumanaltı barlarından birinde Julia'nın *Doktor Faustus* oyununun kısaltılmış versiyonunda Helen rolünü oynadığı geldi aklına. Ne pahasına olursa olsun, ruhunu şeytana, daha doğrusu herhangi birine satmaya yatkın bir adam olup olmadığını düşündü. Birinin canını kurtarmak için yapardı herhalde. Çocuğunun. (*Çocuklarının.*) Kırmızılı kadın sinyal çaktığında peşinden gidecek miydi? Güzel soru. Hiçbir zaman uçkuru düşük dediklerinden olmamıştı (ve sadakatsizlik etmemesi onu azizlik mertebesine yükseltirdi aslında), fakat erkekti işte, bulduğu yerde kaçırmazdı, *Ah, Adem, senin ismin Ahmak.*

Kadının karanlık cama yansıyan aksine bakınca uslu uslu elindeki paçavra dergiyi okuduğunu görüyordu. Belki de yeşil ışık falan yaktığı yoktu, vagondaki ağır hava Jackson'ın hayal gücünü çalıştırmış olabilirdi. İmtihandan paçayı yırttığına sevindi.

Julia trenlerin tuvaletlerinde hiç tanımadığı insanları düzderdi, bir keresinde uçakta bile yapmıştı, hoş, bunun kendisiyle olduğunu itiraf etmeliydi, yabancı biriyle değil (en azından o zaman için, şimdi farklıydı tabii). Hayatta önüne çıkan her şeyin iyice tadını çıkarırdı, çünkü ölen kız kardeşlerinin kabarık listesi ona göre hayatın nasıl pamuk ipliğine bağlı olduğunu hep hatırlatan bir mesajdı. İyi ki oğlu olmuştu Julia'nın, kız doğursaydı onun için daha çok endişelenirdi muhtemelen.

Şimdi, geride kalan tek kız kardeşi Amelia da kanserdi, Julia'nın ifadesiyle göğüsleri tam da o anda "kesiliyordu". Telefonda kısaca konuşmuşlardı. Julia eve gelmeden Jackson, kuzeye çocuğunu, ikisinin çocuğunu görüp dönsün istiyordu.

"Zavallı Milly," derken sesi her zamankinden daha hırıltılı çıkmıştı Julia'nın. Kederlenince astımı azardı çünkü.

Bir keresinde, henüz mutlu günlerinde, şimdi neresi olduğunu hatırlamadığı bir yere tatillerini geçirmeye gittiklerinde,

adını hiç duymadığı İtalyan Rönesansı sanatçılarından birinin, kurban edilip azize ilan edilen St Agatha'yı elinde kesilmiş göğüslerinin durduğu tepsiyi pelte ikram edercesine tutarken resmettiği bir tablo görmüştü Jackson. Organlarının kesilmesinden önce çektiği işkencelerin izi dahi yoktu – ırza geçme, vücudunu çekme, aç bırakma, kızgın kömürde yuvarlama. St Agatha onun çok iyi bildiği bir azizeydi, Jackson'ın annesi ölümle sonuçlanan göğüs kanserine yakalandıktan sonra zamanının çoğunu hastaların koruyucu azizesi St Agatha'ya dua etmekle geçirmişti.

Yaşlı kadının ansızın Angel of the North'u geçtik mi, karanlıkta görebilir miyiz diye sormasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Kadına ne cevap vereceğini bilememişti, ters yönde kaldı mı dese, bu trenin Londra'ya gittiğini mi söylese, saatlerdir sıkış tıkkış, rahatsız koşullarda bunca yol geldikten sonra şimdi gerisin geri aynı yolu gitmek zorunda kalacağını mı anlatsa, karar veremedi. Bir sonraki istasyon Doncaster'dı galiba, belki de Grant-ham, O Kadının, tek başına Britanya'yı darmadağın eden kişinin doğum yeri. (Eski karısının sesi çınlıyordu kulaklarında, "Yo, Tanrı aşkına, Jackson, bırak artık şunu.")

Yaşlı kadına usulca cevap verdi, "O yöne gitmiyoruz."

"Bal gibi gidiyoruz," diye itiraz etti kadın. "Sen nereye gittiğimizi sanıyorsun?"

Uyudu. Gözünü açtığında takım elbiseli hâlâ dizüstü bilgisayarında tıkr tıkr yazmakla meşguldü. Jackson mesajlarına göz attı, kimseden bir şey gelmemişti. Bir istasyonun ışıkları aniden parladı, yaşlı kadın bilmiş bakışlarla bakıyordu. "Dunbar," dedi kâhin edasıyla.

Jackson şaşırmıştı, "Dunbar mı?"

"Son istasyon Waverly."

Bunama başlamış besbelli diye düşündü. Tabii eğer...

Kırmızılı kadın masaya doğru eğilip tombul ve dolgun memelerini beğenisine sunarak sordu, "Saat kaç acaba?"

"Saat mi?" (Ne saati? Trenin tuvaletinde şipşak için mi?) Kadın abartılı bir edayla pantomim oynarcasına parmağıyla bileğini işaret etti. "Saat, kaç olduğunu biliyor musunuz saatin?"

Saat diyor. (Gerzek.) Breitling marka saatine çevirdi gözünü, sekize geldiğini görünce şaşırıldı. Çoktan Londra'ya varmış olmalıydılar. Tabii eğer... Kırmızılı kadına dönüp, "Sekize on var," dedikten sonra sordu. "Bu tren nereye gidiyor?"

Kadın, "Edinburgh," dediği sırada sanki düşmesine engel olacak gibi elindeki bira kutusuna yapışmış gençten biri vagona ilerlemeye çalışırken dengesini sağlayamayıp Jackson'ın üstüne yuvarlandı. Jackson yerinden fırladı, ama delikanlıyı kurtarmaktan çok bira banyosu yapmaktan kurtulmak için. Bir yandan düşmesin diye gencin ağırlığına destek olurken, "Dikkat edin, efendim," diyen sesinde ister istemez bir buyurganlık fark etti. Öğleden sonra gördüğü koyunu hatırladı. Kafası kıyak genç onlardan daha uysaldı. Delikanlı kızarmış gözlerini Jackson'a doğrulttu, "efendim" sözcüğü kafasını karıştırmıştı, ister sözlü saldırıya uğramış olsun, ister olmasın, daha önce kimse onunla böyle kibar bir tavırla konuşmamıştı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama ancak anlamsız bir şeyler geveleyebildi, vagon ansızın sallanınca dengesini kaybedip Jackson'ın beceriksizce kayan ellerinin arasından kafa üstü yere çakıldı.

Trendeki olağan yolculuk havasının beklenmedik bir şekilde bozulması vagondakilerde biraz paniğe yol açmıştı fakat çok geçmeden hepsi derin bir oh çektiler. Birinin, "O da neydi?" dediği geldi Jackson'ın kulağına, başka biri kahkahadan kırılıyordu, "Raylar yanlış türde yapraklarla kaplanmış herhalde." Olan biten her şey çok Britanya işiydi. Aralarında kahkahadan en çok kırılan takım elbiseli adamdı. "Her şey yolunda," diye ortalığı yatıştırmaya çalışan Jackson, hemen arkasından *Kadere karşı gelme*, diye geçirdi içinden.

Julia Kader Perilerine inanırdı (işin doğrusu, aklınıza gelen ne varsa ona inanırdı). Herkesin "gözü üstündeydi" ona kalsa. Öyle değilse bile mutlaka seni arıyorlardır, dolayısıyla dikkatleri çekmemek en iyisidir. Bir keresinde arabada giderlerken trafiğe takılmışlardı, feribotu kaçıracaktı, Jackson, "Dert etme, gör bak, yakalayacağız," diyordu, gelgelelim Julia bir anda kurşun yemişçesine yan koltukta aşağı kaykılarak fısıldamıştı, "Şşşt, bizi duyacaklar."

"Kim duyacak?"

“Kader Perileri.” Sanki o sırada arka koltukta onlarla birlikte seyahat ediyorlar gibi Jackson dikiz aynasına bakmıştı hemen. Julia uyarıyordu, “Onlara karşı gelme”. Başka bir gün uçaktayken türbülansa girince Julia’nın elini tutarak, “Uzun sürmez,” demişti ama sanki Kader Perileri 747 jumbo jetin kanadında yolculuk ederlermiş gibi aynı abartılı gösteriyle karşı karşıya kalmıştı. “Aklından geçenleri yüksek sesle söyleme.” Jackson saf saf bu Kader Perilerinin tıpkı Öfke Tanrıçalarına benzeyip benzediklerini sormuş, Julia esrarengiz bir tavırla, “O konuya girme bile,” diye kestirip atmıştı.

Şimdi düşününce Julia’yla birlikte ne kadar çok yolculuk yaptıklarına şaşıırıyordu, zamanları uçaklarda, trenlerde ve teknelerde geçmişti. Ayrıldıklarından beri birkaç kez Manş’ın karşı yakasında Midi adasındaki evine gitmek dışında pek bir yere gitmemişti Jackson. Artık evi de satmıştı zaten, parası bugün yattı herhalde hesabına. Fransa’yı severdi ama yuva gibi gelmiyordu ona.

Şimdilik Kader Perilerine takmıyordu kafayı, onun asıl derdi ne yöne gittikleriydi. Edinburgh’a mı gidiyorlardı? Yakaladığı King’s Cross’a *giden* tren değil de King Cross’tan *gelen* trendi. Yürüyen kadın haklı çıkmıştı. Ters yöne gidiyordu.

Satis Konağı

Musselburgh'deki sevimsiz bungalova geldiğinde Ms. MacDonald kapıyı açar açmaz "Reggie!" diye haykırdı, sanki onu gördüğüne şaşırmişti, çarşambaları mutlaka görüşürlerdi halbuki. Kendisini hiçbir şeyin şaşırtmadığıyla övünen Ms. MacDonald en basit şeyler karşısında bile ağzı açık kalan bir kadına dönüşmüştü ("Şu kuşa bak!" "Şu üstümüzdeki *uçak* mı?") Beyninde kızıl bir yıldız patlamıştı sanki, sol gözü kan çanağı gibiydi. Sessizce oradan tüyse daha mı iyi olurdu acaba?

Ms. MacDonald'ın evinde Noel'in gelişine dair hiçbir belirti olmadığı Reggie'nin dikkatinden kaçmadı. Acaba kadının dinine aykırı mıydı?

"Sofra hazır," dedi Ms. MacDonald. Her çarşamba birlikte yemek yedikten sonra Ms. MacDonald arabasına atlayıp (Tanrı herkesi yoldan uzak tutsun) Musselburgh'ün öbür yakasında yapılan "Şifa ve Dua" toplantısına (kabul edelim, pek işe yaramıyordu) gidince Reggie de bir yandan kadının kocamış küçük köpeği Banjo'ya göz kulak olurken, bir yandan da ev ödevini yaptı. Ms. MacDonald duaların etkisiyle eve keyifle geri geldiğinde ödevleri gözden geçirirken çay içer, yanında bisküvi, yani Reggie'nin ona özel aldığı "hazmı kolaylaştırıcı" Tunnock karamelli gofretlerden yerlerdi.

Berbat tümör beynini kemirmeye başlamadan önce Ms. MacDonald'ın nasıl bir aşçı olduğunu bilmemekle birlikte şimdi bu işi hiç kıvıramadığından adı gibi emindi Reggie. "Çay" genellikle kaskatı peynirli makarna ya da tutkal gibi yapış yapış ba-

lıklı pideyle birlikte gelirdi; arkasından Ms. MacDonald güç bela masadan kalkıp alt tarafı az yağlı çilekli yoğurt getirecekken, sanki çikolatalı kek ya da crème brûlée ikram edecek edasıyla, "Tatlı?" diye sorar, sonra da midesini altüst etmesine rağmen lezzetli bir şey yercesine kaşıklayan Reggie'yi seyrederdi. Ms. MacDonald daha fazla yemezdi, çünkü kendisi yenip bitiriliyordu zaten.

Ms. MacDonald ellili yaşlardaydı ama hiç gençliğini yaşamamıştı. İlkokul öğretmenliği yaptığı yıllarda her sabah kendini ütülemiş izlenimi uyandırır, bir kez olsun akılsızca bir davranışta bulunduğu görülmemişti (tam tersine), oysa şimdi yalnızca çılgın bir dine sarılmakla kalmıyor, aynı zamanda sarındığı paçavralarla evsiz bir kadın olmaya bir adım, evini pire bastırmaya iki adım uzakta duruyordu. Dünyanın sonuna hazırlandığını söylüyordu. Doğrusu, böyle bir olay için insanın nasıl hazırlanabileceğini Reggie'nin aklı kesmezdi, tabii dünyanın sonuna çok az zaman kalmamışsa, Ms. MacDonald'ın onu görmesi pek olası görünmüyordu.

Bu akşamki yemek fırın makarnaydı. Ms. MacDonald'ın uyguladığı tarifin sonunda paketinden çıkarılıp haşlanmış gerçek spaghetti konserve tadında olurdu, bu da başarı sayılırdı tabii.

Makarnayı yerlerken Ms. MacDonald "Mahşer" ile "Felaket" üzerine atıp tutuyordu, sanki cezalandırılma, acı çekme ve günışığının sona ermesinin verdiği sıkıntı trafik sıkışıklığıyla aynıymış da aralarında tatlı bir aşinalık varmışçasına "Fela" diyordu ikincisine.

Din sayesinde epey geç kalmışsa da sosyal yaşama adım atmıştı Ms. MacDonald, bağlı olduğu kilise (yani "tuhaf dinsel kült") hep birlikte hazırlanan yemeklere ve sıradan barbekülere meraklıydı. İşkence gibi geçen birkaç tanesine gitmişti Reggie, yanık ikramları dikkatle yemek zorunda kalmıştı.

Ms. MacDonald, Yaklaşan Mahşer Kilisesi'ne mensuptu, zaten kendini beğenmiş bir tavırla "mahşere hazır" olduğunu belirtirdi. Felaket ("fela") öncesinde Mahşer yaşayacaklardandı. Yani Reggie dahil herkes belalar ve ıstırap içinde kıvrılırken o

birinci mevkide cennete ışınlanacaktı. ("Tam yetmiş hafta, Reggie.") Demek ki günlük yaşantıdan pek farkı yoktu. Bir de Mahşeri ıstıraptan sonra gelecek olanlar vardı, ancak bunlar cenneti es geçerek yeryüzünde "Cennet Krallığına" girecek olanlardı, Ms. MacDonald'a göre "en önemli nokta da buydu". Ayrıca Mahşeri felaketin ortasında yaşayacakları da unutmamalı, adlarından da anlaşılacağı üzere bunlar karmakarışık sürecin ortasında yanacaklardı. Ms. MacDonald bağışlanmıştı ama Reggie uçurumun dibindeydi. "Evet, maalesef cehenneme gideceksin, Reggie," diyordu Ms. MacDonald tatlı tatlı gülerek. Yine de bir teselli vardı, Ms. MacDonald orada olmayacak, Vergilius çevirisi için Reggie'nin başının etini yemeyecekti.

Ms. MacDonald düşen uçaklardan tutun patlayan bombalara kadar büyük çaplı olaylardan bir çocuğun bisikletten düşmesi, nehirde boğulması ya da sokağın sonundaki bir evde bir bebeğin vakitsiz ölmesi gibi küçük çaplı olanlara kadar yaşanan her korkunç trajediyi "Tanrı'nın işi" diye açıklardı. Televizyondaki haberlerde insanlar afetlerden kaçarken, "Tanrı'nın işine akıl sır ermez," diye bilgece kafa sallardı, sanki Tanrı insanların sefaletinden para kazanan gizli bir işyeri işletiyordu. Göründüğü kadarıyla Banjo'dan başka duygularını kabartan biri yoktu. "Dilerim o önce gider," demişti Ms. MacDonald. Demek ki buruşuk, hantal kart teriyerle aralarında bir yarış olacaktı. Banjo'ya beslediği sırılsıklam anne sevgisi şaşırtıcıydı; ama Hitler de köpeğini çok sevmez miydi? ("Blondi," demişti Dr. Hunter. "Adı Blondi'ydi.")

Ms. MacDonald'ın köpeğinin bir ayağı çukurdaydı, sahiden öyleydi, çünkü bazen arka ayaklarının üstüne çöker kalırdı, aniden hareketsiz kalmanın şaşkınlığıyla oracığa uzanırdı. Ms. MacDonald çarşamba akşamları gittiği şifa ve dua toplantıları sırasında evde tek başına ölecek diye endişelenmeye başlamıştı, bu nedenle patileri dikerse diye Reggie göz kulak oluyordu ona. Akşam saatlerini geçirmenin daha beter yolları vardı tabii. Hunterların evindeki gibi fahiş fiyatlı kablolu programları göstermekle birlikte Ms. MacDonald'ın televizyonu çalışıyordu neyse ki. Reggie kitapları elden geçirir, mide kramplarını artıran yemeğini yerdi, arkasından bütün cemaat (sekiz kişi) umduğu gibi olmasa da her zaman onun için dua ederdi. Bu duaların hepsine

inanmazdı ama birilerinin onun iyiliğini düşündüğünü bilmek güzeldi, duaları Ms. MacDonald'ın grubunun çatlak üyelerinden gelirdi ama olsun, öksüz olduğu için ona acırlardı, Reggie aldır-mazdı buna, ne kadar çok kişi acırsa o kadar iyiydi. Dr. Hunter bunlara dahil değildi ama. Dr. Hunter'ın onu cesur, *neşe dolu*, güçlü biri olarak görmesini isterdi.

Yoğurt faslı resmi bir havada sona erince Ms. MacDonald haykırdı, "Tanrım, saate bak!" Son zamanlarda vaktin geçmesi onu iyice hayrete düşürüyordu – "Altı olamaz!" ya da "Sekiz mi? Ben on olmuştur diyordum," sonra da "Saat yanlış herhalde, değil mi?" Bütün belalar ve ıstıraplar başladığında Ms. MacDonald'ı gözünün önüne getirebiliyordu, şaşkınlıkla bir anda Reggie'ye dönerek, "Dünyanın sonu bu olamaz!" diyecekti.

Tanrı'nın senin hangi yoldan öleceğini torbadan çekip belirlediği bir tür piyango mu vardı? (Tombala gelirdi Reggie'nin aklına!) Yoksa "Şu adama kalp krizi, bu kadına kanser, hmmm bir düşünelim, bu ay ciddi bir trafik kazası yapmış mıydık?" Tanrı'ya inanmazdı ama bazen hayal etmek hoşuna giderdi. Tanrı bir sabah yataktan kalmış, perdeleri açarak (Reggie'nin hayali Tanrısı bildik ev hayatı sürerdi) şöyle mi düşünürdü acaba "Bir otelin yüzme havuzunda biri boğulsun. Epeydir böyle bir şey yaşamadık."

Yaklaşan Mahşer Kilisesi uydurma bir dindi aslında, inanıl-mayacak şeylere inanan bir grup insandan meydana gelmişti. Kilise binası yoktu, ayinlerini dönüşümlü olarak üyelerin evle-rinde yapıyorlardı. Reggie bir tanesine dahi katılmamıştı, ama birbirlerine incirli rulo kurabiyeleriyle dolu tabağı tutarlarken herkesin içtenlikle *dispensasyonalist* –ve *fütürist* görüşlerini or-taya döktüğü ve imece usulü hazırladıkları yemekleri yedikle-ri toplantılarından pek de farklı geçmediğini tahmin ediyordu. Tek fark Banjo'nun orada olmaması, incirli kurabiyeleri görünce ağzının suyunu akıtarak sızlanmamasıydı. Ms. MacDonald bir keresinde şöyle demişti Reggie'ye, "Tanrı bana çocuk sahibi ol-mayı nasip etmedi ama minik bir köpeğim var. Bir de sen varsın, tabii."

"Ama fazla uzun sürmeyecek, Ms. Mac," demişti Reggie. Yok, öyle demedi tabii. Ama hakikat buydu.

İşin kötüsü Reggie'nin aileden sayabileceği en yakın insandı Ms. MacDonald. Cemaatin öksüzü Reggie Chase, zavallı Jenny Wren, Küçük Reggie, harika çocuk!

*

Reggie bulaşıkları yıkamış, mutfağın en kirli yerlerini temizlemişti. Lavabo iğrenç bir haldeydi, çay poşetleri, kirli bezler, tıka-cına takılıp kalmış yemek artıkları çürümüşü.

Kimse Ms. MacDonald'a temizlikle dindarlığın yan yana durduğunu anlatmamıştı besbelli. Reggie çay lekeli fincanlara çamaşır suyu doldurup kirleri çözülsün diye bekletti. Ms. MacDonald'ın fincanlarının üzerinde "Her Şey İsa İçin" ve "Tanrı'nın Gözü Üstünüzde" türünden sözler yazıyordu, ama Reggie'ye hiç de öyle gelmiyordu, Tanrı daha iyi şeylerle meşgul olmalıydı. Annesinde de Charles ile Diana'nın evliliklerinden daha uzun ömürlü olan düğün hatırası bir fincanı vardı. Prenses Di'ye tapardı annesi, öldüğünde yas tutmuştu. "Gitti," derdi başını iki yana sallayıp inanamadığını belli edercesine. "Durup dururken. Onca şey boşunaymış." Annesini dine en çok yaklaştıran şey Diana'ya tapmasıydı. Eğer Reggie kendine bir din seçmek zorunda kalsa Diana kültürünü tercih ederdi, ama hakikisini, yani av ve iffetin ışığı sönmüş ay tanrıçası Artemis'i. Yine güçlü bir bâkireyi. Ya da parlak gözlü Athena, bilge ve yiğit, savaşçı bâkireyi.

Klasik edebiyat bilgisini düşününce Ms. MacDonald'ın daha ilgi çekici bir tanrı seçmesi beklenirdi, mesela mızrak gibi şimşekler yağdıran Zeus ya da gökyüzünde fişek gibi at koşturarak ışık saçan Phoibos Apollon. Veya mantar gibi büyüyen tümörü akla gelince sağlık tanrıçası Hygieia ile şifa tanrısı Asklepios.

Reggie çöpleri ayırıp kırmızı, mavi ve kahverengi çöp kutularına koydu. Ms. MacDonald hiçbir şeyi geri dönüşüm kutusuna atmazdı, gezegende en az yeşilci olanlardandı muhtemelen. Yeryüzünü korumak boşuna diye açıklamıştı Reggie'ye sakın bir sesle çünkü gezegendeki her ağaç, her çiçek, her nehir, en son kalan ne varsa yok olmadıkça Kıyamet Günü yaşanmayacaktı. Son kalan her kartal ve baykuş, her panda, otlaklardaki koyunlar, ağaçlardaki yapraklar, doğan güneş, koşan geyikler. Her şey.

Üstelik Ms. MacDonald bunu *iple çekiyordu*. (Annesi olsa, “Hey gidi acayip dünya,” derdi.)

Reggie mutlaka kendi dinini kuracaktı, canlıların önemsen- diği ve yok edilmediği, ölülerin yeniden doğduğu –hem sembo- lik olarak da değil– geride kalan her şeyin ölmek zorunda kal- madığı bir din. Böylece annesi geri gelip kanepeye kurulacak, *Umutsuz Ev Kadınları* dizisini seyrederken bir paket acılı cipsi mideye indirecekti. Fakat pençelerini üzerinden çekmeyen Gary ve onun gibiler olmayacaktı etrafta, sadece annesiyle Reggie. Sonsuza dek bir arada.

Uzun süre baş başa yaşamışlardı annesiyle, Billy de vardı elbet, fakat o evde oturacak, yemek yiyip sohbet edecek ve te- levizyon seyredecek biri değildi (neler yaptığını söylemek zor- du), derken annesine göre “adi herifin teki” (üstelik evli) oldu- ğu anlaşılan Gary’dan Önceki Adam çıkagelmış, sonra da Gary kılığında “asıl sorun” baş göstermiş, annesi “sevgilim şöyle” ve “sevgilim böyle” demeye, ansızın cinsel ilişki yaşamaya ve bü- tün arkadaşlarını toplayıp bunu anlatmaya başlamıştı. Annesi süslenip püsleniyor, kıkır kıkır geziyordu, “Her gece üç kere!” Arkadaşları heyecan içinde çılgınlık atarken kadehlerindeki şa- rap yerlere dökülüyordu.

Gary’dan Önceki Adam’ın tersine Gary şeytan ruhlu biri de- ğildi, yalnızca annesiyle tanışana dek (tabii annesiyle tanıştıktan sonra da) tembel herifin tekiydi, yağlı blucinini giyer, bütün gü- nünü bisikletçi dükkânının arkasında oturup tıpatıp kendisi gibi adamlarla piyangodan para çıkınca kendine satın alacağı Harley Davidson 883L Sporster motosiklet hakkında konuşarak geçirir- di. Shell bayiinden satın aldığı ucuz sera gülleri ve Mars’ın çiko- lata kutularıyla kur yapmıştı annesine, Reggie aşkın bu basma- kalıp merasimlerine itiraz ettiği zaman annesi Gary’nin doğum gününde ona aldığı kalp şeklindeki madalyonlu ince gümüş zin- ciri göstererek, “Şikâyet ettiğimi asla duymayacaksın, Reggie,” diye kapatmıştı konuyu.

Gary annesini İspanya’ya iki haftalık bir tatile götürmek isti- yordu (“Lloret de Mar – kulağa ne hoş geliyor, değil mi Reggie?”), ne de olsa Reggie’nin annesi 1989’da Fuerteventura’ya gittiğinden beri “adam gibi” bir tatil yapmamıştı, dolayısıyla Gary onu Skeg-

ness'daki Butlins tatil köyüne bile götürse etkilenebilirdi. Bir zamanlar Reggie ile Billy'yi bir haftalığına Scarborough'ya götürmüştü anneleri, ama bir gece Billy oda-kahvaltı kaldıkları otelden toz olup ertesi sabah devirdiği biralarla kafa kıyak bir halde Rıhtım'da dolaşırken onu bulan bir polis memuru tarafından getirilince tatilleri rezil olmuştu. Ağabeyi daha on iki yaşındaydı o zaman.

*

İki haftalık tatilin ikinci yarısında annesinden bir kartpostal gelmişti Reggie'ye, demek ki annesi oraya vardıktan kısa bir süre sonra vermişti postaya. Üstünde otelin fotoğrafı vardı, gelişigüzel atılmış beton bloklardan meydana gelmiş gibi görünen, odaların hepsi yamru yumru duran beyaz bir binaydı. Dikdörtgen arazinin tam ortasında yüzme havuzu görölüyordu, turkuvaz rengiydi ve bomboştu, etrafına özenle beyaz şezlonglar dizilmişti. Fotoğrafta bir tek insan dahi yoktu, sabahın erken saatlerinde çekilmişti herhalde, ortalık ıslak havlular, güneş kremleri ve yarısı yenmiş tabak tabak patates kızartmalarıyla darmadağın olmadan önce.

Kartın arkasına şunları yazmıştı annesi, "Sevgili Reggie, otel çok sevimli ve temiz, yemek bol, garsonumuzun adı Manuel, hani John Cleene'in komedisinde vardı ya! Durmadan sangria içerdi. Haylazın teki! Warrington'dan gelen bir çiftle arkadaş olduk bile, Carl ile Sue, çok eğlenceli insanlar. Seni çok özledim. Yakında görüşürüz, sevgiyle, Annen xxx." Gary de harfleri bitştirmekten habersiz birinin kocaman yuvarlak el yazısıyla kendi adını eklemişti altına. Sangria sözcüğü Latince "kan" ile aynı kökten gelirdi. Kan kırmızısı şarap. Okuldayken İskoç krallarının içtikleri kan kırmızısı şarapla ilgili bir şiir okumuşlardı ama Reggie'nin aklında kalmamıştı. Sonunda bütün öğrendiklerini unutacak mıydı acaba diye düşünmeden edemedi. Herhalde ölüm bu demektir. Acaba ölmeden önce Reggie'nin hayatı yoluna girecek miydi? Olacak şey değil gibi görünüyordu, her geçen gün daha kötüye gidiyor gibi geliyordu ona.

Ms. MacDonald için onun Yunanca hazır metinlerinden biri olan *İlyada* destanından altıncı bölümün çevirisi üstünde çalışıyordu. Şimdiye dek yaptıklarının doğruluğunu kontrol

etmek için çaktırmadan Loeb klasiklerini açıp bakmayı düşündü ("Nestor daha sonra Argoslulara seslendi, 'Yiğit dostlar, Yunanlılar, Ares'in hizmetkârları, geride kimsenin kalmasına izin vermeyin.'") Loeb klasiklerine göz atmaması gerekiyordu, Ms. MacDonald'a göre bunun anlamı kopya çekmekti. Reggie'ye göreyse, "Yardım almak".

İlyada'nın birinci cildi geçen hafta ortalardaydı fakat şimdi arayınca bulamadı. Kitap rafında başka boşluklar da olduğu kaçmamıştı gözünden – *Odysseia* destanının birinci ve ikinci ciltleriyle *İlyada*'nın ikinci, *Aineiad*'ın birinci (Latince ders notlarından) cildi görünürlerde yoktu. Ms. MacDonald saklamıştı herhalde. Güç bela devam etti, " 'Erkekleri öldürelim. Sonra vakit kalırsa ölülerin derilerini yüzersiniz.'" Homeros'ta amma çok ölü vardı.

Reggie annesi öldükten sonra İspanya'dan gönderdiği kartpostalı hep elinin altında tuttu, ya çantasında ya da yatağının başucunda. Gizli saklı bir mesaj bulabilir umuduyla her ayrıntısını tekrar tekrar incelerdi. Annesi oracıkta, turkuvaz suların boşluğunda ölmüştü, ölüsü eve gönderildikten sonra Reggie onu cenaze evinde görmüş olsa da yüreğinin bir parçası annesinin hâlâ o parlak kartpostal dünyasında yaşadığına ve eğer resmi yeterince uzun incelerse, onu orada bir an için dahi olsa görebileceğine inanıyordu.

Annesi oteldeki diğer konuklardan erken uyanmıştı o gün, zaten hep erken başlardı güne, gece içtiği sangriaların etkisiyle horul horul uyuyan Gary'yi yatakta bırakarak pembe havlu bornozunun altına çirkin mayosunu giyip havuzun yolunu tutmuştu. Pembe havlu bornoz derin sonsuzluğun kenarına atladığı yere fırlatılıp atılmıştı. Annesi hiçbir zaman giysileri güzelce katlamazdı ya. Reggie onun kollarını başının üzerine kaldırdığını canlandırırdı hayalinde. İyi yüzerdi, şaşırtacak kadar zarif dalandı suya. Derken soğuk mavi bilinmezliğe atlamıştı, saçları denizkızı misali ensesinde dalgalanıyordu. *Vale, Mater* – güle güle anne!

Sonradan ne Billy ne de Reggie'nin katıldığı İspanya'da yürütülen soruşturmanın ardından polis annesinin ucuz gümüş

madalyonunu havuzun dibinde bulduklarını (Gary vicdan azabıyla itiraf etmişti Reggie'ye, "Kopçası biraz uyduruktu") ve muhtemelen yüzerken boynundan düşünce onu almak için daldığını tahmin ettiklerini açıklamıştı. Kimse kesin olarak bilemeyecekti, neler olduğunu gören yoktu. Keşke fotoğrafçının kartpostallar için otelin resimlerini çektiği günün sabahında olsaydı. Çıktığı yüksek yerden, herhalde otelin çatısından annesinin mavi suya süzülüşünü görür, onu da kareye almayı düşünür, turuncu mayosuna ve güneş görmemiş kuzeyli bedeninin tombulluğuna bakınca olasılıkla bundan vazgeçer, ama sonra annesinin sudan çıkmadığını fark edince birine haber verirdi ("Hola!") Öyle olmamıştı elbet. Upuzun güzelim saçlarının turkuvaz derinliklerdeki vakumlu emiş ağzına takıldığını fark ettiklerinde artık çok geçti.

Annesini ilk gören kahvaltı için masaları kuran bir garsondu. Acaba kartpostalda anlattığı "Manuel" miydi bulan? Garson üniformasıyla suya dalarak İngiliz denizkızını çekip kurtarmaya çalışmış fakat başaramamıştı. Sonra havuzdan fırlayıp mutfaka koşmuş, eline geçirdiği ilk bıçağı aldığı gibi tekrar suya atlamış, annesini saçlarını dolandıkları emiş ızgarasından keserek kurtarmıştı. Hayata döndürmeyi denemişti ama boşuna – tahkikat sırasında garsonun talihsiz zavallı turisti kurtarma çabaları övülmüştü. Ölmüştü kadın. Kimsenin suçu değildi, elim bir kazaydı. Vesaire vesaire.

"Öyleydi, Reg," dedi Gray. Soruşturmaya katıldıktan sonra İspanya dönüşünde, elinde "harika bir kadının şerefine" içeceği altı kutu Carlsberg birasıyla, çat kapı gelmişti Reggie'yi görmeye. Her şey olup biterken o uyuyordu. Uykulu, akşamdan kalma bir halde "Warrington'dan gelen Carl ile Sue" oda kapısını yumruklayınca gözlerini açtığında her şey çoktan olup bitmişti. Yaşananlar karşısında "herkesin nutku tutulmuştu" diye anlattı Reggie'ye.

"Öyle. Benim de tutuldu."

İspanyol polisi kalp şeklindeki madalyonu "hatıra olarak" Gary'ye geri vermişti. Annesinin havuzda kalan gür saç tutamlarına ne olduğundan bahsedilmiyordu raporda. Saçları kesen bıçağa ne olmuştu peki? Bulaşıkhaneye mi gönderilmişti, gün henüz sona ermeden mutfakta pişirilen paella için sebze doğ-

ramada kullanılmış mıydı? Annesinin yâdigarı olarak saçlarının kendisine verilmiş olmasını isterdi. Yastığının altına koyar, onlarla uyurdu. Dr. Hunter'ın bebeği nasıl annesinin saçlarına yapışıyorsa, yeşil battaniyesine nasıl tutunuyorsa, öyle kavrardı onları. Reggie'nin uğuru olurlardı böylece.

"Ha, buradan belli işte," diye anlatıyordu Gary. Üçüncü Carlsberg kutusunu devirdikten sonra felsefe yapmaya başlamıştı. "Köşeyi dönünce seni neyin beklediğini asla bilemezsin." Reggie bu taziye ziyareti boyunca ağzını açmadı, annesi de ölünün başında böyle yapardı. Birkaç yıl önce komşuları Caldwell ailesinden ihtiyar Mr. Caldwell öldüğü zaman o da annesiyle birlikte adamın başında beklemişti sabaha kadar. Aslında bol bol şarkılar söyledikleri hoş bir geceydi, ama kederli geçen saatler de olmuştu, matem için gelen çok sayıda ziyaretçinin yanlarında getirdiği şişelerce Bushmill viskisi ikram edildiğinden annesini eve Caldwell'lerin büyük oğlu taşımak zorunda kalmış, ertesi günse herkese annesinin üstüne başına kusmadan önce onu yatağa atmaya çalıştığını anlatmıştı. Buna rağmen, demişti annesi sonradan, ihtiyarı güzelce uğurladık.

Dördüncü Carlsberg de bittikten sonra Gary kalkıp gitti, birkaç hafta sonra süpermarkette saçlarını kınayla boyamış bir kadınla konserve çorbalar reyonunu dolaşırken karşılaştıkları güne kadar bir daha görüşmediler. Reggie acaba onu görecekti mi diye beklemiş, fakat Gary fark etmemişti bile, Heinz et suyu çorbasıyla Batchelor's kremalı domates çorbası arasında tercih yapmakla meşguldü kafası. Eskiden annesinin çalıştığı süpermarkette başka bir kadınla girmesi saygısızlık gibi gelmişti Reggie'ye. Sadakatsızlık sayılırdı.

Kartpostalı posta kutusunda bulması tam da (Britanya ile İspanya arasındaki saat farkı düşünüldüğünde) annesinin bu gezegenden ayrıldığı ana rastlamıştı. Roketle gökyüzüne fırlatılan zavallı uzay köpeği Laika geldi Reggie'nin gözünün önüne, yıldızlar kadar donuk gözlerle yeryüzüne bakıyordu. Hâlâ orada olabileceğini düşündü, ama hayır, çünkü Dr. Hunter birkaç ay sonra köpeğin dünyaya düşerek atmosferde yandığını söylemişti. Lassie, evine dön.

Genellikle akşamın bu saatlerinde Banjo arka kapıda oturur, mızırdanmaya başlar, Reggie de ona, “Hadi gel öyleyse, çişe gidelim, çıkma vaktin gelmiş,” deyince Banjo en sevdiği bahçe kapısına doğru sokakta paytak paytak ilerleyerek romatizmalı bacağını güç bela kaldırırdı. Bahçe kapısına kadar zor giderdi zaten, dönüşte kucakta taşınması gerekirdi. Reggie onu kollarına aldığı anda bebeğe göre ne kadar hafif olduğunu hissedince şaşırırdı.

Ms. MacDonald’ın oturduğu ev neredeyse East Coast demiryoluna bitişik toplu konutlardaydı. Her tren geçişinde ev zangır zangır titrerdi. Ms. MacDonald trenlere öyle alışmıştı ki onların düzenli aralıklarla yarattığı depremleri hissetmezdi bile, ancak trenler tam vaktinde geçmediklerinde fark ederdi. Ara sıra çay saatinde tıpkı Banjo sağır olmadan önce yaptığı gibi Ms. MacDonald ansızın kulakları diker, “Aberdeen’den King’s Cross’a giden altı-yirmi treni olamaz, değil mi?” gibi laflar ederdi.

Reggie geçen her treni duyardı oysa. Yaklaştıklarını işittiğinde karın boşluğunda acayip bir şey hissederd, korkuyla karışık ilkel (atavist!) bir duygu. Merak ederdi, acaba Taş Devri’nden kalma beyni treni tüylü bir mamut veya sivri dişli bir kaplan ya da atalarını mağaraların derinliklerine kaçırان diğer yaratıklardan biri mi sanıyordu. Çünkü Dr. Hunter, “ne de olsa” demişti, “bizler hâlâ Paleolitik Çağ’daki avcı-toplayıcıların DNA’larını taşıyoruz”. Anladığı kadarıyla ne biyolojik ne de duygusal açıdan evrimleşmiştik, hâlâ “ince bir kültür ve bilgi örtüsünün altında” Taş Devri insanlarıydık. “Örtüyü kaldırsak, gerisin geri özüme döneriz, Reggie, aşk, nefret, yemek ve hayatta kalma mücadelesine. Ama ille de bu sırayla olması gerekmez.” Billy’yi anlamaya yarayan bir teori olduğuna şüphe yoktu.

Banjo halsizdi bu akşam, dışarı çıkmaya yeltenmiyor, sıcacık gazlı kaloriferin önünde yatıyordu. Reggie memnundu bundan, hava berbattı çünkü, dışarıda rüzgâr deli gibi esiyor, Ms. MacDonald’ın sokak kapısındaki pirinç tokmak sanki içeri girmek için sabırsızlanan görünmez bir ziyaretçi tarafından yerinden kaldırılıp vuruluyordu. Cathy geri dönmüştü Wuthering Heights’a. Annesinin ruhu Reggie’yi arıyordu. Yakında görüşürüz. *Je reviens*. Ya da hiç kimseydi, hiçbir şey.

Hızla akşam oluyor; ortalık giderek kararıyor.

Mahşere Hazır

Yerde hiç kıpırdamadan yatan sarhoş herifi herkes ısrarla görmezden geliyordu, Jackson vicdan azabına kapılmıştı. Bir kere sinde sarhoş olduğu ve taşkınlık yaptığı gerekçesiyle birini enselemişti, sonradan adamın aldığı darbenin etkisiyle beyin kanaması geçirdiğini öğrendi, nezaethanede ölecekti az kalsın. Bunu aklından çıkarmadan vagonun zeminine kapaklanmış adamın durumuna bakmak için dizlerinin üstüne çöktü.

Çömelince kırmızılı kadının sipsivri topuklu ayakkabılarıyla ayaklarını yakından görme fırsatı bulmuştu, pabuçlar yarı silah, yarı fetiş görevi görüyordu. Bir zamanlar kadınların işi azıttığı bekârlığa veda partisini bastığında cadaloz kadının teki "öldüren topuklar" deyişine yeni bir anlam kazandırarak ayakkabısının tekiyle saldırmıştı Jackson'a. Ayakkabının sahibi gelinin annesiydi galiba. Bir yandan Cambridge'deki o barın adını hatırlamaya uğraştığı, aynı anda da (kim demiş erkekler aynı anda iki, üç iş yapamaz diye) sarhoş delikanlının nabzını kontrol etmeye çalıştığı sırada, tren bir kez daha sarsıldı ve bir öncekinden daha şiddetli, peş peşe sarsıntılar başladı. Tren giderek hızlanıyordu, durumun iyiye gitmediği belliydi. Yanık kokusu geldi burnuna, lastik ve iğrenç kimyasal bir şeydi yanan, onunla birlikte yüksek perdeden acı bir gıcırta duyuldu. Jackson trenin dengesini bulmaya çalışırcasına iki yana yalpaladığını hissediyordu.

Tanrım, gidiyoruz işte diye geçti zihninden. Ne Londra'ya ne de arşa, bu tren cehenneme gidiyordu.

İnsanlar çılglık çılgılığa bağrışıyorlardı, kırmızılı kadın da öyle. Jackson uzanıp kadını sakinleştirmeyi (hiç olmazsa çılgılığı-nı susturmayı) denedi, gelgelelim vagon bir tarafa yatmaya başlayınca kadın gözünün önünde kayboluverdi.

Vagonda vatmandan başka meleklerin de olmasını umut etti, vatmanın havadaki kanat tüyleri yüzünden soluk alamamasını, ikinci vatmanın bizzat Cebrail olmasını diledi. Tabii, söylemeye gerek yok, Jackson meleklerle inanmazdı, gel gör ki *ölüm kapıyı çaldığında* bir şeye inanmaya her zaman hazırды. Aslında, keşke şu ünlü berduş Angel of the North –Kuzey Meleği– Gatehead'den bir yolunu bulup demiryolundakileri katrana bulayıp cezalandırmaları için kızıl cemaatini yollasaydı.

İsa Babamız Dümene Geç şarkısının sözleri geldi aklına: Kendimi İsa'ya teslim ediyorum. Yok, o kadar da değildi, fakat şu anda Meryem Ana emniyet frenini çekse de treni biraz yavaşlat-sa, hiç fena olmazdı hani.

Ansızın vagon düzeliverdi, Jackson tam her şeyin yoluna gireceğini düşünürken, birdenbire tekrar yana eğildi, bu defa doksan derece yan yatmıştı. Yaşlı kadın, *son istasyon Waverly* derken yanılmıştı demek. Son istasyon burasıydı.

Tren kazasına engel olamazsın. Yolcularla bagaj alt alta üst üste birbirine girmişti, ortalık sadece metalin metale sürtmesinden çıkan kıvılcımlarla, arada bir de başlarının üstündeki lam-baların kısa devre yapmasından kaynaklanan uğursuz ışıkla aydınlanıyordu. Jackson sarhoş delikanlıyı korumak için içgüdüsel olarak üzerine abandı. Eğer karar vermek için düşünmeye vakti olsaydı, koruyacağı kimse bu olmazdı (tercih listesinde sırasıyla, bebekler, çocuklar, kadınlar, hayvanlar yer alıyordu). Ama fark eden bir şey olmazdı o başka, çünkü raydan çıkan tren insana nereye gittiği, ne yaptığı konusunda pek bir tercih hakkı bırakmıyordu. Her şey dehşetle tepetaklak düşerken bir şeye tutunmaya çalışmak nafileydi. Gürültü korkunçtu, önceden hiç duymamıştı böylesini (savaşta bile), trenin, en azından bulunduk-ları vagonun yan devrilmesi hiç biteceğe benzemiyordu. Bütün kazalarda olduğu gibi zaman geçmek bilmiyordu; ama daha ne kadar sürebilirdi? Ya sonsuza dek sürerse? Ya cehennem buysa? İnsan ölünce canı bu kadar yanar mıydı?

Nihayet sona ermişti. Zifiri karanlıktaydılar, derken bir saniyeliğine, sanki zaman durmuşçasına çıt çıkmadı. Jackson kanını donduran bir dakika boyunca diğerlerinin ölüp ölmediğini merak etti. Sonra herkesten feryatlar, çığlıklar koptu. Cehennem *bu* olabilir miydi? Karanlık, yanık kokusu, anne diye ağlayan çocuklar, çocuklarını arayan anneler, ağlayıp sızlanmalar. Jackson'ın kitabına göre insan cehenneme bundan daha fazla yaklaşamazdı herhalde.

Yakınlarda biri acı çeken bir köpek misali uluyordu. Bir kadın, sesi kırmızılı kadına ne kadar da benziyordu, durmadan yüksek sesle, "Hayır" diye tekrar ediyordu. Birinin cep telefonu çaldı, zil sesi *The High Chaparral* dizisinin vaziyete hiç de uygun düşmeyen fon müziği idi. Hırıldayarak konuşan bir erkek sesi duyuldu, "Yardım edin, yardım edecek kimse yok mu?" Çoban köpeği Jackson tıpkı Pavlov'un köpekleri gibi karşılık verirdi yardım ricalarına, ne var ki sesin ne taraftan geldiğini çıkarmıyordu, üst ya da alt taraf, arka ya da ön taraf diye bir şey kalmamıştı. Ilık ve sıcak bir şey hissetti, kan olabilirdi, fakat kendi kanı mı, başka birinin mi, anlayamıyordu. Etrafı koyu renk şekiller ve nesnelerle çevriliydi, bunlar çanta da olabilirdi, ceset de, söylemesi zordu. Dört bir yanında cam kırıkları olduğunu hissediyordu, usulca kımıldayınca boğuk bir inilti duyuldu. Fısıldadı, "Affedersin."

Vagonun ne durumda olduğunu el yordamıyla çıkarmaya çalışıyordu. Tamamen ters dönmediklerinden emindi, aksi takdirde tavanın yerinde pencereler olurdu. Yanık kokusu gitgide artıyordu, acil durum lambaları yanmıyordu fakat uzaktan iyiye işaret olmadığını sezdiği loş bir ışık geliyordu, ayrıca elektrik yangını kokusu aldı. Trenin derhal tahliye edilmesi şarttı.

Tavan olduğunu sandığı yere doğru (peş peşe "Affedersiniz" diyerek) hamle yapmaya karar verdi, eğer tırmanacağı yer pencereyse orada tutunacak bir yer bulmak daha kolay olacaktı.

"Yardım edin," diyen sesi bir daha duydu, Jackson bu kez sesin altından, tam da üstünde emeklediği kimseden geldiğini fark etti. *Koltukların üstünden tırman, insanların üstüne basarak çık, insanlara nasıl davranılması gerektiği konusunda annenin bütün öğrettiklerini unut. Öyle olmuyordu işte, gerçek hayat öyle yürümüyor-*

du. (Hayatın olağan seyrettiği ve her an ölmeyi beklemediği başka bir zaman boyutunda oturup gelecek kuşaklara, Marlee'ye bir not yazmak geliyordu içinden, *Durmak ve başkalarına yardım etmek isteyeceksin. Sakın yapma!*)

Jackson olanca gücüyle vücudunu kıpırdattı. "Sorun yok, devrem," diyordu yaralı bir asker ötekine, "buradan çıkacağız." Geride kimseyi bırakmayın. Dikkatle etrafa baktı, kollarını adamın göğsüne doladı, sanki onu boğulmaktan kurtaracak, kıyıya çekecekti. Vagonun tavanı olduğunu sandığı yere doğru kaldırıp sürükledi. Eğer mantıklı düşünebilseydi, birini çuval gibi taşımamanın belkemiğini incitebilme riskini akıl edebilirdi, gelgelelim bu kargaşada mantığa yer yoktu. Birer birer, diye düşündü, hepsini birer birer çıkarırım.

Derken, hiç beklemediği bir anda ikisi birden boşluğa yuvarlandılar. Jackson adamı iyice kavramıştı uçurumdan aşağı yaptıkları bu acayip valste, Butch ile Sundance sonsuz ölüme yuvarlanıyorlardı. Jackson'ın aklının bir köşesinden *Ne olmuş yani?* diye geçerken, diğer yanı nereye düşeceklerini merak ediyordu. Ya hiçbir yere varmazlarsa diye içine bir korku düşmüştü aynı zamanda. *İşte burası cehennem, ben de onun dışında değilim.* (Yerli yersiz Dr. Faustus'tan bu alıntıyı yaptığı için Julia'yı azarlardı üstelik.)

Pattadan bitti. Paraşütsüz paraşütçüler misali güm diye düştüler, durma noktasına gelene kadar dik bir yerden döne döne inmişlerdi. Jackson kafasını fena vurmuştu, canı yanıyordu. Bir saniye kadar sırtüstü yatıp soluk almaya çalıştı, bazen insanın elinden yalnızca nefes almak gelirdi. Nefes almak yeterli olurdu kimi zaman. Aynı gün öğleden sonra (sahi o bugün müydü?) koyunla yaşadığı sahnede dengesini kaybedince nasıl boylu boyunca yola uzanıp gri gökyüzünü seyrettiğini hatırlıyordu. Kimi günler insan olayların nasıl yön değiştirdiğine şaşar kalırdı.

Yüzüne düşen yağmur damlaları biraz olsun kendine getirmişti onu, doğrulup oturmaya çabaladı. Soğuktan titriyordu, şoka girmek üzereydi. Bir yerlerde ışıklar yanıyordu, ıssız bir yerde olmadıklarını anladı, demiryolu boyunca dizilmiş evler vardı,

kaza yerine gelmeye başlayanlarla birlikte artık sesler de duyuluyordu, sivildiler, sağlık uzmanları falan değillerdi, kâbus sözcüğünün yeni tanımıyla karşılaşırken apışıp kalıyorlardı.

Neler olduğunu şimdi fark ediyordu Jackson. Vagonun tavanını bulmaya çalışmıştı oysa bulacak tavan falan yoktu – sardalya konservesinin kapağı misali soyulup açılıvermişti, gelişigüzel seçtiği kaza yoldaşıyla birlikte trenden aşağı fırlayıp taşlı topraklı zeminden aşağı yuvarlandıkları bir çukurun dibinde yatıyorlardı. Beraber yuvarlandığı adam (*Yardım edin*) birkaç metre ötede surati toprağa çakılmış kımıldamıyordu. Jackson sürünerek yanına yaklaştı. Adamı yüzüstü döndürecek gücü kendinde bulamadı, düşerken kolunu incitmişti galiba, elinden bir tek çamurun içinde havasız kalmış kafasını yan çevirmek geldi. Dedesinin erkek kardeşini hatırladı o anda, Somme’da tepeleri tırmanırken Passchendaele sırtlarında çamurda boğulmuştu.

Çukurun tepesinde bir ışık belirdi, belli belirsiz de olsa Jackson’a yanındaki adamın suratını görmesini sağladı. Nedense onun ya sarhoş genç ya da takım elbiseli adam olduğunu sanıyordu, fakat askerlerden biri olduğunu görünce şaşırdı. Basbayağı ölü görünüyordu. Sen kalk, ölümün sinsice kol gezdiği savaştan sağ kurtul, sonra da East Coast demiryolunda kucaklaş onunla.

Demin gördüğü el fenerini kurtarmaya gelenlerin tuttuğunu sanmıştı, fakat ışık görüldüğü hızla kayboldu, “Hey,” diye haykırdı, sesi gaipten geliyordu sanki. Zar zor yukarı tırmanmaya koyuldu. Trenden çıkarması gereken daha çok insan vardı. Tercihen hâlâ sağ olanlar. Yarı yola geldiğinde durmak zorunda kaldı, birdenbire takati kesilmişti. Bir terslik vardı, yaralanmıştı ama nasıl olduğunu çözemiyordu. Derken dank etti kafasına, beklemiyordu, ağır yaralıydı. Savaş yarası. Cepheden tahliye edilmesi gerekecekti. Gerisin geri çukurun dibini boyladı.

*

Canının çekildiğini hissedebiliyordu. Jackson ölüm ihtimaliyle karşı karşıya kaldığı daha önceki benzer birkaç durumda hayata tutunmuştu; çünkü henüz ölmek için çok gençti. Şimdiyse öyle olmadığına aymıştı, ölecek kadar yaşlıydı.

Kolumu kesiyorum, kendi kanımla ruhumu ulu Lucifer'a adamaya ant içiyorum. Dikkatli olmazsa, altıntlarıyla kendini ölüme teslim edebilirdi. Aman Tanrım, kolu sahiden kanıyordu, hiç yarın olmayacak gibi fışkırıyordu kan. Yarın olmayacaktı zaten, olacak mıydı? Sıfırı tüketmişti nihayet. Evinden çok uzaktasın, Jackson, diye geçirdi içinden.

Gözlerini yumdu, bir dakika olsun uyuyabilse, yukarı tırmanma gücü bulabilirdi. Beyninin içinde dırdır eden ses şimdi uyuyacak olursa, bunun derin, son uyku olacağını hatırlatmaya çalışıyordu. Bu fikir üstünde biraz kafa yorduktan sonra bir daha uyanmamanın umurunda olmadığına karar verdi. Bunu beklemiyordu, sonuna kadar mücadele edeceğini sanmıştı ama sonunda gözlerini yummak büyük bir rahatlıktı. Çok yorgundu. Vadide yürüyen kadını düşündü bir an. Kadının can güvenliğinden endişe etmişti, oysa asıl endişelenmesi gereken kişi kendisiydi.

Dünya böyle son buluyordu demek. *İşte şeb indi, indi şeb, her daim, ocak, ev ve kandil nuru, Tanrı'ya böyle teslim edersin ruhunu. Ya da şeytana. Pek yakında görecekti nasıl olsa. Yürüyüşe çıkmış esrarengiz kadını zihninden silip atmaya, yerine Marlee'nin yüzünü getirmeye çalıştı (Seni özlüyorum! Seni seviyorum!) Karanlık tünele girmeden önce en son onun yüzünü görmek istiyordu.*

Burjuvazinin Gizli Cazibesi

Çiçekleri alsaydı keşke, Waitrose'a gitmeliydi, ama şimdi Livingston'da, Alison Needler'ın evinin önüne park etmişti. Perdeler çekili, kapının önündeki lamba sönmüştü. Ne içeride ne dışarıda hayat belirtisi vardı, ortalık durulmuştu. Alison'ın telefonda deli gibi konuşan sesini duyunca Louise'in aklına en kötüsü gelmişti oysa. Adam geri geldi demek. Fakat dönmemişti, yanlış anlaşılmıştı, David Needler ailesinin işini bitirmeye gelmiş falan değildi, başına beysbol şapkası takmış köpeğini dolaştırmaya çıkan masum biriydi gördüğü. Alison Needler elini alarm düğmesine götürünce çıkagelen Livingston polis teşkilatının üniformalı memurlarından birine bakılırsa pek de masum sayılmazdı ya, çünkü söz konusu olan Japon dövüş köpeği Tosa cinsindendi.

Yoldan geçen masum adam yaka paça karakola götürülmüş, o Tehlikeli Köpekler Kanununa muhalefetle suçlanırken köpek de kendisine temkinli yaklaşan bir veteriner tarafından arabayla götürülmüştü. Louise geldiğinde ekip arabası çoktan varmıştı, hep birlikte Alison Needler'ın sözümona koruma programına alınan evinin önünde panayır yerinden farksız bir görüntü oluşturunyorlardı. Çatıya yanıp sönen neonlarla "David, eğer Alison Needler'ı arıyorsan, kendisi burada" yazan bir pano koysalar daha iyiydi.

İlk yanlış alarm değildi bu, Alison'ın sinirleri günün yirmi dört saati yay gibi gergindi. Hayatı bir tren kazasına benziyordu. Louise onu Joanna Hunter'la tanıştırsaydı ya. Böylece Alison insanın onuruyla nasıl ayakta kalabildiğini, ölümden sonra da ha-

yat olduğunu görürdü belki. Hoş, aradaki büyük fark Andrew Decker yakalanmış, oysa David Needler'ın, ölü ya da diri, hâlâ elini kolunu sallaya sallaya ortalıkta dolaşiyor olmasıydı. Onu bulabilseler, ömür boyu kodese tıkabilseler, belki o zaman Alison Needler yaşamaya başlayabilirdi yeniden. (Peki "ömür" ne anlama geliyordu? Andrew Decker'ın durumunda otuz yıldan sonra geriye yaşanacak koca bir ömür kalmıştı mesela.)

Sana Andrew Decker'ın serbest bırakıldığını söylemem gerek. Louise kimsenin bu kadar kısa süre sararıp solduğuna ama dimdik durduğuna tanık olmamıştı hiç, fakat hakkını yememek gerekirdi, Joanna Hunter kendine hâkim olmayı bilmişti. Salıverilme gününün geleceğinin, şartlı tahliye edildiğinin, yeniden keşfettiği özgürlüğüne hazırlandığının farkındaydı kuşkusuz, ne de olsa otuz yıl içeride kaldıktan sonra dünyanın onda şok yaratacağını biliyordu.

"Doncaster'da annesiyle birlikte kalıyor."

"Kadın yaşlanmıştı herhalde, tek oğluydu o, değil mi?" dedi Joanna Hunter. "Onun için ne acı."

"Ağır ceza mahkûmu," diye açıkladı Louise. "MAPPA tahliye sürecinde onu takip eder. Gözünü üzerinden ayırmadan bildirdiği yerde olup olmadığını denetler."

"MAPPA mı?"

"Toplumu Koruma ve Düzenleme Kurumu- biraz uzunca bir adı var, değil mi?"

"Benden özür dilemene gerek yok, tıp mesleğinde de kısaltmalar boldur. Bana haber vermeye gelmene şaşırdım. Bunca zamandan sonra sanmıştım ki..."

"İyi de hepsi bu kadarla sınırlı değil maalesef." Louise Monroe felaket tellalı misali her zaman kötü haber taşırdı. "Basın salıverildiğini öğrendi, sanırım bunu manşetlere taşıyacaklar."

"'Cani Kasap Salıverildi' gibi mi mesela?"

"Tastamam öyle, ne yazık ki! Tabii bir de yalnızca Decker'ın izini sürmeyecekler, sana ne olduğunu da kurcalayacaklar."

"Sağ kurtulan kız," diye ekledi Joanna Hunter. 'Küçük Kız Kayboldu.' Akşam baskılarında böyle vermişlerdi haberi. Sabahleyin de 'Küçük Kız Bulundu' olmuştum.

"O gazeteleri, kupürleri falan sakladın mı?"

Joanna Hunter tatsız bir edayla güldü. "Altı yaşındaydım. Hiçbir şeyi saklayamadım."

Aslında bu görev aile ilişkileri memuruna düşerdi, fakat anonsu Louise de duymuştu bir kere, Joanna Hunter'ın onun sokağının köşesinde, yoksul konutlarının, barların, herhangi türlü gece hayatının, hatta emekli ve yaşlıların çokluğu düşünülünce gündüz hayatının da pek görülmediği acımasız orta sınıf semtinde oturduğu aklına gelmişti. Akşam sekizden sonra sokaklarda kimseciklerin görünmediği, fırsat eşitliğinin alabildiğine görüldüğü bir yerdi. Rüya kente hoş geldiniz. Louise hiçbir tarafta yer almadan öteki tarafa geçmişti sanki. "Kısmetin değerini bil" derdi Patrick buna, Zen'den çok kısmet kurabiyelerinden nasiplenmiş bir adam olarak.

MAPPA'daki adam, "Seni bilgilendireyim," diye anlatmıştı telefonda. "Yeni salıverilen bir mahkûm Decker'ın içeriden çıktığını, hikâyesini üç kuruşa bulvar gazetelerine sattığını söyledi. Bir bardak suda fırtına koparacaklar ama hani onu bulacak olurlarsa diye kadına bilgi verilse, iyi olur. Her yerde arayacaklardır, insanları bulmak konusunda bizden daha iyi oldukları kesin."

Mason davası hakkında bildikleri üstünkörüydü Louise'in, ayrıntılarına hâkim değildi, en azından Karen kadar iyi bilmiyordu, yalnızca adamların kadınlarla çocuklara saldırdığı benzer dosyalar kadar haberdardı olup bitenden. Yalnızca kadınlara saldıranlardan farklıydı onlar, uçurumlardan, çocuklarıyla balkonlardan aşağı atlayan, çocuklar arkada otururken arabalarının tamponuna çarpan, yataklarında uyurken onları boğan, ellerinde bıçaklar, çekiçler, çamaşır ipleriyle evde köşe bucak kadınları kovalayan eski eşlerden de farklıydılar. Hepsinin gerekçesi aynıydı, madem kendileri çocuklarını göremeyeceklerdi, kimse görmesindi, özellikle anneleri...

Kızlarının Tek Boynuzlu Sihirli At temalı doğum günü partilerine davetsiz çıkagelenler, kaynanaları mutfakta pelte ve dondurma ikram etmeye hazırlanırken onları kafalarından vuranlar, arkasından baldızlarını ceylan gibi kovalayıp – hem de içlerinden biri kendi kızı olan yedi yaşındaki kızların gözlerinin

önünde – onun da kafasına sıkanlar bunlardı hep. Needler ailesinin üç kızı, Simone, Charlotte ve Cameron'ın gözü önünde. On, yedi ve beş yaşlarındaydılar sırasıyla. O gün doğum günü olan Charlotte, teyzesi Debbie'yle arasına girmeye kalktığı babasından dipçığı yemişti. ("Hep cesur bir kızdı, bizim Charlie," diyor-du Alison.) Debbie daha mutfaktan gelen silah sesini duyduğu anda anlamıştı herhalde, çünkü çocukları evin arkasındaki seraya toplamıştı, David Needler namluyu ona doğrulttuğu zaman onlara siper olmaya çalışıyordu, onuna birden. Son âna dek avaz avaz bağıırıyordu, ne kadar alçak bir herif olduğunu haykırıyordu. Debbie teyzeye bir madalya.

Eski kocası çoluk çocuk dolu evi bastığında Alison üst katta o sırada tuvalette, yediği şekerlerin ve çektiği korkunun etkisiyle kusan Cameron'ın yanındaydı, Alison'ın annesi çoktan ölmüş, mutfakta yatıyordu, kız kardeşi Debbie'nin ölüsü seradaydı, kafasından akan kanları on yaşındaki kızı elinde Tek Boynuzlu At desenli peçetelerle temizliyordu. David Needler komşulardan birini ve Simone'ı haklamaya çalışırken partiye katılan annelerden biri ona karşı çıkmıştı. Vereceği en zor sınavın iki saat boyunca yedi yaşındakilerin afacanlığına katlanmak olduğunu sandığı gün, David Needler onu tam göğsünden vurduktan sonra bu sınav ölüm-kalım savaşına dönüşüvermişti. Ama kaybetmişti. Üç can, üç ölü, Andrew Decker vakasıyla aynı.

David Needler rehin olarak kimseyi alamadan kaçtı. Alison silah sesini ilk duyduğunda Cameron'ı kaptığı gibi yatak odasındaki gardıroba saklanmıştı.

Andrew Decker kendi ailesinin canını almamış, başkalarının canına kastetmişti. Howard Mason'ın ailesini yok etti. Decker gibiler kifayetsiz adamlardı, yalnızlık çekerlerdi, belki de kendilerinin hiç sahip olmadıkları hayatın tadını çıkaranları görmeye dayanamazlardı. Bir anneyle çocukları, her şeyin can alıcı noktası da onların aralarındaki bu bağ değil miydi zaten?

Kaçsa mıydı saklansa mı? Louise direnip savaşılabilmeyi seçerdi. Tek başınaysan mücadele edebilirdin, tek başınaysan kaçabilirdin. Fakat çocuklarla birlikteysen ikisini de yapamazdın. Deneyebilirdin. Gabrielle Mason denemişti, Andrew Decker'ın bıçak darbelerinden sıyrılmaya gayret ederken elleriyle kolları

yara bere içinde kalmıştı. Çocuklarını korurken ölüme karşı direnmek zorundaydı. Gabrielle Mason'a bir madalya.

Louise'in de başından geçmişti, Archie küçükken süs havuzları boşaltılmış bomboş parkta ansızın kaçığın tekinin usulca yaklaştığını, bakışlarını üzerlerine diktiğini fark etmişti. Sakın göz göze gelme. Hızlı adımlarla uzaklaş, dikkatini üzerine çekme. Bir yerlerde, neresi olduğu bilinmeyen bir Ütopya diyarında kadınlar korkusuzca dolaşırlardı. Louise orayı mutlaka görmek isterdi.

Bütün kadınlara birer madalya.

Hunterların oturma odasındaki sehpalardan birinde duran mavi-beyaz vazoda çiçekler vardı. Yok, öyle ucuz, Kenya'da bir serada özen gösterilmeden yetiştirilmiş çiçekler değil, Hunter ailesinin kendi bahçelerinden incecik saplı, narin şeylerdi – "Hanımeli ve Noel çiçeği," demişti Joanna. "İkisi de çok güzel kokar. Kışın çiçek açan bitkilerin olması ne hoş." Louise ilgilenmiş gibi yapıyordu. Kendisinin bir şey yetiştirmeyi beceremediğini düşünüyordu, büyütüp beslemek kavramına yabancıydı onun DNA iplikleri. Samantha ile Patrick eskiden oturdukları evde "ortaklaşa bahçıvanlık" yaparlarmış. Şimdi Louise ile Patrick'in küçük, yeni bahçeleri etrafında uzun ömürlü birkaç sevimsiz çiçeklerle çalılar olan sararmış çimlerle kaplıydı. Louise çalılarının ne olduğundan pek emin değildi, bahçeye ilk kez pastırma yazını fırsat bilip aralarında iki kıdemli polis memuruyla bir polisiye yazarının da olduğu komşularına verdikleri tanışma partisinde barbekü yaptıkları zaman adımını atmıştı aslında. Onun için Edinburgh buydu işte.

Birinci Mrs de Winter olan Samantha doğuştan meraklıydı bahçe işlerine. "Bezelye, domates, süs çiçekleri falan, bahçeyi çok severdi," diye anlatmıştı Patrick. Daha yüz adım öteden gördüğü çalının ne olduğunu bilirdi herhalde. İyi Kadın.

Louise hanımelinin kokusunu içine çekti, "Harika," dedi Joanna Hunter'a dönerek. Yalan söylemiyordu, gerçekten *harikaydı*. Joanna Hunter harika biriydi, evi de harikaydı, bebeği de. Hayatında ne varsa harika şeylerdi. Çocukluğunda bütün ailesinin katledilmesini saymazsak.

Önceki gece yatakta konuşurlarken, “İnsanın başına böyle bir şey gelince onu atlatması zor,” diyordu Patrick’e.

“Evet ama insan gayret eder.”

“Bilge gibi konuşmak da nereden çıktı?” diye sordu Louise, ama içinden, çünkü iyi bir adamın sevgisi kâğıt gibi buruşturup atılacak bir şey değildi, Louise de bunu anlamayacak kadar kalın kafalı değildi.

Joanna Hunter üst kata çıkıp elinde sade bir çerçeveye takılmış siyah-beyaz bir fotoğrafla geri geldi. Sessizce uzattı Louise’e. Bir kadınla üç çocuk: Gabrielle, Jessica, Joanna, Joseph. Öyle ustaca çekilmiş bir fotoğraf değildi (“Babam çekmişti”), kafa kafa ya poz verdikleri yakından çekilmiş bir resimdi, Jessica içtenlikle gülümsüyordu, Joanna’nın ağzı kulaklarındaydı, bebekse be-bekti işte. Gabrielle çok güzeldi tartışmasız. O gülümsememişti.

“Ortaya koymuyorum,” diye anlattı Joanna. “Her gün görmeye dayanmam. Ara sıra çıkartırım. Sonra yine kaldırırım.”

Howard Mason karısı öldürüldükten sonra birkaç kere evlenmişti. Öbür eşleri ilk eşinin öldürülmesi hakkında ne hissetmişlerdi acaba? İlk karısı. Güzel, yetenekli, üç çocuk annesi, üstelik katledilmiş Gabrielle devamı hiç bilinmeyecek bir oyundu. İkinci eşi Martina intihar etmiş, üçüncüsünü, Çinli kadını (herkes öyle bahsederdi) Howard Mason boşamış, dördüncüsü merdivenden aşağı düşmüştü, yoksa kendini mi yakmıştı, ama Louise’in hatırlayamadığı korkunç bir kazanın kurbanı olmuştu işte. Bir yerlerde de ondan daha uzun ömürlü beşinci karısı yaşıyordu, Latin Amerikalıydı. Eğer o kadının da bir yerlerde kellesinin uçurulduğunu duysa, hiç şaşırmazdı Louise. Howard Mason’a, “Evet” diyen iki kere düşünmeliydi kesinlikle. Aklına nedense Browning’in “Son Düşesim” şiiri gelmişti. Kanının donduğunu hissetti Louise.

Zaman geçtikte Howard Mason edebi yeteneğinden çok ölen eşleriyle ünlenmişti. Hiçbir romanını okumamıştı Louise, onun zamanından önce yazılmışlardı. Joanna Hunter’la dünkü görüşmesinin ardından Amazon’da kitaplarını aramıştı, fakat baskıları tükenmişti anlaşılan. Cinayetlerden sonra belli bir şöhrete

eriştiği için kitaplarının satışında patlama beklenirken giderek unutulmuştu. Ölmüş ve baskısı tükendiği gibi modası geçmiş olabilirdi, yine de hayatı devam ediyordu, internette vardı, bilgisayardaki hayaletti artık.

Tesadüf bu ya eve dönerken Morningside Yolu'ndaki Oxfam Kitapevine uğradığınca Howard Mason'ın ilk, en ünlü romanının kullanılmış baskısını bulmuştu Louise. Dün gece yataкта okuyup sonuna gelmişti neredeyse *Dükkâncı*'nın.

Patrick sormuştu, "Yazabiliyor muymuş bari?" Onun da elinde ne dediği anlaşılmayan bir tıp dergisi vardı. (Acaba kocasının mesleğiyle daha çok mu ilgilenmeliydi? Ne de olsa o Louise'inkiyle ilgileniyordu.)

"Evet, yazabiliyormuş, fakat çağının ilerisinde yazmış. O tarihlerde biraz fazla modern gelmiş olabilir, ama aynı zamanda, ne bileyim, *kuzeyli işi* sanki."

"Hadi be yahu?"

"Daha çok *Saturday Night and Sunday Morning* [Cumartesi Gecesi ve Pazar Sabahı], Alan Sillitoe gibi."

Howard Mason gençlik yıllarında çok fazla D. H. Lawrence okuduğu anlaşılan Oxford mezunu, ilk ve ortaöğrenimini kuzeyde tamamlamış biriydi. Mezun olduktan sonra yazdığı *Dükkâncı* romanı kalın kafalı ana-babasıyla taşralı geçmişinin "iğneli eleştirisi" (*Edebiyat Biyografileri Sözlüğü* öyle diyordu), dile getirmekten hiç çekinmediği otobiyografik bir kaynaktı. Louise'e, öç almaya yönelik nefret dolu bir metin gibi gelmişti daha çok. Howard Mason'ın hayatında gerçekte kurmaca arasında ince bir çizgi vardı.

Dükkâncı yazıldığında Howard Mason toydu daha, hayatı *korku romanına* dönüşmeden önce yazmıştı, üç kız babası olmadan, güzel, zeki ve zengin, rahat bir eve, neşeli bir mizaca sahip Gabrielle Ascher'la evlenmeden önce. Kız on yedi yaşındayken Gretna Green nikâh memurluğunun defterine imza attıkları anda son üç meziyetini kaybetmişti, o başka. Howard Mason o kadar berbat bir tercih miydi ki annesiyle babası Gabrielle'i miraslarından mahrum bırakmışlardı? O öldükten sonra ne olmuştu, Joanna Hunter servet sahibi öksüz bir çocuk muydu artık? Sorular, sorular. Joanna Hunter içine işlemişti adeta Louise'in.

Bilinmezlerin arasında kalmıştı, kimsenin yeğlemeyeceği bir yere gitmiş ve geri gelmişti. Bu da ona Louise'in gıpta ettiği gizemli bir güç sağlıyordu.

Sürpriz! Andrew Decker örnek bir mahkûm olmuştu. Kütüphaneyi idare etmek, körler atölyesinde çalışmak, kitapları körler alfabetesine çevirmek, tekerlekli sandalyelerin bakımını yapmak gibi çok yararlı işlere koşuyordu. Bazen zaman mahkûmların yürüme bantlarında saatlerce yürütüldüğü ya da manivela çevirmeye zorlandığı günleri özlemle anardı Louise. Sübyancıların, katillerin, tecavüzcülerin kitap basımında çalışmaları gerekir miydi sahiden? Ona sorsalar, hepsini yasaklardı, hoş, birim toplantılarında bu fikrini dile getirmezdi elbette. ("Sen eskiden de faşist miydin?" diye alay ederdi Patrick. "Hem de nasıl.")

Andrew Decker temel eğitimini de tamamlamış, Açık Öğretim'den felsefe (elbette) diploması almıştı, kimseye zarar verecek birine benzemiyordu. Tamam. Otuz yıl önce, iş arkadaşlarının ifadesine göre "sıradan bir adam" olduğu zaman bir aileyi katletmişti. Evet, zaten Louise de sıradan olanlara dikkat etmek gerektiğini düşünürdü. David Needler sıradan biriydi. Henüz elli yaşındaydı, sıradan biri olarak bir yirmi yıl daha yaşayabilirdi pekâlâ. Hem de olumlu yanından bakmak gerekirse zaten felsefe diploması sahibiydi.

"En azından müebbet yattı," diyordu Joanna Hunter. "Bu da bir şey sanırım." Ama değildi, ikisi de biliyordu.

"Buralardan gidebilirim," diye ekledi. "Kaçabilirim, bir süreligine, ortalık durulana dek."

"İyi fikir."

Livingston'da Alison Needler kuşatma altında yaşıyordu, gün boyu evde kalıyor, yalnızca çocukları yürüyerek okula götürmek için çıkıyordu dışarı. Arabayla gitmezdi, David Needler'ın araca patlayıcı takacağına, hepsini birden havaya uçuracağına inanmıştı. Eskiden inşaat işlerinde satın alma görevlisi olarak çalışırdı David Needler, patlayıcılar hakkında bilgisi yoktu, fakat paranoya insanın beynine yerleşmeyegörsün, onu oradan çıkarmak hiç kolay olmuyordu işte. Hoş, zamanında kimsenin aklına

David Needler'ın bir silahı olduğu ya da ateş etmesini bilebileceği de gelmemişti ya.

Alison bütün günü nasıl geçiriyordu, Louise'in hiçbir fikri yoktu, alışverişinin tamamını internetten yapardı, egzersiz kasedini takıp halının üstünde jimnastik yapmak ya da kumaş parçalarını birleştirerek örtü dikmek (sosyal yardım danışmanının önerdiklerinden ikisiydi bunlar) için fazla gergin olduğunu söylerdi. Louise ne zaman eve girse ortalık pırıl pırıldı, Alison'ın gün boyu bol bol temizlikle meşgul olduğunu düşünmüştü. Televizyon çoğu zaman açıktı, görünürde tek bir kitap dahi bulunmazdı, eskiden okumayı sevdiğini ama artık dikkatini toplayamadığını anlatmıştı. Needler ailesinin Trinity'deki evini hatırlıyordu Louise, güzel yarı müstakil bir taş evdi, önde ve arkada kocaman birer bahçesi vardı, öndeki kendini kurban etmek için ideal bir yerdi.

Alison Needler her pencereye ikişer, ön ve arkadaki kapılara üçer kilit, ayrıca sürgü taktırmıştı. Sinek uça uyarıcı bir güvenlik sistemi, ayrıca alarm düğmesi, yalnızca acil aramalara ayırdığı bir cep telefonu vardı, çocukları da okulda emniyet altında olmadıkları zaman boyunlarında kendi alarmlarıyla dolaşırlardı.

Koruma altına alınan bir eve taşınmıştı, gelgelelim Alison asla güvende olamayacaktı. Louise onun yerinde olsaydı büyük bir köpek edinirdi. Gerçekten ama gerçekten kocaman. Alison Needler olsa, adını değiştirir, saçlarını boyar, uzaklara İskoçya'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya, Kuzey Kutbu'na falan taşınırdı. Livingston'da koca, kötü kurdun gelip her şeyi mahvetmesini bekleyerek koruma altında yaşamazdı.

Tatil boyunca onun evinin önüne kamp kursam iyi olur belki, diye düşünüyordu Louise. Eğer David Needler bir gün geri gelecektse, Noel en olası zamandı, iyiniyetin falan gösterildiği dönem. Keşke gelseydi, buraya bir ekip getirtmeye bayılırdı Louise, keşke gelse de Tam Yetkili Komiser, alçağı gebertin emrini versin diye onu çağırıp Noel eğlencesinden kaldırırsaydı.

Louise'in telefonu çalıyordu. Patrick. Nerede kaldığını merak etmişti. Louise de merak ediyordu zaten. Saatine göz attı. İnanmı-

yordu, altı olmuştu. Çifte fırınlanmış sufleye kadar planlamıştı ama eniştesiyle görümcəsi sonunda omletle yetinmek zorunda kalacaklardı.

“Louise?”

“Evet.” Kendi sesi gayet iyi gelmişti kulağına, belki de buradan dinleyince canlı geliyordu. Ne demesi gerekiyordu yani, *İnanamayacağınız kadar üzgünüm, sizi yarı yolda bıraktığının farkındayım* falan filan, ne var ki al ve ver, çek ve it, ortaklaşa yaşamda verilen ödünlerle uzlaşma ona göre değil gibi görünüyordu. Ömrü boyunca Archie’ye yaptığı da buydu galiba, yetişkin bir adama yapamazdı aynısını. Patrick aldırış etmiyordu sanki, fakat günün birinde umursayacağına bahse girebilirdi.

Çiçekleri alsaydı keşke. O zaman önemsemiş görünecekti. Aslında önemsiyordu. Ama galiba yeterince önemsemiyordu.

“Yoldayım, eve geliyorum. Kusura bakma.”

“Nöbetin bitmedi mi?” diye sordu Patrick tatlı dille.

“Sorun çıktı da.”

“Neredesin? Livingston’dasın, değil mi? Şu kadının evinin önünde arabada bekliyorsun. Tatlım, o kadın sende saplandı oldu.”

“Hayır, olmadı.” Oldu, evet ne var bunda? “Hem onun bir adı var: Alison. ‘Şu kadın’ değil.”

“Affedersin. Fakat unutma, o herif yok artık. Needler geri gelmeyecek.”

“Bal gibi gelecek. Nesine?”

“İddiaya girmekten hoşlanmam.”

“İrlandalısın da ondan, öylesin tabii. Her neyse, az sonra evde olurum.” Fazladan, “kusura bakma” demeyi de ihmal etmedi. Birbirlerinden özür dilemek için epey zaman harcıyorlardı galiba. Belki de iyi bir şeydi bu, saygılı olmayı bildiklerini gösteriyordu.

Alison Needler’ın perdesi kımıldamış, birkaç parmak açılınca beti benzi atmış yüzü, hale misali gövdesiz başının etrafını saran sigara dumanının ardından görünmüştü. Önceden çocukların yanında sigara içmezdi, aslında bir zamanlar ağzına sigara koy-

mazdı, eskiden normal sayılabilecek bir hayat süren, Napier’da yarım gün yönetici sekreteri olarak çalışan, üç çocuğu, kocası olan ve komşu evin bahçesi çöpten geçilmeyen bu sıvasız köhne evde değil, Trinity’de güzel bir evde oturan bir kadındı. Hiçbir şey normal değildi oysa, sadece öyle görünüyordu. Sıradan. Perde kapanmış, Alison gözden kaybolmuştu.

Louise önemsiyordu, Alison Needler’ı da, Joanna Hunter’ı da. Jackson Brodie kayıp kızları önemsemiş, hepsinin bulunmasını istemişti. Louise ise ta baştan onların kaybolmasını istemezdi. Kaybolmanın türlü yolları vardı, hepsi kayıp olmak anlamına gelmiyordu. Hepsi saklanmak demek değildi, kadınlar bazen göz önünde olsalar bile oracıkta kayboluverirlerdi. Alison Needler ödünler veriyor, kendi evliliğinde günden güne kaybolup gidiyordu. Jackson’ın ablası yağmurlu bir akşamda otobüsten inerken aynı zamanda hayatından iniyordu. Gabrielle Mason güneşli bir ikinci vakti sonsuza dek yok olmuştu.

Jackson Brodie aklına gelince kalbi sıkıştı, suçluluk duygusuyla doldu. Kötü Kadın.

Needler’ın evinin önünde polis düzenli olarak nöbet tutmuyordu artık. Bir tek Louise gidip orada, Edinburgh ile Livingston arasındaki M8 karayolunun o kesimi beynine iyice kazınana dek gece ve gündüz gelişigüzel saatlerde nöbete devam ediyordu. Alison’a göz kulak olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. David Needler bir gün geri gelecekti. Geldiğinde Louise enseleyecekti onu.

Motoru çalıştırmıştı, Alison Needler tekrar pencerede göründü. Louise elini kaldırıp selam verdi ama Alison fark etmedi bile.

Patrick semtteki Çin lokantasından “dört kişilik ziyafet” sipariş etmişti. Birkaç kez yemeğe gitmişlerdi oraya, Louise fena bulmamıştı yemeklerini, ama Patrick’in ablasının uzun, soğanı andıran burnunun dibinde yağlı folyoların içindekiler pek iştah açıcı gelmiyordu şimdi.

Eve dönerken direksiyonun başında Louise'in karnı öyle acıkmıştı ki az kalsın İskoç genlerine yenilecek balıklı hazır bir mönü satın alacaktı, fakat evlerinden ("onların evi" yoksa "kendi evi" değil) içeri adımını atar atmaz nedense iştahı kaçmıştı.

"Affedersiniz, işimi erken bitiremedim," diye açıkladı kapıdan girince yeni görümcəsiyle eniştesine.

Louise'in tek istediği bir an önce üzerindeki kileri çıkarıp sıcak suyun altına girmekti, ama herkes masaya oturmuş onu bekliyordu. Eve geç gelen haşarı genç kız gibi hissetti kendini. Archie de böyle hissetmişti demek. Derin bir özlem vardı içinde, oğlu da orada olsaydı keşke, kollarını dolayıp ona sarılmak istedi. Şimdiki haliyle değil geçmişteki haliyle. Küçük oğlu olarak.

Patrick kadehe kırmızı şarap doldurmuş, Louise'e uzatıyordu. *Kral Dunfermline kasabasında oturur, kan kırmızısı şarap içer.* Çin yemeğiyle kırmızı şarap iyi gitmiyordu, mutfağa gidip buzdolabından bir bira kapsa kabalık etmiş olur muydu acaba? (Sorunun yanıtı "Evet" olsa gerekti.) Patrick kendi kadehini de doldurduktan sonra onunkiyle tokuşturdu. "Eve hoş geldin," diyerek gülmüştü.

Louise kadehin dibini çoktan görebiliyordu.

Bridget yemek çubuklarıyla tatlı-ekşi soslu tavuktan bir parça tutup ürkek bir lokma attı ağzına. Patrick hepsini kendi düğün hediyesi Wedgewood marka Çin usulü porselenlere aktarınca yemek daha da lezzetsiz görünmüştü Louise'in gözüne. Samantha ile evliliğinden kalmaydı bu takım. Birinci Mrs de Winter'dan, Son Düşesten.

Bridget bu Wedgewood porselenlerde kaç defa yemek yemişti kim bilir. Patrick'i mutlu etmeye önem verdiği için Samantha'nın itinayla evde pişirdiği leziz yemeklerdi onlar. ("Hiç de öyle değil," demişti Patrick. "Sam aneztezi uzmanıydı. O da en az benim kadar çalıyordu.")

Louise ne yapıyordu? Ölmüş bir kadının eşyalarıyla yaşıyordu. Ama ölmüş kadının evinde yaşamıyordu, o kadar çıldırmamıştı. Tanıştıklarında Patrick hâlâ "aile evlerinde" kalıyordu, Dick Place'te gerçekten güzel bir evdi, Louise'in annesiyle bir-

likte kiracı kaldıkları Fountainbridge'deki bir oda-bir mutfaktan ibaret çatı katında büyüdüğü yıllarda yaşamayı hayal ettiği türden bir evdi. Her şeye rağmen Dick Place'teki evi, inanılmaz bir paraya satmak konusunda Patrick bir an bile tereddüt etmemiş, sonra da Astley Ainslie Hastanesi'nin yakınlarında yepyeni fiyakalı duplex bir daire satın almışlardı. Ahşap süslemeleri, demir balkonlarıyla dışarıdan berbat görünüyordu, oysa içeriye Louise'in umulmadık ölçüde çekici bulduğu sevimsiz ama tuhaf bir şekilde huzur veren bir lüks hâkimdi. Başlangıçta ameliyathane kadar steril bir ortam vardı, fakat giderek Patrick'in eski evinden gelen öteberiyle dolunca bütün tarafsızlığını yitirmişti. Birinci Mrs de Winter onun eşyalarının arasında dolaşıyordu. Patrick her şeyi yenilemeyi önermişti, "çaykaşığına kadar ne varsa" Louise. "Saçmalama," demiş de olsa aslında yapmasını istediği şey buydu, fakat bunu kendi söylemek istemiyordu. Düşünmeden evlenirsen sonra pişman olursun!

Patrick ile Samantha'nın hoş eşyaları vardı: Wedgewood porselenler, gümüş çatal-bıçak seti, Şam işi masa örtüleri, peçete halkaları, kristal bardaklar. Düğün armağanıydı hepsi, geleneksel bir evliliğin vazgeçilmez parçaları. Louise'in eşyaları onun kilerin yanında bir mültecininki gibi kalıyordu, vaktini IKEA'da harcayan bir mülteci. Çamaşır dolabını ilk açtığında (çamaşır dolabı, kimin çamaşır dolabı vardı artık bu devirde? Kimin olacak Patrick ile Samantha'nın elbet) Samantha son kez arabasının şoför koltuğuna geçtiğinden beri oradan çıkarılıp havalandırılmadıkları anlaşılan titizlikle kolalanıp ütülenmiş çarşafları görünce paniğe kapılmıştı.

Uzun yıllar önce muazzam büyük bir evde yapılan düğün sırasında kutlamanın bir parçası olarak bütün konukların saklambaç oynadıklarını (nasıl olur, düşünün hele) anlatan bir folk şarkısı ya da şiir geldi Louise'in aklına. Yeni gelin kimsenin gidip bakmayı akıl etmeyeceği gözden uzak bir köşede duran kocaman bir dolaba saklanmıştı. Kapağında gizli bir yay vardı, yalnızca dışarıdan açılabilirdi, kız düğün gecesinin tadını çıkarmadan oracıkta havasızlıktan boğulmuştu. Yıllar sonra bulmuşlardı iskeletini, üstünde hâlâ süslü gelinliği vardı. Diri diri gömülmüştü. Bazı ilişkiler de öyleydi işte. Kim bilir, zavallı gelin

ölmekle kurtulmuştu belki. Alison Needler eski kocasının onu "elinden gelseydi kilitli bir kutuya" kapatabileceğini söylerdi. "Güvelek Gelin" derlerdi adına. Eğer yeterince uzun süre beklersen, anıların mutlaka seni yakalardı. Ama günün birinde bu da olmazdı.

"Tatlım?" Patrick yanı başında durmuş gülücükler saçıyor-
du. Bir şişe daha açmış, Şef garson edasıyla kristal kadehlere şa-
rap dolduruyordu. Hafifçe omzunu sıktı, Louise de gülümseye-
rek karşılık verdi. Ona bir gömlek fazlaydı bu adam. Fazla kibar-
dı. Hırçınlaşma isteği uyandırıyordu Louise'de, ne kadar ileri gi-
debileceğini görmek, kibarlığına darbe vurmak istiyordu. Acaba
yakın ilişkiyle biraz sorunun mu var, Louise?

"Hadi bir daha, herkesin sağlığına," diyerek Patrick yerine
oturdu. Hep birlikte kadehlerini tokuştururken kristaller çan
gibi çınılıyordu. Louise'i eve çağırıyorlardı. Bu eve değil, henüz
neresi olduğunu keşfetmediği başka bir eve.

"Şerefe," diyen Tim'e, "*Slainte*," diyerek karşılık verdi Louise,
onun topraklarında olduklarını hatırlasınlar istemişti.

Bir parmağını kristal kadehin ağzında gezdirdi. Samantha'nın
kristallerinden birinin.

"Louise?"

"Mm?"

"Demin Patrick'e de söyledim." Bridget'ti konuşan, "Yazın
gelip bizde kalırsınız."

"Çok güzel olur, Eastbourne'e hiç gitmedim. Sahile yakın
mısınız?"

"Aslında Wimborne. Kıyıdan uzakta kalır." Bridget'in ken-
dini beğenmiş ve şık giyimli orta sınıf görünümünün altında iyi
kalpli bir insan vardı belki. Olmayabilirdi de.

Louise kadehindeki şarabın geri kalanını bir dikişte yuvar-
ladı. Kendi içindeki yetişkin kadını arıyordu. Bulmuştu. Sonra
yine kaybetmişti.

*

Patrick, "Dolapta dondurma var," dedi. "Cherry Garcia" diye ek-
ledi Bridget'e dönerek. "Sana uyar mı?"

“O ne demektir hiç anlamıyorum,” dedi Bridget mızımlanarak.

Patrick açıklamaya çalıştı, “Greatful Dead diye bir grup vardı hani⁴. Yaptıkları müzik senin tarzın değildi, Bridie. Yanlış hatırlamıyorsam, sen daha çok Partridge Family dizisindeki türden müzikten hoşlanırdın.”

“Sen hoşlanmaz mıydın?” diyerek Louise de lafa karıştı. “Bana hiç de Greatful Dead hayranı gibi gelmemiştin.”

“Bazen kiminle evli olduğunu sanıyorsun diye merak ediyorum,” dedi Patrick. *Bu* ne demekti şimdi? Ayağa kalkıp masadaki tabakları toplamaya koyulmuştu kocası. Yemekler soğumuş, katılaşmış, artık iğrenç görünüyordu.

Louise, “Ben dondurma getireyim,” diyerek yerinden öyle hızlı kalktı ki az kalsın Tim’in kadehini deviriyordu. Neyse ki tam zamanında yakaladı.

Tim homurdandı, “İyi kurtarıştı.” Tam bir İngiliz erkeğiydi. Louise’in tarzı değildi. Egemen kültürün aksaniyle konuşanlardan elinde olmadan rahatsız olurdu. İnsanın bazen kalabalık bir odada kendini yapayalnız bulması gülünçtü elbet. Dört kişi vardı aslında, biri de kendisiydi. Yâd ellerde bir yabancı, orta sınıf hamurundan yabancıların arasında bir çıbanbaşı.

Doğruca mutfığa gitmek yerine üst kata çıkıp yatak odasına (onların yatak odası) girdi, kasadan yüzüklerini çıkardı. Elmasın değeri nedeniyle sigorta şirketi kasa almayı şart koşuyordu. Eski şirketi bırakıp yeni sözleşme imzaladığı sigorta şirketi yirmi dört saat izlenen güvenlik sistemi kurulmasında ve kasa alınmasında ısrar etmişti, “Yüzük için Mrs Brennan,” diye üstelemişti hattın öbür ucundaki kız. Louise’e ömrü boyunca kimse “Mrs” diye hitap etmemişti, bu sözcüğü duyunca dengesinin nasıl bozulduğuna kendi de inanamıyordu, sorun yalnızca sözcük de değildi, olmazsa olmaz bir takıymışçasına kızın onunla inatla Patrick’in soyadını kullanarak konuşması da aşağılanma gibi geliyordu. Evlendiklerinde soyadlarını değiştiren kadınları görünce hayretler içinde kalırdı, insanın adı benliğine en yakın varlığıydı oysa. İnsanın bazen adından başka bir şeyi olmazdı. Joanna Hunter evlendiği zaman adını değiştirmişti, onun yerine olsan

4 Greatful Dead grubunun vokalisti ve gitaristi Jerry Garcia’ya gönderme yapıyor.

aynısını yapmaz mıydın? En azından kimliğini vurgulamak için "Doktor" lakabına sarılabilirdi. Louise onun yerinde olsaydı, adını evlenmeden çok önce değıştirdi. Sonsuza dek kanlı buğ-day tarlasında kaybolan küçük kız olarak tanınmak istemezdi. Louise mutlu bir çocukluk yaşamamıştı ancak Joanna Hunter'la kıyaslandığında onunki hiç fena değildi.

"Detektif Başmüfettiş Monroe demelisiniz," diye uyardı kızı azarlarcasına, "Mrs Brennan değil."

Çok geçmeden Patrick'in o pırlanta yüzüğü Samantha'nın hayat sigortası poliçesinden gelen paranın bir kısmıyla aldığını keşfetmişti Louise. Gerçekten kanlı bir elması demek.

İri elması parmağına taktığı sayılıydı, yalnızca bir yerlere giderken. Patrick sağa sola götürürdü Louise'i, tiyatroya, lokantalara, operaya, konserlere, akşam yemeklerine, hatta, Tanrı yardımcısı olsun, zenginlerle onlardan daha zenginlerin bir masaya iki bin papel saydıkları yardımseverler balolarına. İskoç etekli, danslı ziyafetler Louise'e göre cehennemi aratmıyordu. Öte yandan kendi hayatının ne kadar sığ kaldığını anlamasına yarıyorlardı; sadece Archie, işi, kedisiyle birlikte süren bir yaşantısı vardı hoş sıralamanın ille de böyle olması gerekmiyordu tabii. Şimdi kedisi ölmüş, Archie de yuvadan uçmuştu. "Hayatını yaşa, Louise," diyordu Patrick, "onu cehenneme çevirme."

Nikâh yüzüğünü de takmazdı. Patrick'inki parmağından çıkmazdı ama. Bir kere olsun nikâh yüzüğünü ya da kasadaki pırlanta yüzüğü takmadığını konu etmemişti. Gece yatağına yattığında Louise'in gözünün önünden karanlıkta ışıldayan yüzükler geçerdi, kasa kapalıyken üstelik. Altın halkalar. Kalbi çevreleyen halka. Karanlığın Yüreğı. İlelebet karanlık.

Bir zamanlar başka bir erkek vardı. Omuz omuza durabileceklerini, silah arkadaşları olabileceklerini hayal ettiğı biri, fakat Austen'in romanlarındaki kahramanları misali iffetli davranmışlardı. Akıl çoktu ama tutku yoktu. Hele inanç hiç yoktu. Jackson ile nadiren de olsa görüşüyorlardı ama ilişki bir yere gitmiyordu; çünkü gidecek yeri yoktu. Hamile kalan bir sevgilisi vardı Jackson'ın, arada bir sarhoş kafayla gece geç saatlerde

cep telefonundan karşılıklı mesajlarla yaptıkları yazışmalarda ikisi de bunun nasıl sonuçlar doğurabileceğinden söz açmazdı. Derken hamile sevgili ona tekme vurup bebeğin ondan olmadığını söylediği zaman da bunun sonuçlarını konuşmamışlardı. Belki de bunun nedeni Louise'in kafayı bulmasıydı. Aslında içkiye düşkün biri sayılmazdı. ("Yalnızca içinde 'g' geçen günlerde"), annesinin yolundan asla gitmeyecekti, buna rağmen bazen Patrick'le tanışmadan önce akşamleyin ilk içkisini bardağa doldurduğu ânı iple çekmesi hoş bir beklenti olmanın ötesine geçmişti. Şimdilerde içkiyle arasındaki ilişki Patrick'in nazik kurallarına göre yürüyordu, yemekte bir-iki kadeh kaliteli kırmızı şarap içerdi. Yine de sulu gözlü bir sarhoş olmaktan kurtulamazdı.

Patrick kırmızı şarabın sağlığa iyi geldiğine inananlardandı. Kırmızı Şarap Perhizine kucak açmış ömür boyu tükeneyeceğe benzemeyen kasa kasa Fransız şarabı almıştı. Haftanın beş günü yüzmeye gider, iki gün golf oynar, her günü olumlu bakış açısıyla yaşırdı. Onunla hayat insan pozu takınan bir uzaylıyla yaşamaktan farksızdı.

Louise'in sağlığını da fazla önemsiyordu ("Yoga yapmayı düşündün mü hiç? Ya tai-chi? Meditasyona ne dersin?") İkinci kere dul kalmak istemiyordu. Peş peşe iki karısını da toprağa gömen bir cerrah hiç de iyi bir izlenim vermezdi.

Yüzüğü parmağına geçirdi. Yakuttan değerli olduğunu Bridget görsündü bakalım, üç buçuk karatlık pırlanta değerinde bir kadındı işte. Yanına nikâh yüzüğünü de takınca parmağı ansızın ağır çekmeye başlamıştı. Yüzükler parmağına dardı. Bir an için çektiler mi acaba diye geçti aklından, fakat hemen arkasından farkına vardı ki parmakları kalınlaşmıştı galiba.

Aynadaki yansımasına gözü takılınca afalladı, teni kaymak-taşı gibi bembeyazdı, gözleri irileşmiş ve koyulaşmıştı, sanki ne zamandır güzelavrat otunun zehirli çiçekleriyle beslenmişti. Şakağında, derisinin altına gömülü kalınca bir damar kurt gibi kıvrılarak hareket ediyordu. Feci bir kazadan sağ kurtulmuş birine benziyordu.

Alt katta ısrarla çalan telefonun sesi geldi kulağına, isteksizce aşağı inene kadar Patrick çoktan hole çıkmış, Berghaus eşofmanları üstünde hevesle kapıya doğru ilerliyordu. "Tren kazası olmuş," dedi. "Feci bir kaza. Herkes kaza yerinde. Geliyor musun?"

Şu Acayip Dünya

Reggie Chase fare kadar minik, kimsesiz ev kadar sessiz oturuyordu. Dalgın dalgın Banjo'nun başını kaşımakla meşguldü. Homeros kucağında açık duruyordu ama onun gözü ekrandaki *Coronation Street* dizisindeydi. Ms. MacDonald'ın mutfak dolaplarından birinin kuytu köşesinde ele geçirdiği bir kutu menekşeli çikolatayı yeni bitirmişti (sığınılacak bir limandı adeta). Saate baktı, Ms. MacDonald az sonra evde olurdu.

Yaklaşan trenin sesi geliyordu kulağına, rüzgâr gürültüsünü bastırıyordu ama ses giderek yükseldi. Bildik tren sesine benzeriyordu pek, derken eve doğru dalgalanan bir gümbürtü koptu. Reggie içgüdüsel olarak ayağa fırladı, tren evin içinden geçmiş gibi bir hisse kapılmıştı. Hemen arkasından bir devin eli iri pençelerini kocaman bir karatahtaya sürüyormuş gibi kulakları tırmalayan bir gacırtı duydu, nihayet aniden patlayan gökgürültüsünü andıran korkunç bir gümbürdeme. Kıyamet Günü gelmişti işte.

Sonra... Hiçbir şey. Gaz sobası tıslıyor, Banjo homurdanıp horluyor, yağmur oturma odasının penceresini dövmeye devam ediyordu. *Coronation Street* sona ermiş, jenerik müziği çalarken ekranda diziye destek verenlerin listesi akmaya başlamıştı. Reggie elinde kitap, ağzında yarısını emdiği çikolata odanın ortasında kalakalmıştı, kaçmaya hazırlanıyordu. Bir an için hiçbir şey olmamış gibi geldi.

Ardından sesler duydu, komşu evlerde oturanlar dışarı fırlarken güm pat kapılar çarpıyordu. Sokak kapısını açıp rüzgârlı

ve yağmurlu havaya uzattı başını. “Tren kazası,” dedi bir adam. “Tam arkamızda.” Reggie holdeki telefona koşup 999’u çevirdi. Dr. Hunter acil durumlarda herkes başka birinin telefon edeceğini sanır diye anlatmıştı. Reggie tahminlerle hareket eden biri olmayacaktı.

Banjo’ya, “Ben şimdi geliyorum,” diyerek kabanını giydi. Ms. MacDonald’ın sokak kapısının yanındaki sigorta kutusunda tuttuğu el fenerini aldı, evin anahtarlarını cebine koyduğu gibi kapıyı çekerek yağmura çıktı. Bu gece kıyamet kopmayacaktı. Reggie el atıp durdurursa tabii.

Ne keyifli olur ama, değil mi, Reggie?

İlahi Şehir

Tünel karanlık değildi bembeyazdı. Tünele benzemiyordu pek. Daha çok koridor gibiydi. Çok iyi ışıklandırılmıştı. Oturacak yerler de vardı, duvarın uzantısı gibi görünen beyaz dökme plastik sıralar. Onlardan birinde oturuyordu, bir şey bekliyordu sanki. Bilimkurgu filminden bir sahneyi hatırladı. Ablası ya da ağabeyi her an gelip ışığa yürümesini söyleyecekti sanki Jackson'a. Bedeni kendini kilitleyince temporal lob faaliyetlerinde değişiklik olduğunun ya da beynine oksijen gitmediğinin farkındaydı. Hatta ketamin fazlası bile olabilirdi, *National Geographic* dergisinde okumuştı galiba. Yine de sürpriz oluyordu insanın kendi başına gelince. Basmakalıp bir durum veya rüya sanırdın ama değildi. Kuş gibi hafiflemişti, sağken hissetmediği kadar huzurluydu. Artık bir önemi de kalmamıştı, nasıl olsa kumanda çıkmıştı elinden. Bundan sonra ne olacağını merak ediyordu.

Tam o esnada ablası oturduğu bankta belirdi birdenbire, tam yanında. Jackson'ın elini tutarak gülümsedi. İkisi de konuşmuyordu, söylenecek hiçbir şey yoktu, ama anlatacak çok şey vardı. Kelimeler hislerini dile getirmeye yetmezdi asla, konuşabilse bile yeterli gelmezdi, zaten konuşamıyordu.

Öfori yaşıyordu. Daha önce hiç başına gelmemişti, ne âşık olduğunda, ne Marlee doğduğunda, hayatının en mutlu dönemlerinde duru, katıksız neşe yaşama olasılığı her zaman kuruntularının gölgesinde kalmıştı. Dünyanın dertlerinden arınıp özgür kalabileceğini bilmezdi. Bu durumun sonsuza dek böyle sürüp gitmesini diledi.

Ablası yüzünü onunkine yaklaştırmıştı, dudağından öpeceğini sandı ama onun yerine ağzına üfledi. Menekşelere bayılırdı ablası, April Violet losyonu kullanır, Jackson'ın küçükken görmeye bile dayanamadığı menekşeli çikolataları severdi en çok, dolayısıyla soluğunun menekşe kokmasına şaşırmadı hiç. Kendi de Kutsal Ruhu içine çekmiş gibiydi. Fakat sonra tünelden dışarı, Niamh'dan uzaklara çekildiğini fark etti, direnmek için mücadele etmesi gerekiyordu. Ablası ayağa kalkarak uzaklaşmaya başlamıştı. Jackson da soluk vererek Kutsal Ruhu dışarı üfledi, nefesiyle gerisin geri almasın diye ağzını sımsıkı kapadı. Derken ayağa kalkıp ablasının peşinden gitti.

Zaman-mekân akışında bir kayma, bir kesinti olmuştu. Birisi göğsüne yumrukla vuruyordu, hem de olanca gücüyle. Beyaz koridorda değildi artık. Acılar Diyarına gelmişti. Birden yine geriye, beyaz koridora döndü, ablası önde, başını çevirmeden omzunun üstünden bakarak gel diye işaret ediyordu. Peki, geliyorum, merak etme demek istiyordu ama ağzını açıp konuşamıyordu. Dünyada her şeyden çok ablasının ardından gitmek istemişti. Nereye olursa, başına gelen en güzel şey olacaktı bu.

Bir kere daha göğsünde bir ağırlık, bir sarsıntı duydu. Artık öfkelenmeye başlamıştı. Kimdi bunu yapan, ablasının peşinden gitmekten kim alıkoyuyordu onu?

Tekrar beyaz koridordaydı ama bu kez Niamh yoktu görünürde. Beklemekten sıkılmış mıydı? Hepsi buydu işte, beyaz koridor ansızın gözden kayboldu, yerine siyah-beyaz televizyonlardaki karlı cızırtıyı andıran tuhaf ve parazitli bir ses aldı. Bir de sersemletici acı vardı, kafatasında şimşekler çakar gibi.

Hissettiklerini ifade edecek bir sözcük vardı gerçi ama dumura uğramış beynini toplaması biraz zaman aldı. Sonunda buldu: "Bedbaht." Harika bir yere doğru seyahate çıkmış ama adı biri gelip ona engel olmuştu. Sonra her yanı gevşemeye, karanlığa doğru kaymaya başladı, bilinmezliğe doğru gidiyordu. Beyaz koridordan eser yoktu, uçsuz bucaksız bir gecede idi şimdi.

III

Yarın

Geride Bıraktıkları Köpekler

Gitti ne demek oluyordu? Gitti? Gitti de nereye? Ve neden? *Hasta olan yaşlı halasını görmeye* demişti. Bırak hasta olabilecek birinden söz etmeyi, halası olduğundan hiç bahsetmemişti ki.

"Az önce hastaneye kaldırıldı," diyordu Mr. Hunter telaş içinde, Mr. Hunter'ın neden sabahın altı buçuğunda arayıp Reggie başbelasının tekiymiş, sanki telefon eden o imiş gibi, "Bugün gelmene gerek yok" dediğini derin uykusundan uyandırılmanın verdiği sersemlikle anlayamamıştı. Bir an için tren kazasıyla ilgili olmalı diye düşündü, ama sonra, daha kötüsü olabileceği geldi aklına, ya Dr. Hunter'ın ya da bebeğin başına bir şey gel-diyse, en kötüsü de Dr. Hunter'la bebek her nasılsa tren kazasına karıştılsa? Ama yok, Mr. Hunter halasının hastalandığını haber vermek için arıyordu olmadık saatte.

"Hangi hala?" Reggie'nin kafası karışmıştı. "Halası olduğundan hiç söz etmedi."

"Bilmem, Jo sana her şeyi anlatacak değil ya."

"Dr. Hunter'la bebek iyi mi yani? Hasta falan değiller."

"Elbette değiller. Neden olsunlar?"

"Dr. Hunter ne zaman gitti?"

"Dün gece arabasıyla güneye indi?"

"Güneye mi?"

"Yorkshire'a."

"Yorkshire'ın neresine?"

"Hawes, her ayrıntıyı bilmen gerek tabii."

"Whores mu?"

“H-a-w-e-s. Artık bu soru-cevap kısmını geçebilir miyiz? Bak ne diyorum, sen de izin yaparsın, Reggie, ne güzel işte. Jo birkaç güne kadar döner. Gelince sana haber verecektir.”

Dr. Hunter neden *kendi* aramamıştı, asıl soru buydu. Dr. Hunter “cansimidi” olan cep telefonunu yanından ayırmazdı. Her yerde onu kullanırdı, ev telefonunun “Neil’e ait” olduğunu söylerdi. Yok, ama belki de direksiyon başındaydı, bir an önce es-rarengiz halasının yanına varmak için acele ediyordu, Reggie’yi daha sonra arayacaktı herhalde. Fakat Dr. Hunter onu *aramayacak* biri değildi. Reggie kendini dışlanmış, biraz da hizmetçi gibi hissetti. Ne zaman yola çıkmıştı? “Dün gece.”

Yola koyulduğunda zifiri karanlık olmalıydı. Dr. Hunter’ın gece boyunca yağan yağmurda ilerlediği geldi Reggie’nin gözü-nün önüne. Bebek arkadaki bebek koltuğunda uyuyor ya da uyanıkken gürültü ederek Dr. Hunter’ın dikkatini dağıtıyor, bebek çantasında onu meşgul edecek yulaflı kurabiye ararken Tweeni-es çocuk programının en sevilen (bebeğin de favorisi) müzikle-ri olası kaza senaryosunu biraz daha artırıyordu. Yorkshire’dan kalkıp kaza yapan trenin Reggie’nin hayatına son sürat girdiği sıralarda Dr. Hunter’ın o yöne doğru gitmesi ilginçti.

Reggie’nin teyzesi Linda, Avustralya’da yaşardı. Annesi, “Linda’yla ben, hiç yakın değildik,” diye anlatırdı. Annesi ölün-ce Linda’yla saçma sapan bir telefon görüşmesine tahammül et-mek Reggie’ye düşmüştü. Linda da “Annenle ben hiç yakın de-ğildik,” diyerek aynı teraneyi okumuştı. “Annemi kaybetmene üzüldüm,” demişti. Sanki onu kendisi de kaybetmemiş de acıya katlanması gereken yalnızca Reggie’ymiş gibi. Onunla telefonda konuşmadan önce acaba Linda orada yaşamak ya da bir süreli-ğine tatil yapmak için beni Avustralya’ya davet eder mi, diye ge-çirmişti aklından (*Vah zavallılık, buraya gelsene, sana ben bakayım*), oysa Linda’nın aklına böyle bir düşüncenin hiç gelmediği belliy-di (“Tamam, kendine dikkat et, Regina”).

Ansızın önünde bomboş bir günle kalakalmıştı. Mr. Hunter, “Sen de izin yaparsın, Reggie, ne güzel işte,” demişti, ama gü-zel falan değildi. Reggie izin *istemiyordu* ki. Dr. Hunter ile bebeği görmek, Dr. Hunter’a dün gece olanları anlatmak istiyordu, tren kazasını, Ms. MacDonald’ı, adamı. Bilhassa adamı, çünkü şimdi

düşününce adamın yaşaması (eğer *hâlâ* sağ ise) Reggie'nin değil tamamen Dr. Hunter'ın sayesinde olmuştu.

Gece boyunca, yatağa yatana dek gecedен geriye ne kadar kaldıysa işte, Ms. MacDonald'ın alışık olmadığı eşyalarıyla dolu arka taraftaki odasında huzursuzca bir o yana, bir yana dönerken birkaç saattir yaşadığı olayları gözden geçirmiş, bunları Dr. Hunter'a anlatacağı dakikaları heyecan içinde dört gözle beklemişti. Yok, heyecan demek yanlıştı, o demiryolu hattında korkunç şeyler yaşanmış, fakat Reggie olanlara seyirci kalmamış, görgü tanığı olmuş, müdahale etmişti. Tanıdığı insanlar ölmüştü. Tanımadığı insanlar ölmüştü. Dramdı yaşanan, böyle demek uygundu. İşte o da bu dramı birine anlatmaya can atıyordu. Daha doğrusu Dr. Hunter'a anlatmak istiyordu, bir an önce, çünkü annesi öldükten sonra onun hayatında olup bitenle ilgilenen tanıdığı tek kişi Dr. Hunter'dı.

Dr. Hunter onu mutfığa götüreceк, kahve makinesinin düğmesine bastıktan sonra Reggie'yi kocaman ahşap masaya oturttak, ancak kahve hazır olup fincanlara dolduktan, önlerine de bir tabak çikolatalı bisküvi aldıktan sonra (*Kesinlikle uyulacak kurallar bunlar, Reggie*) meraklı gözlerle, "İşte, Reggie, hadi başla bakalım anlatmaya," diyecekti. Reggie de derin bir soluk aldıktan sonra başlayacaktı, "Dün geceki tren kazası var ya? Ben oradaydım."

Oysa şimdi H-a-w-e-s denen bir yerde yaşayan bir *hala* yüzünden Reggie'nin olanları aktaracak kimsesi yoktu. Hoş, sabahleyin Reggie gelene kadar Dr. Hunter çoktan işe gitmiş olacaktı ya, o başka, evde bir tek Mr. Hunter'ı bulacaktı, gelmiş geçmiş en sevimsiz dert ortağı (*Senin hikâyeni duyulım, Reggie!*).

Reggie alt kata inip Ms. MacDonald'ın mutfığına girdi, elektrikli çaydanlığın düğmesine basarak "Meleklerle inanırım" yazan fincana bir kaşık hazır kahve koydu. Suyun ısınmasını beklerken dün akşam berbat olan giysilerini toplayıp çamaşır makinesine attı, daha sonra ekmek kutusunda bulduğu yarım somun dilimlenmiş bayat ekmekle jambonlu dev bir sandviç yapıp GMTV kanalında yedi haberlerini beklemek üzere televizyonun karşısına geçti.

Haber sunan kadın yüzünde takınabildiği en ciddi ifadeyle, “On beş ölü, dördü ağır, çok sayıda yaralı,” diye okuyordu. Sonra sözü “olay yerinden naklen” yayın yapan bir muhabire bıraktı. Adam üzerinde bir yağmurluk, sımsıkı tuttuğu mikrofonla soğuktan donduğunu belli etmemeye, bütün gece İskoçya’ya varmak için telaşla yol almış, felaketi duyunca kanındaki adrenalın miktarı en yüksek seviyesine çıkmış bir hortlak gibi görünmemeye çalışıyordu. “Burada gün ağarırken hemen arkamdaki feci manzarayı görebilirsiniz,” diye konuştu bütün ciddiyetiyle. Ekranın altında altyazı görünüyordu, “Musselburgh Tren Kazası.”

Güneşin ufka doğru henüz yükselmeye başladığı arka planda fosforlu sarı kabanlı kimseler enkazın etrafında hareket halindeydiler. “Bu korkunç kazaya neyin yol açtığı soruşturulurken,” dedi muhabir, “ağır vinçlerden ilki kaza mahalline geliyor.” Yüksek devirde çalışan motor sesleriyle makinelerin tangirtisi Reggie’nin Ms. MacDonald’ın oturma odasında duyduğu gürültülerle aynıydı. Gidip yatak odasının penceresinden parmak ucunda yükselecek baksa muhabiri de kendi gözüyle görebilirdi.

Annesi öldükten sonra eve bir gazeteci uğramıştı. Televizyonda gördüğünüz muhabirlerin hepsinden çok daha derbeder ama onlar kadar havai değildi. Yanında bir de fotoğrafçı getirmişti, “Dave,” diye seslendi, sahneye çıkmak üzere sırasını beklerken merdiven boşluğuna gizlenmiş birine dönerek. Yüzlerce yerel trajedi kurbanı görmekten kalbi nasır bağlamış adam bile annesini daha yeni kaybetmiş bir genç kızın sabahın sekizinde ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerle resminin çekilmesini istemeyeceğini anlarmış gibi bakıyordu Reggie’ye. “Sittir git,” diyerek kapıyı muhabirin suratına kapatmıştı. Annesi böyle konuştuğunu duysa dehşete kapılırdı. Ağzını bozduğu için kendi de rahatsız olmuştu zaten.

Muhabir haberi yazmaktan geri kalmadı elbet. “Kasabamızdan bir kadın yüzme havuzunda ölü bulundu. Kızı yorum yapamayacak kadar perişan halde.”

Kanepede havası inmiş minder misali yanında yatan Banjo uykusunda inliyor, rüyasındaki tavşanları kovalarcasına patilerini

oynatıyordu. Dün gece uykusundan uyanmak bilmemiş, hiçbir şey merakını cezbetmemişti, Reggie de onu kanepeye yatırıp üzerine bir battaniye örttükten sonra –gözünü ondan ayıramazdı çünkü– kendi de pek konuksever olmayan konuk odasında haşır huşur ses çıkararak sentetik çarşaflarla, incecik, hafif nemli yorganın arasında girip uyumuştu.

Kendi evinde annesinin çift kişilik yatağında uyurdu, bol yastıklı, yumuşacık bir yataktı, annesinin en sevdiğı pembe nakışlı çarşaflarını sermişti üstüne, tabii Gary’nin terli, kıllı, tamirci vücudundan kalma bütün izleri defettikten sonra. İşpanya seyahati öncesinde Reggie duvarın öbür tarafında yatar, annesinin odasından gelen boğuk (pek de sayılmaz) kahkahalarla gıcırtilarını duymamak için başının üstüne    yastık koyardı. Utancından yerin dibine girerdi kendi kendine. Hiçbir annenin ergenlik çağındaki kızını böyle bir duruma sokmaması gerekirdi.

Karanlıkta annesinin yatağında yatarken dışarıdaki sokak lambasından kocaman portakal lamba misali s z len ışık huzur verirdi ona. Reggie’nin penceresiz kutu gibi odasından sonra yattığı tek yer o yataktı. Odanın geri kalanı hâlâ annesine aitti, giysileri gardıropta, kozmetik ürünleri tuvalet masasında, sabırla ayağına giyeceğı  n  bekleyen terlikleri yatağın altında dururdu. Danielle Steel’in *Mucize* romanını da hâlâ komodindeydi, 251. sayfanın köşesi kıvrık duruyordu, İşpanya’ya gitmeden önce orada kalmıştı demek. Kitabı ebedi istirahatinden kımıldatmaya g nl  elvermiyordu Reggie’nin. Annesi tatile giderken yanında hiç kitap g t rmemişti. “Okumaya vaktim olacağını sanmam,” demişti kikir kikir.

Mary, Trish ve Jean annesinin eşyalarını yardım kurumuna versin diye Reggie’yi ikna etme çabalarından vazgeçmişlerdi artık, ama ondan önce onlardan “kurtul” diye her şeyi kutulara koymayı bile önermişlerdi. Fakat Reggie yardım derneklerinin satış mağazalarını bizzat gidip görmüş, ikinci el kitaplarla eski porselen takımlar arasında dolaşırken kendini annesinin eteklerinden biri ya da bir çift ayakkabısıyla karşı karşıya bulduğunu hayal etmişti. Daha kötüsü, tamamen yabancı birini annesinin eşyalarını eşelerken gözünün önüne getirmekti. * l r giderken arkamızda hiçbir şey bırakmayız*, demişti Dr. Hunter, ama doğru değıldi. Annesi çok şey bırakmıştı.

Ansızın Banjo'dan tuhaf homurtular yükselmeye başladı, Reggie hiç duymamıştı böylesini. Veterinerin siyah keçeli kalemle yazılmış numarası telefonun yanındaki duvara bantla yapıştırılmıştı. Ne zamandır, o numarayı aramak zorunda kalan ben olmasam bari, diye geçirirdi içinden. Sandviçini yerken dalgın dalgın köpeğin başını okşuyordu. Kaç öğün atlamış gibi kıtlıktan çıkmışçasına yiyordu. Ms. MacDonald'la birlikte masada oturup onun "özel" spagettisini yediklerinden beri koca bir ömür geçmişti sanki. Ms. MacDonald'ı düşününce Reggie midesinde bir burulma hissetti. Bir daha o masada oturamayacak, spaghetti ya da başka bir şey yiyemecekti. Son yemeğini yemişti çoktan.

Olay yerinden naklen yayın yapan adam hâlâ anlatıyordu. "Kazanın nasıl olduğu hakkında çeşitli söylentiler var, şu âna dek polis kaza anında buradan birkaç yüz metre ileride rayların üstünde bir araç olduğunu ne doğruladı ne de inkâr etti." Ekran demiryolundaki köprünün görüntüsü geldi. Anlaşılan bir araç yoldan çıkmış, köprünün duvarına çarptıktan sonra raylara yuvarlanmıştı.

Muhabir arabanın modelinin mavi Citroën Saxo olduğunu ya da olay yerinde ölen Ms. MacDonald'ın içinde bulunduğunu eklemedi. Bu gerçekler henüz haberlere yansımamıştı, yalnızca Reggie biliyordu, çünkü dün gece Reggie kaza yerinden döndükten sonra polis Ms. MacDonald'ın kapısını çalmış, ona "evin sakinleri" hakkında sorular sormuşlardı: Ms. MacDonald neredeydi, Reggie'nin tahminine göre kaçta geri gelirdi? Gelenlerin ikisi de sivil polisti, biri yanakları al al, orta yaşlı ("Çavuş Bob Wiseman"), diğeri Asyalı, ufak tefek, yakışıklı gençten biriymi ve adsızdı anlaşılan.

Nedense şaşkın bir halleri vardı, Ms. MacDonald'ın kızı sanmışlardı Reggie'yi. ("Annen seni evde tek başına mı bıraktı?") Yakışıklı genç Asyalı polis memuru Reggie'ye çay hazırlamış, onunla ne yapmasını beklediğini bilmez gibi elleri titreyerek fincanı uzatmıştı. O dakikalarda da karnı zil çalışıyordu Reggie'nin, şimdi Ms. MacDonald olsa birlikte atıştıracakları Tunnock karamelli gofretlerinden çekiyordu canı. Polislerden daha yaşlı olanı, "Maalesef annenizin öldüğünü tahmin ediyoruz," deyince onlara bisküvi ikram etmenin uygun olmayacağına karar vermişti.

Bir anda akli karıştı Reggie'nin, annesi öleli bir yıldan fazla zaman olmuştu, dolayısıyla ona bunu haber vermek için geç kal-mamışlar mıydı? Beyni bulanmıştı. Tren kazasının olduğu yer-den geri geldiğinde iliğine kadar ıslanmış, her tarafına çamur, kir ve kan bulaşmıştı. O adamın kanı. Soyunup hafif küf kokulu ve önünde Ms. MacDonald'ın gece yatarken içtiği Horlicks bu-lamacından lekeler bulunan eflatun rengi muflonlu sabahlığı giymeden ılık duşun altında uzun süre durmuştu arınmak için. Dışarıda hâlâ sirenler ötüyor, helikopterlerin pata pata sesi gök-yüzünde yankılanıyordu.

Adamı helikopterle götürmüşlerdi. Tren hattının öbür tara-fındaki düzlükten helikopterin havalanışını seyretmişti Reggie. "İyi iş çıkarmışsın," demişti ona sağlık ekibindeki adam. "Şimdi kurtulma şansı var."

"O benim annem değil," dedi daha yaşlıca olan polise.

"Annen nerede peki, canım?" diye soran adam endişeli gö-rünüyordu.

"Benim yaşım *on altı*. Çocuk değilim. Yaşımı göstermiyo-rum, hepsi bu. Yapabileceğim bir şey yok." İki polis de kuşkuyla onu inceliyorlardı, kendi de lise öğrencisi gibi görünen yakışıklı Asyalı bile.

"Dilerseniz kimliğimi göstereyim. Hem annem çoktan öldü benim. Herkes öldü."

"Herkes değil," dedi Asyalı polis, sanki kibarlık etmeye ça-lışmak yerine Reggie'nin söylediğini düzeltmeye uğraşıyordu. Keşke üzerine Ms. MacDonald'ın çirkin sabahlığını giymeseydi. Her zaman bu kılıkta dolaşmayı tercih ettiğini sanacaktı genç polis.

"Ayrıntıları henüz basına bildirmiyoruz," diye devam etti orta yaşlı olan. Hiç yabancı gelmiyordu gözüne, sanki Billy'yi aramaya eve gelmişti bir keresinde.

"Anladım." Reggie adamın dediklerini dikkatle dinlemeye çalışıyordu. Çok yorgundu, ayakta duracak hali yoktu.

"Neler olduğundan pek emin değiliz," dedi adam. "Mrs MacDonald'ın yoldan çıktığını, nasılsa demiryoluna düştüğünü

sanıyoruz. Son zamanlarda canını sıkkan bir şey var mıydı, biliyor musun?”

“Mizz MacDonald,” diyerek adamı düzeltirken Ms. MacDonald’ı taklit etmişti. “Sence kendini öldürmüş olabilir mi?” Bu fikre akli yatabilirdi Reggie’nin. Ms. MacDonald zaten ölüyordu, belki yavaş yavaş yerine hemen gitmeyi tercih etmişti. Fakat Banjo geldi aklına. Köpeğini asla yalnız bırakmazdı. Eğer Ms. MacDonald arabasını köprüden aşağı sürüp ekspres trenin önüne düşerek intihar edecek olsa Banjo’yu da mutlaka yanına alır, maskot gibi Saxo’nun önüne oturturdu.

“Yok. Ms. MacDonald berbat bir sürücüydü, o kadar”. Ama onun Mahşere Hazır biri olduğundan, her şeyin sonuna kucak açtığından, anlattığı kadarıyla Scarborough’ya benzeyen bir yerde sonsuza dek yaşam sürmeyi beklediğinden söz etmedi.

Ms. MacDonald’ın ona doğru gelen 125 ekspres trenine sakın sakın bakıp kafa sallayarak, “Demek ilahi takdir böyleymiş,” dediğini duyar gibiydi Reggie. Yoksa şaşakalmış, tren vakti mi diye saatine bakarak, “Yok canım! Sahi mi!” demişti acaba? Bir saniye önce oradasın, bir saniye sonrasında yoksun. Ne acayip dünya.

Tabii, şıklardan biri de Ms. MacDonald’ın ölümüne sebep olacak şeyin saatte yüz altmış kilometre hızla üstüne geldiğini görünce paniğe kapılarak aklının başından gitmesi, canını kurtarmak için arabadan çıkmayı akıl edemeyecek kadar afallamıştı. Ne var ki Reggie bu senaryoya pek ihtimal vermiyordu.

“Ayrıca,” diye ekledi, yanakları kızarıp da kendini küçük düşürmesin diye Asyalı polis memuruyla göz göze gelmemeye çalışarak, “Beyninde ur vardı. Yani, ne bileyim, o anda patlamış falan olabilir.”

Çavuş Wiseman atıldı, “Kimlik tespiti için birinin gelmesi gerek. Ne dersin, sen yapabilir misin?”

“Şimdi mi?”

“Yarın da olur.”

Yarın olmuştu işte.

“Yeni haberler geldikçe sizlere ulaştıracağız,” diyordu sunucu pür dikkat kameraya bakarken. Kamera erkek sunucudan

uzaklaşıp yanındakine odaklandı, kadının tebessümü feci kaza haberinin etkisiyle azıcık gölgelenmişti ancak. “Şimdi de,” diye başladı söze, “Albert Square’in en yeni sakinlerinden, adını daha *EastEnders*’da duyurmaya başlamış birini stüdyoda ağırlamaktan zevk—” Reggie televizyonu kapattı.

Ev hâlâ nasıl da havasızdı, sanki birisi nefesini dışarı vermiş ama tekrar nefes almamıştı. Yanına gidip Banjo’yu inceledi. Gözkapakları çapaklı çizgilerden oluşuyordu, dili ağzının kenarından sarkmıştı. Yaşlı küçük ciğerlerinde hiçbir hareket belirtisi yoktu. Ölmüştü. Bir saniye önce oradaydın, bir saniye sonrasında yoktun. İş nefes almakta bitiyordu. Her şeydi o. Ölüyle diri arasındaki farktı nefes alıp vermek. Reggie de bir adama nefes vermişti, aynısını köpeğe yapmayı da denese miydi? Ama, yok, olmaz, eğer insan olsaydı, boynunda asılı ufak fıçının içindeki kâğıtta “Hayata Döndürmeyin” yazardı. Kimileri vakitsiz giderdi (Reggie’nin yakın ilişkide olduğu nice insan mesela), ama ece- liyle ölen kimseler (ve köpekler) de vardı.

Reggie’nin içinden kocaman bir köpük misali bir kahkaha atmak gelmişti, fakat bunun göğsünü sıkıştıran keder olduğunu biliyordu. Annesinin ölümünü haber aldığı zaman da aynı tepkiyi göstermişti, Gary’nin konuşamayacak kadar “nutku tutulduğundan” Warrington’dan Sue (Carl olmadan) söylemişti telefonda. “Çok üzgünüm, birtanem,” demişti Sue sigaranın etkisiyle çatallaşan sesiyle. Gerçekten öyle hissediyordu galiba, tanışa- lı henüz birkaç gün olmasına rağmen annesini birlikte koskoca bir çocukluk geçirdikleri Linda’dan daha fazla önemser gibi ko- nuşmuştu.

Keşke bir kız kardeşi olsaydı, tanıdığı başka biri, annesini se- ven biri, o zaman anıları taze tutma çabasında tek başına kalma- saydı. Mary, Trish ve Jean vardı ama geçen yıl bundan vazgeç- rek annesini artık gerçek bir insan değil de buruk acı haline ge- tirmişlerdi. Billy’nin yararı dokunmazdı, onun tek önemsedığı kişi yine Billy’ydi. Reggie öldüğünde bu annesinin de sonu ola- caktı mutlaka. Bir düzine çocuk istiyordu Reggie, böylece o ölü- nce hepsi bir araya gelip ondan söz edebilirlerdi (*Hatırlıyor musun bir gün...?*), ayrıca hiçbiri dünyada tek başlarına kaldıkları hissi- ne kapılmazdı.

Dr. Hunter'a başka çocuk bebeğe kız ya da erkek kardeş ister miydiniz diye sormuş, o da yüzünü çarpıtarak, "Bir bebek *daha mı?*" demişti olmayacak bir şeyden söz açılmışçasına. Ama Reggie ne demek istediğini anlamıştı. Bu bebek onun her şeyiydi, dünyanın imparatoru, *bizzat* dünyaydı.

Her hafta annesinin mezarına gider, onunla konuşur, kutsal yolculuğundan dönüşte de Katolik Kilisesi'ne girer, annesi için bir mum yakardı. Aslında böyle alavere dalaverelere inanmıyordu Reggie, onun inandığı ölüleri yaşatmaktı. Şimdi daha çok mum yakacaktı.

Yanlış olduğunu biliyordu fakat köpeğin ölmesi sahibesinin ölümünden daha fazla etkilemişti Reggie'yi. Banjo'nun kulaklarını okşadı, donuk gözlerini kapadı. Dün geceki ölü adamın, şu askerin gözleri yarı açıktı, ama Reggie onunkileri kapamamıştı. Öyle ayrıntılarla ilgilenmeye vakit yoktu. Asyalı polis memuru yanıliyordu, herkes *ölmüştü*. Lanetlenmişlerdi sanki. Korku filmi gibiydi. *Carrie*. Trendeki onca insan. Onlar için de vicdanı sızlamalıydı belki. "Sorunlu bir genç kız mıyım, yoksa ölüm meleği miyim?" dedi ölü köpeğe dönerek. "İnsan merak ediyor." Adam da ölmüş müydü acaba? Onu kurtarayım derken öldürmüş olabilirdi pekâlâ, yalnızca yanına fazla yaklaştığı için üstelik. Hayat öpücüğü yerine ölüm öpücüğü vermişti belki.

Çamurlu yamaçtan aşağı kâh kayarak kâh yuvarlanarak inerken karşısına çıkan ikinci adamdı. İlki askerdi. Reggie ona fener tutmuş, sonra yoluna devam etmişti. Ölü birinin nasıl göründüğüne kafa yormaya sonradan bol bol vakit bulacaktı çünkü. Fener cılız ve titrek bir ışık yayıyordu. *Diz hizasında, göz hizasında değil*. Annesi bir zamanlar Dominion Tiyatrosu'nda yer gösterici olarak çalışmıştı, fakat iki hafta sonra bedavadan dondurma yerken yakalanınca kapının önünde bulmuştu kendini.

İkinci adamın nabızı zayıf da olsa atıyordu, nabız nabızdı ama. Kolu paramparça olmuştu, atardamarı yırtılmış kanıyordu, başka bir şey olmayınca Reggie üstünden çıkardığı kabanının kolunu sıvayıp Dr. Hunter'ın öğrettiği gibi adamın koluna bastırarak tampon yaptı. Yardım çağırmayı denedi fakat bulundukları çukurda kimse onları ne işitebilir ne görebilirdi. Uzaktan ilk siren sesleri duyulmaya başlamıştı.

Adamın boyun nabzına bir daha baktı, ama şimdi bulamıyordu. Parmakları vıcık vıcık kan içinde kaldığından kayıyordu, yanılmış mıydı acaba? Paniğe kapıldığını hissediyordu. Dr. Hunter'ın eve getirdiği suni teneffüs mankeni Eliot'ı hatırladı. Kuşkusuz hayatı ansızın ve beklenmedik bir şekilde onun elinde olan bir insan değildi Eliot. Kalp masajı şöyle dursun, kanayan atardamara bastırmaya devam ederken nasıl suni teneffüs yapacağını bir türlü bilemiyordu. Twister oynarken çekilen eziyetten farksızdı. Annesinin ciğerlerine hava üflemeğe çalışan İspanyol garsonu düşündü. O da çaresizliğe kapılmış mıydı acaba? Biraz daha devam etseydi, ya annesi ölmediyse de su yuttuğu içi nefes alamadıysa, hayata döndürülmeyi beklediysen? Bunları düşününce harekete geçti, dizini tampon yerine kullandığı kabanının koluna dayayıp bacaklarını açarak acayip bir dev örümcek misaki adamın vücuduna abandı. Gayret ederse başarabilirdi.

"Dayan, yeter," diyordu adama. "Lütfen. Kendin için olmasa bile benim için dayan." Olanca gücüyle derin bir soluk aldı ve ağzını adamın kine dayadı. Ağzına peynirli-soğanlı cips tadı gelmişti.

Ms. MacDonald'ın evinin oradan otobüse binmişti Reggie. Evden çıkmadan önce Banjo'nun bedenini Ms. MacDonald'ın eski hırkalarından birine sarmış, bahçedeki çiçek yataklarından birinde onun için çukur kazmıştı. Küçük bir kemik yığınının farksızdı. Ms. MacDonald'ın arka bahçesi Somme bataklığına benziyordu, cansız ufak bedenini sevimsiz, çamurlu çukura yerleştirmek zor olmuştu. Hemingway ile Ms. MacDonald olsa şöyle derlerdi herhalde, *Nada y pues nada*. İlk yapılan şeyler güzeldi, sonunda yapılanlarsa o kadar hoş olmazdı. Reggie de böyle diyordu.

Annesini gömdüklerinde de yağmur yağmış, onu da çamurlu bir çukura bırakmışlardı. Mezar başı epeyce kalabalıktı, Billy, Gary, Warrington'dan Sue ve Carl – annemi pek tanımadıkları halde orada bulunmaları güzeldi. Sonra Gary'nin motosikletçi ahbablarından birkaçı, komşulardan bazıları, Mary, Trish ve Jean, kuşkusuz süpermarketteki iş arkadaşları, daha geçen ay "giriş çıkış saatlerine dikkat" etmesi için annesini uyarmış ol-

masına rağmen siyah takım elbise ve siyah kravatıyla gelmeyi ihmal etmeyen müdürleri. Hatta Gary'den Önceki Adam dahi oradaydı, mezarlığın arka tarafında gözlerden ırakta durmuştu. Billy adama yakışksız hareketlerde bulununca mahalle papazının son duasını ederken kekelemesine neden olmuştu.

Carl sanki cenaze müfettişi edasıyla, "Katılanlar hiç az değildi," diye belirtmişti.

Sue ise acıklanıyordu, "Zavallı Jackie."

Oraya gitmeden önce kilisede annesinin kendi annesinin cenazesinde de söylenmiş ve her duyduğunda gözyaşlarını tutamadığı gerekçesiyle Reggie'nin seçtiği Abide With Me [*Benimle Kal*] ilahisini okumuşlardı. Törenin düzenlenmesinde Mary, Trish ve Jean yardım etmişlerdi Reggie'ye. Annesi kiliseye düzenli giden biri değildi, dolayısıyla nelerden hoşlandığını bilmek zordu. Trish bilgece bir söz ettiğini sanarak, "Ay işte, çoğumuz gibi onun da yolu kilisede son buluyor, unu eleniyor, eleği asılıyor," diyordu. Jean üsteledi, "Düşünüyorum da mutlaka bir maksadı olmalı". Oysa Reggie'nin aklı neden ille de bir maksadı/amacı olması gerektiğini kesmiyordu. Bir keresinde Dr. Hunter söylemişti, "Hepimiz tek başımızayız. Yapayalnız, uzayın uçsuz bucaksız sonsuzluğuna kapılır, gideriz." (Laika'yı mı düşünüyordu acaba?) Reggie itiraz edip "Ama birbirimiz için varız, Dr. H.," deyince, Dr. Hunter doğrulamıştı, "Evet, varız, Reggie. Bir-birimiz için varız."

Otobüsteki yolculardan birkaçı kıyafetinden ötürü Reggie'ye tuhaf bakışlar atıyorlardı, üst katta oturan en fazla on iki yaşındaki kızlar dudaklarına meyve tadı veren parlaticıları ve inanılmayacak denli can sıkıcı sırlarıyla üzerindeki giysilere kıs kıs gülmekten çekinmiyorlardı. Siz de gidin orta yaşlı yeniden doğan eski bir öğretmenin gardırobuna göz atın da kimselerin hor görmeyeceği giyecek bir şeyler bulun bakalım, demek geliyordu Reggie'nin içinden. Başka bir seçenek bulamayınca, Ms. MacDonald'ın en alelade giysilerinden birini seçmişti, krem rengi viskoz bluz, bordo naylon anorakla belini yüz kere katlayıp kemerle tutturduğu siyah kumaş pantolon. Reggie'nin bildiği

kadarıyla Ms. MacDonald sentetik olmayan tek bir elbiseye sahip değildi (sahip *olmamıştı*). Ne zaman Ms. MacDonald'ın giyeceklerini üzerine geçirmiş, o zaman bütün kıyafetleri üstünden düşecek kadar küçülüp ufacık kalmadan ve askıya takılan örtü gibi vücudundan aşağı dökülmeden önce onun ne kadar iriyarı ve uzun boylu olduğunu fark etmişti.

Annesi veli toplantısında Ms. MacDonald'ı ilk gördüğünde, "İri kemikli bir kadın," yorumunu yapmıştı. Annesi geldi gözünün önüne, belalı züppe okulundaki toplantıda Ms. MacDonald, sanki annesinin en ufak bir fikri varmış gibi Aeschylus'tan söz ederken, nasıl da eğreti ve tedirgin oturuyordu. Şimdi ikisi de ölmüştü (Aeschylus da tabii). Herkes *ölmüştü*.

Ms. MacDonald'ın iç çamaşırlarını giymemişti, kocaman donlarıyla lastikleri gevşemiş gri sutyenleri giymek işi iyice abartmak olurdu. Kendi kıyafetleri, adamın kanına bulanıp artık kurtarılmama aşamasını çoktan geçmiş kabanı hariç Ms. MacDonald'ın banyosundaki çamaşır askılığında kuruyordu hâlâ. "Defol körolası," demişti kabanı sokaktaki çöp konteynırına fırlatıp atarken. Okulda *Macbeth* okumuşlardı. *İhtiyarın bu kadar kanı olacağı kimin aklına gelirdi?* Adam ihtiyar sayılmazdı ama. Ancak babası olacak yaşıydı. Jackson Brodie'ydi adı. Ellerine kanı bulaşmıştı, gece ayazında ılıktı kanı. Onun kaniyle yıkanmıştı Reggie.

Adamı sedyeye koyarlarken bir kimlik bulma umuduyla elini montunun cebine daldırınca, önde Bruges'un fotoğrafı, arkada da bir not yazılı kartpostal çıkarmıştı Reggie. *Babacığım, Bruges çok ilginç bir yer, yığınla güzel bina var burada. Hava yağmurlu. Bol bol cips ve çikolata yiyorum. Seni özliyorum! Seni seviyorum! Marlee XXX.*

Kartpostal Reggie'nin çantasındaydı şimdi, çamurlu, kanlı, bumburuşuk. Artık iki kartpostalı olmuştu, neşeli mesajlarına ölümün eli değmişti. Adaminkini teslim edebileceği biri vardı belki. Bizzat kendisine verse daha iyi olurdu. Hâlâ sağsa tabii. Hava ambulansındaki doktor Eğitim Hastanesi'ne götürdüklerini söylemişti, fakat bu sabah oraya telefon ettiğinde Jackson Brodie adında kimsenin kaydının bulunmadığını öğrenmişti. Acaba bu, adamın öldüğü anlamına mı geliyordu?

Adem'in Eli Mahkûm (Adam Lay Ybounden)

Ölmedi demek, henüz değil. Ama sağ da sayılmaz. İki arada bilinmeyen bir yerde.

Eğer hayal etmişse bile buranın Heathrow Havalimanı'ndaki Hilton gibi bir yer hayal etmişti, her şeyin bej olduğu, kişiliksizce iki arada kaldığı, herkesin gelip geçtiği bir yer. Eğer Katolik olarak yaşadığı çocukluk yılları boyunca daha dikkatli olsaydı, Araf'ın arındırıcı alevlerini hatırlardı. Şimdi o alevler sürekli yiyip bitiriyordu onu, sanki bitmek bilmeyen bir yakıt-mış gibi sonu gelmeyen bir yangın sarmıştı her yanını. Ne kafasında ardı arkası kesilmeksizin cızırdayan radyo parazitini, ne bütün derisini istila eden dev kırkayakların verdiği hissi anlatan bir öğreti hatırlıyordu; ne de ondan daha da beter biçimde, *takır tukur* beynini kemiren hamamböceklerinin uyandırdığı berbat duyguyu. Tanrı'nın evine giderayak daha ne sürprizlerle karşılaşacaktı acaba.

Adil değil bu diye düşündü huysuzlanarak. Babası ona kaç kere tekrarlamıştı kim bilir, *Kim demiş hayat adil diye?* Aynısını o da kendi kızına söylüyordu. (*Adil değil, baba.*) Ebeveynler sefil dilencilerdi. Adil *olmalıydı*. Güllük gülistanlık *olmalıydı*.

Ölümün onu darmadağın ettiğinin farkına varmıştı. Burada olmamalıydı, Niamh'ın yanında –her neredeyse– bütün ölü kızların yürüdüğü, kafa tuttuğu ve değer gördüğü huzurlu bir yerde *olmalıydı*. Siktir! Baş zonkluyordu ağrıdan. Hiç adil değildi bu.

Herkes ara sıra geliyordu ziyaretine. Annesi, babası, ağabeyi. Hepsi çoktan öldüğüne göre Jackson da ölmüş olmalıydı. Hayal meyaldiler, gözlerini uzun süre onlara dikince titreyerek sönüp kayboluyorlardı. Kendisinin de hayal meyal göründüğünü sanıyordu.

Ölümler listesi gelişigüzel kimselerle dolu gibiydi. Öğretmenler odasında ölümcül bir felç geçiren muhalif, eski coğrafya öğretmeni. Jackson'ın ilk sevgilisi otuzuncu doğum gününde kocasının kollarında anevrizmadan ölen Angela adındaki hoş, açık sözlü kız. Jackson küçükken çay içmeye gelen ve annesiyle dedikodu yapan eski komşuları Mrs Patterson. Yıllardır aklına bile getirmemişti kadını, eğer elinde suni deriden eski püskü alışveriş torbasıyla buram buram kâfur kokusu yayarak yatağının başucuna kadar gelmeseydi, adını dahi hatırlamazdı. Julia'nın kız kardeşi Amelia da (her zamanki gibi dediğim dedikti) yatağının başında bekledi. Acaba onun orada olması ameliyat masasında öldüğü anlamına mı geliyordu? Trendeki kırmızılı kadın çıkageldi bir gün öğleden sonra, son gördüğünden beri neşesi fark edilecek kadar kaçmıştı. Ölümler alayı geçiyordu. Elinden gelseydi de ziyaretlerine engel olabilseydi keşke.

Ölmek yorucuydu. Sağlığındakine kıyasla daha geniş bir sosyal çevresi olmuştu. Aralarında sohbet falan ettikleri yoktu, en fazla belli belirsiz mırıltılar duyuyordu onlardan, hoş, Amelia, onun şaşkın bakışları önünde ansızın "Koma!" diye bağır-mış, orta yaşlarda bir kadın kulağına fısıldayarak köpeğini gör-rüp görmediğini sormuştu. Ağabeyi hiç ziyaret etmemiş, abla-sı bir daha görünmemişti. Tek görmek istediği kişi oydu aslında.

Ayakucunda havlayan minik bir teriyerin sesiyle uyandı. Oysa uyanık olmadığını biliyordu, sözcüğün bildik anlamına göre uyanmamıştı. Mr. Spock'ın (ya da nereden baktığına bağlı olarak Leonard Nimoy'un) sesi bir şeyler mırıldanıyordu kulağı-na, "Hayat bu, Jackson, ama bizim bildiğimiz türden değil."

Yeterdi artık. Bu tımarhaneden çıkacaktı, hem de canı paha-sına. Gözlerini açtı.

"Demek geri geldin?" diyen bir kadın sesi duydu. Gözlerinin

önünde yakınlaşıp uzaklaşan birinin görüntüsü vardı. Bulanarak geçiyordu önünden.

“Flu,” dedi. Belki de yalnızca kafasından söylemişti. Flu gördüğü kimse hemşireydi. Yaşıyordu. Anlaşılan.

Hemşire selam verdi, “Merhaba, asker.”

Kanun Kaçağı

Bu münasebetsiz saatte neden ayaktaydılar? Dördü birlikte yemek masasında kahvaltı ediyorlardı. Patrick Fransız tostı hazırlamış, yanına da taze krema, dondurulmuş ahududu koymuştu, sanki lokantada yiyorlardı. Ahududular ta Meksika'dan gelmişti, uçakla.

Bridget ile Tim mışıl mışıl uyumuşlardı ama Louise saatlerdir tren kazasının olduğu arazideydi. Takati kalmadığını hissediyordu, fakat gece boyunca kaza kurbanlarını peş peşe sedyeye hastaneye sevk eden Patrick her zamanki gibi dinçti. Tamirci başı.

Louise fincana kahve doldurup beyaz tabakta duran kırmızı ahududulara dalıp gitmişti, kardaki kan damlalarını andırıyorlardı. Peri masalı. Yorgunluktan midesi bulanıyordu. Bir kabusun içine hapsolmuştu sanki, herkesin sofraya oturduğu ama hiç ağzına tek lokma koymadığı Buñuel filmine benziyordu, fakat burada mütemadiyen midesinin kaldıramadığı yiyecekler çıkıyordu Louise'in karşısına.

Dış görünüşünden hiç belli olmamakla birlikte Bridget eskiden bir büyük mağaza zincirinde giyim reyonunun satın alma bölümünde çalışırdı. Üzerinde muhtemelen çok pahalı ama bakanda bilinmedik ülkelerin bayraklarından kesilmiş, sonra da o parçaları birbirine diksini diye kör bir terzinin eline tutuşturulmuş izlenimi uyandıran modelde, cırtlak, üç parçalı bir takım vardı.

Tim ise bir zamanlar büyük bir muhasebe şirketinin koda-

manlarındandı, "erken emeklilik lüksünü" tatmıştı. Bridget yaşlı bir yüz takındı, "Kocasını golfe teslim etmiş bir dulum." Fakat kendi boş zamanlarında ne yaptığından söz etmiyordu, Louise sormadı bile, alacağı cevabın onu uyuz edeceğinden kuşkusu yoktu. Patrick iyi bir İrlandalıydı, Bridget ise kötü bir İrlandalı.

"Meksika ahududuları," dedi Louise. "Kulağa tuhaf geliyor mu? Bir de karbon ayakizi bırakmaktan söz ederler."

Tim, bıkkınlıkla elini alnına götürerek, "Ah, Louise, başlama yine," dedi, "daha çok erken. Boşver, kilometrelerce uzaktan gelen yiyecekler kahvaltı masasından uzak kalsın."

Louise atıldı, "Kahvaltı masasında değil de nerede olacaklar peki?" *Bu ailenin haşarı çocuğu kimdi bilin bakalım?*

"Louise gençliğinde asi bir çocuk değilmiş," diye başladı Patrick anlatmaya. "Şimdi o yılları telafi etmeye uğraşıyor galiba." Kahkahalarla güldü, Louise gözlerini dikmiş dikkatle bakıyordu. Ona büyüklük mü taşıyordu yoksa? Dedikleri doğrudu elbet, asi gençlerden olmamıştı Louise, çünkü insanın kendi annesi eve geç gelip (o da gelirse tabii) en haşarı gençler gibi midesinde ne var ne yok kusan biriyse, gemi azıya alması pek mümkün değildi. Louise yaşlıtlarına göre çok erken büyümüş bir kızdı. *Şimdi o yılları telafi etmeye uğraşıyordu.* Galiba. Dertleşecek bir babası olmamıştı hiç, Gran Canaria'daki tek gecelik baba hariç tabii. Acaba Patrick'i hiç olmayan babasının yerine mi koyuyordu bilinç dışında, savunma kalkanlarını aşmayı ve yatağına atmayı böyle mi başarmıştı? Bu durumda Louise ne oluyordu, kompleks bir Elektra mı?

Tim'e dönerek sordu, "Tüketim politikasından konuşmak istemenin asilikle ne ilgisi var?"

Adam ona ne diyeceğini düşünürken Louise bu kez Patrick'e döndü, "Fransız usulü tost. Ya da biz aşağı tabakadan gelenlerin bildiği adıyla yumurtalı ekmek." Kocasını çatalla dürtseydi daha iyi olurdu ya.

Patrick neşeyle, "Babam ömrü boyunca Dublin Şehir Meclisi'nde çalıştı," diye anlatmaya koyuldu. "Bu sayede toplumun kaymak tabakasından olduğumuzu hiç sanmam." İrlandalıydı ne de olsa, sözcükleri silah gibi kullanırdı, oysa Louise doğuştan sokak dövüşçüsüydü, kısacık ama çok hoş bir an için de olsa na-

dide Fransız tostunu Patrick'in kafasına fırlatmak gelmişti içinden. Ama o gülümsüyordu ona. Gözleri parlıyordu. Louise de gülümseyerek karşılık verdi. Evlilik zor zanaatti.

"Ay, ben onu, bunu bilmem, Paddy," diyerek şakıdı "bizin" öteki yarısı Bridget. "Babam çöpçü falan değildi, kastrocuydu. Brennan ailesi asla şu aşağı tabaka dediklerinizden olmadı."

Louise bağırды, "Yaşasın burjuvazi." Sonra da ekledi, "Pardon, sesimi mi yükselttim? Öyle bir niyetim yoktu aslında."

Patrick usulca tuttu kolunu "Louise."

Kolunu çekti. "Louise ne?"

"İştahım kaçtı işte," ama Bridget kimseye aldırmadan çatalını tabağındakilere daldırmıştı. *İştah mı kalmıştı* demek istese de Louise çenesini tutmayı başardı.

Patrick, "Bir şeyler yesene, Louise," diyerek gönlünü yapmaya çalıştı. İşte başladı yine, babalar en iyisini bilirler. Sevgi sabırlıdır, sevgi Şefkatlidir, diye hatırlattı kendine. İyi de evlilikle ilgili nasihatleri birinci yüzyılın kadın düşmanı Romalılarından mı alacaktı yani? "Fransız ekmeği, yumurtalı ekmeğe, hangisini istersen, öyle de," dedi, "Ama yemek yemen gerekiyor."

"Dün gecemiz mahvoldu," dedi Bridget.

"Sahi tren kazası akşam yemeğini mahvetti, değil mi? Doğru, çok yazık."

Tim de "Çok şükür arabayla gelmişiz," diye ekledi. Louise dazlak kafasından aşağı kahve fincanını boşaltmamak için kendini zor tutuyordu.

"Korkunç bir facia olduğunun farkındayım." Bridget hırçın bir tavırla konuşuyordu. "Zavallı Paddy sabaha kadar ameliyattan çıkmadı." Louise'in yaptıklarının kıymeti yoktu tabii. Patrick azizdi. Bridget'e göre insanları *kurtaran* o olmuştu. "Genellikle kışkırları o kurtarır," deyince Patrick koca bir kahkaha patlattı.

Ameliyathane derli toplu, tertemizdi, azıcık kan vardı, o kadar, hastalar sakin ve iyi huyluydular. Demiryolunda canla başla mücadele etmişlerdi, yağmurdan iliklerine kadar sıırıslıklam olmuş, kopmuş kol ve bacaklar bulurken insanların çığlıklarına, daha kötüsü, çığıksızlıklarına kulak vermişlerdi. Doktor hemen oracıkta adamın tekinin bacağı keserken, Louise elini tutmuştu. Pırlanta yüzüğü hâlâ parmağındaydı, ambulansın siren lam-

balalarının ışığında ısl ısl parlıyordu. Gitmesi gerekmezdi aslında, ama o bir polisti, başka türlü davranamazdı.

“Ulaştırma Emniyeti mi yürütüyor soruşturmayı?” Tim’di soran, sanki kaza prosedürlerini bilirmiş gibi resmi bir edayla konuşmuştu.

Louise fazla ayrıntıya girmeden, “SBM yardımcısını gönderiyorlar,” diye kestirip attı.

Tim her zamankinden daha boş gözlerle bakınca Patrick, “Soruşturma Başmemuru Yardımcısı,” diye yetiştirdi imdada.

“Şey yok mu peki, nasıl denir, Demiryolu Kazaları Soruşturma Bürosu gibi bir şey?”

“Birimi,” diye düzeltti Louise iç çekerek. “Ona Demiryolu Kaza Soruşturma Birimi deniyor. İskoçya’daki ulaştırma polisi bu soruşturmayı yürütmeye pek elverişli değil.”

Patrick ekledi, “Ayrıca can kayıpları olduğundan dosyaya Başsavcılığın el koymasını gerektirir.”

“Ama neden—”

Buyurun buradan yakın. Daha ne kadar sıkıcı olabilirsiniz?

Louise önüne ne kadar pislik atıldığını umursamıyordu, hiçbir şey Bridget ve Tim’le birlikte olmaktan daha kötü olamazdı. Patrick bugün onları St Andrews’a götürecekti.

Bridget, “Siz ikiniz golf oynamayı falan düşünmüyorsunuz herhalde,” diye çıkıştı.

Patrick kahkahalar atıyordu, “Ah, bak onu bilemeyiz, şöyle bir iki set atarız belki.” Kız kardeşine takılmaya bayılırdı, daha doğrusu sataşmaya. Bu da Bridget’i yatıştırıp etkisiz hale getirmeye yeter görünüyordu, acaba Louise de aynısını başarabilir, her şeyi şakaya vurabilir miydi? Olacak iş değildi galiba.

Patrick parmaklarının ucuyla eline dokunuyordu, şefkatle, Louise hastaydı sanki, ölüm döşğinde yatıyordu. “Yarın Glamis’e gitmeyi planlıyoruz. Bizimle gelersen seviniriz,” dedikten sonra, “Ben sevinirim,” diye ekledi tatlı dille. “Yarın çalışmadığını biliyorum.”

“Aslına bakarsan, durum değişti. Yani çalışıyorum. Yarın.”

Louise nihayet kahvaltı masasından kurtuluyordu, "Dikkatli sür."

"Ben her zaman dikkatli sürerim."

"Ama başkaları dikkatli araba kullanmıyor."

Hunterların evine kadar yürüyebilirdi, fakat arabayla gitti.

Nişan almakta ustaysan, Louise'in oturduğu evin çatısından fırlattığın taşı Hunter ailesinin araç yoluna indirebilirdin kolayca. Dün Joanna Hunter, bugün Neil Hunter. İki farklı amaca yönelik iki farklı ziyaret, ama aynı zamanda iki gün içerisinde karı kocayı görmeye gitmesi çok tuhaf bir rastlantı gibi geldi Louise'e. *Tesadüf beklenen açıklamanın ta kendisidir*, demişti Jackson Brodie bir zamanlar, fakat neresinden bakarsan bak Andrew Decker'ın salıverilmesiyle Neil Hunter'ın bulaştığı belalar arasında hiçbir bağlantı bulunmuyordu. Hem Jackson Brodie söyledi diye doğru olması mı gerekiyordu? Zaten kirli işleri çözüp suçluları bulmada uzman olduğu söylenemezdi.

Hunterların evinde yaprak kımıldamıyordu, ortalık sessizdi. Arabasını Mr. Hunter'ın, gezegen için Meksika'dan gelme ahdudulardan çok daha tehlike saçan fiyakalı siyah Range Rover canavarının yanında park etti.

Sokak kapısını çaldı, Neil Hunter kapıyı açınca polis kimliğini gösterip takınabildiği kadar neşeli ve kararlı bir gülümsemeyle konuştu, "Günaydın, Mr. Hunter."

Neil Hunter kaba görünse de hoş bir dağınıklık vardı üzerinde. Joanna Hunter gibi bir kadının onu neden cazip bulduğunu görebiliyordu Louise. Kadında olmayan ne varsa, bu adamda vardı.

Üzerine Levi's bir kotla, Red Sox yazan bir tişört giymişti, kurt postunda kurttu yani. Dün gece içtiği viskinin kokusu nefesindeydi hâlâ. Hem suratında hem giysilerinde yataktan yeni kalkmış birinin dağınıklığı olsa da kahve kokusu geldi Louise'in burnuna, ayrıca mutfak masasına saçılmış plastik dosyalarla bel-

gelere bakılırsa, sabaha kadar oturup hesap kitap yapmış bir hali vardı. Belki de oyun parkındaki yangın için sigortadan alacağı parayla vergi borcunu kapatıp kapatamayacağını hesaplamaya çalışıyordu.

Yemek masası Victoria döneminde aşçıların üstünde hamur açtıklarını pek hayal edemeyeceğin türden kocaman, antika bir şeydi. Bridget ile Tim de düğün hediyesi olarak, dün gelirken arabanın bagajına koydukları bir ekmek makinesi getirmişlerdi. "Kalitelidir," demişti Bridget, "şu ucuzlardan değil." Aleti yarım derneğinin mağazasına bırakmak için ne kadar bekleme-si gerektiğini düşündü. Louise'in hayatta emin olduğu çok şey yoktu, gel gör ki tek bir somun ekmek bile yapmamış biri olarak mezara gireceğine her şeyine bahse girebilirdi.

Neil Hunter kimliğini inceleyerek "Detektif Başmüfettiş" derken rütbesinin eğlenceli bir yanı varmışçasına küçümser bir tavrıla kaşını kaldırdı. Belirgin Glasgowlu şivesiyle konuşurken sesi sabah kahvaltısını sigarayla yapmış birine benziyordu. Yirmi yıl önce olsa onun bu aksi tavrı çekici gelebilirdi Louise'e. Ama şimdi içinden suratına bir yumruk indirmekten başka bir şey gelmiyordu. Hoş, o anda herkesi yumruklamak istiyordu ya.

"Bir dakika içeri girmemin bir sakıncası var mı?" dedi neşeli tavrından ödün vermeden. Adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden kapı eşiğini geçmişti bile. Polisler vampirlere benze-mezdi, içeri dalmak için davet edilmeyi beklemezlerdi.

"Oyun parkındaki yangınla ilgili birkaç sorum var."

"Yangın soruşturma raporu geldi mi?" Hunter rahatlamış göründü, Louise başka bir şeyden söz edecek diye bekliyordu galiba.

"Geldi. Ne yazık ki yangın kasten çıkarılmış." Adam şok ve dehşet içinde elini kolunu sallamaya falan başlamadı. Yıkılmış mıydı? Belki de umursamazlıktı bu. Evin içinde çıt çıkmaması ilginçti. Ne Dr. Hunter görünürlerdeydi ne bebek. Ne de kız. Tren kazasının olumlu yanı, böyle bakmak mümkünse, ama değildi tabii, Andrew Decker'in salıverilmesi ya da Joanna Mason'ın bugün nerede olduğuna dair heyecanlı haberleri unutturmasıydı. Köpek tıpış tıpış mutfığa geldi, Louise'in ayakkabılarını kokladı, sonra yere çöküp uzandı.

“Dr. Hunter’ın nerede olduğunu sorabilir miyim?”

“Neden sorduğunuzu sorabilir miyim?” Louise’in sorusuyla telaşa kapıldığı belliydi. Yangından söz edilmesinden tedirgin olmamıştı fakat karısının anılmasıyla birlikte hemen gerilmişti. Sabırsızca iç çekti, “Yorkshire’a gitti, halası hastaneye kaldırılmış. Bunlarla Jo’nun ne ilgisi var?”

“Hiç. Dün onu görmeye gelmiştim, söylemedi mi? Andrew Decker’ın saliverildiğini haber verdim ona.”

“Ha şu,” dedi yüzünü ekşiterek. “Çıktı mı?”

“Evet, şu, maalesef. Söz etmedi mi?” Evlilik bu değil miydi? En derin, en karanlık sırlarını paylaşmak? Galiba Joanna Hunter’la ta başından beri sandığından daha çok ortak yanı vardı Louise’in. “Salıverildiği haberleri basına yansıdı, geçmişini bir kere daha deşip kurcalayacaklar diye Dr. Hunter’ı uyarmak istemişim. Söz etmedi mi sahi?”

“Bir an önce yola çıkmak için acele ediyordu. İyi bir tesadüf olmuş, sanırım, Yorkshire’da kargaşadan uzak kalır.”

“Yorkshire’ın ulaşılamaz bir yer olduğunu sanmam,” dedi Louise. “Ama hiç olmazsa koku almalarını önler.” Tabii, halasını aramaya gitmezlerse. “Kan bağıyla mı halası, yoksa evlilik yoluyla mı?” diye sordu. “Anne tarafından mı, baba mı?”

“Bunun ne önemi var?”

Louise omuz silkti. “Hiç, merak ettim.”

“Babasının kız kardeşi, Agnes Baker. Mutlu oldunuz mu?”

“Harika,” dedi Louise. Sırıtarak bakıyordu adama. ‘Yalan-cılık’ akıyordu her yanından, üstüne yapışmıştı. “Bir süreliğine kaçıp gitmek istediğinden bahsetti demek.”

Neil Hunter aniden bitap düşmüştü sanki, Louise’e masayı gösterdi, “Kahve?” derken öğütmekten tutun da sütü kaynatmak kadar her işi beceren, eğer kibarca sorarsan, kahve ağacı bile yetiştirebilecek pahalı bir espresso makinesine kahve çekirdeklerini dolduruyordu. Kokusu geri çevrilmeyecek kadar güzeldi, sabah kahvesi uğruna Louise kolunu vermeye razı gelirdi neredeyse. Uğursuz bir düşüncedydi tabii. Bir an için dün geceyi hatırlamıştı, rayların üstünde bulduğu bir kolun sahibini aramıştı umutsuzca. Küçük bir koldu.

“Yorkshire’ın neresinde?”

"Hawes," dedi Neil Hunter.

"Whores?"

"H-a-w-e-s. Dales civarında."

Geçen hafta buluştuklarında Joanna bir halası olduğundan hiç söz etmemişti Louise'e (neden etsindi?). Adam haklıydı belki de, halasının beklenmedik hastalığı şans eseri karısının *kaçmak* istediği sırada oluvermişti. Yararlı bir halaydı demek.

"Şimdi..." diye devam etti Louise canlı bir sesle, "işyerinizi yakmak isteyebilecek biri geliyor mu aklınıza, size garezi olabilecek biri?"

"Eskiden ayağına çelme taktığım pek çok kimse olabilir."

"Belki bize bir liste yapabilirsiniz?"

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hayır. Ayrıca hesaplarınızı da incelememiz gerekecek, hem ticari hem de özel. Bir de sigorta poliçelerinizi tabii."

Neil Hunter bıkkınlıkla, "Sigortadan para almak için yangını benim çıkardığımı düşünüyorsunuz," derken soru sormaktan çok tespit yapar gibiydi.

"Siz mi çıkardınız?"

"Ben çıkarmış olsam bile bunu söyler miydim sizce?"

"Bugün daha sonra biri gelip belgelerinizin incelenmesine ilişkin kararı size tebliğ edecek," dedi Louise. "Sizin için bir sakıncası olmaz, değil mi? Belgelerin?" Neil Hunter gibilerin ona diklenmeleri Louise'in hoşuna giderdi, çünkü neresiden baksa o polisti, adamlar değil. Kupa, karo, maça, sinek, kanıt. Kozlar.

"Olmaz. İiiç problem yok, bebek." Ne tuhaftı, Glasgowlular nasıl kimseler olduklarını nasıl da belli ederlerdi.

Telefon çalıyordu, Neil Hunter ömründe ilk kez görmüş gibi baktı telefona.

"Problem yok, bebek?"

Tam telesekreter devreye girecekken Neil telefonu kaptı. "Bu görüşmeyi yapmamda bir sakınca yok, değil mi?" dedikten sonra Louise'in cevabını beklemeden telefonla birlikte dışarı çıktı. Kapıyı kapamadan önce Louise holün karşısındaki oturma odasına şöyle bir göz atacak kadar zaman bulmuştu. Hanımeliyle

Noel çiçeğinin hâlâ mavi-beyaz vazoda durduğunu görmüştü. Onun baktığı yerden ölü gibi görünüyorlardı.

Kahve fincanını eline alarak Joanna Hunter'ın mesaj panosuna yaklaştı, üstündekileri okumaya koyuldu. Geçen gelişinde de göz atmıştı, hatta daha sonra Hermiston Gate'deki Ofis Dünyası'na gidip kendi evindeki mutfağa asmak üzere aynısından almıştı, fakat üstüne ne koyacağına karar verememişti bir türlü.

Joanna Hunter'ın mesaj panosu bebekle köpeğin resimleriyle doluydu, ama Neil Hunter'ın sadece tek bir fotoğrafı vardı, o da tatilde Joanna Hunter'la birlikte çekilmişti. Çok daha genç görünüyorlardı, ayrıca bugüne kıyasla daha dertsiz tasasız. Joanna Hunter'ın (daha Mason olduğu dönemden) genç kızlık fotoğrafı da vardı, koşucu formasıyla ipi göğüslerken, Londra Maratonunda yerini alırken, yaşadıkları düşünülünce Louise'in umduğundan çok daha iyi durumdaydı. Sonra Edinburgh'da tıp öğrencisi olduğu yıllardan kalma başka bir Joanna Hunter fotoğrafı ilişti Louise'in gözüne, birörnek giyinmiş başkalarının arasında elindeki kupayı havaya kaldırarak poz vermişti. Hepsi göğsüne "EURC" başharfler işlenmiş takım formasını giyyordu, Louise'e pek yabancı gelmiyordu bu kısaltma ama ne anlama geldiklerini çözemedi. Edinburgh Üniversitesi bir şeyi olmalıydı. Louise de Edinburgh'da İngilizce bölümünden mezundu, Joanna Hunter'dan dört yıl önce. 85 mezunuydu. Uzun zaman önce. Kaç ömür öncesinde.

Mesaj panosu akıp giden hayatını kayda geçirmenin en bilindik yoluydu. Kısa süreliğine onun ve ailesinin yüzlerce fotoğrafının gazetelerde boy boy çıkmasına karşı tepkisini böyle göstermişti belki de. İşte benim hayatım diyordu böylece, ben buyum. Artık kurban değilim. Acaba yüreği, gizli benliği üst katta bir çekmeceye mi kaldırılmıştı? Siyah-beyaz fotoğraftaki üç çocukla anne.

Tabii ya. "EURC". Edinburgh University Rifle Club: Atış Kulübü. Üniversitede okurken EURC üyesi bir çocukla takılmıştı (yaşadıklarını özetlemede çok hafif kalıyordu bu sözcük ya, neyse) Louise. Joanna Hunter'ın tıp öğrencileri arasında Annie

Oakley'i aratmayan biri olduğu kimin aklına gelirdi? Koşuda iyiydi, atıcılıkta iyiydi. Aynı şeyler bir daha başına gelirse, bu kez gafil avlanmayacaktı.

Neil Hunter mutfağı geri geldiğinde allak bullak göründü Louise'in gözüne. Cildi perdahlanmışçasına boncuk boncuk parlıyordu, acaba alkolik falan mı diye düşünmeden edemedi.

"Bir kahve daha?" dedi bezgin bir yüz ifadesiyle, hemen arkasından umulmadık bir cana yakınlıkla sordu, "Yoksa bir tek viski mi tercih edersiniz?" Al işte tipik bir Glaskow İskoçyalısı, bir bakarsın somurtkan, derken sırnaşık. Neşesinin yapmacık olduğu apaçık görülüyordu, bayılma derecesinde sararmıştı. Bir telefon görüşmesinin insanı bu hale sokması tuhaftı.

Neil Hunter dolaptan iki bardakla bir şişe Laphroaig çıkarırken, Louise itiraz etti, "Daha sabahın dokuz buçuğı."

"Alın o zaman, gece daha bitmemiş sayılır," diyordu Neil bir yandan kendi bardağına iki parmak viski doldururken. Şişeyi kaldırıp soran gözlerle Louise'e baktı. "Hadi, akşamdan kalma yalnız bir adama eşlik edin."

Meşhur Reggie

Reggie kaldığı daireye çıkmadan önce sokağın köşesinde Mr. Hussain'in işyerine uğradı. Herkes "Paki dükkânı" derdi buraya, ırkçılık öyle alışıldı ki sevecenlik gibi geliyordu artık kulağa. Mr. Hussain kendisine kulak veren (sayıları azdı) herkese aslında Bangladeşli olduğunu anlatırdı sabırla. Bir keresinde hüzünlü bir şekilde, "Çalkantılı bir ülke," demişti Reggie'ye.

Reggie, "Burası da öyle," diye karşılık vermişti.

Aklına Asyalı genç polis geldi, acaba o da Bangladeşli miydi? Pırıl pırıl bir teni vardı, çocuk gibi, hatta Dr. Hunter'ın bebeği gibi pürüzsüzdü. Keşke Reggie'yi de yanında götürseydi Dr. Hunter. O sözümona halasına bakarken Reggie de bebekle ilgilenirdi.

"Adı ne?" diye sormuştu Mr. Hunter'a.

"Kimin adı ne?" diye terslenmişti o da.

"Halasının adı?"

Mr. Hunter'ın "Agnes" demeden önce bir an tereddüt ettiği dikkatinden kaçmamıştı Reggie'nin.

"Hala Agnes?"

"Evet."

"Yoksa Agnes Hala mı?"

"Ne önemi var?"

"Halası açısından önemli olabilir."

*

Reggie dükkândan yerel bir gazeteyle bir Mars aldı. Mr. Hussain aldıklarını kasaya girerken gazetenin ön sayfasına pat diye vurdu. "Feci."

Akşam haberleri tren kazasıyla doluydu. Neredeyse ikiye parçalanmış tren enkazının tam sayfa renkli fotoğrafının tepesindeki manşette "CARNAGE" yazıyordu "KATLIAM!". Latince *caro* kökünden *carnis*, et demektir. Karnaval da aynı kökten türemiştir. "Etini kesmek" Aynı kökten bu kadar farklı iki sözcük daha türetilemezdi. Her yerde, yok, belki de her yerde değil, mesela Bangladeş'te değil ama başka pek çok yerde, Büyük Perhiz öncesinde bir tür karnaval yapılırdı, ama Britanya'da pankekten başka bir şey bulunmazdı. Geçen Kutsal Salı günü, annesinin ölümüyle Dr. Hunter'ın yanında çalışmaya başladığı karanlık döneme denk gelmişti. Buna rağmen Reggie pankek pişirip televizyonda *Rebus* dizisinin karşısında hepsini patlayana kadar yedi. Sonra da midesi bulandı.

Gazetenin ön sayfasındaki fotoğraf dün gece karanlıkta, yağmur altında gördüğü manzaranın gerçeğini kesinlikle yansıtmıyordu. Ne elinin başkasının kanıyla nasıl yapış yapış olduğunu ne de birinin ufacık omuzlarında bir insanın hayatının nasıl bütün dünyaya bedel olduğunu.

"Feci gerçekten," dedi Mr. Hussain'e.

Ambulans nihayet gelince sağlık ekibinden iki kişi sorumluluğu Reggie'nin omuzlarından almıştı, biri adamın yüzüne oksijen maskesi takıp kontrolü ele alırken, diğeri, gömleğini yırtmış göğsüne elektroşok uyguluyordu. Adam sarsılıp yeniden hayata dönmüştü. *ER* dizisinde çekilen sahneler o kadar benziyordu ki gerçek gibi gelmemiştir Reggie'ye.

"Harika iş çıkarmışsın," diyordu ambulans doktorlarından biri.

"İyileşecek mi?"

"Sen ona bir şans verdin," dedikten sonra adamı götürüp helikoptere koymuştu. Hepsi o kadardı işte. Reggie kaybetmişti adamın izini.

İç çekerek gazeteyle Mars şekerlemesini aldı. "Neyse, gideyim, yapacak işler var, Mr. H."

"Bir şey unutmadın mı?" dedi Mr. Hussain. Reggie'ye her za-

man hediye Tic Tacs verirdi. Aslında Tic Tacs sevmezdi ama be-
leş atın dişine de bakılmazdı hani. Mr. Hussain bir kutu Tic Tacs
alıp havaya fırlatıp tuttuktan sonra usulca kol hizasına uzattı.

Reggie tek eliyle kutuyu kaptı, "Teşekkürler!"

"Krikette iyi takım arkadaşı olurduk."

"Mutlaka."

Mr. Hussain geçen hafta bölgenin geleceğinin parladığından söz
eden Edinburgh gayrimenkul gazetesini göstermişti Reggie'ye.
"Kurtlar sofrası," demişti hüznle. Reggie'nin kaldığı apartman
bloklarıysa ne gelecek vaat ediyordu ne parlıyordu. Giriş her
zaman leş gibi kokardı, merdivenleri silip temizlemek bir tek
Reggie'nin aklına gelirdi. Kiralık daireler çıkmaz bir sokakta,
pencerelerinin önünde Dickens'ın romanları kadar kasvetli si-
yah demir parmaklıklar dikili terk edilmiş gümrük antrepola-
rının üstündeydi.

Mr. Hussain gümrük antrepolarının yıkılıp oraya Tesco ta-
rafından yeni bir Tesco Metro alışveriş merkezi dikileceği söy-
lentilerinden bahsediyordu, ama hem Reggie hem Mr. Hussain
görmeden inanmayacakları konusunda hemfikirdiler, Mr. Hus-
sain rekabet konusunda hemen endişelenmeye başlamayacaktı.

Reggie'nin oturduğu dairenin kapısı güzel değildi. Dr. Hun-
ter dünyadaki en güzel kapıların Floransa'daki "Battistero'da" –
vaftizhanenin İtalyancası– bulunduğunu söylerdi. Dr. Hunter on
altı yaşındayken öğrenci değişim programı kapsamında altı ay
Roma'da kalmış ("Ah, *bella Roma*") ve "her yeri" gezip görmüştü.
Verona, Floransa, Bolonya, Milan. İster "Leonardo da Vinci" de-
sin ister "pizza napolitana" Dr. Hunter İtalyanca sözcükleri doğ-
ru telaffuz ederdi (doğum gününde Reggie'yi çay içmeye götüre-
cekti, Reggie Stockbridge'deki Pizza Express'e gitmek istemişti).
Altı ay boyunca Floransa'da yaşama fikrinden daha güzel bir
şey gelmiyordu Reggie'nin aklına. Veya Paris, Venedik, Viyana,
Granada'da. St Petersburg'da. Herhangi bir yerde.

Reggie'nin kapısına gelişigüzel sprey boya püskürtülmüştü,
öyle sanat işi falan değildi, bir gece sarsak bir salyangoz misali
kırmızı boyadan zikzaklar çizerek merdiveni inip çıkan bir ço-

cuğun eseri idi. Kapıda toraman bir kedi pençelerini takıp içeri girmeyi denemiş gibi tırmık izleri ve (bunların nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu Reggie'nin) baltayla (muhtemelen Billy'yi aramak için) daireye girmeye çalışıldığını düşündüren kertikler vardı. Hiçbiri yeni değildi. Yeni olan kapıya çikletle yapıştırılmış nottu, üzerinde, "Reggie Chase – bizden kacamazsın" yazıyordu. Ç harfine çengel konmamıştı. Notu defalarca okudu, sonra sokak kapısının neden kilitli olmadığına uzun uzadıya kafa yordu. Toraman kedi geri gelmiş olabilirdi. Dokunduğu anda kapı ardına dek açılıverdi.

Yoksa sakar, asap bozucu Billy mi gelmişti? Inch'te tuttuğu bir dairede otururdu ama insanları yanıltmak için Gorgie'deki bu adresi kullanır, postadan kendisine ilgisini çekecek bir şey geldi mi diye ara sıra uğrardı. Bazen de ona nakit para verirdi, bunu nereden bulduğunu sormaktan hoşlanmazdı Reggie. Ancak kesin olan o parayı alınının teriyle kazanmadığıydı. Reggie aldığı parayı yardım sandığına yatırır, böylece kendi kendine aklanmasını, nasıl olacaksa Billy'nin elinin kirini çıkarmasını dilerdi.

Oturma odasının kapısında durup sağa sola göz gezdirdi. Gözleriyle gördüklerini beyniyle algılaması kısa sürmedi. Oda'nın altı üstüne getirilmişti. Büfenin çekmeceleri çıkarılıp içindekiler yere boşaltılmış, deri kanepeler delik deşik edilmiş, anne-ciğinin gözü gibi sakındığı biblolar sağa sola fırlatılıp kırılmış, yüksüklerle ve minyatür çay fincanları halının üstüne saçılmıştı. Reggie'nin yazdığı bütün denemeler ve aldığı notlar dosyalarından çıkarılıp klasörleri ve kitaplarıyla birlikte tutuşturulmaya hazır şenlik ateşine hazırlanırcasına oturma odasının döşemesini örten halının ortasına istiflenmişti. Garip bir koku geliyordu burnuna, kedi sidiğini andırıyordu, o yığından geliyordu.

Annesinin yatak odasında ne kadar çekmece varsa baş aşağı edilmişti, giysileri darmadağın yerlerdeydi, hepsinin üzerinde makas gezdirilmişti. Pembe nakışlı çarşafların üstünde çikolataya benzeyen bir şey sıvanmıştı. Ama Reggie bunun çikolata olmadığından emindi. Çikolata gibi kokmadığı kesindi.

Reggie'nin giyecekleri hâlâ eski yatak odasında dururdu, fakat buranın hali de farklı değildi, neyi var neyi yoksa yerlere sa-

çılmıştı. Buraya da pis bir koku hâkimdi, kıyafetlerini yakından incelemeye eli gitmiyordu.

Mutfak dolapları da boşaltılmış, buzdolabının kapısı ardına dek açık bırakılmış, yiyecekler etrafa saçılmıştı. Çatal bıçaklar sağa sola atılmıştı, tabak çanak paramparçaydı. Süt kutusu döşemeye boşaltılmış, domates sosu kavanozunun fırlatılıp atıldığı duvarda kocaman kırmızı bir yol olmuştu.

Fayansla kaplı ve su tesisatı bağlı bir dolabı andıran duş kabine spreyle boyayla eğri büğrü “Ölümün geldi” yazılmıştı. Reggie midesinin ağzına geldiğini hissetti, kusacak gibi oldu. *Bizden kacamazsın.* İyi de “biz” kimdi? Çengel koymasını bilmeyen bu insanlar kimdi? Billy’yi arıyorlardı herhalde. Dilbilgisinden çakmayan çok adam tanırdı Billy.

Reggie çocuk gibi ağlamaya başladı, yaralı bir hayvan gibi. Onun yuvasıydı burası, anneciğinin yuvası, şimdi harap olmuştu. Irzına geçilmişti. Belki çok bir şey değildi fakat Reggie’nin sahip olduğu her şeydi.

Derken bir el hızla itti onu, kendini duş kabinde buldu, yuvarlanırken duş perdesini çekip yerinden çıkardı. Gözünün önünde *Sapık* filminden uğursuz kareler geçiyordu. Düşerken alnını çarpmıştı, avaz avaz bağırarak istiyordu.

İki kişiydiler. Gençten, çam yarması. Biri kızıl saçlıydı, diğerrinin saçları ağartılarak sarartılmıştı, suratında portakal kabuğuna benzeyen eski sivilce lekeleriyle çukurlar vardı. İkisini de ömründe ilk kez görüyordu. Sarışın olanın elinde köpekbalığının karnını bile deşebilecek gibi görünen testere dişli bir bıçak vardı. Annesinin pembe nakışlı yorganından çıkan bir kuştüyünün dişine takıldığını fark etti. İçi eridi. Altına işeyecek, hatta daha kötüsü olacak diye ödü kopuyordu. Dün gece polisler *çocuk değilim* demişti ama doğru değildi.

Çirkin turuncu mayosuyla havuzun kenarına yatırılmış anesini düşündü. Üzerinde Ms. MacDonald’ın berbat giysileriyle onursuz bir şekilde duş kabine bok çuvalı gibi atılmış bir halde ölü bulunmak istemiyordu Reggie. Altında külot bile yoktu. Boyun damarlarının deli gibi attığını hissediyordu. Canını mı alacaklardı? Tecavüz mü edeceklerdi? Yoksa ikisini de mi yapacaklardı? Daha beterini mi? Beterin beterini akıl edebiliyordu, bıçak

ve zaman gerektiren bir işti. Bir şey yapmalı, bir şey söylemeliydi. İnsanın saldırganıyla konuşmasının, seni eşya olarak değil insan olarak görmesini sağlamanın önemli olduğunu okumuştı. Ağzı zımparalanmışçasına kupkuruydu, sözcükleri yuvarlamak hayli zahmetliydi. “Beni öldürmeyin, daha hayatımı yaşamadım,” demek istiyordu, fakat dudaklarından fısıltı halinde, “Billy burada değil. Epeydir görmedim. Doğru söylüyorum,” sözleri döküldü.

İki adam şaşkın gözlerle bakiştılar. Kızıl saçlısı konuştu, “Billy de kim? Biz Reggie adındaki herifi arıyoruz.”

“Adını dahi duymadım. İki gözüm önüme aksın.”

*

İnanılacak gibi değildi ama adamlar çekip gitmeye ikna olmuşlardı. “Geri geleceğiz,” dedi sarı olanı. Havuç kafalısı peşinden, “Sana bir hediyemiz var,” diye ekledikten sonra cebinden bir kitap –Loeb klasiklerinden– çıkarıp el bombası tutuşturur gibi Reggie’ye fırlattı. Reggie yakalamayı denemedi bile, elinde patlayacağını düşünmüştü, içinde zararsız sözcüklerden başka bir şey bulunabileceğine inanamıyordu. Ms. MacDonald’ın sesi cınladı kulaklarında, “Kelimeler sahip olduğumuz en güçlü silahlardır.” Pek sayılmaz. Sözcükler son sürat üstüne gelip seni altına alan koca bir ekspres trenden kurtarmazdı seni (*İmdat!*) Ne de hediye veren magandalardan (*Yok, almayayım.*)

“*Hasta la vista*, bebek,” dedi kızıl yarma, yakında görüşürüz, sonra ikisi birden basıp gittiler. Gerzekti ikisi de. Loeb klasikleriyle dolaşan geri zekâlılar.

Kitabı yerden aldı, cildi yeşildi, kapağı açılıp baş aşağı olmuş yere çakılan bir kuş misali duş teknesinde yatıyordu. *İlyada*’nın ilk cildi. Bu ne demek oluyordu acaba? Kitabı aldı, kapağın altındaki sayfada rengi artık solmuş el yazısını okudu, *Moirra MacDonald, Girton Koleji, 1971*. Ms. MacDonald’ın gençliğini düşünmek tuhaf gelmişti. Öldüğünü düşünmek tuhaftı. Hatta kaybolan Loeb klasiklerinden birinin Billy’nin düşmanlarının eline geçtiğini düşünmek en tuhafıydı.

Troya atları içlerinde beklenmedik sürprizler taşırdı, Ms. MacDonald’ın *İlyada* kitabı da öyle. Reggie sayfaları çevirince

jiletle doğrandıklarını gördü, tam ortaya düzgün bir kare açılmıştı. Bir şeyin yuvasıydı burası. Yuva ve gömü. Saklamak için mükemmel bir yer. Ama neyi?

Reggie gittiklerini sanıyordu, fakat sarı olan pattadan kafasını kapından uzatmıştı. Bastı çılgılığı.

“Söylemeyi unuttum,” dedi adam korkudan ödünün patladığını görünce kahkahayı basmıştı. “Bu minik ziyaretten polise falan söz etme, yoksa bil bakalım n’olur?” Parmaklarını tabanca şekline sokarak Reggie’ye doğrulttu. Sonra yine gözden kayboldu.

Ansızın yediği bütün sandviçi klozete boşaltması şaşırtmıştı Reggie’yi. Titremesinin geçmesi epey sürdü, grip olacaktı sanki, ama korkudan olduğunu tahmin ediyordu.

Sendeleyerek apartmanın merdivenini indi, soğuk terler döküyor, yüreği güm güm çarpıyordu. Soluğu Mr. Hussain’in dükkânında aldı. Mr. Hussain onu görünce “Her şey yolunda mı?” dedi, Reggie de “Hayır, yoldan çıktı,” diye karşılık verdi, Billy küçükken böyle söyleyerek şaka yaptığını zannederdi. Daha o zaman hiç komik bir çocuk değildi. Mr. Hussain’e anlatsa mıydı acaba? Ne olurdu anlatsa? Dükkânın arka tarafında ona bir fincan şekerli çay hazırlar, sonra polise telefon eder, arkasından adamlar geri gelir ve hayali tabancayla alınının ortasına sıkardı. Yoksa kelimelerle mi öldürürlerdi? Oysa tam da gerçek silah taşıyan tiplere benziyorlardı. Tıpkı Billy gibi.

“Acelem var, Mr. H. Otobüsü kaçıracağım.”

Olabildiğince hızlı adımlarla otobüs durağına yürürken keşke yanında Sadie olsaydı diye geçiyordu içinden. Eğer yanında koca bir köpek varsa, insanlar sana sataşmadan önce bir kere daha düşünürlerdi çünkü. “Sadie ile dolaşırken sanki Kızıldeniz yarılır, yollar önüne açılır,” demişti Dr. Hunter bir keresinde köpeğin kocaman kulaklarını okşarken. “Onunla birlikteyken kendimi güvende hissediyorum.” Dr. Hunter’ın kendini güvende hissetmesine gerek var mıydı? Neden vardı? Geçmiş ile ilgili bir şey miydi acaba?

Sahiden onu mu arıyorlardı? Cinsiyetiyle ilgili yanlışlıkları (Reggie adındaki herif)? Niye peki? Billy’nin kız kardeşi olmasından başka bir suç işlememişti ki. Yeterliydi belki. Ağabeyine tele-

fonla ulaşmayı denedi, “aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor” mesajından başka bir şeye ulaşamadı. Dr. Hunter’ın numarasını çevirdi, telefon çaldı çaldı ama açan olmadı. *Ölümün geldi.* Sanki ölüm Reggie’ye ait bir şeydi. Yeteri kadar ölüme tanık olmamış mıydı yoksa?

Kafasına takıldı, Mr. Hunter’la telefonda konuşurken arkadan Sadie’nin havlaması gelmişti Reggie’nin kulağına. İşe gitmediği günlerde Dr. Hunter nereye gitse Sadie’yi de yanında götürürdü, şimdi neden almadan gitsindi?

“Halasının alerjisi var.”

“Agnes Hala’nın mı?”

“Evet.”

“Dr. Hunter ona alerji hapi veremez miydi? Antihistaminik bir şey falan? Telefonunu niye açmıyor peki, Mr. Hunter?”

“Jo’yu rahat bırak, Reggie. Zor günler geçiriyor. Senin kuyruğuna takılmana gerek kalmadan geçmişinin ayağına dolanması yeter ona. Tamam mı?”

“Ama—”

“Bak, ne diyorum, Reggie?”

“Ne?”

“Rahat bırak. Zaten şu anda kafam yeterince meşgul.”

“Benim de, Mr. Hunter. Benim de öyle.”

Savaş Zayılatı

Uzun, çok ama çok uzun yıllar önce hem dünya hem Jackson henüz çok gençken göğsüne, kalbinin tam üstüne dövmeyle kan grubunu kazıtmıştı. Asker kurnazlığıydı bu, vurulduğu ya da havaya uçurulduğu zaman sıhhiyeciyi onu hemen tedavi edebilirdi böylece. Orduda beraber olduğu diğer adamların derilerinde taşıdıkları mürekkep koleksiyonuna kadınlar, buldoglar, İngiliz bayrakları, elbette “Anne” sözcüğü de dahildi, fakat Jackson dövme sanatına hiçbir zaman hayran olmamıştı. Hatta eğer yirmi birini doldurana dek tenine kelebek veya yunus ya da “mutluluk” anlamına gelen Çince bir harf kazıtma gereği duymazsa, kızına bin sterlin vermeyi bile vaat etmişti. Jackson’ın dövmesinde küçük harfli basit bir mesaj yer alıyordu: “Kan Grubu A Rh Pozitif.” Şu âna dek başka bir hayatın bulanık anısından başka bir anlamı yoktu bu dövmenin. “A Pozitif” – nüfusun aşağı yukarı yüzde otuz beşinin taşıdığı kullanışlı, yaygın bir kan grubu. Bol bol bağışlanan cinsten. Hepsine ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu, hayattan kopup gitmesine engel olan kan kardeşleri sayesinde yerine konan her gram değerli kana muhtaçtı.

“Atardamarı durdurduğumuzu sanmıştık ama sen kanı dışarı pompalamaya devam ettin. Epey uğraştık,” diye anlatıyordu şen şakrak doktor. “Dr. Bruce, bana Mike de,” diye tanıttı kendini Jackson’ın yattığı yerde, ayakucuna otururken, sanki barda karşılaşmışlar gibi sırtıyordu. “Bana Mike De” doktor olmak için çok gençti. Hemşireler ilkokuldan yeni çıkmış bir çocuğun koğuştaki elini kolunu sallayarak dolaştığını duysalar ne yaparlardı acaba diye merak ediyordu Jackson.

“Sakın çaktırma,” dedi flu hemşire kulağına fısıldayarak. Artık o kadar flu değildi. “Kendini yetişkin bir adam sanıyor.”

Doktora döndü Jackson, “Teşekkürler.”

“Dert etme, ahbap.”

Okul çocuğu Avustralyalıydı demek.

Uzman asistan, “Dr. Samms – bana Charlie de,” tıpkı Harry Potter’a benziyordu. Jackson’ın içinden Harry Potter’a benzeyen bir doktora tedavi olmak hiç gelmiyordu aslında, fakat tartışacak vaziyette değildi. Büyücü çocuk, “Başına biraz darbe almışsın galiba,” diye anlattı. “Daha önce de darbe aldığın olmuş muydu?”

“Bilmem.”

“İyi bir fikir değil,” dedi büyüçü çocuk sanki insan kafasına darbe yemeye gönüllü olurmuş gibi.

“Flu.” En sevdiği sözcüktü kesinlikle. Kızı konuşmayı yeni öğrenirken ilk önce “kedi” demişti. Her şeye onu kullanırdı, ördek, süt, bebek arabası, hayatta ilgisini çeken ne varsa hepsi “kedi” idi onun için. Tek kelimelik dünya. Hayat basitleşiyordu o zaman, hemen telefon edip anlatmalıydı kızına. Bir de adını hatırlayabilseydi. Onu da bırak, kendi adını çıkarabilseydi hele.

Uyumuştı, gözünü açtığında yatağının yanında başka bir hemşire duruyordu.

Ona sordu, “Ben kimim?” Amatör bir filozof gibi konuşmuştu fakat metafizik bir soru değildi yönelttiği. Sahiden *kimdi*?

“Adın Andrew Decker,” cevabını aldı.

“Sahi mi?” dedi Jackson. Bu isim belleğinin derinlerinde bir şeyler çağırıyordu ancak kendisiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Kendini Andrew Decker gibi *hissetmiyordu*, hoş kendini kimse gibi *hissetmiyordu* ya. “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Cüzdanını montunun cebinde bulduk,” dedi hemşire. İçinden ehliyet çıktı, adın ve adresin yazıyordu üstünde. Polis o adresten biriyle temasa geçmeye çalışıyor.”

Ön kol damarları kısmen parçalanmış, Potter’ın ikizine göre “bol ve hızlı kan kaybına” yol açmıştı. Kan basıncı düşmüş ve şoka girmişti. Beynine kan gitmiyordu, Avustralyalı uçan dok-

tor Mike, "Bitkinlik, nefes darlığı, üşüme," diye sıraladı. Hastalara verilenden daha yüksek dozda ilaç almış gibi görünüyordu. "Mide bulantısı, sersemlik, nerede olduğunu bilememe, sanılar? Oldu, değil mi?"

"Beyaz bir koridordaydım," dedi Jackson.

Büyücü doktor "Çok klişe," bulmuştu bunu.

"Denemeden pes etmeyeceksin," diye belirtti Jackson.

"Kazayı hiç hatırlayamayabilirsin," diyordu uçan doktor. "Kaza hafızana kazınacak kadar uzun yaşamamış olabilirsin. Geri kalan her şeyi hatırlayacaksın ama. Baksana, daha şimdiden kızın olduğunu biliyorsun."

Birisi ilk yardım uygulamıştı ona, kaza mahallinde canını kurtarmıştı. Teşekkür edemediği bir insan daha olmuştu işte.

Bir kadın detektif gelip yatağına ilişti, dediklerini iyice düşünmesini sabırla bekledi. Ehliyetle yazan adrese biri gitmişti, orada oturanlar "Andrew Decker" adını hiç duymamışlardı. Eski bir ehliyetti, üstünde fotoğraf yoktu, kim bilir belki de adres değiştirirken yenisini çıkarmak aklına gelmemişti.

Jackson boş gözlerle bakıyordu kadına. "Hiçbir fikrim yok."

"Neyse, daha erken," dedi kadın neşeyle. "Kaybolduğunu bildirecek biri çıkar elbet."

En küçük bir ayrıntısını bile anımsamadığın bir felaketin sonuçlarına katlanmak amma tuhaftı. Ne tren kazasıyla ilgili, ne herhangi konuda bir şey hatırlıyordu. Keşke üstüne damgaladığı bilgiden daha fazlasını verebilseydi. Kan grubunun yanına adını, rütbesini, sicil numarasını da ekleyebilirdi mesela.

"Ben kedime çip taktırdım," dedi hemşire, "böylece rahat ediyorum."

Yeni gelen başka bir doktora anlatıyordu, "Ölmüştüm."

"Kısa bir süre için," dedi kadın doktor umursamazca, sanki onu etkilemek için daha uzun süre ölü kalması gerekirmiş gibi. Dr. Foster ilk adıyla hitap edilmekten hoşlanmayan bir kadındı besbelli.

"Ama teknik olarak..." diye söze başladıysa da tartışmaya devam edemeyecek kadar bitap bir haldeydi.

Kadın iç çekti, gören de bütün hastalar ölü ya da sağ oldukları hakkında her zaman atıp tutarlar sanırdı. "Evet, teknik olarak ölmüşsün," dedi pes ederek. "Bir an için."

Başka bir hayat yaşıyordu artık. Kaç hafta olmuştu? Yeni doktorun yanıtı, "Tamı tamına onsekiz saat," oldu. Cehenneme gitmiş, geri gelmişti (belki de cennete gidip gelmişti) fakat bu bir günden daha kısa sürede olup bitivermişti. Çok etkileyici. Ne zaman taburcu edeceklerdi?

"Önce nerede oturduğunu bulmaya ne dersin?" dedi Dr. Foster.

Jackson kadına hak verdi, "Makul bir yanıt."

Uyuyordu. Tek yaptığı buydu. Uykucuydu o. Yıllarca uyudu. Uyandığı zaman bir kere daha tren kazasını anlattılar ona. Hemşirelerden biri gazetede çıkan manşeti gösterdi ona. "KATLİ-AM!" diyordu. Sözcüğün ne anlama geldiğini çıkaramadı bir türlü. Arabalarla ilgisi yoktu herhalde. Otomobilleri severdi. Andrew Decker adında arabalardan hoşlanan fakat hangi istikamete olduğunu bilmediği bir tren yolculuğu yapan bir adamdı. Ne bileti vardı, ne telefonu ne de hayatına dair bir ipucu. Gidip dönmediğini fark eden kimse olmamıştı.

Şimdi kaç saattir buradaydı?

Dr. Foster, "Yirmi dört saat," olduğunu söyledi.

Reggie Chase, Detektif Kız

"Köpeği gezdireyim diye düşündüm."

"Köpek?"

"Sadie."

Mr. Hunter'ın sesi boğuk çıkıyordu. Tıraş olmamıştı, yorgun görünüyordu. (Sabahları bazen ayıdan farksız olur.) "Asırlar önce" bırakmış olması gerekirken üstü başı sigara kokuyordu. Mutfak darımadaydı. Reggie'yi içeri davet etmek yerine kapı eşiğinde tutacağa benziyordu. Tezgâhta duran yarısı boşalmış viski şişesi takılmıştı Reggie'nin gözüne. "Bekârlık kuralları yürürlükte," diye açıkladı Mr. Hunter. Hafifçe güldü. "Kedi olmayınca meydan farelere kalır." Mutfaktaki büyük masada iki boş fincan duruyordu, birinin kenarında uçuk mercan rengi ruj lekesi dikkatini çekmişti, Dr. Hunter'ın rengi değildi bu. Acaba bu da mı Mr. Hunter'ın bekârlık kuralları gereği idi?

"Dr. Hunter'ın sık sık Sadie'yi gezdirmeye çıkardığını biliyorum," dedi Reggie. "Eh ben de onun Agnes Hala'yı ziyareti sırasında ben gezdirebilirim diye düşündüm."

Mr. Hunter sakalları çıkmış çenesini sıvazlarken suratında Reggie'nin kim olduğunu hatırlamaya çalışan sıkıntılı bir ifade belirdi. Sadie'nin hiç şüphesi yoktu oysa, Mr. Hunter'ın yanına gelmiş, Reggie'yi görünce her zamanki heyecan dozu düşmüş olsa da kuyruğunu sallamaya başlamıştı.

"Çarşamba gecesinden beri Dr. Hunter'la konuştunuz mu hiç?"

"Tabii konuştum."

"Nasıl konuştunuz?"

"Nasıl mı?" Mr. Hunter'ın kaşları çatılmıştı. "Telefonda elbet."

"Onun telefonundan mı?"

"Evet. Onun telefonundan."

"Ben Dr. Hunter'ı sürekli arıyorum onun telefonundan, ama cevap vermiyor da."

"Çok meşgul herhalde."

"Halasıyla mı?"

"Evet, halasıyla."

"Agnes Hala? Hawes'da oturuyor?"

"Evet, öyle. Onunla konuştuk, Reggie. Gayet iyi. Rahatsız edilmek istemiyor."

"Rahatsız mı?"

"Kafana ne oldu?" dedi Mr. Hunter konuyu değiştirerek. "Benden daha kötü görünüyorsun." Reggie elini itinaıyla alnında duşa düşünce çarptığı yere götürdü.

"Bastığımı yere bakmamışım." Sadie sabırsızca mızırdanıyordu, "gezdirme" sözcüğü kaç cümle önce kulağına gelmişti, gelgelelim hâlâ gerçekleşen bir şey yoktu.

"Sizin Sadie'yi dolaştıracak vaktiniz olmuyordur," dedi Reggie. "Yapacak bir sürü işiniz vardır." Mr. Hunter cevabı ondan beklermişçesine köpeğe bakıyordu, sonra boşver dercesine omuz silkti, "Ay, tamam, olur, hadi öyleyse." "Evet" yerine Glasgow yerlisi birine bile ağız kalabalığı gelecek amma laf etmişti.

"Dr. Hunter'ın halasının telefonu alabilir miyim?"

"Hayır."

"Neden ama?"

"Çünkü halasının istirahat ihtiyacı var."

"Çantamı buraya bırakabilir miyim?"

"Çanta mı?" Mr. Hunter sanki Reggie'nin bunca yol hamallığını yaptığı kocaman Topshop torbasını görmüyor muydu? Şehir merkezine giden otobüse binmiş Topshop alışveriş kartını boşaltmıştı. Çünkü Gorgie'deki dairesinden (ve ne yazık ki Ms. MacDonald'ın kıyafetleriyle) kaçarcasına çıkmıştı, hem de odasının ortasına saçılan pis kokular bulaşmış giysilerini gidip almaya hiç niyeti yoktu. Aslında hiçbir şey için bir daha oraya ayak

basamayacaktı. Keşke kitaplarıyla ders notlarının ırzına geçilmeseydi.

Topshop mağazasında ikişer adet blucin, tişört, süveter, altı pantolon, çorap, iki sutyen, bir eşofman takım, iki kat pijama, bir palto, bir atkı, bere ve bir çift eldiven aldı kendine. ("Sakın bilerek rüküş giyinme," demişti Dr. Hunter eve gitmeden önce Reggie'nin üstüne kat kat kışlık giysilerini geçirdiğini görünce.) Züppe okulundayken üniformanın bitmek bilmeyen parçalarını tamamlamak için annesiyle birlikte yaptıkları zorunlu alışveriş dışında Reggie hiçbir zaman bu kadar giysiyi bir arada satın almamıştı. Topshop mağazasına girmek bohça yahut çeyiz düzmekten farksız olmuştu, yeni bir hayata adım atarken böyle modası geçmiş sözcüklerle tanımlayabildiği bir alışveriş yapmak sevindiriciydi. Herkese nasip olmazdı.

Topshop'ın soyunma kabininde yeni kıyafetlerinden bir takım seçip giydikten sonra Ms. MacDonald'ın giysilerini cadde-deki dev çöp konteynırlarından birine attı. Gaddarlık gibi gelmişti Reggie'ye. Ms. MacDonald'ı sessizce yattığı soğuk odaya kaldırmışlardı, giyecekleri de onun gibi kaldırılıp atılmıştı.

Dağa sonra şehir merkezinden hastaneye giden otobüse bine rek danışma masasına yaklaştı (orada da "Jackson Brodie" adında bir hasta olup olmadığını sormuştu fakat o isimde kayıtlı kimse bulunmuyordu) çok nazik Polonyalı ("Gdansklı") bir kız Reggie'ye yol gösterip camın arkasından Ms. MacDonald'a bakabileceği yere götürdü. Manzaralı bir odaydı. Bir tabloya bakar gibiydi veya kısa, samimi bir gösteri. Ms. MacDonald'n yüzüne örtü çekilmemişti, Reggie tasdik etti, "Evet, ta kendisi." Yüzü yara bere içindeydi, şişmişti, yine de Reggie'nin beklediği kadar kötü görünmüyordu. Geri kalan yerlerinin ne halde olduğunu düşünmek dahi istemedi. Tek parça kalmış olma ihtimali düşüktü.

Hem eski öğretmeninin hem de mavi Saxo arabanın sürüy-le adli tıp incelemesinden geçeceğini tahmin ediyordu Reggie. Dün akşam Çavuş Wiseman not defterine Reggie'nin cep telefonunun numarasını kaydetmiş, "ceset" müsait olunca onunla temasa geçeceğini belirtmişti. Kendisiyle bir ilgisi olmadığını söylemek istese de katliam vesaire gibi koşullar altında bunun kabalık olacağına karar vermişti. Hem yaşı daha on altıydı nasıl

olsa. Teknik olarak bir yetişkin olsa da, aslında çocuk sayılırdı. Daha çocuk denecek yaşta olan birinden cesetlerden sorumlu olması beklenemezdi. Beklenir miydi?

Reggie'nin hayatında gördüğü üçüncü ölü oluyordu bu. Ms. MacDonald, anneciği ve dün geceki asker. Banjo da sayılırsa dört ediyordu aslında. Kısacık ömründe çok fazla değil miydi?

Gözünü açtığından beri bir ölüyü teşhis etmiş, oturduğu daire tahrip edilmiş, azılı gerzekler ona gözdağı vermişti, üstelik vakit daha öğlen bile değildi. Reggie günün geri kalanının hadisesiz geçmesini diliyordu.

"Olmaz," dedi Mr. Hunter.

"Ne olmaz?"

"Hayır, çantanı buraya bırakamazsın. Benim çıkmam gerek."

"Anahtarım var benim."

"Var tabii." Mr. Hunter uzayıp giden bir tartışmadan çekilmesine derin bir ah çekti. "Peki. Ver bana çantayı. Köpeğin tasmasını getireyim." Reggie'nin elinden Topshop torbasını alıp terbiyesizce mutfak lavabosunun yanına, yere fırlattı, ardından kapının arkasındaki askıdan tasmayı çıkarıp uzattı. Sadie hapten salıverilmişçesine hevesle yanından geçerek dışarı fırladı.

"Ah, bir de şu var Mr. H," dedi Reggie tüm cesaretini toplayarak (*ayıyı dürteceksin*), "Bugün perşembe. Dr. Hunter perşembeleri haftalığını öder."

"Şimdi, hemen mi öder?" Mr. Hunter gülümseyerek baktı Reggie'ye, özel biri olduğunu kabul ettiğini anlatan o hoş tebessümlerinden biri yayılmıştı yüzüne, blucinin arka cebinden cüzdanını çıkardı, saymadan içinden ince bir demet banknotu aldı. "Hepsini bir kerede harcama," diye tembihledi gülerek, duyan da hak edilen emeğin karşılığını değil de cep harçlığı veriyor sanırdı. "Mağazalarda başkalarına da giyecek bırak, tamam mı?"

"Çok komiksiniz, Mr. H. Teşekkürler." Alışveriş çılgınlığının sebebi evine gelen iki soytarının her şeyi altına üstüne getirip kıyafetlerini paçavraya çevirmeleri olduğunu ona söylemesinin manası yoktu. Hunter çifti öyle bir dünyada yaşamıyordu. Doğ-

rusunu isterseniz, Reggie de öyle bir dünyada yaşamak istemiyordu.

Mr. Hunter içeri girip kapıyı kapattıktan sonra Reggie parayı saydı. Dr. Hunter'ın ona ödediğinin yarısı kadardı.

Garajda Sadie'nin bir sepet dolusu oyuncacı dururdu, toplar, lastik kemikler, halkalar, eski bir tüylü ayı. "Hadi, Sadie, gidip bir top bulalım," deyince "top" sözünü duyan Sadie heyecanla hafif bir *vuff* çıkardı.

Eskiden garaj hep kilitli olurdu, ama anahtarı kaybolduktan sonra kimse yenisini yaptırmaya yeltenmemişti. Dr. Hunter, en kötüsü ne olabilir, arabanı çalınabilir, o da sigortalı olduğuna göre, ne önemi var, derdi. Mr. Hunter bu yaklaşımın ukalaca olduğunu söyleyince, Dr. Hunter, "O zaman git, anahtar yaptır," diye terslenmişti, bu da Reggie'nin gördüğü kadarıyla aralarında geçen münakaşaya en yakın ağız dalaşıydı. Dr. Hunter'ın yedek araba anahtarlarını garajdaki bir rafa, bir boya kutusunun (İnci Rengi, holdeki duvarların boyası) arkasına koyduğunu Mr. Hunter bilmiyordu, çünkü bilse "deliye döner" demişti Dr. Hunter.

Garaj küçüktü, ne de olsa evin inşa edildiği zamanlar herkesin, iki araba şöyle dursun bir arabaya bile sahip olmadığı yıllardı, zaten bu garaj da sonradan evin bitişiğindeki daracık boşluktan yararlanılarak yapılmıştı. Dolayısıyla Mr. Hunter'ın kocaman Range Rover jipini garaja sığdırmanın imkânı yoktu, kısaca burası Dr. Hunter'ın kullandığı Toyota Prius'ın özel odasıydı. Arabanın yanından sıkışarak geçip oyuncak sepetine ulaştı, Sadie'nin çok sevdiği, çiğnenmekten zıplayacak hali kalmamış eski kırmızı lastik topu aldı.

Garajın kapısını kapatırken Sadie'ye döndü, "Hadi, kızım, gel bakalım." Yürüyüşe çıkarlarken Dr. Hunter da böyle söyledi. Sadie'nin sorumluluğunu tek başına üstlenmek tuhaf gelmişti Reggie'ye. Ne Dr. Hunter vardı, ne Mr. Hunter ne de bebek. Daha önce köpekle hiç baş başa kalmadığını fark etti. Çalılarla kaplı çitteki aralıktan süzülerek doğruca bugün üç ata ev sahipliği yapan düzlüğe çıktılar, üçü de bir şeyler olmasını beklercesine epey keyifsiz geziniyorlardı. Reggie topu fırlattı, sonra köpek-

le birlikte düzlüğün çevresinde koşmaya başladı, çünkü en çok bunu severdi Sadie.

Aklına takıldı, Dr. Hunter dün gece Hawes'a gitmişti. *Dün gece arabasıyla güneye indi*, demişti Mr. Hunter bu sabah telefonda konuşurlarken. Madem öyle arabasının garajda ne işi vardı?

Yürüyüşten döndüklerinde evin kapısı, penceresi kapatılmıştı, Mr. Hunter'ın yerinde yeller esiyordu. Mutfak masasının görünür bir yerine bir not bırakılmıştı, "Sevgili Reggie, sana söylemeyi unuttum. Jo ortak dostumuzu belki kendi evine götürmek istersin, o dönene kadar orada bakarsın diye önermişti. Bugünlerde ona ayıracak zamanın benden daha çok herhalde. Teşekkürler, Neil." Notta sözü edilen dostun köpek olduğunu anlaması zaman almıştı. Kâğıttaki notu yazan bambaşka bir Mr. Hunter'dı sanki, hiç yapmadığı kadar çok sözcük kullanmıştı. Köpeğe mama almak için lazım olan paradan söz etmediği Reggie'nin dikkatinden kaçmadı.

Şöyle oldu. Köpeği dolaştırmaktan dönünce Reggie doğruca üst kata, Dr. Hunter'ın, tabii Mr. Hunter'ın da, yatak odasına çıktı, herhangi bir sebebi yoktu, yalnızca orada olmak, sağa sola bakmak, kendini Dr. Hunter'a yakın hissetmek için. Yakışık almazdı aslında, farkındaydı ama zararı da dokunmazdı.

Dr. Hunter aldırış etmezdi fakat Mr. Hunter'ın bundan hoşlanmayacağını biliyordu.

Yatak düzeltilmemişti. Mr. Hunter'ın bekârlık kuralları. Onun dışında, Dr. Hunter'ın evde olduğu zamanlardaki kadar düzenli olmasa da ortalık derli toplu sayılırdı. Sadie odayı kolaçan ediyordu, takip köpeği misali her şeyi kokladı, çarşafları, halıyı, Dr. Hunter'ın dün eve getirip bir koltuğun arkasına serdiği kuru temizleyici torbasını. Reggie yeni temizlenmiş takımı plastik torbasından çıkardı, Dr. Hunter'ın gardıropta asılı diğer takım elbiselerinin yanına astı. Gardırop geniş bir gömme dolaptı aslında, bir yanı Dr. Hunter'a, diğer yanı Mr. Hunter'a aitti. Dr. Hunter'ın tarafındaki bütün giysiler hep sürdüğü parfümün kokusunu yayardı hafifçe. Sade mavi şişesi Dr. Hunter'ın eski-

den kalma gümüş kakmalı saç fırçasıyla yedek astım spreyi ve bebeğin henüz birkaç günlükken çekilmiş sanki daha şişirilmeyi bekleyen bir lastik gibi bumburuşuk görüldüğü fotoğrafının hemen yanında etajerin üstünde duruyordu. Reggie parfüm şişesini eline alıp bileklerine sürdü biraz. Je Reviens. Söz. Ya da tehdit. *Hasta la Vista*, bebek. Yakında görüşürüz.

Üçüncü takım elbise neredeydi? Gardıropta asılı olanın yakasında çengelli iğneyle iştirilmiş kuru temizleyicinin pembe minik etiketi duruyordu hâlâ, demek ki yerinde olmayan takım Dr. Hunter'ın dün üstüne giydiydi. Hiçbir yerde yoktu. Esrarengiz halasını görmeye ta Yorkshire'a kadar gitmeden önce kıyafetini değiştirmemiş miydi yani? İştene eve gelir gelmez ilk işi ayakkabılarını ayağından çıkarıp takım elbisesini askıya asmak ve üzerine günlük giysiler, genellikle de blucin geçiren Dr. Hunter'dan hiç beklenmeyecek bir davranıştı bu. Takım elbisenin içinde başka birinin kılığına girer gibi, "İşte kendime döndüm," derdi bazen.

Etajerin tam önünde, halıda Dr. Hunter'ın alçak topuklu siyah rugan ayakkabıları duruyordu, teki düz, teki yan yatmıştı, Dr. Hunter ayağından demin çıkartıp atmıştı sanki. Sadie aldığı kokunun izini sürmesi istenmiş gibi ikisini de telaşla kokladı. Ayakkabıların hemen yanında Dr. Hunter'ın ayağından çıkan külotlu çoraplar kırış kırış yerde yatıyordu, yılanın sıyrıp attığı kabuk misali soluk ve bomboş görünüyordardı.

Gömme dolapta asılı giysilere göz gezdirirken tuhaf bir hisse kapıldı Reggie, anneciğinin gardırobuna baktığında ya da Ms. MacDonald'ın giyeceklerini çöpe attığında da aynı duygular uyanmıştı içinde. Ayakkabıların yanına başına kıvrılıp yatarak acıyla inleyen Sadie'de de aynı hisse kapılmıştı galiba. Dr. Hunter'ın sesini duymaya can atıyordu, Reggie'ye, "Yakında dönüyorum, Reggie, tasalanma," demesini bekliyordu. Ona telefon ederse, Dr. Hunter'ın "rahatsız" olmayacağından kuşku duymuyordu. Bir kere daha Dr. Hunter'ın cep telefonunu aradı, fakat çalmaya başladığı anda bir araba sesi geldi kulağına. Sadie kulaklarını dikip ayağa dikilmişti. Pencereden bakıp gelen aracın Range Rover olduğuna emin oldu. Köpeğe baktı, "Toz ol."

Bir an için delirmişçesine yatak odasındaki gömme dolaba

gizlenmeyi düşündü, fakat korku filmlerinde bunun sonu pek iyi olmuyordu. Ya birileri gelip bulur, onları öldürür ya da saklandıkları yerin panjurlu kapısının ardından korkunç bir sahneye tanık olurlardı.

Kafasına takılmıştı, Dr. Hunter'ın numarasını çevirince (*can-simidem*) çok iyi bildiği zil sesini duymuştu. Bach'ın "Yengeç Kanonu" (Dr. Hunter, "Öyle anılır," diye açıklamıştı, "çünkü ikinci solist tamı tamına ilkiyle aynı notadan söyler ama tersten," ama Reggie bunu tam kavrayamamış, gülümseyip kafa sallamakla yetinmişti, "Tamam, anladım.") Telefon alt katta bir yerlerde çalıyordu. Telefonu bulma çabasıyla merdiveni yarıya kadar inmişti ki -Bach'ın sesi mutfaktan geliyor gibiydi- Mr. Hunter her zamanki süratiyle sokak kapısından içeri daldı ve ansızın onunla karşı karşıya kaldı.

"Reggie, *hâlâ* buradasın!"

"Tuvalete gittim," dedi soğukkanlı davranmaya çalışarak. Mr. Hunter eve girdiği an telefonun sesi kesilmişti.

"Senin gidecek evin yok mu?" diye sordu Mr. Hunter.

"Var, tabii," dedi adamın yanından geçip sokak kapısına yürürken. Sadie hızla Reggie'yi geçerek araba yolunun yanındaki tanıdık kokuları içine çekmeye koyuldu. Reggie bahçe kapısına gelince ısıklık çaldı Sadie'ye, o da kuyruğunu fırıl fırıl döndürerek define bulmuş gibi sevinç içinde koşar adım geldi. Ağzında bir şey vardı, Reggie'nin yanına varınca ayaklarının dibine bırakıp güzel güzel oturarak aferin denmesini bekledi.

Sadie'nin yere bıraktığı şeyi görünce Reggie'nin kalbi duracaktı neredeyse.

Bebeğin rahatlatma nesnesi, yosun yeşili battaniyeden kesilmiş kare parça. Ayak altında çiğnenmiş, çamura bulanmıştı, Reggie eline alıp inceleyince üstündeki lekeyi fark etti, domates sosu ya da şarap lekesine benzemiyordu, kan lekesiydi. Reggie öğrenmişti artık kanın nasıl leke yaptığını. Yirmi dört saattir ömrü boyunca görmediği kadar kan görmüştü ne de olsa.

Dr. Hunter'ın çalıştığı klinik Liberton'daydı, Reggie yolu yaya gitmeye karar verdi, çünkü hiç otobüse binmemiş Sadie'nin sı-

kış tikiş yolcuların ayakları, birbirlerini itekleyen vücutlarının arasında nasıl davranacağını bilemiyordu. Zaten Reggie için de pek hoş geçmezdi toplu taşıma yolculukları. Mars şekerlemesini yedi, kenarından Sadie'ye de verecekti, fakat çikolatanın köpeklere yaramadığını söyleyen Dr. Hunter aklına geldi. Köpek bisküvileri alması gerekecekti, şekerli olmamalıydı, Dr. Hunter köpeğin şekerli bir şey yemesinden hoşlanmazdı ("Bizim kızın dişlerini kollamamız gerek."). Blackford Avenue'daki Avenue Mağazaları'ndan birkaç kutu köpek maması aldı, çantası iyice ağırlaşmıştı bunlarla. Topshop torbasını habire bir omzundan diğerine geçirmek zorunda kalıyordu. Bütün yükü hissediyordu omuzlarında. Annesi sürekli ağır torbalarla dolaşırdı, araba alacak paraları olmamıştı ki hiç, genlerinin ucuna eşek DNAsı bağlandığını söylerdi. Hayır, öyle demezdi, "bağlandı" demezdi, hatta "gen" kelimesini bile kullanmazdı. Nasıl derdi? Hatıralar zayıflıyordu giderek, Reggie'nin takip edemeyeceği karanlığa çekiliyorlardı. "Eşek sütü emmişim." İşte böyle derdi. Demez miydi yoksa? *Karanlık koyulaşır.*

Sonunda Reggie bir adım daha atamayacak kadar yorgun düşüp yolun geri kalanında otobüse bindi. İlk defa otobüse binen Sadie uslu durmuştu.

Klinik kocaman, modern, tek katlı bir binadaydı, görünürde köpeği bırakacak yer bulamayınca, bebek ölümcül bir üzüm tanesine ya da madeni paraya doğru bir hamle yaptığında ("Hayır!") kullandığı en buyurgan sesiyle "Otur" ve "Bekle" komutu verdi Sadie'ye. Sadie yavruyken Dr. Hunter onu itaat etme kurslarına götürmüştü, Sadie birinci bitirmişti kursu. ("Köpek okulu," diye bahsederdi oradan Dr. Hunter. Harika bir fikirdi.) Hatta kırmızı bir rozet takmışlardı tasmaşına, zaman içerisinde parçalanınca Dr. Hunter kanıt olarak mutfaktaki mantar panoya iğnelemişti onu. Köpeklere göre çok akıllıydı, bildik otur-bekle komutlarının yanı sıra Köpek Güzellik Yarışmalarındakiler gibi uygun adım yürümeyi başarırdı, "Yarışmanın En İyisi," derdi Dr. Hunter zevkle. Dr. Hunter'a göre "eğlenceli numaraları" da vardı Sadie'nin, yuvarlanabilir, ölü taklidi yapabilir, tokalaşabilirdi, kocaman patisi beklediğinden daha yumuşak ve ağır gelirdi avucuna.

Sadie kliniğin kocaman cam kapılarının dışında söz dinleyerek yere çömeldi, Reggie de içeri girip danışma masasını buldu, arkasında oturan kadın sessizce bilgisayarının ekranına dikmişti gözünü. Başını çevirip Reggie'ye bakmadan elini havaya kaldırdı, "dur" diye işaret etti. Acaba arkasından da "otur" ve "bekle" diyecek mi diye düşünmeden edemedi Reggie. Nihayet gözlerini ekrandan ayırıp sert bakışlarını Reggie'ye çevirerek, "Evet?" diyebildi. Dr. Hunter'ın böyle sevimsiz kimselerle bir arada çalıştığını düşünmekten rahatsız olmuştu.

"Dr. Hunter'ın burada olmadığını biliyorum. Ne zaman döner diye soracaktım."

"Ne yazık ki bunu sana söyleyemem."

"Gizli bilgi olduğu için mi?"

"Bilmediğim için. Randevu mu almak istiyorsun?"

"Hayır."

"Başka doktora yönlendirebilirim çünkü."

"Yok, hayır, ama teşekkürler." Sonra umutla sordu, "Neden şehir dışına çıktığını bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, bunu size söyleyemem."

"Gizli bilgi olduğu için mi?"

"Evet."

"Son bir şey daha. Kendisi mi telefon edip haber verdi size, yoksa Mr. Hunter mı?"

"Sen *kimi* oluyorsun?"

Ufaklık Kızın Teki. Kerkenez Billy'nin kardeşi. Fırtına öksüzü. Küllerin arasında oturan küçük Polly Flinders. Bunların hiçbirini söylemedi elbet, yalnızca, "Neyse, görüşürüz," demekle yetindi ama içinden hiç görüşmemelerini diliyordu.

Klinikten dışarı çıkmak üzere dişlerini günde iki kez fırçalamasını, beş tane meyve yemesini, klamidyadan korunmasını tembihleyen peş peşe afişlerin yanından geçerken ebe hemşirelerden biriyle karşılaşmıştı. Dr. Hunter'ın arkadaşı Sheila.

Yaz sonunda bir gün öğleden sonra Dr. Hunter eve onunla

birlikte gelmişti, "Sheila, meşhur Reggie bu işte, benim yaşam desteğim," diye tanıtmıştı onu, sonra bebek ("İnanamıyorum, Jo, baksana kocaman olmuş!") çimenlerde emeklerken Sheila ile Dr. Hunter bahçede oturmuş kahkahalar eşliğinde Pimm's likörü içmişlerdi. Dr. Hunter, "Olmaz, Sheila, emziriyorum, utanç verici," diye itiraz etse de, Sheila, "Bir şey olmaz, Jo. Güven bana, ebe olan benim," deyince gülme krizine girmişlerdi hatta.

Reggie'yi de davet etmişlerdi yanlarına ama o ayık kalması gerektiğine karar vermişti, olur da ikisi kafayı bulurlarsa, bebeğe bakacak biri olmalıydı, hoş, Dr. Hunter öyle biri değildi, tek bir kadehle akşamı etmişti. Mr. Hunter hava kararırken eve geldiğinde şaşırılmıştı, "Reggie, *hâlâ* buradasın!"

İki kadın da elinde bir kutu birayla başka bir gezegenden gelmiş gibi çimlerde yürüyen Mr. Hunter'ı görmekten pek memnun olmamışlardı. "Bu partiye katılma izni var mı?" deyince Dr. Hunter atılmıştı hemen, "Partiye geç kaldın, biz çoktan zilzurna olduk bile," doğru değildi tabii, bunu duyan Mr. Hunter da, "Vay, bir çift ayyaş oldunuz, ha," diye takılmıştı, sonra üçü birden kahkahadan kırılmışlardı. Bunları gören Reggie dışarı çıkarak bebeği kucağına aldığı gibi ağzına biberon dayayıp yatağına yatırmıştı. Dr. Hunter acil durumlar için her zaman yedekte sağılmış süt bulundururdu. Reggie bir keresinde Mr. Hunter'ın buzdolabında sakladığı Stolichnaya şişesini çıkarırken dondurulmuş anne sütüyle dolu küçük şişelere kaşlarını çatarak baktığını görmüştü. "Erkeklerle kadınlar arasındaki fark," demişti Reggie'nin ona baktığını sezince, "Buzdolabına neler koyduklarından belli olur."

"Reggie, sensin değil mi?" dedi Sheila. Parmağını kendi göğsüne dayayarak ekledi, "Ben Sheila, Jo'nun arkadaşı. Sheila Hayes."

"Evet, tanıdım, hatırlıyorum. Merhaba."

"Nasılsın? Jo'yu mu arıyorsun? Bugün gelmedi galiba ya da ben görmedim."

"Yorkshire'daki hasta halasını görmeye gitmiş."

"Sahi mi? Bana hiçbir şey söylemedi. Şimdi anladım. Dün akşam Jenners alışveriş merkezine gidecektik, Noel alışveriş şöleni için, ses seda çıkmadı, Jo'dan beklenmeyecek bir davranış."

Reggie riskli bir atış yapmayı göze alarak konuştu, "Telefon etmeyi denediniz tabii. Ama cevap vermedi?"

"Evet, ne garip, değil mi? Halbuki onun telefonu—"

Gerisini Reggie getirdi, "Cansimidi mi?"

"Neyse," dedi Sheila, "aileden birinin hastalanması her şeyi açıklıyor. Halası mı dedin?"

"Öyle."

"Halası olduğundan hiç bahsetmemişti. Sen iyi misin, Reggie?"

"Hem de çok. Teşekkür ederim."

Metelik düşer delik cepten, sahibi küser bulan sevinir hepten. Yeni kabanının cebinden Dr. Hunter'ın evinin ön bahçesinde Sadie'nin bulduğu yeşil kumaş parçasını çıkardı. Fahişeler paralarını cepte taşır, demişti Dr. Hunter. "Ninniler hiç de göründükleri gibi masum değildir." Reggie bunun pek çok şey için geçerli olduğunu düşünüyordu. Sadie ayaklarının dibine bebeğin battaniyesinden kesilen çamurlu parçayı koyunca dehşete kapılmıştı. Bebeğindi bu. Dr. Hunter'ın bebeğinin. Köpek de Dr. Hunter'a aitti. Reggie de. Bir terslik vardı bunda. Bütün dünya altüst olmuştu. Zor zamanlardı.

Hac Yolculuğu

Rüya görüyordu. Issız bir köy yolunda yürüyordu bir kadının peşinden. Dales'de gördüğü yürüyüşe çıkmış kadındı bu. Seslendi, "Hey!" Kadın arkasına dönüp baktı. Yüzü yoktu, onun yerine tabak gibi bomboş oval bir çehre. Tüyler ürperticiydi. Uyandı.

"Güzel bir fincan çay?" dedi hemşire. Hemşire (yüzü yerindeydi) önüne çektiği yatak tepsisine fincanla altlık koyuyordu. Birden her şeyi hatırladı. Tren kazasını değil, trene bindiğini bile hatırlamıyordu, en son hatırladığı anayola çıkmak üzere olduğuydu, A1 karayoluna giden yan yola sapmak için trafiğin müsait olmasını bekliyordu.

Ama kim olduğunu biliyordu, adını, geçmişini, her şeyi.

"Adım Jackson Brodie," dedi hemşireye. "Şimdi hatırlıyorum."

"Jackson Brodie mi? Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Burası neresi?" diye sordu.

"Edinburgh Eğitim Hastanesi."

"Edinburgh mu? Edinburgh, İskoçya mı?" Ağzından çıkanı kulağın duysun, Amerikalı turistler gibi söyledin.

Hemşire doğruladı, "Evet, Edinburgh, İskoçya."

Edinburgh'da ne işi vardı acaba? Hayatta ve aşkta en ağır yenilgilerden bazılarına sahne olmuştu burası. Neden gelmişti Edinburgh'a? "Londra'ya gidiyordum oysa."

Hemşire, "Ters yöne bindin herhalde," dedi gülerek. "Talih-sizlik işte."

Nereden geldiğini bilmiyor olabilirdi, fakat gittiği yeri biliyordu. Evine dönüyordu.

Edinburgh. Louise buradaydı. Midesine aniden kramp girdi. Onu arayan soran yoktu. Trende yalnız olduğu anlamına mı geliyordu bu, yoksa Tessa da aynı trene Northallerton'dan mı binmişti? Bilemiyordu. Acaba şimdi o da başka bir hastanede mi yatıyordu? Yoksa daha kötüsü müydü?

Jackson doğrulup dimdik oturdu, hemşirenin koluna yapıştı. "Karım," dedi. "Karım nerede?"

“Yaşlı Hala”

Louise her ne kadar Laphroaig’in ilacımtırak tadını çok sevse de sabah viskisinde Neil Hunter’a eşlik etmedi. Gerekğinde (bazen gerekirdi) çoğu erkekten daha sıkı içebilse de kendine göre kuralları vardı. İçki içip asla direksiyon başına geçmez, ayrıca vazifedeyken asla içmezdi, eğer görev başındayken birisi nefesinin içki koktuğunu hissederse rezil olurdu. Sabahın dokuzunda içki kokanlar yalnızca alkoliklerdi. (Annesi. Daima.) O da sokak satıcısından bir kâğıt bardak dolusu çifte espresso alıp tek başına odasına kapanarak David Needler’ın izini süren raporları yüzüncü kez gözden geçirdi.

Davaya gösterilen ilgi azalmıştı, Louise günden güne unutulmaya yüz tuttuğunu, elden kaçıp gittiğini seziyordu. Basın bir süre haberlerde başköşeyi ayırmıştı, fakat şimdi sanki hiç yaşanmamış gibi davranıyorlardı, ilgili herkesin hayatını bitmek bilmeyen bir zindana çevireceğe benziyordu üstelik, detektiflerin onlarca yıl kafa patlattıkları şu davalardan biri haline gelmesi an meselesiydi. Louise bu pis düşüncüyü aldı, temizlenene dek akan suya tuttu, sonra denizin dibindeki paslı denizci sandığının kilidini zorlayarak açıp içine attı.

David Needler’dan ses seda yoktu, ta ki *Crimewatch*’ın bir programında davanın seyri yayınlandıktan sonra onu Bangor’dan Bognor’a kadar çeşitli yerlerde gördüğünü iddia eden seyircilerin telefon yağmuruna tutuldukları güne kadar. Gelgelelim, hiçbiri istenen bilgileri verememişti. Adam radardan silinip gitmişti nasılsa. Ne bir kredi kartı kullanmıştı ne de pasa-

portunu. Arabası Flamborough Head yakınlarında park halinde bulunmuştu fakat Louise'e göre bu polisten daha kurnaz olduklarını düşünen birinin işiydi. Arabanın yan tarafına kocaman siyah harflerle bir "İpucu" bırakmadığına şaşırılmıştı. Kendini öldürdüğünü düşünmeye de yanaşmıyordu, öyle tiplerden değildi, kendini fazlaca önemseyenlerdendi.

"Hitler kendini öldürdü," diyordu Karen Warner. "O da kendini fazla önemser dediklerinden, değil miydi?" Louise'in masasının önüne gelmiş, dikiliyordu Karen, bir yandan da Marks and Spencer'dan aldığı Louise'in midesini bulandıran karidesli sandviçini yemekle meşguldü.

"Napoléon öldürmedi ama," diye itiraz etti. "Stalin de öldürmedi, ne Pol Pot, ne İdi Amin, ne Cengiz Han, ne İskender ne de Sezar. Kabul et, aralarında tek istisna Hitler'di."

"Vay canına, bugün gerginiz bakıyorum," dedi Karen.

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin." Karen'ın karnı davul gibi olmuştu iyice. Archie'ye hamileyken karnının bu kadar büyüdüğünü hatırlamıyordu Louise, zaten bebek ufacık, neredeyse prematüre doğmuştu. Louise kendini suçluyordu, hamileliğinin ilk üç ayında sigara içmişti, çünkü hamile kaldığından haberi bile yoktu. Aslında Louise derinlerinde gömülü, kalbinin karanlık labiretinde pusuya yatmış inanılmayacak ölçüde iyi huylu bir insan yatığından kuşku duymuyordu, ama bakalım ne zaman ortaya çıkıp gösterecek kendini diye merak ediyordu. Patrick de aynı şeyi merak ediyor olmalıydı. Sabırlı Patrick onun iyi yanını göstermesini bekliyordu. İyi beklemeler, bebek.

Karen haklıydı, bugün aksiliği üzerindeydi, bir süre için kahve sakınleştirmişti ama şimdi Forth nehrine inen pus gibi başağrısının üzerine çöktüğünü hissediyordu.

"David Needler'ı Arbroath rıhtımında oturmuş 'balık yerken' gördüğünü söyleyen kadını rapor etmeye gelmiştim."

"Ve?"

"Tayside polisi kuşkulu yaklaşıyor," diye devam etti Karen bir yandan lokmalarını çiğnerken. "Onu hatırlayan başka kimse çıkmamış, kadın fotoğrafa bir daha bakınca bu kez tereddüt etmiş."

“Adam sırra kadem bastı,” dedi Louise. “Kızarmış balık yiyerek Arbroath’da takılacak biri değil o.” David Needler zeki, uyanık tiplerdendi, üstelik İngilizdi, dolayısıyla sınırdışına çıkmış olması muhtemeldi. Ayrıca güneyde ona yardım edebilecek sürüyle ahababı vardı, ama hepsi gözü kapalı inkâr ediyordu bunu, tabii aralarından birkaçının bol parası vardı, dolayısıyla David Needler’ın yurtdışına çıkması olanaksız değildi. Buna rağmen Louise onun hâlâ Birleşik Krallık topraklarında olduğunu düşünüyordu, birisinin kapı komşusu sıradan bir adam olarak yaşıyordu muhtemelen. Hatta çoktan başka bir kadınla evlenmiş bile olabilirdi.

Dosyadaki fotoğrafını eline aldı, ona pervasızca bakan yüzünü inceledi. Alison Needler son birkaç yıldır tek başına çekilmiş hiçbir fotoğrafını bulamamıştı (fotoğraflar hatıraydılar, belki hiç kimse onu hatırlamak istememişti), bu nedenle toplu bir resimden bu fotoğrafı çıkarıp büyötmüşlerdi. Fotoğrafın orijinali Paris’teki Disneyland’e gittiklerinde ailecek çekilmişti, hep birlikte sırtıma yarışına girmişçesine üç çocuğuyla karısı etrafını çevirmişlerdi. (“Berbat bir gündü,” demişti Alison hüzünlenererek. “Yine aksiliği üstündeydi.”) Louise’in gözünün önüne Joanna Hunter’ın otuz yıl önce çekilmiş siyah-beyaz fotoğrafı geldi, bir daha asla geri getirilemeyecek bir ânı yakalamışlardı o resimde.

Marcus elindeki kâğıt parçasını küçük bir yaprak misali sallayarak Louise’in odasına daldı. Fotoğrafta gözüne ilişmişti, “Lord Lucan’dan haber mi acaba?”

Lord Lucan adını anımsamayan yoktu fakat döverek öldürdüğü çocuk bakıcısı Sandra Rivett’i hatırlayan pek yoktu. Yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış insan. Tıpkı Gabrielle Mason’la çocukları gibi, toplumsal bellekten neredeyse silinmişlerdi. Yorkshire’ın Karındeşen katilinin kurbanlarını adlarıyla sayabilecek çıkar mıydı? Ya da West çiftinin kurbanlarını? Unutulan ölümler. Kurbanlar unutulur, katiller hafızalarda yaşırdı, meşale ateşini sadece polis canlı tutar, yıllar geçtikçe yeni gelenlere devrederdi.

Louise, “Öldürdüğü bakıcının adı neydi?” diye sordu Marcus’a. Soru-cevap başlıyordu işte.

“Bilmem,” dedi Marcus.

Cevap Karen’dan geldi, “Sandra Rivett.”

Louise tekrar Marcus’a döndü, “Bu kadında fil hafızası var.”

“Hem de yakında fil doğuracak,” dedi Karen. “Adi veledin dışarı çıkmasını dört gözle bekliyorum.”

“Bebeğin doğunca sövüp saymayı bırakman gerekecek,” diye uyardı Louise.

“Sen bıraktın mı?”

“Hayır.”

“Bana örnek olmayacak mıydın?”

“Olacak mıydım? Öyleyse başın dertte demektir.”

“Şef?” dedi Marcus elinde tuttuğu kâğıdı Louise’e uzatırken. “Bizim Mr. Hunter’ın şansı pek yaver gitmemiş son zamanlarda. Yangından bir iki hafta önce Bread Street’teki oyun parkının müdürü kasayı kapatırken saldırıya uğramış, bir diğer eğlence parkının pencerelerinden biri de daha geçen cumartesi akşamı patlatılmış. Ayrıca adamın şoförlerinden biri Foot of the Walk durağı yakınlarında yaka paça taksiden indirilerek dayak yemiştir, başka bir aracın da pencereleri tuzla buz edilmiş, tam da Livingston’dan yolcu alırken—”

Louise hayretle sordu, “Livingston mı dedin?”

“Sorun yok, Şef, bizim leydi ile ilgisi yok.”

Marcus’ın ne zamandan beri Alison Needler’dan “bizim leydi” diye bahsettiğini bilmiyordu ama Louise’in hoşuna gitti. Livingston’daki Bizim Leydi. Acıların Leydisi.

Karen’in üzerine giydiği incecik jarseden hamile bluzunun altından karnını görebiliyordu Louise. Çalınmayı bekleyen kapı zili misali göbek deliği pırtlamıştı. Bebek içeride kımıldadıkça karnı atıyordu, *Yaratık* filminden bir sahneydi sanki. İnsanın içinde elini kolunu dilediğince hareket ettiren bebeğin içinde uyardırdığı o tuhaf dalgalanmayı hatırladı, aynı anda hem bağımsız hem bağımlıydı, anneliğin sonsuz diyalektiği idi bu. Ayak, ufak bir ayak, miniminnacık bir ayacık davul gibi gerilmiş karnıyla jarseye tekme savuruyordu. Louise’in midesi bulandı.

“Yani? Adamın talihi kötü gidiyor veya birisi ona bir şey anlatmaya çalışıyor? Ha, bu arada, adamı sana havale ediyorum, ser verip sır vermese de bana çok endişeli göründü.”

O sırada Detektif Müfettiş Sandy Mathieson başını içeri uzatmıştı, Louise'e göre yeteneklerinin üzerine yükselmiş bir adamdı. Sandy gibi polisler için kullanılacak ortak bir tanım varsa, bu ancak "forsa" olurdu.

"MAPPA aradı az önce, Decker hakkında."

"Ne olmuş ona?"

"Ortadan kaybolmuş."

Güneşe karşı kara bir karga uçuyordu, Louise'in içinde kötü bir şeyler kıpırdandı. Gerçek, fiziksel bir histi, olasılıkla Karen Warner'ın şimdi çıkarıp kaşıklamaya başladığı bir kâse dolusu mayonezin etkisiydi. Beş dakika dahi yemeden duramıyordu bu kadın. Genellikle de iğrenç şeyler yiyordu.

"Doncaster'daki devriye arabası bu sabah rutin kontrolünü yapmış fakat adamı olması gereken yerde bulamamış."

"Neredeymiş peki?"

"Annesinin dediğine göre çarşamba günü çay saatinde çıkıp gitmiş, bir daha da geri gelmemiş."

"Gazetecilerin onun kokusunu aldığını biliyordu," dedi Louise. "Kaçmaya çalışıyor herhalde." İşte yine o sözcük. Joanna Hunter ne demişti, *Galiba bir süreliğine kaçıp gitmek istiyorum buralardan* mı demişti? İkisi de aynı şeyden mi kaçıyorlardı? Birbirlerinden asla kurtulamayan iki insan. Joanna Hunter ile Andrew Decker ilelebet birbirlerine aittiler, geçmişleri birbirine dolanmış, iç içe geçmişti.

Sandy, "Neyse, hiç olmazsa tren kazası bir iki günlüğüne de olsa konunun manşetlerden inmesine yaradı," diye düşünüyordu.

"Her işte bir hayır vardır, öyle mi, Sandy?" dedi Karen. "Basının tazılarının kokusunu alması uzun sürmez. Tren kazası kaç gün doldurur manşetleri, en fazla üç mü? Neyse, İngiltere'de olduğunu biliyoruz, değil mi? Bizim derdimiz değil. MAPPA bir de fotoğraf göndermiş," diyerek Louise'in önüne koydu.

Otuz yıl önce gazetelerde boy gösteren gençten tamamen farklı görünüyordu Decker (Google'da bütün resimlerini incelemişti Louise). Bu başka biriydi. İki resim arasında heba edilmiş koca bir ömür vardı.

St Leonard'da yapılan Görevlendirme ve Koordinasyon toplantısından dönerken midesinin ezildiğini fark edince Cameron Toll alışveriş merkezinin park yerine girerek Sainsbury's süpermarketinden kocaman bir çikolata aldı. Hiç çikolata yemezdi aslında, ama arabaya biner binmez hepsini mideye indirdi, merkeze geldiğindeyse tuvalete gidip hepsini çıkarmak zorunda kaldı. Şeker komasına girmeye çalışmanın cezasını görmüştü işte.

Tuvaletten çıkarken telefonu çalıyordu. "Reggie Chase," dedi karşısındaki ses. Adı hiç yabancı gelmemiştir ama Louise çıkaramadı. Kız makineli tüfek gibi konuşuyordu, Louise dediklerini takip edemiyordu. Dediklerinden çıkardığı, "Dr. Hunter'ın başına" gelen "bir şey" oldu.

"Joanna Hunter mı?" dedi. Benim leydim, diye geçirdi aklından, biri daha. Louise'in leydileri. Reggie Chase, salı günü kapıyı ona açan ufak tefek kız. "Başına bir şey geldi derken ne demeye çalışıyorsun?"

Ufak tefek kızla kocaman köpek çıkageldi. Dr. Hunter'ın köpeği bu. Onu görünce kuyruğunu sallayıp selam vermesi saçma da olsa Louise'in hoşuna gitmişti. Belki de Patrick'le aralarında ki boşluğu onun istediği bebek yerine köpekle doldurabilirlerdi. Aralarında boşluk var mıydı? Bu iyi bir şey miydi? Yoksa kötü müydü?

Kızla buluşmak için arabaya atlayıp şehir merkezine gitmişti Louise. Kahve içmeye George Street'teki Starbucks'a giderken köpeği arka koltukta bıraktılar. Louise nefret ederdi Starbucks'tan. Amerikalılara para kazandırdığını düşünürdü orada kahve içerken. "Şeytan kapitalistler için birilerinin para kazanması gerek," diyordu kıza ona sütlü kahveyle çikolatalı kek alırken. "Bazen bu sen ve ben oluruz. Bu da öyle günlerden biri işte."

"Ooo, yapmamamız gereken o kadar çok şey yapıyoruz ki," diye cevap verdi kız.

Kızın alnında feci görünen bir yara vardı, nasıl olduğuyla ilgili söylediği bahaneyi yutmadı Louise, birinden dayak yediği belliydi. Reggie Chase. Joanna Hunter'ın bebek bakıcısı, Sandra

Rivett gibi, yok, yok, bakıcı değil, "anne yardımcısı". Annenin küçük yardımcısı. Archie'nin doğumundan sonra Valium almıştı Louise. "Şoku atlatalım," demişti pratisyen doktor. Adam ısrarcıydı, şeker verir gibi sakinleştirici dağıtırdı. Joanna Hunter'ın böyle yaptığını duysa inanmazdı Louise. İlaç alırken bebeği emzirmemişti, sütü yeterince gelmiyordu zaten, bir hafta sonra da kesildi. ("Stres," diye açıklamıştı doktor umursamazca.) Archie de biberonda annesinin memesinde bulamadığı huzuru bulmuş görünüyordu.

Bir hafta sonra Valium almayı bırakmıştı, onu yarım akıllı birine çevirmişti çünkü, bebeği kucağından düşürecek veya kaybedecek, hepsinden önemlisi bebeğin varlığını unutacak diye ödü kopuyordu.

Reggie daha kendi çocukken başka bir kadının çocuğuna bakacak yaşta mıydı? Archie'yle aynı yaşıydılar. Gözünün önüne Archie'nin yeni doğmuş bir bebeğe baktığını getirdi ama düşüncesi bile tüylerini ürpertmeye yetmişti.

Kız eline paçavraya dönmüş yeşil pamuklu bir kumaş parçası tutuştururken, "Bak, bakın Sadie ne buldu Dr. Hunter'ın bahçesinde," diyordu.

"Sadie?"

"Dr. Hunter'ın köpeği."

Louise iki parmağının arasına aldığı yeşil paçavrayı tutarken merakla sordu, "Bu *da* ne?"

"Bebeğin battışı, rahatlama nesnesi," dedi Reggie. "Onsuz hiçbir yere gitmez. Dr. Hunter nereye giderse gitsin bunu yanına alırdı mutlaka. Bahçede buldum. *Ne işi* vardı bahçede? Ben evden çıkarken hava kararmıştı, bu da bebeğin elindeydi, şuna bak, şuradaki lekeye, *kan* bu."

"Olmayabilir."

Archie'nin de vardı benzer bir şeyi, önce kukla ördek olarak dünyaya gelen ama dikişleri atınca ördekliğinden eser kalmayan yumurta sarısı bir peluştu. Onsuz yatağa yatmazdı, hayatı ona bağılıymışçasına nasıl sımsıkı yapıştığı gözünün önüne geliyordu şimdi. Yalnızca uykusunda gevşerdi parmakları. Derin uyurdu. Gecenin bir yarısında Louise kalkıp ufaklığın gündüz saatlerinde çığlık çığlığa direndiği her çocuğa gereken gün-

lük bakımını yapmak için odasına gider, ayak tırnaklarını keser, tırnak aralarındaki kirleri temizler, yarasına beresine pansuman yapardı. Archie sarı peluşundan ayrılmaktansa Louise'den ayrılmayı yeğlerdi.

Paçavrayı kıza geri verdi, "Böyle şeyler kaybolur." Kaza olabilir. Süt dökülebilir. Tatsızlıklar birbirini kovalar.

"Mr. Hunter'ın dediğine göre Dr. Hunter arabayla çıkmış yola," diye devam ediyordu Reggie, "ama arabası hâlâ garajda. Dün eve geldiğinde hiç arızası falan yoktu. Gitmiş, ama bana gideceğinden bahsetmedi, bu hiç ona göre *değil*. Mr. Hunter hasta halasını görmeye gittiğini söyledi ama böyle bir halanın *varlığından* da söz etmemişti bana. Zaten işyerinden arkadaşı Sheila'yla konuştum, dün akşam birlikte Jenners'daki Noel Alışveriş Şölenine gideceklermiş, ama gelemeyeceğini bildirmek için onu da aramamış, Dr. Hunter *böyle* davranan biri değildir, inanın, ayrıca telefonu da evde bir yerlerde, biliyorum çünkü çaldığını duydum, kesinlikle onun telefonunun sesiydi, Bach'ın 'Yengeç Kanonu'. Hem telefonunu asla evde unutmaz o, *cansimidir* onun, unutkan biri değildir, Dr. Hunter hiçbir şeyi unutmaz, takım elbiselerinden biri de yok ortada, onca yolu takım elbisesiyle gitmez, hem—"

Louise uyardı, "Nefes al biraz."

"Ortadan kayboldu," dedi kız. "Bence birisi onu *kaçırdı*."

"Kimse kaçırmadı."

"Ya da Mr. Hunter ona bir şey yaptı."

"Bir şey mi yaptı?"

Kız sesini iyice alçaltmıştı, fısıltı halinde çıktı, "*ona kıydı*".

Louise içinden ah çekti. Her şeye olumsuz yönünden bakanlardandı bu kız. Abartılı bir hayal gücü vardı, bir fikre takılıp kalır, onun peşinden sürüklenebilirdi. Romantik biriydi, hayalperest olması da muhtemeldi tabii. *Northanger Manastırı*'nın kahramanı Catherine Morland gibiydi adeta. Reggie Chase nereye gitse ilgisini çeken bir şey bulabilecek bir kızdı. Roman kahramanı olmak üzere yetişmişti, Catherine Morland ömrünün ilk on altı yılını böyle geçirmişti, eğer Reggie Chase de aynısını yaptıysa bu hiç şaşırtmazdı Louise'i.

"Bu sabah Dr. Hunter'ın evine uğradım," diye anlattı Louise. "Bambaşka bir konu hakkında Mr. Hunter'ı görmeye gittim."

“Ne tuhaf bir tesadüf!”

“Öyle, bundan fazlası değil,” dedi Louise terslenerek. “Tesa-
düf işte. Mr. Hunter bana karısının şehir dışına çıktığını, rahat-
sızlanan halasının yanında kalacağını anlattı.”

“Evet, biliyorum, *diyorum ki aynısını bana* da anlattı ama
inanmıyorum.”

“Hala inanılacak ya da inanılmayacak bir konu değildir. Bu-
rada Noel Baba’dan söz etmiyoruz, bahsettiğimiz kişi *akrabası*.
Dr. Hunter’ı kaçırıp bir yere kapatacak büyük bir komplonun
parçası olamaz.”

“Dr. Hunter’ı gören yok. Onunla konuşan yok.”

“Mr. Hunter konuşmuş.”

“O öyle diyor.”

Louise derin bir of çekti. “Dinle, Reggie, seni evine götürsem
iyi olacak galiba?”

“Dr. Hunter’ın halasının telefon numarasını bulmanız gerek,
sağlığının yerinde olup olmadığını öğrenmelisiniz. Hatta halası-
nın Yorkshire’daki evine gidip bakması için birini gönderebilir-
siniz, yerel polisten birini. Hawes, H-a-w-e-s. Mr. Hunter bana
adresini ya da telefon numarasını vermedi ama size verir.”

“Yeter,” dedi Louise trafik polisi gibi elini havaya kaldırarak.
“Oluruna bırak. Dr. Hunter’ın başına hiçbir şey gelmedi. Hadi
gel, arabam buraya uzak sayılmaz.”

“Halası var mı yok mu bulun lütfen. Dr. Hunter’ın cep telefo-
nunu alın, evde bir yerde, o zaman hala onu sahiden aramış mı
anlarsınız.”

“Arabaya. Hemen. Eve.”

Tren kazasında bir adamın hayatını kurtardığından bahsetmiş-
ti kız. Belli ki hayal görüyordu. Keşke onunla görüşmesi için
üniformalı bir memur gönderseydi Louise. Başkası olsa öyle ya-
pardı, ama Leydisi Joanna Hunter’ın adını duyunca boş vere-
mezdi.

Buralardan gidebilirim. Kaçabilirim, bir süreliğine. Kocasının pa-
rası suyunu çekmişti, birtakım şüpheli kimselerle karanlık işler
çeviriyordu, muhtemelen evlilikleri de iyiye gitmiyordu, üstüne

üstlük Andrew Decker sokaklara geri dönmüştü. Kim kaçıp gitmezdi ki? Evliliği sahiden yıkıyor muydu, yoksa kendi duygularını Joanna Hunter'a mı yansıtıyordu?

Joanna Hunter çocukken başına gelenlerden Reggie'ye hiç bahsetmemişti. Daha doğrusu, Louise'in anladığı kadarıyla kocası dışında kimseciklere anlatmış değildi, Louise de onun güvenini kırmayacaktı. Sırlarını saklama ya da ifşa etme konusunda karar vermek Joanna Hunter'a düşerdi, Louise'e değil. "Reggie'nin bu konudan haberi olmasını istemem," demişti Joanna Hunter. "Altüst olur. Feci bir olay yaşadığını öğrendiklerinde insanların sana bakışları değişir. Senin hakkında en çok ilgilendikleri konu haline gelir bu." Ama en ilginç konu *buydu* zaten. Felaketten sağ kalanlar her zaman ilgi çekerdi. Akıl edilemez olaylara tanık olurlardı böylere. Alison Needler ile çocukları gibi.

"Ömrünün sonuna dek taşıman gereken bir yük," diye yeriniyordu. "Zaman geçtikçe hafiflemiyor, yok olmuyor, sonuna dek sırtlanman gerekiyor." Jackson geldi Louise'in aklına, ablası uzun yıllar önce öldürülmüştü, geride bir tek o kalmıştı şimdi onu tanıyan. Samantha'nın böyle bir derdi yoktu. Eğer kocasıyla oğlu onu hatırlamıyorsa, eşyaları hatırlıyordu pekâlâ. Yaşamaya devam ediyordu, unutulmuştu ama kaybolmamıştı, Patrick'in karısının ruhu peçetelerinde, vazolarında, gümüşten kaliteli balık bıçaklarında yaşıyordu hâlâ. Samantha asıl karısıydı, Louise ise onun ruhsuz kimlik hırsızı.

Musselburgh'e kadar direksiyon sallayıp sıkışık akşam trafiğinde geri gelmesi gerekmiyordu elbet.

"Size çok sapa kalır," diyordu Reggie.

Doğruydu ama aldırımıyordu. Kızı düşündüğünden değil, zaman geçirmek için, eve kaçınılmaz dönüşünü geciktirmek için. Bütün gün hareket halinde geçmişti, kendine özel hicretti bu, durma fikri rahatsız ediciydi. Yerinde duramıyordu, günün yarısını arabasında bir yerden bir yere giderek, diğer yarısını gidecek yerler bularak geçirmişti. (*Kusura bakma, gecikeceğim, işim çıktı.* Bridget ile Tim tam beş gün kalsınlar diye ısrar eden kimdi? Louise elbette.)

Musselburgh yolunda ilerlerken, "Dr. Hunter nelerden hoşlanır?" diye sordu Reggie Chase'e. Kız, "Şey..." diye başladı. Joanna Hunter galiba Chopin'i, Beth Nielsen Chapman'ı, Emily Dickinson ile Henry James'i sever, çocuk programı Tweenies'den hoşlanırdı. Piyano çalardı, Reggie'ye göre "hem de çok iyi" çalıyordu, ayrıca evinde ne işe yaradığını bilmediğin ya da güzel olduğuna inanmadığın hiçbir şey bulundurmayacaksın diyen William Morris'le aynı fikirdeydi. Sabahları kahve, ikindileri çay içerdi, tatlıya düşkünlüğü şaşırtıcıydı, insanın ayrı bir "tatlı midesi" var, derdi, bu nedenle dağ gibi yedikten sonra "tatlıya yer bulmak" her zaman mümkün olurdu. Tanrı'ya inanmazdı, en çok *Küçük Kadınlar* romanını severdi, çünkü "kendi güçlerini keşfeden kızlarla kadınları" anlatıyordu. En sevdiği filmse Reggie'ye bir kopyasını ödünç verdiği, Reggie çok beğense de, hayran kaldığı *Demiryolu Çocukları* kadar sevmediği *La Règle du Jeu* – Oyunun Kuralı – idi. Eğer Dr. Hunter yangından üç şey kurtaracak olsa bebekle köpeği seçerdi, ama üçüncüsünün ne olduğundan Reggie pek emin değildi. Louise'in önerisi Mr. Hunter oldu, ama Reggie onun kendi başının çaresine bakabileceğini söyleyerek itiraz etti. Ama eğer Reggie de yanan binadaysa Dr. Hunter onu kurtarırdı mutlaka.

Bebeği taparcasına severdi. Gabriel, tabii ki Gabriel, Gabrielle. Bebeğe ölen annesinin adını vermişti Joanna Hunter. Louise aradaki bağlantıyı kuramamıştı, herhalde bunun nedeni ne Joanna Hunter ne de Reggie Chase'in ondan adıyla bahsetmesiydi. İkisi de "bebek" derlerdi ondan söz ederken. Yegâne bebek, dünyanın ışığı.

"Chase ve Hunter, yani takip ve av, buna ne demeli? Amatör detektifleri anlatan yetmişlerden kalma kalitesiz dizileri çağırıştırıyordu. Ya da "Hunter ile Chase" burnundan kıl aldırmayan emlak komisyoncuları gibi. Reggie. Regina. Bu isimde çok kimse çıkmazdı karşınıza.

"Bunu adamın cebinde bulmuştum," diyen kız buruş buruş bir kartpostalı utana sıkıla uzattı Louise'e.

"Hangi adam?" dedi Louise, kartpostalı isteksizce iki parmağının arasına alırken. Bebeğin battaniyesinden kesilme paçavra gibi kartpostal da üstündeki çamur ve kanla biyolojik tehlike saçıyordu, sanki üstünde atlar tepinmişti.

“Hayatını *kurtardığım* adam.”

Ha, şu adam, diye aklından geçirdi Louise. Şu hayali adam. Kartpostalın üstünde Avrupa’da bir yerlerde çekilmiş bir resim vardı. Çamur lekesi yüzünden neresi olduğunu çıkarmakta zorlanıyordu Louise.

“Bruges,” dedi kız. “Belçika’da. Adıyla adresi arka yüzünde yazılı. Adam benim hayal ürünü değil.”

“Öyle demedim ki.” Kartpostalın arkasını çevirdi, yazılanları okudu. İsimle adrese göz gezdirdi.

“Jackson Brodie,” diye heyecanla atıldı kız. “Hâlâ sağ mı yoksa öldü mü bilmiyorum. Belki siz gidip arayabilirsiniz onu?”

Louise kartpostalı Reggie’ye geri verdi, “Şu sıralar çok meşgulüm.”

Al karayolundan yanyola sapmadı. Eve giden yola çıkmak yerine Newcraighall’a dönerek hastaneye yöneldi, kendisini çağıran çobana sadık bir köpek kadar itaatkârdı.

Gerisi Hiç Yani Boş (Nada y Pues Nada)

Hiçbir güç onu Gorgie'ye gitmeye zorlayamazdı, Ms. MacDonald'ın evinin anahtarları vardı iyi ki. İşin bir başka güzel yanı da şu sıralar Musselburgh'ün ulusal basının ilgi odağı olmasıydı. Ms. MacDonald'ın hareketsiz sokağında sözde terminatörlerin "Reggie adındaki herifin" peşine düşeceklerini, hele ortalık polis kaynarken bunu yapacaklarını tahmin etmiyordu. Sabahtan beri zaman geçtikçe yeni isimleriyle "Kızıl" ve "Sarıkafa" adındaki ahmakların aslında onu aramadıkları dank etmişti kafasına. Billy'yi arıyorlardı. Keşke onlara kardeşinin Inch'teki adresini verseydi, belli ki onlara *onun* adresini Billy vermişti. İyiliği karşılıksız kalmazdı böylece.

Müfettiş Monroe, "Burada mı oturuyorsun?" diye sormuştu Ms. MacDonald'ın evinin panjurlarından içeri bakarken.

"Evet. Ama annem şu anda evde değil." Biri yalandı, öteki doğru. İkisi birbirini götürdüğünden değişen bir şey olmuyordu. Herhangi bir ayrıntıya girmek çok daha basitti çünkü.

Müfettiş Monroe ona tam olarak inanmasa da kulak vermişti en azından, ama eğer Reggie, "Bambaşka bir konu hakkında iki adam bu sabah yaşadığım dairenin altını üstüne getirip beni ölümle tehdit ettiler, ha bir de, bana *İlyada* destanının bir kopyasını verdiler," diye anlatsaydı, Müfettiş Monroe derhal Starbucks'tan dışarı fırlardı muhtemelen. Polise hiç benzemiyordu aslında, kalın mantosunun altına blucinle yumuşacık bir kazak giymişti, Dr. Hunter'ın iş dışında giydiği kıyafete benziyordu. Saçları yeterince

uzun olmasa da atkuyruğu gibi arkaya toplamıştı, inatla aşağı düşen bir tutamı durmadan geriye itiyordu. “Uzatiyorum,” demişti, “Kısacık kestirmiştim ama bana yakışmadı.” Annesi kadınların yaşadıkları mutsuz ilişkilerden sonra saçlarına acayip modeller verdiklerini söylerdi. Annesinin arkadaşları zırt pırt saçlarını kırttırırlardı, oysa anneciği saçlarının değerli bir hazine olduğunu bilirdi. Gary’ye sırlıslıkla âşıktı, o istese saçlarını kesmeye kıyabilirdi pekâlâ. Gary’yi kaybetmemek uğruna hemen her şeyi yapabilirdi, öte yandan ona olan ilgisinin kaynağı büyük ölçüde Kendisinden Önceki Adam olmamasıydı. Diyelim ki annesine “Kısa saçlı halini görmek istiyorum, Jackie,” dediğini hayal edemiyordu. Hoş, Gary’nin bir şey söylediğini pek duymazdınız ya, suskun bir adamdı. “Çok konuşkansın, Reggie,” demişti Dr. Hunter, o da bunu iltifat olarak kabul etmişti. “Ah, bizim Reggie, hiç susmaz,” derdi annesi de.) O zaman annesi hemen kuaför Philip’e gider (annesini bu adamın “evli ama efemine” olduğunu söylerdi), bir “değişiklik yapalım, Philip, hepsini kes,” diyebilirdi. Philip de şöyle havalı bir şekilde kısacık keserdi saçlarını, hemen kulak altı hizasında veya riske girmemek adına Kylie’nin kanser tedavisinden sonraki saç modeli gibi alagarson – işte böyle – annesi kuaförden gelmiş Gorgie’deki evin mutfağında kıyma kavuruyor olurdu o sırada, gözü de televizyonda *EastEnders* dizisinin başlamasını beklerdi.

Acaba Müfettiş Monroe’nun kalbi kırılmış mıydı hiç diye düşünmeden edemedi. Nedense öyle birine benzemiyordu.

Sadie bir süre huysuzluk etmiş ama sonunda Müfettiş Monroe onu arka koltuğa (tıka basa dolu Topshop torbasının yanına) oturmuş, o da George Street’e doğru yürüyüp giderlerken gözleriyle yakacak kadar pürdikkat bakmıştı arkalarından. Müfettiş Monroe hayvan besleyecek biri değil gibi duruyordu, fakat herhangi bir anlamı varsa, “Eskiden bir kedim vardı,” diye belirtmişti.

Ona top kek aldığı için minnettardı Reggie, açlıktan geberiyordu, Mr. Hussain’in verdiği Tic Tacs ve Mars dışında gün boyu ağzına tek lokma koymamıştı (dengeli bir beslenme denemezdi elbet), sabah yediği sandviçse daha sindirilmeden çıkmıştı içinden. Dikkatini keke vermek istiyordu, bu nedenle bir solukta

çabucak anlatmalıydı her şeyi: Araba, telefon, küf yeşili battaniye parçası, ayakkabılar, tayyör, sanki uzaydan yaratıklar gelip onu çekip almış gibi Dr. Hunter'ın ortalarda olmamasındaki tuhaflık. Uzaylılar tarafından kaçırılma benzetmesini Müfettiş Monroe'ya söylememeye özen gösterdi.

Hikâyesinin sonuna geldiğinde Müfettiş Monroe esniyordu, "Affedersin, çok yorgunum, bütün gece gözüme uyku girmedii."

Reggie tahminde bulundu, "Tren kazasında mıydınız siz de?"

"Evet."

"Ben de."

"Sahiden mi?" Müfettiş Monroe kuşkuyla, hayalperest sapıklar koğuşuna yatırmayı düşünür gibi bakmıştı ona.

"Bir adama kalp masajı yaptım," dedi Reggie hayali koğuşun köşesine çekilirken. "Hayatını kurtarmaya çalıştım." Koğuşun kapısı bam diye kapanmıştı.

İlk kez bahsediyordu adamdan. Gün boyunca sır gibi saklamıştı onu, zihninden çıkarmak, fırlatıp dünyaya atmak iyi gelmişti, ancak dile dökünce mümkün gelmiyordu sanki. Dün gece yaşananlar her geçen saat giderek daha da gerçekdışı görünüyordu, derken bu sabah Ms. MacDonald'ın ölüsüne baktığı geldi aklına, o zaman gece olanlar daha bir gerçek gelmişti.

"Ya?" demişti Müfettiş Monroe. Uzaylı yaratıkların gelip insan kaçırmaları olasılığından da pekâlâ söz edebilirdi Reggie, ne kadar çabalasa da Müfettiş Monroe anlattıklarını kuşkuyla karşılayan bakışlarına engel olamıyordu nasıl olsa.

"Alnındaki çürük nasıl oldu?" diye sormuştu Reggie'nin alnına yakından bakarken.

Reggie perçemlerini aşağı düşürdü, "Önemli bir şey değil, bastığım yere bakmıyordum herhalde."

"Bu kadar olduğuna emin misin?"

Meraklanmıştı sanki. Kafasından geçenleri biliyordu Reggie, aile şiddeti, vesaire. Ama bunların arasında "iki ahmak tarafından tehdit edilirken kayıp düş kabininin içine kapaklandı" yoktu.

"İki gözüm önüme aksın."

Aslında Kızıl ile Sarıkafadan bahsetmeliydi Müfettiş Monroe'ya, ne var ki Dr. Hunter'ın bulunmasına yaramazdı ki (ha-

yalperest sapık vesaire). Hem tehditleri gerçek olabilirdi pekâlâ (Bu minik ziyaretten polise falan söz etme, yoksa bil bakalım n'olur?). Ya şimdi onu gözetliyorlarsa? Üniformalı mütevazı bir memurla bile değil, detektif başmüfettişin biriyle Starbucks'ta kahve içtiğini gördülerse? Konunun onlarla ilgili olmadığına inanmazlardı asla. Ms. MacDonald'ın kapısına geldiklerinde, Reggie, "İşte, burada duralım lütfen," diye rica ettiği zaman Müfettiş Monroe, "Ah, şimdi anladım, hemen kapının önünde olmuş," demişti ancak, Reggie'nin tren kazası hakkında söylediklerinin yalan olmadığını nihayet anlamıştı sanki.

"Öyle sayılır."

"İyi madem, ben artık gideyim, yapacak iş çok, biliyorsun."

"Beni de bilgilendirin," demişti Reggie.

Arabasıyla uzaklaşırken el sallamak yerine kaşları çatılmış ona bakan Müfettiş Monroe'ya el sallamıştı.

Reggie eve girince içeriyi havalandırmak için yatak odasındaki inatçı pencere kanadını zar zor açtı. Demiryolunda siren lambalarının ışığında adamlar hâlâ çalışıyorlardı, ağır iş makinelerinin vınlamasıyla patırtısı da eksik değildi. Dev bir vinçle vagonlardan birini kaldırıyorlardı. Vagon havada asılı sallanırken oyuncaktan farksızdı. Kemik beyazı, tabak gibi ay göğe yükselirken aşağıdaki olağandışı sahneyi başka türlü aydınlatıyordu.

Pencere kapalı olsa bile arkadaki bakımsız oda gürültüden uyunacak gibi değildi, Ms. MacDonald'ın ön taraftaki odasında uyumayı aklına bile getirmiyordu Reggie, kirli çamaşırlarla yarısı içilmiş ilaçların baygın kokusu sinmişti içeriye.

Tuvalet masasındaki aynada kendini gördü. Alnındaki çürük morarıyordu.

Sadie bir saat boyunca eve sinmiş Banjo'nun hayali kokusunun izini sürmeye çalışmış, sonunda perişan bir halde oturma odasının ortasına kendini bırakıvermişti. Birisi yok olunca ev hayvanları onların yeryüzünden silinip gittiklerini sanıyorlardı herhalde. Bir vardın, bir yoktun. Dr. Hunter'a göre Sadie şanslıydı, çünkü bir gün öleceğini bilmiyordu, ama Reggie ne zaman ölmek istediğini bilmek isterdi, eğer bilirse engel olabilirdi belki. Kimse

ölümünden kaçamazdı elbet, fakat *ahmakların* elinde *vakitsiz* ölmeye engel olabilirdin ("Her zaman değil," derdi Dr. Hunter olsa).

Ms. MacDonald'ın tamtakır dolaplarını karıştırdınca yarım paket Ritz krakeri buldu, ama kadının akşam yemeğinden sonrası için sakladığı aile boyu Tunnock karamelli gofret paketlerini bulunca define bulmuş gibi oldu. Ritz krakerleri Sadie'yle paylaşıp gofreti kendi yedi.

Başmüfettiş Monroe gidip Dr. Hunter'ı arayacak mıydı acaba? Reggie nedense kuşkuluydu bundan. Salı günü Dr. Hunter'ın evine neden uğramıştı peki? "Bir şey vardı, ama önemi yok," demişti. "Bir hastasıyla ilgili." İyi bir yalancıydı, hoş Reggie de öyleydi ya. Bir farkları yoktu birbirlerinden.

Bir şey ama önemsiz. Şu, bu. Şurada, burada. Reggie'nin etrafındaki insanlar nasıl da kaçamak davranıyorlardı.

Kanepede uyumaya karar verdi. Sadie de koltuğa çıkıp kendi etrafında fır döndükten sonra nihayet memnun kalınca, o gün yaşadıklarını içinden dışarı üflercesine derin bir iç çekerek kuruld. Reggie'nin yattığı kanepede Banjo'nun belli belirsiz izi görü-lüyordu ama bunun rahatlatıcı bir yanı da vardı. İnanılmayacak kadar zor bir gün geçirmişti. Zor zamanlardı gerçekten.

Gecenin bir yarısı Sadie koltuktan inip kanepeye, Reggie'nin yanına kıvrıldı. Onun da rahatlamaya ihtiyacı vardı herhalde. Reggie kolunu köpeğe dolayıp kocaman göğsünde güm güm atan yüreğini hissetti. Köpek köpek gibi kokmak dışında başka bir koku salmıyordu. Daha önce Reggie hiç fark etmemişti ama Sadie genellikle Dr. Hunter'ın parfümü gibi kokardı. Bunun sebebi Dr. Hunter'ın uzun uzadıya Sadie'ye sarılmasıydı. Eğer Dr. Hunter'ın sağlığı yerinde olsa telefon ederdi, Reggie'yle değilse de Sadie'yle konuşurdu mutlaka (*Alo, köpecik, n'apıyormuş bakalım benim kızım?*).

Dr. Hunter neredeydi acaba? *Elle revient*. Peki ya geri gelmezse?

Dr. Hunter neden ayakkabılarını ayağından fırlatıp çıkıp gitmişti hayatından? Sorulacak amma çok soru vardı, ama cevapları yoktu. Birisinin Dr. Hunter'ın izini sürmesi gerekiyordu. Bu kesindi.

Işığa Doğru (Ad Lucem)

Yalnızlık yüreğini sızlatıyordu Jackson'ın. Tanıdığı birine burada olduğu haberini ulaştırmak istiyordu. Mesela Josie'ye. (Fırtınada sığınacak bir liman.) Yok, Josie olmazdı (*Yine ne yaptın, Jackson?*) Julia, belki. O anlayışlı davranırdı. (*Ah, canım*) ama onu rahatlatmaya yarayacağından pek emin değildi.

"Saat kaç?"

"Altı," dedi Flu Hemşire. ("Adım Marian aslında.")

"Sabah mı?"

"Hayır."

"Akşam mı?"

"Evet."

Bir düşünmeliydi, günün başka bir diliminde başka bir zaman olabilirdi hani. Her şey altüst olduğuna göre zaman da tepetlak olabilirdi pekâlâ. "Telefonu alabilir miyim?"

"Hayır. Patlayıp çatlasan da dinleneceksin," dedi hemşire. İrlandalıydı. Belli oluyordu zaten, annesi gibi konuşmuştu. "Eğer karını merak ediyorsan, yarın onunla temasa geçmenin bir yolunu buluruz elbet. Kazanın ardından hep kafa karışıklığı yaşanır, şimdi de öyle."

"Ben biliyorum ama. Eskiden polistim," diye atıldı Jackson.

"Biliyorsun demek? O zaman sana söyleneni yap, yat uyu."

Minnet duygusunun, ne zaman kabarcığını merak ediyordu. "Az kalsın ölüyordum ama bana ikinci bir şans tanındı" duygusuna ne zaman kapılacaktı acaba? Ölümü teğet geçme de-

neyiminin ardından böyle hissetmesi gerekmez miydi? Ansızın korkulardan kurtulmak, bundan sonra gününü gün etmek için elinden geleni yapma kararlılığına varmak. Eski Jackson'ın ka- buğundan yeni bir Jackson olarak çıkmak ve ömrünün geri ka- lanına doğmak. Bunların hiçbirini hissetmiyordu oysa. Her yanı acıyordu, yorgundu.

"Ben uykuya dalana dek orada durup bakacak mısın?"

"Evet," dedi hemşire. Flu *Marian* Hemşire.

Yanağına dokunan bir şey uyandırmıştı Jackson'ı, kelebek kana- dı ya da bir öpücük. Kelebek kanadından çok öpücüğe benziyor- du ya.

"Merhaba, yabancı," diyordu tanıdık bir ses.

"Flu," diye mırıldandı.

Gözlerini açtığında tam karşısında duruyordu. Elbette. Mu- cizevi bir anda her şey netleşiverdi. Yanlış kadınla birlikteydi. Yanlış yöne gidiyordu. Doğru olan buydu. Doğru kadın.

"Şana da merhaba," dedi. Onlarca yıldır dilsiz yaşamış, ama şimdi birdenbire sesi yerine gelmişti. "Seni düşünüyordum," dedi Jackson. "Ama bilmiyordum işte."

Kadının gözleri yorgunluktan kapkara kesmişti. Hatırladı- ğından daha güzeldi. Parmağını dudağına koydu, "Şşşt. Flu gör- düğün bendim." Gülüyordu. Daha önce onu gülerken görüp gör- mediğinden emin olamadı Jackson.

Her şey ansızın yerli yerine oturuvermişti.

"Seni seviyorum," dedi.

Bırak Işık Olsun (Fiat Lux)

Neyse ki içeri girdiğinde yemek masasında kimse yoktu. Onun yerine Patrick'in yazdığı not vardı, sabahtan orada olmayan sera zambaklarıyla dolu vazoya dayalı duruyordu. Zambaklardan nefret ederdi Louise. Kokularının çürüyen et kokusunu bastırsın diye özel geliştirildiğini düşünürdü, zaten cenazelerde bol bol kullanılmasının sebebi buydu. *Öncesinde Lazio'ya yemeğe gidiyoruz. Vaktinde gelersen, bize katıl. "Öncesinde" mi? Neden önce?*

Bridget ve Tim'le bir arada biraz daha yiyip içme fikri Louise'i kusturmaya yetmişti. Zaten çoktan doyurmuştu karnını. Hastaneden çıkışta arabaya servis yapılan McDonald's penceresinden Needlerlar için Happy Meal almıştı. Çocuklar artık ulu-orta burger yiyebilecekleri yerlere gitmiyorlardı, fazla göz önündeydi. Televizyonun karşısında *Shrek Üç'ü* DVD'den izleyerek yemişlerdi hep birlikte. Louise de birkaç tane patates kızartması atıştırmıştı. Günlerdir ağzına et koyamıyordu, canlı etine ölü et girmesi fikrine dahi dayanamıyordu.

"Happy Meal," dedi Alison dudaklarını gerip gülümseyerek, aslında tebessüm etmiyordu. "Mutlu yemeklerimiz pek olmadı."

Filmin yarısında, "Senin gidecek evin yok mu?" diye sormuştu Alison.

"Şey..." dedi Louise. Doğru cevabın bu olmadığını biliyordu tabii.

Decker'ın ehliyetini hastanede bıraktığını fark etmişti. Yanına alması gerekirdi. Bir tür kanıt olduğunu düşünüyordu ama nasıl olduğunu bilemiyordu.

Ehliyeti unutmuştu işte, her şeyi unutuyordu. Bir an kendini bile unutmuştu.

Polis rozetini gösterip koğuşun yolunu tutmuştu. Bütün kapıları açardı rozet. Emniyetten ayrılırken kimliğini elinden zorla almaları gerekecekti. Sonra tren kazasından sağ kurtulanlarla dolu koğuşları tek tek dolaştı, ta ki onu bulana dek.

Ölmemişti ama her yanı kırık döküktü sanki. Konuştuğu Avustralyalı doktor görüldüğü kadar kötü durumda olmadığını söyledi. Louise elini okşadı, serumun takıldığı yer morarmıştı. Doktor "dalgın uykuda" (tıp terimiydi herhalde) ama şimdi iyi olduğunu söylüyordu.

Yanında kalıp bir süre seyretti onu.

Gitmek üzere ayağa kalktığında eğilip yanağına bir öpücük kondurmuştu, o sırada sanki onu beklermişçesine gözlerini açtı. "Merhaba yabancı," diye selamladı onu, karşılığında, "Seni seviyorum," yanıtını alınca aklı karışmıştı, sekizli İskoç kır dansında fır döndürülüp sonra birden pistin ortasında kalakalmış gibiydi. Duygularını dile getirmesine nasıl tepki göstereceğini bilemiyor, uygun sözcükleri arıyordu, fakat o sırada hemşire pattadan içeri dalıp, "Durmadan karısını soruyor, Başmüfettiş, siz ona nasıl ulaşabileceğimizi biliyor olabilir misiniz acaba?" deyince büyü bozuluvermişti.

Reggie, "Hâlâ sağ mı yoksa öldü mü bilmiyorum," diyerek Bruges'dan gelen kartpostalı ona gösterdiği zaman, Archie'yle ilgili kötü bir haber mi alacak diye ödü kopmuştu. Yanlış alarmin çaldığı saniyenin onda birinde eğer Patrick söz konusu olsaydı, böyle tepki vermeyeceğini fark etmişti. Korkunç bir hata yapmıştı, değil mi? Yanlış erkekle evlenmişti. Yok, hayır, doğru erkekti ama kendisi yanlış kadındı.

"Kimliğini yeni tespit ettik," dedi hemşire. "Daha önce Andrew Decker olduğunu düşünmüştük."

"Kim?"

Sandy Mathieson'ı gece nöbetinde buldu, "Futbol maçına gidebi-
leyim diye nöbeti takas ettim."

"Decker'ın sürücü ehliyeti tren kazasında ortaya çıktı. De-
mek ki oralardaydı, yoksa ehliyetin kaza mahallinde ne işi var?
Birisi hemen Yakalama Emri çıkarsın."

"Kıyıda köşede kalmış neresi varsa arandıktan sonra, bu ka-
darı tesadüf olamaz gibi geliyor," diye ekledi Sandy. "Joanna
Hunter'ı bulmaya mı geliyordu sence? Otuz yıl önce yarım bırak-
tığı işi tamamlamaya mı? Ama bu yalnızca televizyondaki poli-
siye dizilerde olur, gerçek hayatta olabilir mi?"

"Eğer öyleyse, şansına küssün," dedi Louise. "Kadın İngilte-
re'ye inmiş. Galiba. Umarım öyledir." Çünkü oraya gitmediyse,
nereye gitmiş olabilir? Kız, "kaçırıldı," demişti. Ya haklıysa? Ya
Joanna Hunter'ın başına bir şey geldiyse? Kötü bir şey hem de.
Yine. Hayır, kızın paranoyası içine işlemişti. Joanna Hunter yaş-
lı, hasta halasının yanında. Bu kadar.

"McLellen masana bir şeyler bırakmıştı," diyordu Sandy.
"Adı neydi, şu adamla ilgili belgeler."

"Neil Hunter?"

"Galiba."

Notu okuduktan sonra cep telefonuna gelen mesajları kontrol
etti. Patrick sesli mesaj bırakmıştı, "Tiyatroya gidiyoruz." Öy-
leyse "öncesinde" bu demek oluyordu. Kocasının nazik İrlandalı
tarzı onun elinden ameliyat masasında kesip biçileceksen çok ra-
hatlatırdı mutlaka. *Koca*. Sözcük dudaklarında dondu kaldı, baş-
ka birine ait bir tanımdı sanki, Louise'le ilgisi yoktu. Patrick'in
kolaylıkla *karım* demesine şaşardı hep. Yıllarca pratik yapmış-
tı tabii. Öteki karısı ne hissederci acaba? Grange Mezarlığı'nda
toprağın altına gömülen tahta bir kutuda yatan karısı. On yıla
kalmaz iskeleti kalırdı geriye. Araba kazası geçirdiğinde Noel
akşamıydı. Güvelek Gelin.

Durmadan karısını soruyor. Jackson yalnızca kimliğini sapık bir
katilinkine bulaştırmakla kalmamış, alçak herif bir de evlenmişti.

Patrick mesajının devamında, “Önce barda birer içki içeceğiz,” diyordu. “Biz salona girene dek ortalarda yoksan, biletini gişeye bırakırız. Yakında görüşürüz, fazla çalışma, seni seviyorum.” Tiyatro mu? Kimse ona tiyatrodan söz etmemişti. Yoksa söylemişler miydi? Belki de bu sabah kahvaltılık masasında Tim’in güller nasıl aşılabilir konulu dersi başlayınca kulaklarını tıkadığı sırada konuşuyorlardı (*Bıçağın ağzını iyi kullanın, yanlış yerden ke-serseniz aşılama iyi olmaz*).

Saatine göz attı, dokuz buçuktu. Tiyatroya çoktan geç kalmıştı. Zaten hangi tiyatroya gittiklerini de kimse bildirmemişti, Lyceum muydu acaba? Yoksa King’s mi? Bilmesi gerekmiyor muydu? İkinci mesaja bastı, ilkinin hemen peşinden bırakılmıştı, “Daha sonra Bennet’in Bari’na gidiyoruz, gelebilirsen gel.” Öncesinde, sonrasında, neresinde olursa, onun da yanlarında olmasına can atıyordu besbelli. Bennet’in Bari’na gidiyorlarsa, demek ki King’s Tiyatrosu’na gitmişlerdi. Çaba gösterse yetişebilirdi.

Çabalamadı. Mutfak tezgâhında duran bir şişe Bordeaux şarabını açıp oturma odasına giderek Patrick’le Samantha’nın kristal kadehlerinden birine doldurdu, Living TV kanalında *CSI New York* dizisinin tekrar bölümlerinden birini seyretmeye koyuldu. Günün yorgunluğunun çıktığını hissediyordu. Yeniden bekâr olmak güzeldi. İyi gelmişti.

CSI’da Stokes diri diri gömülmek üzereydi. Louise derin dondurucuda kalan dondurmaya önüne alıp kaşığını daldırdı. Dondurma sevmezdi aslında ama tatlı midesine gitmediği için yemiş sayılmazdı (teşekkürler, Dr. Hunter). Kırmızı şarap ve Cherry Garcia, böyle bir karışım varsa bile gözükara bir bileşimdi. Louise şimdiden çakırkeyif olmaya başladığını hissediyordu.

Grissom elinde rozeti birine bağıryordu, “Las Vegas Suç Laboratuvarı”. Oysa Louise’in masasında sigorta poliçelerinin kopyalarından başka bir şey yoktu, ne hesap özetleri ne de Neil Hunter’ın işiyle ilgili herhangi bir belge. Grissom’ın yürüyüş tarzı hoşuna giderdi, altına bez bağlanmış ayı gibiydi. “Elimizde neler var, bir bakalım,” dedi ona. Neil Hunter’ın sigorta poliçeleri vardı, yalnızca işyerlerini değil karısını da kapsıyordu, yarım milyon dolarlık.” (Hiç fena değil, Patrick’eyse sadece öbür eşine vermek üzere parlak bir taş kalmıştı kala kala.) Yarım mil-

yon Neil Hunter'ın sorunlarını çözmesine yeter de artardı bile. Hâlihazırda para için işyerini yakıp kül ettiğinden zaten şüpheleniyorlardı, ya aynı gerekçeyle karısını heba edebilecek biriyse? Fakat polişenin karşılığını almak için cesedi göstermesi gerekirdi, değil mi? Ne var ki ortada ceset filan bulunmuyordu. Çünkü Joanna Hunter *hasta halasının yanında*, diye tekrarladı içinden. Neil Hunter'ın sinirlerinin bozukluğu ve hayli hayalperest bir kız dışında ortada şüphe uyandıran bir durum yoktu.

Reggie'nin anlattığına göre Joanna Hunter'ı son gördüğünde üzerinde siyah tayyörle beyaz tişört, ayağında da siyah rugan ayakkabılar vardı, dünya genelinde işkadınlarının değişik şıklık ölçülerinde üniforması. Louise'in kıyafeti. Rahibelerin kıyafetlerinin altına giydikleri elbise. Joanna Hunter hâlâ aynı kıyafetlerle dolaşıyor, demişti Reggie. Neden değiştirmemişti peki üstünü başını? Yaşlı bir halanın acil hastalanması yola çıkmadan önce giysilerini değiştirmeye ne kadar engel olabilirdi? İşten eve gelmiş, kapıda Reggie'yle karşılaşmış, sonra üst kata çıkıp ayakkabılarıyla çoraplarından kurtulmuştu, peki sonra?

Grissom'ın konuştuğu zanlı ansızın kendini havaya uçurdu.

CSI dizisinin bu bölümünün devamı haftayaydı, en heyecanlı yerinde sona erdi, Stokes hâlâ gömülü, havasızlıktan boğulmak üzereydi. Louise kadehi kan kırmızısı şarapla bir daha doldurdu.

Birkaç saat sonra tiyatro kafilesi geri döndüğünde uyandı uykusundan. Gürültü yaparak dalmışlardı oturma odasına, Louise tekrar gözlerini yumdu, uyur numarası yaptı.

"Uyuyor," dedi Patrick sesini alçaltma gereği duymadan.

Patrick'in halının üstünden kaldırdığı kristal kadehle boş Bordeaux şişesinin birbirine çarpıp tıngırdadığı geldi Louise'in kulağına. Acaba beni öpecek ya da üzerime battaniye örtecek, hatta uyandırıp yatağa gel diyecek mi diye merak ediyordu, fakat kapının kapanmasından başka bir şey duymadı, arkasından da Bridget'ın gümbürtüyle yukarı çıkan ayak sesleri duyuldu.

Doğru tepki, "Ben de seni seviyorum," olurdu elbet, bunu Jackson'a söyleme fırsatını kılpayıyla kaçırmıştı kuşkusuz.

Ciddi Tehlike

Derken hiçbir şey. Zaman beyninin zifiri karanlığında öyle bir sonsuzluğa gömülmüştü ki Joanna artık oradan çıkmak istemiyordu. Kaybettiği zamanın yüzlerce olmasa bile onlarca insanın yapması gerekenleri yerine getirmesiyle doldurulacağını tahmin ediyordu, neler olduğunu anlattırarak, ona fotoğraflar gösterecek, robot resimler çizdireceklerdi. Soru yağmuruna tutulacaktı, açık yarayı nazıkçe ama bıkıp usanmadan deşeceklerdi.

Sönradan anımsadığı ilk şey bir sabah yabancı bir odada, yabancı bir yatakta uyandığı ve dünyada geri kalan kim varsa öldüğüne inandığıydı. Perdelerin arasından sızan ışık alışılmadık, parlak ve garipti, Martina yatak odasına girip perdeleri açarak, “Merhaba, tatlım, bak, kar yağdı. Ne güzel, değil mi?” deyince anlamıştı, ancak en çok önemseddiği insanlar dışında herkesin sağ olduğunu. Üstelik kış gelmişti. *Karakış*.

“Neden aşağıya gelip benimle kahvaltı etmiyorsun?” diyor-du Martina, cesaret verircesine gülücükler saçıyordu. “Biraz yulaf ezmesine ne dersin? Ya da yumurta? Sen yumurta seversin, tatlım.” O zaman Joanna söz dinleyerek yataktan çıkmış, hayatının geri kalanının başlamasına göz yummuştu.

Surrey’de büyümüşü Martina, ama annesi İsveçliydi, Finlandiya sınırına yakın küçük bir kasabadan; dolayısıyla Martina’nın kanında kuzeyin kasveti vardı. Elinden geldiğince mücadele ediyordu onunla, oysa Joanna’nın annesinin buruk tebessümü

mutluluk ifade ediyordu, Martina'nın neşeli gülücükleriyle tam tersini. Şairdi Martina (*fahişe-amcık-orospu şair*). Açık renk dümdüz saçları ve geniş yüzü pişmanlık izleri taşıyordu. Kendi çocuğunu doğurmanın özlemini çeken, ama ulu Howard Mason tarafından iki hamileliğini sonlandırmaya kandırılan Martina. "İskandinav esin perim," diye çağırırdı adam onu, ama bunun hoş bir yanı yoktu.

Martina'dan geriye bir şey kalmamıştı şimdi. Faber'den yayınlanmış şiir kitaplarından biri – *Kan Dökmek* – uzun zaman önce unutulup gitmişti ("Masadaki hayaletler, ölgün yüzleri şölenimize ışık tutar / Kimse söndüremez bizi derler. Hayır, asla.) Şiirlerin, kaybettiği ailesini anlattığını çok sonra anlamıştı Joanna. Yıllar boyunca kenarları kıvrılmış bir kopyasını saklamıştı kitabın, ama nedense her şey gibi o da kaybolmuştu bir yerlerde. Su üstüne yazılmıştı. Martina iki şişe bırakmıştı masaya, biri uyku tableti, diğeri brendi. *Kurtuluş şişem*. Sir Walter Raleigh'di, değil mi? "Ateşli Seyyah". *Deniz kabuğuma rahat ver, benim birşey birşey birşeyim*. Martina şiirini vermişti ama şiir sonunda hepsini yarı yolda bıraktı. *Söyle, söyle, hangi şarkıyı söyle. Kedi mavnayla nereye kaçtı böyle?*

Cinayetlerden sonraki ay enselemişlerdi adamı. Gençti, yirmisine bile girmemişti henüz, adı Andrew Decker'dı, bir teknik ressamın yanında çirak olarak çalışıyordu. Martina'ya göre "kötü adamdı" o, Joanna ansızın histeri nöbetine girince ona sarılıp saçlarını okşayarak kulağına fısıldamayı ihmal etmezdi, "Kötü adam ilelebet kodese tıkıldı, tatlım." İlelebet dek değildi işte, otuz yıllığına hapse girdiği sonradan anlaşılacaktı.

Ertesi bahar duruşmaya çıkarılan Decker suçunu itiraf etmişti. "Kızı duruşmaya çıkarmayacaklar en azından," demişti babası Martina'ya. Joanna her zaman "kız" olmuştu babasının gözünde, kötü bir niyeti yoktu, isimleri aklında tutamazdı yalnızca. Üç kızı arasından en az sevdiği oydu, ama şimdi tek kızı o kalmıştı ve hâlâ gözbebeği değildi.

Decker ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış, hepsini yatması yönünde karar çıkmıştı. Sanki ortada hiçbir sebep yokken tanımadığı üç kişiyi gırtlaklamak cinnet geçirmek değilmiş gibi şartlı tahliyeye uygun bulundu. İki kızıyla bir anneyi kılını kı-

pırdatmadan haklamak makul görülüyordu. Mahkemede neden yaptığı sorulduğunda omuz silkerek “neye kapıldığını” kendinin de bilmediğini söyledi. Joanna’nın babası bu kısa ve tatminkâr olmayan hükme tanıklık etmişti.

Bugün düşününce Joanna kendisinin duruşmadan uzak tutulmayıp aslında mahkeme günü hakkının yendiğini görebiliyordu. Şimdi bile üstünde yakası Peter Pan stili beyaz dantelli, Jessica’nın eskilerinden kırmızı kadifeden en güzel elbisesiyle tanık kürsüsüne çıktığını, dramatik bir havada parmağıyla Andrew Decker’ı işaret ederek en tiz, çocukça masum sesiyle, “İşte o! O adam!” dediğini hayal ediyordu.

Andrew Decker elli yaşındaydı ve serbest kalmıştı. Joseph yaşasaydı otuz bir yaşında olacaktı, Jessica otuz sekiz, annesi altmış dört. *When I’m sixty four*. Hiç. Bir daha asla.

Bazen kendini casus gibi hissediyordu, yabancı diyarda uykuya dalıp unutulmuş uykucuydu sanki. Kendini de unutmuştu. Göğsünde bir sızı, sancı vardı, kesin ve acı. Kalbi hızla atıyordu. Güm güm güm. Odamın kapısına vurur pat pat—

Bebek uyanmış, ciyak ciyaktı, başını göğsüne sımsıkı bastırıp susturdu, elini altına yastık yaptı. Bir çocuğu korumanın binbir türlü yolu olurdu. Ama ya koruyamazsan, ne kadar çabalarsan çabala, başaramazsan?

Adam serbestti artık. Uzun zaman önce zihnine yerleşmiş bir şey pusuda bekliyordu sanki, saatin tıkırtısı gibi, gizli bir sinyal misali. Kötü adamların hepsi salıverilmiş sokakları arşınıyorlardı. *Giderek karanlık bastırıyordu artık.*

Kaç, Joanna, kaç!

IV

Ve Yarın

Jackson Ayağa Kalktı

Uyandığı zaman başucundaki sehpa da sevimsiz bir kahvaltı duruyordu. Rüyasında Louise'i görmüştü ya da düş sanmıştı. Buraya mı gelmişti sahiden? Biri ziyaret etmişti ama kimin geldiğini bilmiyordu. Şu, ne zaman gözlerini açsa yatağının yanında başını beklerken gördüğü kız değildi gelen.

Rüyasında kalbini açmış, Louise'i içine sokmuştu. Allak bulak etmişti onu bu rüya. Düşler dünyasında Tessa'ya yer yoktu, sanki hayatına hiç girmemişti. Tren kazası gedik açmıştı hayatında, onunla Tessa'yla paylaştığı hayatın arasına aşılmayacak bir mesafe koyan bir deprem meydana gelmişti. Yeni karısı, yeni hayatı. Louise'in ona evlenmek üzere olduğunu bildiren mesajını aldığı günün ertesinde Tessa'ya evlenme teklif ederken iki konunun birbiriyle ilişkili olabileceğini aklına dahi getirmemişti Jackson. Hoş, kendi davranışlarının anatomisini anlamakta hiçbir zaman başarılı değildi. (Oysa kadınlar onun ruhunu okuyor gibiydiler.)

Tessa onu bulmaya çalışıyor muydu acaba? Endişelenmiş miydi? Evhamlı biri değildi. Ama Jackson öyleydi.

Tabii ya, Northallerton'dan trene filan binmemişti. Tessa konferans için gittiği Amerika'daydı, Washington'da. "Pazartesi dönerim," demişti kapıdan çıkmaya hazırlanırken. "Seni karşılamaya gelirim." Çarşamba sabahı ya da ne zamansa, artık bağlantıyı koparmıştı, ikisinin birlikte Covent Garden'da oturdukları ufak dairede (Tessa'nın dairesiydi, Jackson sonradan taşınmıştı oraya) Tessa'ya göre mutfak olan tezgâhın başında durdukları

geldi gözünün önüne. Geçenlerde bir espresso makinesi almıştı, sanayi devrimi sırasında küçük bir fabrikaya enerji üreten parlak kocaman kırmızı renkte bir canavardı adeta. Kahve yapmaktan pek hoşlanmazdı Tessa. "Tanrı aşkına, Covent Garden'da oturuyorum," dedi gülerek. "Kolumu uzatsam bana bir fincan kahve satacak bir yere mutlaka değdiririm."

Kahve makinesi mutfağın yarısını kaplamıştı. Jackson makineyi çoktan kurmuştu ama. "Kusura bakma. Bu kadar geniş bir yer kaplayacağını fark etmedim." Aslında bu sözler mutfağın bu kadar küçük olduğunun farkına varmadığı anlamına geliyordu. Daha geniş, şehirden biraz daha uzak bir yere taşınmayı düşünüyorlardı epeydir, ev aradıkları yerlerden biri de Chilterns'di. Her gün sabah akşam Güney İngiltere'den Londra'ya taşınanlardan biri olma fikri bile zor geliyordu Jackson'a. İyi bir kadını sevmenin sonucuydu bu, adamın içini dışına çıkarır, seni kolay kolay tanıyamadığın bambaşka birine dönüştürürdü, sanki ta başından beri tersyüz edilebilirdin de bunu bilmezdin. Chiltern Hills güzel bir yerdi, Jackson'ın katı kuzeyli mizacı bile gözünün önünde uzanan yeşili görünce yumuşamıştı orada. "E. M. Forster'ın ülkesi," derdi Tessa. Çok kitap okumuştı, aldığı pahalı, çok yönlü eğitimin kanıtıydı bu ("St Paul Kız Lisesi, arkasından da Oxford'un Keble Koleji"). Jackson da merak ederdi, acaba roman okumaya başlamak için çok geç kalmış sayılır mıydı?

Hiç de flu olmayan bir kadın polis geldi. "Karınzın telefon numarasını biliyor musunuz?" Sevimli bakışlarla gülümsüyordu kadın. "Hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi. Verdiği yanıtın zihnindeki anlamı daha kapsamlıydı, Tessa'yı arayıp onu telaşlandırmaya, ölmediğine göre Amerika'dan vaktinden evvel dönmesini istemeye gerek yok demek oluyordu, ne var ki dudaklarından yalnızca "hayır" sözcüğü çıkarmayı başardı.

Onu yanında istemediği anlamına gelmezdi bu. Yüzünü gözünün önüne getirmeye çalışıyordu, fakat Tessa kılığında hayal meyal bir siluetten daha fazlası gelmiyordu bir türlü. En son gördüğü âna odaklanmayı denedi, mutfakta, fincanını yıkayıp duruladıktan sonra bulaşıklığa koyduğu ana (çok derli topluydu, her şeyi yerli yerine koymadan çıkmazdı evden). Saçlarını yu-

kariya toplamıştı, ne yüzünde makyaj vardı ne de üstünde kol saatinden başka bir takı, siyah pantolonla bej bir bluz giymişti. Ona sarılınca bluzun yumuşaklığını hissetmişti Jackson. Bunu Tessa'dan daha iyi hatırlıyordu.

Arkasından Tessa onu öperek, "Benim artık havaalanına gitmem gerekiyor. Beni özlersen sevinirim," demişti. Onu Heathrow'a bırakmayı önerse de Tessa itiraz etmişti, "Saçmalama. Metroya atlayıp Puddington'da inirim, oradan da Heathrow Ekspres trenini yakalarım." Metroya binmesinden hoşlanmazdı Jackson, aslında kimsenin metroya binmesini istemezdi. Yangınlar, kazalar, intihar bombacıları, keskin nişancı polisler, göz açıp kapayına dek seni arkadan itip trenin altına atabilecek uçuk kaçık insanlarla doluydu orası. Yeraltındaki tren istasyonları felaketlere kucak açmaya elverişli bir yerdi. Eskiden böyle düşünmezdi, bir çift savaş geçirmiş, tecrübe defterine ömür boyu silinmeyecek şaşırtıcı olaylar kazıymıştı, ama yalnızlıklar rıhtımında bardağı taşıran damlalara maruz kalmıştı işte – önünde uzananlardan daha çok yıl bırakmıştı geride – ansızın dünyadaki gelişigüzel dehşetten korkmaya başlamıştı. Tren kazası da bunun son kanıtıydı.

"Yakında hatırlarsınız nasıl olsa," dedi kadın polis. "Şu anda sağlığınız için en iyisi kaygılanmamak."

"Ben de polistim eskiden," dedi Jackson. Ne zaman beynindeki labirentin derinliklerinde kaybolduğunu görse bu hususu vurgulamaya gerek duyuyordu. Kimliğinden şüphe ediliyor olabilirdi, gel gör ki bunun gerçek olduğu su götürmezdi.

Tren kazası haberlerinin ta Washington'a kadar uzanıp Tessa'ya ulaşması pek olası görünmüyordu, Avrupa'da ancak çok büyük bir olay patlak verirse, Amerikalıların merakını cezbederdi. En kötü ihtimalle, Tessa ona mesaj göndermişti ve neden cevap vermediğini merak ediyordu. İlk karısı Josie'nin tersine, hemen Jackson'ın başının dertte olduğu sonucuna varmazdı Tessa. İlk karısı, nasıl da tuhaf geliyordu kulağa, hele ilk evlendiklerinde kendini, *Merhaba, ben Jackson'ın ilk karısı*, diye tanıtmayı eğleneli bulduğunu düşününce daha da tuhaftı.

Hem onun trene bindiğinden Tessa'nın haberi yoktu ki, Londra dışına çıktığını bile bilmiyordu, çünkü bir türlü dili var-

mamıştı, “Sen havaalanı yolundayken ben de oğlumu görmeye kuzeye gidiyorum,” demeye. Bunu söylememesinin nedeni ona Nathan’dan hiç bahsetmemiş olmasıydı. Dolayısıyla pek çok ihmal söz konusuydu, hem de yeni evli çiftler arasında sır olması gerektiği halde. Ayrıca, King’s Cross trenine bindiğini bilse bile fark etmezdi, çünkü binmemişti. *Yanlış yöne gidiyorsun*. Başı zonkluyordu. Fazla düşünmek Jackson’ı sersem etmişti.

Tanıştıklarından beri onları ayrı ayrı gören olmuyordu pek. Her gün işe gidiyordu tabii ama öğle tatilinde British Museum’da buluşuyorlardı. Bazen yemek yedikten sonra içeride dolaşırlardı. Tessa ona sergiler hakkında bilgi verirdi. Küratördü. “Ağırlıklı olarak Asur sanatı,” demişti ilk tanıştıklarında. Jackson da şaka yollu, “Her neyse, benim için hepsi Grek,” diye karşılık vermişti. *Asurlular sürüye baskın yapan kurtlar gibi geldiler*. Onun Asur bölümü rehberlik turları bile fazla ilgisini çekmemişti. “Bölüm” yerine daha uygun bir sözcük vardı mutlaka. “Departman” mı demeliydi yoksa? “Asur Departmanı,” yok bu da doğru gelmedi kulağına, yeraltı dünyasında bürokratik bir hücreden bahseder gibi olmuştu.

Her ne kadar Tessa itinayla seçtiği sözcüklerle açıkladıysa da Asur’un ne olduğunu, nerede /ne zaman yaşadığını anladığından Jackson hâlâ pek emin değildi. *Babil’in nehirlerinin kıyısında oturup Siyon’u andıkça ağladık*. Boney M şarkısı değil, Mezmurlar 137. *Siyon’u hatırladık, şarkılarımızı hatırladık, burada şarkı söyleyemiyorduk çünkü*. Sürgündekilerin şarkısı. Herkes sürgünde değil miydi? En azından kalbinde? Fazla duygusal mı davranıyordu? Belki.

Beynini dolduran yararsız eski bilgiler yüzünden yeni bilgileri depolamak kolay değildi. Okul yıllarından aklında kalan tek şeyin o dönemde muhtemelen en az ilgisini çekmiş ders olan şiir olması tuhaftı. *Tuz kaplı bacasıyla pis İngiliz gemisi*.

Cüzdanında Marlee’nin fotoğrafının yanında bir de onun resmini taşırdı, gel gör ki cüzdan hâlâ kayıptı. Dikkatini tek bir özelliğine, uzun kirpikli kahverengi gözlerine, hokka gibi burnuna, düzgün kulaklarına verebilirdi, ama hiçbirisi doğru dürüst bir portrede bir araya gelmiyordu. Picasso’dan çok Vermeer’di

o. Tessa üstünde daha çok çalışabilir, daha çok fotoğrafını çekebilirdi, ama objektiflerden kaçan biriydi, karşısında gördü müydü yüzünü eliyle kapatır, gülerek, "Hayır, yapma! Berbat görünüyorum," derdi. Hiçbir zaman berbat görünmezdi oysa, sabahları gözünü ilk açtığında bile kusursuzdu. Yeryüzündeki bütün erkekler arasından onu seçmiş olduğuna inanmak zordu. ("Çok zor," demişti Josie de.)

Jackson'ın nesnel, hayata daha çok küsmüş yanının aşkın tutsağı olduğunun farkındaydı, bahçedeki bütün çiçeklerin tomurcuklandığı bir sırada ilişkilerinin baharındaydı henüz. *Sevgim kan kırmızı güle benzer.* Yok kan değil. Kırmızı. Kırmızı, kıpkırmızı gül. "Başında kavak yelleri esiyor," demişti Julia. "Karar vermek için daha erken." Hem "bu tür kadınlar sende tam olarak ne bulurlar acaba?" diye sormuştu Josie. "Parandan başka yani?"

Julia, "Kaç yaşında?" diye merak etmişti yüzünde acıklı bir ifadeyle.

"Otuz dört," demişti Jackson sakın bir tavırla.

Josie'ye göre "Çocuk denecek yaşta," sayılırdı.

"Zırva," diye terslenmişti Jackson.

Amelia'nın tespiti, "Biliyorsun âşık olmak bir tür deliliktir, yoksa bilmiyor musun?" olmuştu. (Tessa'ya söylediği zaman kahkahalarla gülmüştü, "Öyleyse *folie à deux* demektir, iki kişilik delilik.") Amelia (hatırlaması bile tüyler ürpertici) bir zamanlar âşıktı Jackson'a. Julia'ya telefon edip Amelia'nın ameliyatının nasıl geçtiğini sorması gerekiyordu. Ölmüş müydü acaba? Julia'yı teskin etmek mümkün olmayacaktı. Yatağının hemen yanında bir telefon duruyordu ama arama yapmak için kredi kartına ihtiyacı vardı, kredi kartı da cüzdanındaydı. Madem Andrew Decker'ın cüzdanı ondaydı, onunki de Andrew Decker'da mıydı? Andrew Decker'ın cüzdanı neredeyse bomboştu, sürücü ehliyeti, on sterlinlik bir banknot. Çulsuz seyyah. O da hastanede miydi acaba?

Cüzdanındaki fotoğraf Tessa'nın ondaki tek resmiydi, apar topar evlendikten sonra tanımadıkları nikâh şahitlerinden biri çekmişti Jackson'ın makinesiyle, o sevinçli ânında bile kameradan kaçmaya çalışmıştı. Şimdi o bile kalmamıştı elinde. Ne cüzdanı, ne Blackberry telefonu, ne parası ne de giysileri. Do-

ğarken anadan üryandı, yeniden dünyaya geldiğinde yine üryandı.

“Birbirimizi fazla tanımıyoruz,” demişti Jackson’a evlenme teklif ettiği zaman.

“İyi de zaten evlilik bunun içindir,” diye üstelemişti o da, halbuki Jackson’ın evlilik deneyimleri tam tersini işaret ediyordu, Josie’yle evlilikleri uzadıkça, birbirlerini daha az anlar olmuşlardı.

Tessa onun soyadını almadı, hiçbir zaman Mrs Brodie olarak görmedim kendimi, derdi. Evlendiklerinde Josie de değiştirmemişdi soyadını. Jackson’ın bildiği son “Mrs Brodie” annesiydi. Jackson’ın her bakımdan eski kafalı ablasıysa bir an önce evlenip kızlık soyadından kurtulmak ve “Bayan Başka Biri” olmak için can attığını söylerdi. Öyle biriydi işte, “kendini Bay Doğru’ya saklayan” bâkire bir genç kız. Erkekler vardı hep peşinde, ama tecavüz edilip canına kıyıldığı zaman henüz kendine uygun birini bulamamıştı. Odasındaki dolabın alt çekmecesini özenle yerleştirilmiş kurulama bezleri, nakışlı tepsi örtüleri ve her ay bir parçasını aldığı paslanmaz çelik çatal bıçak takımıyla doluydu. Asla yaşanmayacak bir hayata hazırlıktı hepsi. Bunların hepsi şimdi çok uzaklarda kalmıştı, yalnızca Niamh için değil, nakışlı tepsi örtüleriyle paslanmaz çatal bıçak takımlarıyla kendilerine çeyiz düzen bütün kızlar için de öyleydi. Şimdi neredeydiler?

Çoğu kimse ömürleri boyunca yanlarında bir iki tane resim albümü taşırdı, oysa Covent Garden’daki dairede Tessa’nın tek bir fotoğrafıyla karşılaşmamıştı Jackson. Annesiyle babası ölmüş-tü, araba kazası geçirmişlerdi, yine de bir zamanlar var olduklarına dair bir tek işaret bulamazdınız. Tessa’nın çocukluğuna ait hiçbir iz, geçmişinden en ufak bir hatıra yoktu. “İşimde geçmiş yaşıyorum,” diye açıklamıştı bunu. “Hayatımı şimdiki zamanda yaşayayım bari. Ayrıca Ruskin, eşyalarımıza eklenen her bir parçanın yorgunluğumuzu artırdığını söyler, haklı bence.”

Tessa’nın makyajında, ona çekici gelen Spartalı bir hava vardı, hele rokokoya meraklı ve bir zamanlar bu konuda nedense seksle de bağlantı kurarak (Julia işte) eğlenceli bir söylev çeken Julia’dan sonra. Aslında Julia herkese gösterdiğinden çok daha eğitimliydi. Eğer Julia’yı tanısaydı, Tessa afallardı herhalde. Beklendiği üzere

“eski karı” konusunda kayıtsızdı, ne ilgi ne de kıskançlık göstermişti (ama bebeği duysa ne yapardı?). Tessa’nın davranışlarında rahatlatıcı bir tarafsızlık görülürdü. Bir kadına “tarafsız” gibi hoş bir sıfat yakıştıracığı hiç aklına gelmezdi. Bu da sana kapak olsun.

Dört ay olmuştu tanışalı, iki aydır evliyediler. Josie’yle evlenmeden önce iki yıl nişanlı kalmışlardı, dolayısıyla uzun süreli flörtün uzun bir evliliğin temelini attığı tezini kişisel olarak çürütmüştü Jackson. (“Bence yeterince evli kaldık,” demişti Josie.) Yine de Tessa’ya pattadan evlenme teklif etmesi karakterine tamamen aykırıydı. Josie’ye göre, “Hayır, değildi, sen her zaman karısına düşkün bir erkektin.” Julia da, “Hayır, değildin,” demişti, “benimle evlenmeye can atıyordun, *bu* ne kadar feci sonuçlar doğurabilirdi, düşünsene bir.” *Yaramaz ve şehvet düşkünü biriyim, kadınsız yaşayamam.* Ne yaramazdı ne de şehvet düşkünü (ya da öyle olmadığını düşünmek isterdi), fakat evli bir erkek olmak her zaman ideal gelmişti ona. Cennet Bahçesi, yitik cennet.

“Aslında evli olmak konusunda başarılı sayılmazdın,” demişti Josie. “Sadece sen *öyle* sanıyorsun.” Julia ise, “Sen yalnız bir kurtsun,” görüşündeydi. “Ama bunu kabullenemiyorsun.” Josie ile Julia zihninde pek güzel anlaşıyorlardı, Jackson’ın davranışlarının ikiz kayıt melekleri olarak vicdanında pek güzel kaynaşmışlardı. Josie’nin sesi, “Düşünmeden evlenirsen,” derken, Julia getiriyordu devamını, “sonra pişman olursun.”

Kadın polise sordu, “Bugün günlerden ne?”

“Cuma.”

Tessa pazartesi sabahı erkenden Heathrow’a inecekti. Jackson daha önce olmasa bile o güne kadar dönmüş olurdu eve. Uçaktan çıkınca karşılayacaktı onu, söz vermişti. Bir adamın amacı olması iyi bir şeydi, bir adamın nereye gittiğini bilmesi de iyiydi. Jackson evine gidiyordu.

Partide tanışmışlardı. Jackson partilere gitmezdi pek. Çok küçük bir olasılıktı, gezegenlerin bir araya gelmesine, zamanda bir kıpırtıya ihtiyaç vardı.

Askerî inzibattan eski bir komutanla karşılaşmıştı, hem de onca yer varken Regent Caddesi’nde, Jackson’ın kolay kolay gö-

rlmeyeceği bir meknda. Kader Perileri tam da Regent Caddesi'nde karşıdan karşıya geçerken ama neyse ki bir kerecik olsun iyi bir şey için yakalamışlardı onu.

Eski komutanı Jackson'ın yirmi yıldır görmediği Bernie adında, kurnaz denebilecek bir herifti. Yaptıkları işten başka pek ortak yönleri yoktu, buna rağmen iyi anlaşmışlardı, bu beklenmedik karşılaşmanın hoşuna gitmesine şaşırmıştı Jackson. Bu nedenle Bernie, "Dinle, haftaya çocuklardan bazılarını ikiye eve çağırdım, felekten bir gün çalacağız, sen de gelsene," deyince, sonradan tereddüt etse de fikri cazip bulmuş, Bernie'nin dayanılmaz teklifi aklına yatma noktasına gelmişti, daha doğrusu ısrarla "hayır" demek yerine "evet" demek daha kolayına gitmişti. şimdi düşününce, Bernie'yi görmenin öyle pek hoş olmadığını anlıyordu, ne de olsa çoktan kaybolmuş bir hayatı umulmadık bir anda hatırlatmıştı, geçmişi yd eden iki eski askerdiler.

İki şey hayretler içinde bırakmıştı Jackson'ı. İlki Bernie'nin oturduğu Battersea'deki dairenin lüks döşenmiş olması, Jackson'ın bile "pahalı" olduğunu görebildiği eşyalarla doluydu, mobilya, biblolar, tablolar. Karşılaştıklarında Bernie "güvenlik işi" (başka ne olabilir?) yaptığından bahsetmişti ama sözü edilen güvenliğin bu kadar çok para getirdiği Jackson'ın aklının ucuna dahi gelmemişti. Jackson servet edinmek konusunda kendi talininin yaver gittiğini anlatmadı.

Onu şaşırtan ikinci şey Bernie'nin bir araya getirdiği konuklardı. "ocuklardan bazılarını ikiye" ağırdığı parti Jackson'ın kulağına geldiği üzere meğer "Bernie'nin meşhur suarelerinden birine" dnşmşti. Jackson daha önce hiçbir "suareye" katılmadığından emindi.

Bernie'nin dairesi iyi giyimli Londralı tiplerle dolup taşıyordu, son moda gözlükler takan erkeklerle çirkin ve acayip rahatsız görünen ayakkabılar giymiş kadınlar. Jackson kendini bildi bileli iyi giyimli erkeklere kuşkuyla bakardı, ona göre gerçek erkeklerin (yani kuzeylilerin) nl markalardan kıyafetler almaya vakti ya da merakı olmazdı. Ayrıca mümkünse hiçbir kadının ayağındayken koşamayacağı ayakkabılar giymemesi gerektiğini savunurdu. (Hoş, birkaç yıl önce kızın tekinin koşmak için ayakkabılarını ayağından fırlatıp attığına tanık olmuş-

tu, kız Rus'tu, üstelik kaçıktı, ama acayip çekiciydi. Hâlâ aklına düşerdi Jackson'ın.) Bernie'nin suaresindeki kadınlar Manolo ya da Jimmy Choo pabuçlarını herhangi bir şeyle değiştirmeye hazır görünmüyordu. Doğru ya, bir iki ayakkabı üreticisinin adını bilirdi Jackson, kuzeyli gerçek erkeklerin bilmesi gereken bir konu olmasa da geçen yaz Marlee'yle birlikte Toulouse havaalanında mahsur kalmış ve kızının *Heat* ya da *OK!* dergilerinin sayfalarından ona verdiği moda derslerini dinlemeye mecbur bırakılmıştı.

*

Bernie kapıda Jackson'ı coşkuyla karşılamış, kolundan tutup hafiften yükünü almış kalabalığın arasına sokmuştu. Bernie'nin bu insanları nereden tanıdığına akıl sır ermezdi. Hiçbiri elli yaşındaki eski bir Kraliyet Askerî İnzibat mensubuyla aynı sosyal çevreden gibi durmuyordu.

Bernie, "Kokteyl?" diye sorunca Jackson, "Dinime küfür mü ediyorsun, biran yok mu?" diye yanıt verdi. Bernie kahkahalarla gülerken kolunu yumrukluyordu, "Hâlâ aynı Jackson." Jackson hâlâ aynı Jackson olduğunu düşünmüyordu, son görüşmelerinden bu yana kaç defa kabuk değiştirmişti (ve yeni kılıklara girmişti) ama sesini çıkarmadı.

Partilerle arası iyi değildi Jackson'ın. Havadan sudan konuşmayı beceremezdi. *Selam, ben Jackson Brodie, eskiden polistim.* Belki de yaşamış olduğu hayatın sonucu böyle olmuştu, önce asker, sonra polis memuru, iki meslek de boş lafı kaldırmazdı. İlk bakışta Bernie'nin partisine (pardon, *suaresi* olacak) gelenler sanki bir gecelik şen şakrak rolüne girsinler diye kiralanmışçasına garip bir şekilde amaçsız kimseler gibi görünüyordardı. Jackson demlenmeye sonradan gelmiş biri misali ortamın dışında kalmış, sevimsiz bahaneler ileri sürüp oradan sıvışmadan önce bu akşama ne kadar dayanması gerektiğini merak ederek ortalıkta dolaşıyordu.

İşte bu noktada Tessa dirseğini dürterek fısıldamıştı kulağına, "İğrenç değil mi?" Jackson onun üzerine öteki kadınlardan bazılarının tercih ettiği tuhaf kıyafetlerle taban tabana zıt sade keten bir elbise giymekle çok daha çekici olmakla kalmayıp aynı

zamanda kolaylıkla koşuya çıkabileceği alçak topuklu ayakkabılarla geldiğini gördüğü bir kadınla karşılaşmaktan hoşnuttu. Koşmamıştı ama, yanı başında kalmayı yeğlemişti. “Güvenli bir limana benziyorsun,” demişti.

Beş dakikalık sohbetin ardından içerideki gürültü rahatsız edince cesaretini toplayıp sormuştu, “Buradan kurtulmaya ne dersin?” Tessa da, “Bundan daha iyi bir teklif düşünemem,” diye cevap vermişti, sonra da Chelsea’de nehrin üstündeki bir bara gitmişlerdi, aslında Jackson’ın takıldığı cinsten bir yer olmasa da Bernie’nin evinden bin kat daha iyiydi. Covent Garden’da (“kibrit kutusundan daha küçük”) Tessa’nın oturduğu apartmana kadar onca yolu yürümeden önce barın kapanış saatine dek uygun kalitede bir şişe Cabernet Sauvignon eşliğinde sohbete dalmışlardı. Bitiş noktasına yaklaşırken kızın elini tutmuş (uzun zaman önce ölmüş çapkın Lothario denebilecek ağabeyinin sözleri ansızın gelivermişti aklına: “Mahcup delikanlılar avcunu yalar”) ve kapının önüne geldiklerinde yanağına kararlı ama usturuplu bir öpücük kondurarak, “Bunu tekrarlamaya ne dersin?” deyip kızı layık bir teklifte bulunmuştu. “Mesela yarın?”

Daha iyi bir kadın tasarlayamazdı herhalde. Neşeli, iyimser ve tatlı biriydi. Güldürüyordu, hatta bazen komik bile olabiliyordu, üstelik Jackson’dan daha akıllıydı, ama hayatına girmiş daha önceki kadınların aksine zırt pırt bunu hatırlatma gereği duymuyordu. Zarif (“küçükken bol bol bale”) ve atletikti (“tenis vesaire”), havyanlarla çocukları severdi ama duygusallığa kapılma noktasına gelmeden. Sevddiği bir işte çalışıyordu ama yükünün altında ezilmiyordu. On beş yaş gençti Jackson’dan (“Şanslı herifsin,” demişti Bernie sonradan olup bitenleri “haber alınca”), ayrıca gençlik heyecanını kaybetmemişti henüz, bilakis hiç kaybedeceğe benzemiyordu. Upuzun, açık kumral saçlarını kat kat perçemli kestirmişti, altmışlı yılların aktrislerine ya da modellerine benzerdi bu haliyle (Jackson’ın beğendiği kadın tipi). Göz kulak olunmaya ihtiyaç duymazdı, fakat Jackson kendisine göz kulak olduğu zaman kadirbilmezlik de etmezdi. Araba sürebiliyor, yemek pişirebiliyor, hatta dikiş dikebiliyordu, ufak tefek tamirat işleri de gelirdi elinden. Şaşırtıcı ölçüde tutumluydu fakat eliaçık davranmasını da bilirdi (Breitling marka

kol saati buna örnekti işte, Jackson’a düğün armağanı vermişti), üstüne üstlük Jackson’ın daha önce hiç denemediği (hatta varlığından bile habersiz olduğu, daha doğrusu kendine saklamayı yeğlediği) iki sevişme pozisyonunun ustasıydı. Kısaca, Tanrı kadını onda yaratmıştı.

Nasıl olmuştu da Bernie gibi bir adamla tanışmıştı? “Bir arkadaşın arkadaşının arkadaşı,” diye kestirip atmıştı Tessa. “Partilere gitmem pek. Gittiğim zaman da sokak lambası misali bir köşede dikilirim. Havadan sudan sohbetler bana göre değil. On bir yaşına kadar rahibelerin elinde büyüdüm. Erken yaşta sessiz olmayı öğretirler sana.” Jackson’ın ablası Niamh de manastır okulunda okumuştı. On üç yaşına gelince rahibe olmak istediğini ilan etmişti. Her ne kadar sıkı bir İrlandalı Katolik olsa da anneleri dehşete kapılmıştı bunu duyunca. Onun hayalindeki gelecekte Niamh eteğinden ayrılmayan çocuklarıyla eve girip çıkan evli bir kadındı. Neyse ki Tanrı’nın gelini olma arzusu kısa sürmüştü. Jackson o sırada altı yaşındaydı ama daha o yaşta bile rahibelerin ailelerinden uzakta manastır hayatı sürdürdüklerini bilirdi, Niamh gibi hayat dolu bir kızın sonsuza dek ondan uzakta yaşayacağı fikri katlanılmaz gelmişti.

Bu korktuğu yine de başına geldi tabii.

Baş ağrısının arttığını, beyninde kat kat yükseldiğini hissediyordu.

İkinci kez uyandığında kız yine orada oturmuş, yavru bir baykuş misali göz kırptıyordu. Saçma sapan konuşuyordu. “Dr. Foster sağanak yağmur altında Gloucester’a gitti.”

Dışarıdaki kalabalık koğuştan Noel şarkıları söyleyen çocuk sesleri geliyordu Jackson’ın kulağına, berbat söylüyorlardı. Odasına cicili bicili ruhsuz süslerin asıldığını ilk kez fark etmişti. Noel tamamen çıkmıştı aklından. Acaba kız da Noel ilahileri konseri için mi burada diye düşündü. Marlee’yle aynı yaşta görünüyordu, acayip bir şey yapmasını beklermişçesine gözlerini dikmiş dikkatle ona bakıyordu.

“Asker olduğunuzu söylediler,” dedi.

“Uzun zaman önceydi.”

“Hemşire söyledi. Kan grubunuzu o sayede öğrenmişler.”

“Öyle.” Sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. Kendinin silik bir kopyasıydı, kusurlu klonu, her parçası çalışıyordu ama doğru dürüst işlemiyordu.

“Babam askerdi.”

Yatağında doğrulup oturmaya çalışınca kız arkasına yastıklar koyarak yardım etti. Birden beklenmedik bir şekilde sohbet havasında bulmuştu kendini, “Sahi mi? Hangi alaydaydı?”

“İskoçya Kraliyet Ordusu.”

“Sen dün de burada mıydın?” dedikten sonra, “Bugünden önce,” diye açıklık getirdi. Zaman algısının geri gelmesine sevinmişti. Dün, bugün, yarın sırasında ilerlerdi günler peş peşe. *Yarın ve yarın ve yarın*. Birmingham Tiyatrosunda *Macbeth* oynamıştı Julia, kana susamış, çılgın Lady Macbeth. Amelia yanındaki koltukta burun kıvırıyordu, “Yine saçıyla oynuyor.” Jackson ise başarılı bulmuştu oyununu, beklediğinden iyiydi en azından.

“Hayır,” dedi kız. “Daha yeni buldum sizi.”

Acaba bu kız da gönüllülerden biri miydi, mahkûm ziyaretçisi gibi kimsesi olmayanları görmeye gelenlerden. (Çünkü belli ki o da kimsesizlerden biriydi.) Belki de ordu görevlendirmişti onu, hasta bakım paketi kapsamında.

“Kanamadan ölecektiniz,” diye anlattı kız. Kanıyla pek ilgilenmiş benziyordu. Damarlarında yabancıların kanı dolaşıyordu Jackson’ın, onda ne gibi bir etkisi olacağını merak etti. Kızamığa karşı bağışıklığını kaybetmiş miydi acaba? Yoksa başka bir şeye mi meyilliydi artık? (Kandan geçen bir şeye.) Tanımadığı kimselerin DNA’larını mı taşıyordu şimdi? Ona yapılan kan nakline dair yanıtız türü sorular vardı kafasında. Bu kız da onun için kan bağışlayanlardan biri miydi? Çok küçüktü ama.

“Eksanguinat,” dedi kız doğru telaffuz etmeye özen göstererek.

“Doğru.”

“Eksanguinat,” diye tekrarlardı. “Sangria ile aynı kökten geliyor, kanın Latince karşılığı. Kan kırmızısı şarap. Kan rengi deniz.”

Jackson sordu, “Seni tanıyor muyum?” Ansızın tren kazasından sağ kurtulanlardan biri olabileceğini düşünmüştü. Alnında kötü bir yarası vardı.

“Pek sayılmaz.” Hiç aydınlatıcı değildi bu yanıt. “Kızarmış ekmeğinizi yiyecek misiniz?” diye sordu kız hâlâ Jackson’ın önünde duran sevimsiz kahvaltıya gözlerini dikerek.

“İstersen sen dene yemeyi,” dedi Jackson tepsiyi ona doğru iterken. Sorusunda ısrarlıydı, “Daha önce karşılaştık mı?”

“Sayılır,” dedi ağzındaki lokmayla.

Jackson uyandığında başının ağrısı geçmişti ne güzel, fakat şimdi yine zonkluyordu.

“Beni hatırlamıyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, kusura bakma. Şu anda hatırlamadığım pek çok şey var. Söyleyecek misin yoksa tahmin etmem mi gerekiyor? Tahminde bulunmaya gücüm yok sanırım.”

“Tahmin edemezsiniz zaten. Ömür boyu bilemezsiniz.” Bu fikrin kızın hoşuna gittiği anlaşılıyordu. Ekmeği yemeği abartılı bir tavırla bırakıp ağzından baklayı çıkardı, “Sizin hayatınızı kurtaran benim.”

Hayatınızı kurtaran benim. Ne demek oluyordu bu? Anlamamıştı. “Nasıl?”

“Kalp masajı ve damara basınç uygulayarak. Tren kazasında. Hem en demiryolunun yanında.”

“Hayatımı sen kurtardın?”

“Evet.”

Nihayet anlamıştı Jackson. “Benim hayatımı kurtaran sendin.”

“Evet.” Jetonunun geç düşmesi kızı kıkır kıkır güldürmüştü. Kendi de sırıtıyordu, daha doğrusu Jackson sırtıtmaktan alıkoyamıyordu kendini. Hayatını kurtaran kişinin irikıyım bir ambulans doktoru değil de kıkır kıkır gülen bir kız çocuğu olmasına minnettardı nedense.

“Onlar da üstlerine düşeni yaptılar,” diye anlattı kız. “Ama ta başında sizi canlı tutan bendim.”

Tam anlamıyla can üflemişti ona. Nefesi onundu. *Ve Rab Tanrı Adem’i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi; böylece insan canlı bir varlık oldu.* Ruhani geçmişinin karanlık bir köşesinden ezbere öğrendiği bir şey daha.

Kıza ne diyebilirdi şimdi? Biraz zaman almıştı ama sonunda Jackson bulmuştu.

“Teşekkür ederim,” dedi. Hâlâ sırtıyordu.
“Peki, mısır gevreği? Onu yiyecek misiniz?”

“Kısaca teknik olarak bana aitsiniz.”

“Anlamadım?” Adı Reggie’ydi. Erkek adı.

“Esaretim altındasınız.” Esaret sözcüğü hoşuna gitmişti anlaşılan. “Ancak *karşılık* verirsiniz serbest bırakılacaksınız.”

“Karşılık?”

“Eğer siz de *benim* hayatımı kurtarırsanız.” Gülümsüyordu Jackson’a, minicik yüzü aydınlanmıştı. “Artı, siz bunu yerine getirene dek sizden ben sorumluyum.”

“Neyi yerine getirene kadar?”

“Hayatımı kurtarana dek. Amerikalı Yerlilerin inancına göre böyle. Bir kitapta okumuştum.”

“Kitaplarda yazan her şey doğru değildir,” dedi Jackson.

“Sen kaç yaşıdasın?”

“Göründüğümden daha büyüğüm. İnanın.”

Kız ona ait olduğunu söylerken ne demek istemişti acaba? Yoksa ruhunu mu satmıştı ona, şeytana değil de bu ufak tefek tuhaf İskoçyalı kıza.

Dr. Foster koğuşun kapısından içeri başını sokup kaşlarını çatmış kıza bakıyordu, “Hastayı konuşturup yorma. Sana beş dakika daha izin veriyorum,” derken sanki göstermesi gerekirmiş gibi beş parmağını birden ona doğru kaldırmıştı.

“Anladın mı?” diye ekledi Reggie’yi iğneleyerek.

“Kesinlikle,” dedi kız. Sonra Jackson’a döndü, “Zaten gitmem gerekiyor, beni dışarıda bekleyen bir köpeğim var. Sonra yine gelirim.”

Jackson kendini daha iyi hissettiğini fark etmişti. Birisi hayatını kurtarmıştı. Geleceğe bağışlamıştı onu. Kendi geleceğine.

Geleceğinden umut varsa birkaç hemşire başına toplanır, anestezi bile vermeye gerek duymadan sondanı çıkarır, hatta haber bile vermeden seni yatağından kaldırdıkları gibi arkası açık tül gibi hastane elbisenle iki yana sendeleyerek banyoya gitme-

ye zorlar, orada kendi başına “işemeyi dene” diye ısrar ederlerdi. Bu bedensel faaliyetlerin aynı anda hem bu kadar acı hem de zevk verdiğini önceden hiç bilip takdir etmezdi Jackson. İşiyo-
rum öyleyse varım.

Şu andan itibaren her şeye bambaşka açıdan bakacaktı. Yeni velet yaşamayı kıvırmıştı. Yeni bir Jackson vardı artık. Yaşasın!

Dr. Foster Gloucester'a Gitti

“Sağanak yağmur altında. Beline kadar çamura girmişti, bir daha o yöne gitmedi.’ Kalıbımı basarım bu sözleri kim bilir kaç defa tekrarlamışlardı ona.”

“Kime?”

“Dr. Foster’a.”

“Sanmam,” dedi Jackson Brodie, “her iddiasına varım.”

Nihayet bulmuştu adamı, şimdi de yatağının başucunda sabırla nöbet bekliyordu mezarda bile sahibine sadık köpek, Greyfriars Reggie!⁵

Ondan önce gelen Başmüfettiş Monroe gibi Dr. Foster da inanmamıştı Jackson Brodie’nin hayatını Reggie’nin kurtardığına. “Sahi mi?” demişti alay edencesine. “Biz onu hastanede kurtardık sanıyordum.” Jackson Brodie’nin durumuyla ilgili Reggie’nin sorularından bıkmıştı sanki. “Sen kimsin?” diye sordu pervasızca. “Akrabası mısın? Tıbbi durumu hakkında sadece yakın akrabalarına bilgi verebilirim.”

Yerinde bir soru. Kimdi o? Meşhur Reggie’ydi işte, Regina Chase, Detektif Kız, Bâkire Regina, terk edilmiş gözüpek öksüzlerin fırtınaya tutulmuş kraliçesi. “Ben kızıyım, adım Marlee.”

Dr. Foster kaşlarını çatarak bakıyordu. Bir şey söylemek için ağzını her açtığında, ama konuşmadığı zamanlarda da kaşlarını çatardı. Birkaç yıla kalmaz, yüzünde oluşacak çizgilerden

5 Greyfriars Bobby, Edinburgh’da sahibini mezarı başında 14 yıl bekleyerek şehrin simgesi haline gelen ve anısını yaşatmak için heykeli yapılan bir köpektir.

kaçınmalıydı oysa. Reggie'nin annesinin ödü kopardı. Bir aralar geceleri yatağa girerken onu kaza kurbanına benzeten sargı bezleriyle bile sarmıştı çenesini.

"Aklına ilk gelen sen oldun," dedi Dr. Foster.

"Ne güzel."

"Çok uzun kalma, dinlenmesi gerek."

Doğru söylediğine kanıt olarak kimlik soracaklar sanırdı. Herhangi biri olabilirdi çünkü. Billy mesela. İyi ki Reggie'den başkası değildi.

Geniş bir koğuşun yanındaki küçük bir odada tek başına yatıyordu. Ya görünce tanımazsa diye korkmuştu ama korktuğu olmadı, neyse ki tanımıştı adamı. Bir deri bir kemik kalmıştı, ama artık ölüye benzemiyordu. Elini sürmediği kahvaltısı yatağının üzerindeki tepside duruyordu. İki sabah üst üste Tunnock karamelli gofretlerle kahvaltı eden birine büyük ziyan gibi gelmişti. Bu sabah uyku sersemliğiyle bir gece daha Ms. MacDonald'ın rahatsız kanepesinde uyuduğunu anlaması zaman aldı, onu uyandıran demiryolunda çalışan ağır kurtarma makinelerinin gürültüsüydü. Bir daha kendi yatağında çalar saatinin sesiyle uyanabilecek miydi acaba? Canı istediği saatte.

Kahve içtiği fincanın üstünde sabahın o saatinde fazla karmaşık gelen bir mesaj yazılıydı. "Satış akdi! Mesih İsa'nın kanıyla bedeli sonuna kadar ödenmiş ebedi hayat." Sonra hastaneye telefon etti. Hokus pokus! Adamı bulmuşlardı.

Adam uyuyordu, bir hemşire gelip serumun akışını kontrol ettikten sonra yüksek sesle, "Ziyaretçin var," dedi hastaya. "Demek ki hepten unutmamışlar seni." Sonra Reggie'ye döndü, "Kazanın etkisiyle hâlâ sersemliği devam ediyor. Birazdan uyanır."

Reggie yatağın başucundaki sandalyeye oturup sabırla beklerken uyumasını seyretti. Başka yapacak bir şeyi yoktu. Adam babası olacak yaşıyordu. "Baba," demeyi denedi ama adam uyanmadı. Kimseye böyle hitap etmemişti daha önce. Yabancı dilde bir sözcük gibi geldi ona. *Peder*.

Adam detektifti. ("Eskiden," diye mırıldandı.) Eskiden askerdi bir de. Şimdi ne yapıyordu peki?

"Şunu bunu." Bir şey ve hiçbir şey.

Cimri Mr. Hunter'ın dün ona verdiği dar bütçesinden on sterlinlik bir banknot çekip adamın dolabına koydu. "Belki ihtiyacın olur," dedi, "çikolata ya da gazete filan almak istersin."

"Borç olarak alıyorum."

Nasıl ödeyecekti acaba? Hiç parası yoktu, meteliksizdi. Ne cüzdanı, ne kredi kartı, ne telefonu ne de adına ait herhangi bir şey. Yalnızca kendi adı vardı. ("Evet, babanın kimliğini tespit etmekte biraz zorlandık," diye anlatmıştı Dr. Foster.) Telefon ettiği zaman hastanede kaydını bulamamaları bundandı demek, onu başka biri sanıyorlardı. Reggie gibi o da her şeyini kaybetmişti. Reggie'nin bir torba dolusu Topshop kıyafeti vardı en azından. Bir de köpeği.

"Öldüğünüzü sanmıştım."

"Ben de öyle," dedi adam.

Hastaneye girerken köpeği taksi durağının yanındaki çimlerin bitiminde uslu uslu yatarken bıraktı. Olur ya birisi çıkar, Hayvanları Koruma Derneğini ararsa diye yakasına da *Bu başıboş bir köpek değil, sahibi hasta ziyaretine geldi yazan bir not iliştiirdi.* Gittiğin her yerde "Köpekler Giremez" tabelaları asılıydı. Peki insan ne yapacaktı? Keşke körlere rehberlik eden köpeklere takılan yularlardan taksaydı Saide'ye. O zaman nereye giderse gitsin yanında götürebilirdi. Bunun yararlı bir yanı da herkesin kör zavalı küçük bir kıza acımaları ve ona daha iyi davranmaları olurdu.

"Akıllı kız," demişti Sadie'ye yanından ayrılırken, köpek de hafifçe mızırdanarak karşılık vermişti, herhalde "Geri gelmeyi unutma," demek istiyordu. İnsanların konuştuğu dile (bir şey ve hiçbir şey, şu ya da bu, şurada burada) kıyasla köpek dilini yorumlamak çok daha kolaydı.

Jackson Brodie fena biri görünmüyordu. Kansere çare bulan veya çocuklardan birinin özürlü olduğu kalabalık, muhtaç bir aileye bakmakla yükümlü biri yerine hayatını kurtardığı insan kötü biri çıksaydı, yazık olurdu.

Jackson Brodie'nin karısıyla kızı vardı, Reggie'ye minnet duyacaklardı demek. Jackson Brodie'nin karısı Marlee'nin annesi miydi aynı zamanda? Kiminle bağın olduğuna bağlı olarak bambaşka biri olabilmek tuhaftı. Jackie'nin kızı. Billy'nin kardeşi. Dr. Hunter'ın anne yardımcısı.

Jackson Brodie kaza geçirdiğini karısına haber verip onu telaşlandırmak istemediğini söylüyordu, çok altruistik bir davranıştı. Günün sözcüğü. Latince *alteri hui*, başkası için. Karısı ("Tessa") "konferans için Washington'da" idi. Bilgili bir kadın gibi gelmişti Reggie'ye. Herhalde siyah tayyör giyiyordu o da. Dr. Hunter'ın gardırobunda asılı, sabırla gelip içlerini doldurmasını bekleyen iki takım elbisesi geldi Reggie'nin aklına. Dr. Hunter Neredeydi acaba?

Hastanenin otomatik kapıları tıs diye açıldı, Reggie dışarıya adım atarken bir an durup Loeb klasikleriyle silahlanmış geri zekâlıların pusu kurmadıklarına emin olmak için sağa sola baktı. Hâlâ Billy'ye ulaşamamıştı, bulunmak istemediğinde ortadan kaybolmakta bu kadar usta başka birini daha tanımıyordu. Hoş, Dr. Hunter onu çoktan sollamıştı, o başka.

Reggie hastaneden dışarıya adım atar atmaz Sadie fark etti onu. Ayağa kalkıp nöbete geçtiğinde yaptığı gibi kulaklarını dikti. Reggie içini sevinç dalgasının kapladığını hissediyordu. Onu gördüğüne sevinen birinin (bu köpek olsa bile) olması güzeldi. Köpek kuyruğunu sallıyordu. Eğer Reggie'nin kuyruğu olsaydı, o da sallayacaktı.

Hastanenin önünde 24 numaralı otobüsü bekleyen yaşlı bir kadın, "Arkadaşını mı ziyaret ettin?" diye sordu.

"Evet," dedi Reggie. Arkadaş sayılmazdı oysa ama olacaktı elbet. Bir gün. Şimdilik ona aitti.

“Yine geleceğim,” demişti Jackson Brodie’ye. “Sahiden,” diye eklemişti. Reggie asla geri gelmeyen kimselerden olmayacaktı.

Yanında kitap getirmeyi unutmuştu ama çantasında delik deşik edilmiş *İlyada* destanını buldu, ortasındaki oyuğun etrafını okudu. Altıncı Kitabın başlangıcını kendi çevirisiyle karşılaştırdı, *Nestor yüksek sesle bağırarak Argoslulara seslendi: Dostlarım, Yunanlı savaşçılar, Ares’in hizmetkârları, geride kimsenin kalmasına izin vermeyin artık.* Epey yaklaşımtı.

Otobüs yolculuğunu Ms. MacDonald’ın hâlâ “namüsait” olduğunu söylemek için arayan Çavuş Wiseman böldü. “Toksikoloji sonuçları vesaire,” diye sıralıyordu.

“Peki, cenaze ne zaman defnedilebilir dersiniz?”

Acaba Ms. MacDonald (*kendi ölümü*) gömülmek ister miydi? Solucanlara yem olmak mı daha iyiydi yoksa yakılıp kül olmak mı? *Öldü; bütün ölümler temel elemanlarına ayrılırlar.* Okulda işlemişlerdi. John Donne’ı okurken. Ha!

İçinde korkunç bir boşluk hissediyordu, sanki birisi hayati organlarını söküp atmıştı. Yeryüzü ayaklarının altından gidiyordu. Paniğe kapıldı, tıpkı annesinin öldüğünü ilk haber aldığı anda olduğu gibi. Dr. Hunter nereye gitmişti? Neredeydi Dr. Hunter? Nerede *idi*?

Detektifti adam. Eskiden. Detektifler insanları nasıl bulacaklarını bilirdi. Kayıp insanları.

İyi Bir Erkek Bulmak Zor

Ama kaybetmek kolay.

Nefes alamıyordu. Ağır bir yük göğsüne bastırıp soluğunu kesmiş, kocaman bir taşın altında ezilmiş, ciğerleri zedelenmişti. Louise sıçrayarak uyandı, nefes almaya çalıştı. Tanrım, bu da neydi şimdi?

Olmadık bir saatti galiba, ışıktan ve seslerden anladığı kadarıyla kargalar bokunu yemeden uyanmıştı. El yordamıyla göz-lüklerini aradı. Evet, yatağının başucunda cadı yeşili yayan diji-tal saatin bütün rakamları beşi gösteriyordu, beş elli beş.

Beyni zonkluyor, midesi bulanıyordu, dün gece içtiği şarap kanına karışmaya çalışıyordu hâlâ. Kırmızı şarap hiç iyi bir fikir değildi, içindeki sulugöz İskoç'u uyandırıp saklandığı kapkaranlık çukurdan çıkarır, dışavururdu. Viski oradaki hayata küsmüş canavarı sakinleştirir, şarapsa kanını kaynatırdı.

Her sabah uyanınca yanında bir erkek görmek hâlâ şaşırtı-yordu onu. Bu erkeğin yanında uyanmak. Onun uykusu hiç bölünmezdi, yeni aldıkları dev yatağın öbür ucunda gece boyu kıvrıldığı fetus pozisyonunda uyurdu. Louise'in açıklamasına gerek kalmadan anlamıştı Patrick, huzursuz uykusu için geniş bir yere ihtiyaç duyduğunu.

Koridorun az ilerisindeki yatak odasında karamsar Brid-get'in varlığı nedeniyle Louise için seksin akıldan dahi geçeme-yeceğini görmek Patrick'i güldürmüştü. Kız kardeşi işitebileceği kadar yakınındayken Samantha'yla sevişmişlerdi herhalde. Samantha'nın sevişirken ölüm sessizliğine gömüldüğünü tahmin

ediyordu. Patrick kesinlikle öyleydi, ihtiyatlı ama hayranlıkla hafif bir inilti çıkarmakla yetinirdi. Louise ise ulurdu adeta.

Patrick'le seks güzeldi ama halıyı parçalarcasına olmazdı, yırtıcı değildi. Zina yapmak yerine sevişirlerdi. Louise'e göre "sevişmek" hayvani içgüdüye verilen örtmeceli addı; ama Patrick bu görüşü paylaşmazdı. Evlilikte yatak kutsaldı ona göre, üstelik bunu söyleyen Tanrı'ya inanmayan bir adamdı, hoş Tanrısız İrlandalı olacak şey değildi o başka.

İlk başlarda uygar çiftleşmelerini epey çekici bulurdu Louise, zamanında yeteri kadar kan ter içinde, vahşi ilişkiler yaşamıştı nasıl olsa, gelgelelim artık bundan kuşku duymaya başlamıştı. Eğer bir kere olsun Jackson'ı öpse, ahlakı da görgü kurallarını unutacağını biliyordu. Gece kükreyen bir çift kaplandı ikisi de. Dün gece hastanede bir hastaya kondurduğu masum öpücük sayılmazdı elbet. Eğer doğru dürüst öpüşürlerse, solukları birbirine karışacak, ruhları yer değiştirecekti. Bir erkeğin yatağındayken asla başka bir erkeği düşünme, hele yatağındaki erkek kocansa. Ahlaksızlığın dik âlâsı olur bu, Louise. Kötü bir kadınsın sen. Çok kötü bir kadın.

Saatin beş elli altıya geçişini izledi, sonra usulca yataktan kalktı. Patrick normalde yediye kadar uyanmazdı ama Bridget ile Tim erkenden ayağa dikilen tiplerdi, sabahın bu saatinde Louise'in canı ikisiyle de nazıkçe sohbet etmeyi istemiyordu. Ya da Allah korusun, onlarla *ailecek* kahvaltı etmeye hiç niyeti yoktu. Buna rağmen ziyaretlerinin geri kalanında dilini tutmaya, gerekirse ısırmaya ve Nezaket Hanım kadar nazik olmaya kararlıydı. Cadalozun sesi kısılmıştı.

Jackson'ı hastane yatağında derbeder, hırpalanmış bir halde görmek altüst etmişti Louise'i. Her zaman sıyrmanın yolunu bulan tiplerdendi, ne var ki bu kez baltayı taşa vurmuştu. Neden her zaman yanlış zamanda yanlış yerde olurdu acaba? Buna karşılık diyebileceklerini tahmin ediyordu, *Belki de doğru zamanda doğru yerd*i. Hayalinde bile başbelası biriydi.

Hasta yatağında uzanmış haliyle nasıl da savunmasız görünüyordu. *Kral Dunfermline kasabasında oturur, kan kırmızısı şarap içer.*

Balıkçı Kral hasta ve hadım edilmiş, etrafındaki topraklar heba oluyor. Toprakları kurtarmak için kralı hayata geri dön-

dürmek mi gerekirdi, yoksa onu feda etmek mi? Hatırlayamadı. Martina Appleby'ın şiir antolojisinin başlığı *Kan Dökmek*. Uğursuz "Mason" yerine kızlık adını kullanmıştı. Google'da aramıştı Louise, karşısına kısacık bir paragraf çıkmıştı. Howard Mason ona "esin perim" derdi. En azından bir süreliğine. Gerçek olduğu anlaşılan bir romanda Ingegerd olmuştu birden, "adamın ayağına dolanıp onu suyun altına çeken kederli İskandinav." Yaratıcılığı konuşturmada pek usta değildi bizim Howard. Şimdilerdeyse Martina'nın hikâyesi baskıdan kalkmıştı. Hepsinin baskısı tükenmişti aslında. Her birinin. Joanna dışında.

Parmak ucunda yürüyordu evin içinde, kahve yapmayı düşündü fakat gürültü çıkarmasın diye vazgeçti.

Akşamdan kalmışlığın etkisiyle sendelerken büyük kaçış gerçekleşti. Tam paltosunun düğmelerini iliklediği sırada sevgili Bridget alt kata doğru merdivende belirivermişti, üstünde cart turuncu saten sabahlığıyla, "Hemen işe mi gidiyorsun?" diye sordu. Louise onun sorusunu, "Ne düşman uyur, ne de polis," diyerek yanıtladı.

"Dert etme, ben Patrick'e bakarım," dedi Bridget. Açma kapama düğmesine basılmış gibi bir anda nevre dönen Louise hırlayarak karşılık verdi, "Dert etmiyorum, elli iki yaşında, artık kendine bakacak yaşa gelmiş." Cadalog kapıdan çıkıp gitti.

Oturdukları sitenin altında ortak kullanılan bir otopark vardı, Louise dışarı çıkarken postacıya çarpıyordu az kalsın, Howard Mason'ın internette bulunduğu bütün eserlerinin bir cildi daha vardı zarfta. İmzalayıp teslim aldı, kitabı torpido gözüne atıp yola koyuldu.

Bu defa gösterişli ön kapı yerine evin yanındaki patikadan ilerleyip arkadaki kapıya yöneldi. Otoparkın hizasını geçince camdan Reggie'nin dediği gibi Dr. Hunter'ın gıcır gıcır Prius aracını gö-

rebiliyordu. Salı günü orada Joanna Hunter'ın işten dönmesini beklerken ana yola park etmişti Louise. Aracıyla araba yoluna dönüşünü, eve girişini seyrederken, acaba sağ kurtulan tek kişi olmak nasıl bir duygu diye takmıştı kafasına. ("Suçluluk duygusu," diyordu Joanna Hunter. "Her gün kendimi suçlu hissediyorum.")

"Yine ben," diye selamladı kapıyı açan Neil Hunter'ı. Düne göre her bakımdan daha berbat görünüyordu.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?"

Louise saatine göz attı, "Yediye on var," dedi yardımsever bir izci kız misali. Sabahın erken saatleri uyuşturucu satıcıları, teröristler ve hastalarına önem veren genel pratisyenlerin masum kocaları için eşi bulunmaz vakitlerdi. Louise izci olmaya layık görülmemişti, yedi yaşında atılmıştı obadan. Saçmaydı tabii, o kendini hep iyi bir takım oyuncusu görürdü çünkü; ama bazen takımındakilerin bunu pek anlamadığını düşünürdü. ("Takım oyuncusu değil, takım *kaptanı*, *Şef*," diye tanımlamıştı Karen Warner diplomatik bir dille.)

Bahaneler kraliçesi, "Tekrar uğrayacağımı belirtmiştim," diye açıkladı Neil Hunter'a.

"Geldiniz demek." Tıraşsız çenesini sıvazlarken dalgın gözlerle bakıyordu Louise'e. Keyfinin yerinde olmadığı belliydi. Belki de hayatına devam etmek için karısına ihtiyaç duyan erkeklerdendi o da (amma çoktu böyleleri).

"İçeri girmek istersiniz herhalde?" Hunter'ın kapı pervazına yapışarak açtığı daracık yerden sıkışarak geçti Louise. Etrafını çevreleyen koruma kalkanını aşmıştı biraz. Adamdan buram buram içki ve sigara kokuları yayılıyordu, bütün gece gözüne uyku girmediği belliydi, fakat yine de o kadar tıpsız görünmüyordu. Yataktan tekmeyle kovulacak biri değildi. Yani eğer evli olmasaydı, o da evli olmasaydı, bir şekilde karısının icabına bakardı nasıl olsa. Saçmalıyorsun, Louise.

"Dr. Hunter'ın arabasını gördüm garajda."

"Çalışmıyor, elektronik arıza galiba. Yarın tamire götüreceğim, Jo kiralık arabayla gitti Yorkshire'a."

“Birkaç kere Dr. Hunter’ın numarasını çevirdim ama cevap vermedi.” Aramamıştı ama ne fark ederdi. “Telefonu yanında değil mi?”

“Tabii yanında.”

“Halasının telefon numarasıyla adresini verirsiniz herhalde.”

“Halası mı?”

“Hmm.”

Parmaklarını şakağına dayadı, birkaç saniye düşündükten sonra, “Galiba çalışma odamda,” diyerek çok zahmetli bir iş yapacak gibi isteksiz adımlarla odadan çıktı.

O evin arka tarafına doğru gözden kaybolurken telefon çalmaya başladı, çalan cep telefonuydu. Yakın bir yerde çalışıyordu ama sanki gömülüymüş gibi boğuktu sesi. Louise sesin koca mutfak masasının çekmecesinden geldiğini fark etti. Çekmeceyi açınca mutfığa ansızın müzik sesi yayılmıştı. Bach melodisine benziyordu biraz ama Louise emin olamadı. Patrick sağ olsun, pek çok bes-teciyi öğretmişti de ancak birkaçının eserlerini tanıyabiliyordu. Beethoven’ın Beşinci Senfonisi, *Kuşu Gölü* ve *Carmina Burana*’dan bölümler. “Hafif Klasikler,” derdi Patrick bunlara. Kendisi opera meraklısıydı, daha çok Louise’in hoşlanmadıklarını severdi. “Popülist,” diye alay ederdi Patrick, çünkü sadece yürek dağlayan aryalar hoşuna gidiyordu Louise’in. “Best of” serisinden Maria Callas’ın albümünü dinlerdi arabasında, ama arabada dinlemek için sağlıklı bir seçim olduğundan kuşkuluydu.

İçindeki ses telefona cevap vermesini söylerken, bunun ah-laksızlık olmasa bile başkasının özel işine burnunu sokmak ol-duğunun farkındaydı. Yine de açtı telefonu.

“Jo?” diyen bir erkek sesi çıktı karşısına, o tek heceli sözcükte bile çatlayan sesi, gerginliği hissetmek mümkündü.

“Yo,” dedi Louise. Mükemmel bir kafiye tutturmuştu işte, *Yo, Jo*. Birden kendinin de Joanna Hunter’ı aradığını ancak bunu ken-dine dahi itiraf etmediğini anlamıştı Louise. Bu sabah buraya gel-mesinin nedeni Neil Hunter değil, Joanna Hunter’dı aslında.

Arayan her kimse telefonu hemen kapatmıştı. Madem bu Joanna Hunter’ın telefonuydu, çekmecedeki ne işi vardı? Arayan kimdi acaba, yanlış numara mıydı? Sevgilisi miydi? Yoksa kaçık bir hastası mı?

Telefonu aldığı yere koyup çekmeceyi kapadı. Pili bitmek üzereydi. Son iki gündür çaldığını Neil Hunter da duymuştu mutlaka. Peki neden kapatmamıştı telefonu? Karısını kimler arıyor diye merak etmişti belki de. O sırada Neil Hunter mutfağa geri gelince, "Sakıncası yoksa, Dr. Hunter'ın telefonunu görebilir miyim?" diye sordu Louise.

"Telefonunu mu?"

"Telefonunu," diye tekrarladı kararlı ses tonuyla. "Andrew Decker'ın yerini bulamıyoruz, kaç gündür Dr. Hunter'a telefon edip etmediğini görmem gerek." Uyduruyordu. Uydurmanın arkası kesilmedi tabii, herkes böyle yapmıyor muydu? Acaba?

"Andrew Decker neden onu arasın?" dedi Neil Hunter. "Araacağı son kişi Jo değil mi?"

"Ya da ilk. Sadece emin olmak istiyorum," dedi Louise. Gü-lücükleriyle adamı cesaretlendirirken elini uzattı. "Telefonu alayım."

"Telefonu yanında, daha önce de söyledim."

"Demek yalnızca ben aradığım zaman cevap vermiyor," dedi safça (daha doğrusu olabildiğince saf görünmeye çalışarak). Kendi telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi, Joanna Hunter'a ulaşamadığını göstermek istercesine havada tuttu. Birkaç saniye geçmeden cılız, boğuk Bach çalmaya başladı. Neil Hunter gözünü ahşap masaya dikmiş bakıyordu, sanki masanın bacakları harekete geçmiş kankan dansı yapıyordu. Louise çekmeceyi açıp telefonu çıkardı.

"Hayret. Demek Jo evde unutmuş, inanabiliyor musunuz?" Neil Hunter onun kadar başarılı değildi saf rolünü oynarken. "Doğru söylüyorum, benim karım çok unutkan olabiliyor." (Kız ne demişti, *Dr. Hunter hiçbir şeyi unutmaz.*)

"Öyleyse konuşmadınız onunla?"

"Kiminle?"

"Eşinizle, Mr. Hunter."

"Elbette konuştum, daha önce de söylemiştim. Demek ki halasının telefonundan aramışım." Sonra üstünde bir adresle telefon numarası yazan kâğıdı tutuşturdu eline. Hala.

"Ne zaman?"

"Dün."

“Cep telefonunu almamda bir sakınca var mı?”

“Cep telefonunu alıyorsunuz?”

“Evet,” dedi Louise. “Cep telefonunu alıyorum.”

Alison Needler’ın evinin önüne park etmiş, kâğıt bardakta aldığı kahveyi yudumluyordu.

Agnes Barker. Asla gerçek biri değil, komedi oyununda bir karakter olan yaşlı hala (*Sahnenin Solundan Girer*. İhtiyar Hala). Kadın yetmiş yaşındaydı, bugünlerde bu yaş o kadar da ihtiyar sayılmazdı. İnsan yaşlandıkça ihtiyarlık kavramı değişirdi. Hızlı yaşa, genç öl, diye esprisini yapardı Louise eskiden, ne var ki etrafın çamaşır dolaplarıyla gümüş peçete halkalarıyla doluyken hızlı hareket etmeye imkân olmuyordu, yetmezmiş gibi bir de kendi isteğiyle ömrünün geri kalanını bir erkeğe adamışken. Bunun için mi evlilik bağı demişlerdi adına? Ama iyi bir erkeğe diye kendine hatırlatma gereği duydu.

Ağı atınca Agnes Barker hakkında sınırlı bilgiler yakalamıştı Louise. 1936 yılında Agnes Mary Mason olarak doğmuş, Kraliyet Sahne Sanatları Akademisi’nde okumuş, birkaç yıl boyunca afişlerden inmemiş, 1965’te BBC’de radyo yapımcısı Oliver Barker’la evlenmişti. Ealing’de yaşamıştı, hiç çocuğu yoktu. 1990’da Hawes’a taşınmış, on yıl önce kocasını kaybetmişti.

Dükkâncı’da kendini beğenmiş, züppe bir kız olarak görünen Margot muhtemelen Agnes’in kurmaca öteki benliğiydi. Eğer *Mastermind* ile devam ederse “Howard Mason’ın Hayatı ve Eserleri” hakkındaki sorulara cevap bulabileceğini düşünmeye başlamıştı Louise.

Sanatçı bir ağabeyin sanatçı kız kardeşi. Margot henüz okul öğrencisiydi ama şöhret ve isim yapmak için “gerçekçi olmayan rüyalar” kuruyordu.

Böyle bir hala olup olmadığını sorgulamak için herhangi bir sebep yoktu. Öte yandan şu anda Joanna Hunter’ın telefonunu incelerken Neil Hunter’ın isteksizce verdiği halanın numarasını ararken ne Agnes Barker’ın Joanna’ya, ne de Joanna’nın Agnes Barker’a telefon ettiğini, hatta Hawes’dan herhangi bir telefon gelmediğini görüyordu. Belki de Joanna Hunter’la koca-

sı hala bahanesini aynı şeyi örtbas etmekte kullanmışlardı, Joanna Hunter'a rahat nefes aldirmek için. *Kaçış* için. Sürüyle acaba vardı bu işte.

Joanna Hunter çarşamba günü altı yeri aramış, beş kişiden gelen telefona cevap vermişti. Perşembe günüyse birçok kişi aramıştı onu, daha doğrusu numarasını. Reggie Chase'in telefon numarasını bulunca çoğunun ondan gelen çağrılar olmasına şaşırmadı. Joanna Hunter'ın cep telefonunda daha başka araştırma yapmak mümkün görünmüyordu, son demlerini yaşayan pili sonunda pes etmişti.

Agnes Barker'ın ev telefonunu çevirdi Louise, karşısındaki kibar, robot sesi aradığı numaranın kullanım dışı olduğunu bildiriyordu. Şubeyi arayıp derhal telefon numarasının ne zaman iptal edildiğini öğrenmelerini istedi. On dakika sonra cevap gelmişti, "Geçen hafta, Şef." Hat kapatılmış, defterden silinmişti. Mason ailesi göz boyama ustasıydı adeta, alavere dalavereden anlıyor gibiydiler.

Louise, Howard Mason'ın Gabrielle'le evlendikten birkaç yıl sonra yazdığı, yeni eline geçen *Eve Giden Yol* başlıklı romanına göz atıyordu. Romandaki kadının adı Francesca'ydı, annesiyle babası acayip kimselerdi, kızlarını kozmopolit bir şekilde yetiştirmişlerdi, leş gibi su kanalları ve is kaplı gökyüzüyle fabrikalar şehri Batı Yorkshire'ın kapalı çevresinde büyüyen romanın kahramanını Stephen'dan çok farklıydı. (Louise'in kafasına takıldı, acaba Jackson nasıl bir sonuç çıkarırdı Howard Mason'ın kitabından.)

Stephen miras aldığı kuzeyin sefil hayatından kaçmış yeni evlendiği okul arkadaşıyla Avrupa'da bohemlerin arasında göçebe bir yaşam sürüyordu, birlikte kaçmışlardı. Romanda bolca cinsellik vardı, her sayfada Stephen ile Francesca tavşanlar gibi emişerek, inleyerek, kızışarak çiftleşiyorlardı. Howard Mason'ın 1960 yılında –kitabın basıldığı tarihe bakmıştı– ünlenmesini sekse bu kadar çok yer vermesine bağladı Louise. Esnemeye başlamıştı, günün bu saatinde, aslında herhangi bir saatinde seksle ilgili bir şeyler okumanın bu kadar sıkıcı olması şaşırtıcıydı doğrusu.

Needlerların oturduğu evin kapısı açılmış, Alison başını dışarıya uzatmış, birkaç dakika sonra bu defa çocuklarla birlikte yeniden ortaya çıkmadan önce ortalığı kolağan etmişti. Cad-deden aşağı ilerlerken zaptedilmez çocuklarmış gibi yürütürdü onları, oysa hepsi yaşayan ölüden farksız, uysal çocuklardı. Needlerların dördü de yolda yürümenin kitabını yazabilirdi. Louise de BMW arabasının motorunu çalıştırıp ağır ağır peşlerine düştü, ta okul kapısından içeri girene dek gözünün önünden ayırmadı. Alison Needler da Louise'in varlığını fark ettiğini başını çaktırmadan eğerek belli etmişti.

Hava hâlâ karanlıktı, kış gündönümüne gelmemişlerdi henüz, ayrıca güneşin kendini hiç göstermeyeceği günlerden biri olacağı benziyordu. Louise saatine göz attı, o Edinburgh'a dönene kadar Joanna Hunter'in çalıştığı klinik tıklım tıklım dolacaktı. Yeniden motoru çalıştırdı. Oradan oraya hareket etmeye nihayet son verdiğinde BMW'nin kilometre saati kaç göstercekti acaba?

Kliniktekiler Dr. Hunter'dan hiç haber alamamışlardı, perşembe sabahı aniden izne çıktığını bildirdiğinden beri sesi soluğu çıkmamıştı. Louise onunla telefonda görüşen resepsiyonistin telefon numarasını bulmuştu sonunda, kliniğin önüne park edip arabasından inmeden aradı kızını. Resepsiyonistin izin günüydü, arkadan gelen gürültülere bakılırsa, Noel alışverişi yapıyordu. "Gyle'dayım," dedi, fonda çalan Slade'in albümündeki Noel şarkısına karışıyordu sesi. Haklı olarak rahatsız olmuştu, Gyle'da Noel alışverişine çıksaydı, Louise de rahatsız olurdu mutlaka. Noel için Patrick'e ne hediye alacağını bilmiyordu. Archie'nin hediyesine karar vermek kolaydı, nakit para ("Çok olsun lütfen") isterdi o, ama Patrick kişisel bir şey tercih ederdi, anlamlı bir şey. Hediye seçmeyi beceremezdi Louise, almasını da vermesini de bilmezdi. Hem bu yalnızca hediyelerle de sınırlı kalmıyordu.

"Hayır," dedi resepsiyonist bir anlık tereddütten sonra. "Dr. Hunter kendi aramadı, kocası aramıştı. Acilen aileden birini görmeye gittiğini söyledi."

"Kocasının aradığına emin misin?"

“Yani, kendini kocası diye tanıttı.” Arkasından da sağlam bir kanıt bulmuşçasına, “Glasgow şivesiyle konuşuyordu,” diye ekledi. “Hastalanan halasının yanına gittiğini söyledi.”

“Öyle,” dedi Louise. “Ben de duydum.”

Sheila Hayes koridorun sonundaki doğum öncesi bekleme ünitesinde görevliydi. Bunca doğurganlığın bulunduğu bir ortamda bulunmak Louise’in sinirlerini bozmuştu, Karen’la yan yana çalışmak yeterince zordu zaten; fakat bekleme odasının havasına içeri dolmuş, hepsi kenarları kıvrılmış OK! dergilerinin eski kopyalarına göz gezdiren tombul bereket tanrıçalarının yaydıkları hormon kokuları yayılmıştı.

Louise polis rozetini resepsiyoniste göstererek, “Sheila Hayes?” diye sordu, resepsiyonist kapıyı işaret ederek, “İçeride bir leydi var,” dedi. Yine bir leydi. Kral Arthur efsanesindeki gölün, ışığın, gecenin leydileri. Eteğine yapışmış iki ufak çocuğuyla kadının biri içeriden yuvarlanırcasına çıkıp ebe odasına girene dek bekledi Louise.

Sheila Hayes gülümseyerek karşıladı onu, gözünü notlarına dikip, “Mrs Carter?” dedi. “Daha önce görüştüğümüzü sanmıyorum.”

“Mrs Carter değilim,” dedi Louise kimliğini göstererek. “Başmüfettiş Louise Monroe.” Sheila Hayes’in profesyonel tebesümü yüzünde donup kalmıştı. “Dr. Hunter’la ilgili görüşmeye geldim.”

“Başına bir şey mi geldi?” diye sordu Sheila Hayes.

“Hayır. Rutin bir araştırma yürütüyorum, kocasının işleri—”

“Neil?”

“Evet, Neil. Ama bu konudan kimseye bahsetmeseniz iyi olur.”

“Söylemem tabii.”

Louise daha kapıdan dışarı çıkmadan klinikte duymayan kalmayacağını tahmin ediyordu. Resepsiyon görevlisi daha kimliğini görür görmez heyecanlanmıştı. “Dr. Hunter’ı bulmaya çalışıyorum, şehir dışına çıktığını size söylemedi mi?”

“Hayır,” dedi Hayes. “Duyduğum kadarıyla halasının yanına gitmiş, Reggie öyle söyledi. Bebeğe bakmak için yanında ça-

lısan kız. Jo ile çarşamba akşamı buluşacaktık fakat gelmedi, ne olduğunu öğrenmek için telefon ettiğimde cevap vermedi. Hiç böyle davranmaz aslında, ama herhalde gazetede çıkan haberle ilgili diye düşünüyorum.”

“Hangi haber?”

“Hangisini tercih edersin?” diyordu Karen. “‘Mason Cinayetinin Katili Kayıp’ mı, yoksa ‘Bodmin Moor Canavarı’ mı? Hem Bodmin Moor değildi ki.”

“İskoç gazeteleri,” diye açıkladı Louise, “İngiltere coğrafyasından anlamazlar pek.”

Hunharca cinayetten aldığı ömür boyu hapis cezasının otuz yılını yattıktan sonra falan filan. Katilin yüzü. Bu fotoğraf en az otuz yıllık. Joanna Mason adını değiştirdi, İskoçya’da bir klinikte çalıştığı sanılıyor, vesaire vesaire... Demek ki henüz izini bulamamışlardı. Ama yaklaşmışlardı.

Louise, “Keşke diyorum içimden,” diye itiraf etti, “bulsalar.”
“Sahiden mi?”

O sırada Abbie Nash adındaki komiser kapıdan başını uzattı, “Şef? Beni çağırmışsın.”

“Evet,” dedi Louise, “kiralık araba servislerini ara bakalım, Joanna Hunter çarşamba günü araç kiralamış mı? Ha, bir de,” diye ekledi, “birisi bu cep telefonunda kayıtlı bütün numaraları arasın, tabii Joanna Hunter’ınkinde yazanları da.”

“Hemen, Şef.” Abbie kısa boylu, genç ama kavgada dayanabilecek gibi görünen gürbüz bir kadındı. Kötü kesilmiş saçları aksini düşündürse de hayal gücü yerindeydi. “Sandy Mathieson bu kadının Mason cinayetinden sağ kurtulan kız olduğunu söylüyor,” dedi. “İlk duyduğumda Google’da aradım. Söylentilere bakılırsa yine ortalıktan toz olmuş.”

Acaba cinayet katliama dönüşmeden önce daha kaç kişinin ölmesi gerekiyordu. Üçten fazla olduğu kesindi.

“Cips?” Karen elindeki paketi hışırdatarak onlara uzattı. “Kızarmış et tadında.” Abbie Nash bir avuç dolusu almıştı, fakat Louise elinin tersiyle itti, kokusu bile yetmişti midesini bulandırmaya. Vejetaryenler böyle etyemez oluyordı demek.

“Yalnızca nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum,” dedi Louise. “Bir de Andrew Decker’ın yanına yaklaşmadığından emin olmak.”

Reggie ne demişti? *Onunla bizzat konuşan olmuş mu?* Hayır, olmadığı belliydi. “Sorun şu, kimse kayıp ihbarında bulunmasa da kadın kayıplara karıştı.” Louise iç çekti. “Bence düğüm noktası *halayı aramaktan geçiyor.*”

Muhtemelen Reggie Chase’in de işaret edeceği gibi karısının cep telefonunun hayret verici bir şekilde evde bulunmasına Neil Hunter’ın gösterdiği tepki Ingrid Bergman’ın *Gaslight* filmindeki oyunculuğu kadar kayda değerdi, ancak Toyota Prius’ın motorunu hiç zorluk çekmeden çalıştırınca adamın verdiği tepki onu gölgede bıraktı. “Mucize mi?” diye sormuştu Louise Neil Hunter’a.

Adam kahkahayla geçiştirmeye çalışarak şakaya vurmuştu, “Avukat tutmam gerekir mi?”

“Bilmem. Sizce gerekir mi?”

Benimle Kal

Martina öldüğünde o dokuz yaşındaydı. Okuldan dönmüştü, babası yoktu görünürde, iki adamın çarşafa sarılı bir cesedi sedyeyle dışarı çıkardıklarını gördü. Joanna üst katta Martina'nın odasına koşana, darmadağınık çarşafı, yere saçılmış boş şişeleri görene ve felaket habercisi iğrenç kokuyu alana kadar götü-rülenin kim olduğundan emin değildi.

Martina çiçekli bir kartın üstüne yazmıştı bıraktığı notu, Joanna'nın Noel armağanı olarak gönderdiği kırtasiye malzemesinde yer alan kartlardan birine. Yemek odasındaki şöminenin üstünde duruyordu, polis gözüne çarpmamıştı. Hatırlanmaya değecek bir şey yazmıyordu notta, ne bir şiir ne de başka bir şey, yalnızca uykulu haliyle karaladığı, "Çok fazla" sözcükleriyle Joanna için sonsuza dek anlamsız kalacak İsveççe bir şey.

Çalışma odasında bulduğu babası bir şişe viskinin sonuna gelmek üzereydi. Kapıda durup kartı göstermişti ona. "Martina sana not bırakmış," dedi, babası da, "Biliyorum," diyerek viski şişesini fırlatmıştı ona.

Joanna ile babası baş başa kalmışlardı bir süre. Sevdiği herkes öldükten sonra onun yanında yaşamaya gittiği zaman ona bir dadı tutmuştu babası, Joanna için en iyisinin hiçbir şey olmamış gibi davranmak olduğuna inanan sevimsiz kıfayetleriyle sopa gibi bir cadıydı bu kadın.

Joanna'nın yeniden okula gidebilmesi epey zaman almıştı. Okulun giriş kapısına ne zaman yaklaşırsa bacakları tutmaz olur-

du. Babasının tuttuğu psikiyatr (üstü başı sigara kokan, uzun, sessiz, tuhaf seanslar geçirdiği profesör kılıklı bir adam) bir süre evde ders almasını önermişti, böylece dadı hem evin hanımlığını, hem de her gün Joanna'ya bitmek bilmeyen sıkıcı saatler boyunca aritmetik ve İngilizce ders verme görevini üstlenir olmuştu. Yanlış bir şey yaptığında, ders kitaplarını karaladığında ya da dikkatini vermediğinde eline cetvelle vururdu. Martina bir gün dadıyı dayak atmak üzere yakaladığında elinden cetveli kapıldığı gibi kadının suratına çarpmıştı.

Ortalık karışmıştı bunun üstüne, dadı polisi aramaktan söz ediyordu, fakat Howard devreye girip bir şekilde kadından kurtulmasını bilmişti. Kadınlardan kurtulmak konusunda ustaydı. Joanna'nın aklında yalnızca kadın taksiyle gittikten sonra Martina'nın ona, "Artık dadılara paydos, tatlım. Bundan sonra sana ben bakacağım. Söz," demesiydi. *Tutamayacağın sözler verme*, derdi hep anneleri, haklıydı elbet. Aslında bunu çocuklara değil babalarına söylerdi, Büyük Üçkâğıtçı Howard Mason'a.

Şairden sonragelen (aslında şairden önce gelen ve Martina'nın kurtuluşu şişelerde bulmasının sebeplerinden biri olan) kadın Çinliydi. Hong Konglu bir sanatçı. Her nasılsa Joanna'nın sonunda başladığı mahalle okulu yerine Cotswolds'ın içerilerinde yer alan yatılı bir okulda daha mutlu olacağına Howard'ı ikna etmeyi başarmış, böylelikle Joanna on sekiz yaşına girene dek yalnızca tatillerde eve gelmek üzere paketlenip uzaklaştırılmıştı.

Babası yıllarca kendine yeni bir kariyer edinmeye çalıştığı Los Angeles'ta sürgün yaşadığından Joanna da tatillerini çocuklardan nefret eden ve ona itilip kakılacak, attığı her adım engellenecek biri muamelesi eden Agnes Hala ve Oliver Enişte'nin yanında geçirmek zorunda kalmıştı. Şimdi aralarındaki ilişki karşılıklı Noel kartları göndermekle sınırlıydı. Joanna onu sevgiyle bağrına basmadığı için halasını hiçbir zaman bağışlamıyordu, onun yerinde olsa yeğenine kucak açmayı ihmal etmezdi.

Babasının öldüğünü gazetede gördüğü ölüm ilanından öğrenmişti. Unutkan beşinci karısı ona haber vermeye gerek görmeden babasını krematoryumda yaktırıp küllerini bile dağıtmıştı. Suçlular ya da Naziler gibi Rio'da ölmüştü babası. Beşinci ka-

rısı Brezilyalıydı, belki de Howard ona bir kızı olduğunu anlatmayı unutmıştu.

Kahrolup mahvolabilirdi pekâlâ, ama okul Mason ailesinin eksikliğini gideriyordu. Şans eseri Howard kızını esirgendiği ve özen gördüğü bir yatılı okula verdi, buna karşılık o da hevesli bir öğrenci olduğunu kanıtlayarak okul yaşamının gereklerini ve kurallarını benimsedi.

Joanna üniversiteye gidene kadar Howard eşlerinden birini daha eskitip birkaç da sevgili edinmişti, fakat başka çocuğu olmadı. Kafayı bulduğunda yanındakilere, "Çocuklarım vardı," derdi sahnede rolünü sergileyen trajedi oyuncusu misali. "Onların yerini kimse dolduramaz."

Biri çıkıp da "Joanna var," diye hatırlatacak olsa, "Var, tabii. Çok şükür," derdi, "Joanna var."

"Yatakta on kişiymişler," diye usul usul şarkı söylerdi bebeğe, uyumuş olsa bile. "Küçükleri demiş ki, 'Yat yuvarlan, yuvarlan.'" Birlikte yattıkları topaklı şiltede hemencecik uykuya dalmış ama sabahın dördünde karnı acıkınca uyanmıştı. Gecenin bu saatinde insanlar ölür, insanlar doğar, beden ruhun gelip gidişlerine fazla direnç gösteremezdi. Tanrı'ya inanmazdı Joanna, nasıl inansındı, ama ruhun varlığına inanırdı, bilim konferanslarında ayağa kalkıp savunacak olmasa bile ruh aktarımına da inanıyordu, aynı zamanda ölen ailesinin ruhlarını içinde taşıdığına, bir gün gelecek bebeğinin de aynısını onun için yapacağına inanırdı. Akılcı ve kuşkucu bir ateistsin diye hayatı olabildiğince başarıyla atlatmak gerekmezdi. Hiçbir kural yoktu.

Joanna hayatının en güzel günlerini hamileliği sırasında, bebeği karnında güvende olduğu zamanlarda yaşamıştı. Dünyaya geldikten sonra yüzüne yağmur damlaları düşer, rüzgâr saçlarını dağıtır, güneş ışınları üzerine vurur, yürüyeceğin yolu şeytan arşınlamıştır.

Dışarısı zifiri karanlıktı, ayazda ay tabak gibi yükseliyordu. Joseph öldüğünde bebekle aynı yaşıydı. Ömrü kısacık sürmüştü, o yaştayken Joseph'in büyüyünce nasıl bir erkek olacağını hayal etmeye olanak yoktu. Jessica'yı tahmin etmek daha kolaydı, onun karakteri sekiz yaşındayken belli olmuştu. Sadık, becerikli,

kendinden emin, sinir bozucu. Zeki, hatta bazen fazla zeki. Babaları, *kendi iyiliği için bu kadar zeki olmasa*, derdi ama anneleri *buna imkân yok demişti, hele bir kız için*. Sahiden böyle mi söylemişlerdi? Yoksa boşlukları doldursun diye o mu uyduruyordu, tıpkı şimdi Cotswolds'a paralel bir evrende ön duvarı sarmaşık-
larla kaplı eski bir evde yaşadığını gözünün önüne getirdiği Jessica hayali gibi (kimseyle paylaşmadığı saçma sapan bir düş işte). Dört çocuk, Üçüncü Dünya ülkeleriyle ilgili politikalarda hükümet danışmanı. Tartışmacı. Cesur. Üstelik anne, güneş ışığıyla göz kamaştıran bir yerde yaşıyor, deli gibi resim yapıyor, sıradışı bir İngiliz ressam.

Hepsi uydurmaydı elbet. Hiçbirini hatırlamasına olanak yoktu, buna rağmen yaşayan her şeyden, kuşkusuz bebek dışında, daha somut bir gerçekliğe sahip olmalarına engel değildi bu. Geride kalan her şeyin benzemesi, ayrıca fiyaskoyla sonuçlanan ne varsa onunla karşılaştırılması gereken mihenk taşıydı onlar. Bebek hariç elbet.

Kimsesiz kalmıştı, bütün hayatı yoksunluktan ibaretti, artık hatırına bile getiremediği şeylerin hasretini çekiyordu. Bazı geceler rüyasında eski köpeklerinin havlamasını duyardı, o zaman kederli anılar canlanıp içini öyle bir acıttırdı ki önce bebeği, arkasından da kendini öldürmek, yavru köpekler gibi birlikte, başlarına feci şeylerin gelmeyeceği huzurlu bir dünyaya göçmek düşerdi aklına. Köşeye sıkıştığı, kaçacak yeri kalmadığı zaman uygulanacak acil plandı bu. Kıtık ya da nükleer savaşta. Yanardağ patlamasında, yeryüzüne kuyruklu yıldız çarptığında. Toplama kampında. Ya da şeytani psikopatlar tarafından kaçırıldığında. Enjektör bulamasa, hiçbir şey olmasa bile elini bebeğin yüzüne bastırır, sonra da kendini asardı. İnsan kendini asmanın bir yolunu bulurdu mutlaka. Yalnızca biraz disiplinli olmayı gerektiriyordu, o kadar. *Elise Marley süslü mü süslü, hayvancıklar aç bekler, o kalkmaz yataktan bir türlü*.

Elinden gelse kaçardı, bebekle birlikte kaçır, güvenli bir yere varana dek rüzgâr gibi uçardı. Üst kata çıkan ayak seslerini duydu, kucağındaki bebeğe sımsıkı sarıldı. Kötü adam geliyordu.

Reggie Chase, Savaşçı Bâkire

Başmüfettiş Monroe'yu üç kere aramıştı şimdiye kadar ama cevap alamamıştı. Dr. Hunter'ın numarasını çevirince telefon artık çalmıyordu, Reggie'nin karşıdan duyduğu bant kaydı aradığı kişiye ulaşamadığını söylüyordu. Belki de telefonun pili bitmişti, kapanmak üzereydi ya da kapanmıştı. Reggie'yi hâlâ Dr. Hunter'a bağlayan pamuk ipliği kopmuştu işte. Dr. Hunter'ın *cansimidi*. Tabii Reggie'nin de.

Eğer Dr. Hunter'ın telefonunu ele geçirebilirse, o zaman "Kişiler" listesinden Dr. Hunter'ın sözde halasının numarasını bulabilirdi. Halaya telefon eder, Dr. Hunter'la görüşmek istediğini söyleyebilirdi. Böylece Dr. Hunter telefona gelince, Reggie öylesine, "Şey, ne zaman döneceksiniz diye soracaktım," diyerek, "Burada her şey yolunda. Sadie size sevgilerini gönderiyor," diye anlatırdı. Dr. Hunter da ona, *Aradığın için çok teşekkürler, Reggie. İkimiz de seni özledik*, derdi. İşte o zaman dünyada her şey yoluna girerdi.

Blackford Avenue'da otobüsten indi, Dr. Hunter'ın evine doğru yolun geri kalanını yaya gitmek üzere yola koyulmadan önce Avenue Mağazaları'ndan bir paket cips aldı. Peynir ve soğan tadı verilmiş cipslerden yer yemez paketi çantasına attı, tren kazasının olduğu geceyi hatırlatmıştı bu tat ona, Jackson Brodie'nin ciğerlerine hava üfleyerek onu hayata döndürdüğü geceyi.

Range Rover ortalarda görünmüyordu, demek ki Mr. Hunter evde değildi, ayrı ayrı gittikleri görülmemişti çünkü. Reggie ça-

lıların arasına çömelip içerde kimsenin olmadığından bir kere daha emin olmak için evi gözetlemeye koyuldu. Keşke Billy'yi de getirseydi yanında, bir kere olsun gizlice bir yere girme konusundaki doğal yeteneğinden Reggie de yararlanabilirdi. Billy de telefonlara cevap vermiyordu. Madem açmayacaklardı neden cep telefonu taşıyorlardı?

Sadie evi karşısında görünce özlemini mızırdanarak ifade etti, Reggie onu sakinleştirmek için kulaklarını okşarken, "Biliyorum, kızım, biliyorum," diyordu tıpkı Dr. Hunter'ın söylediği gibi.

Hunterların anahtarlarını ararken eline cebinde duran kirli battaniye parçası gelmişti. Reggie ne anlama geldiğini çözün diye ona kalan küçük yeşil sıkıntı kaynağı, izi sürülmesi gereken bir ipucu, takip edilecek ekmek kırıntıları. Bebeğin tılsımlı battişini kaybetmesi yazık olmuştu. Reggie'nin de bebeği kaybetmesi öyleydi.

"Tamam," diye Sadie'ye fısıldayınca köpek ona meraklı gözlerle baktı. "Hadi gidiyoruz."

Önce anahtar deliği, ardından Yale kilit, buraya kadar her şey yolunda gitmişti. Antrede bir an durup ortalık sakin mi diye kulak kabartırken, Sadie de Dr. Hunter'ı aramak için üst kata koşturdu, oysa Reggie'ye göre Dr. Hunter'ın da bebeğin de orada olmadığı açıktı. Evde çıt çıkmıyordu, mezardan farksızdı. Ölüm sessizliği vardı. Kimse kurmadığı için duvar saatleri bile durmuştu. Dr. Hunter'ın evinde olmaması Reggie'nin yüreğine kara bulutlar misali çökmüştü.

Mutfak iyice darmadağındı ama Mr. Hunter'ın yemek pişirdiğine dair herhangi bir belirti görünmüyordu. Pizza artıklarıyla, bulaşık makinesine bile koymaya tenezzül etmediği kirli bardaklar ortalıktaydı. Buzdolabındaki yiyeceklerle çarşamba gününden beri el sürülmemişti. Meyve kâsesindeki muzlar kararmış, elmalar büzüşmeye başlamıştı. Tavanın bir köşesinden kocaman bir örümcek ağı sarkıyordu. Dr. Hunter'ın yokluğunda zaman hızlanmıştı sanki. Evin ilk haline dönmesine ne kadar kalmıştı acaba? Tamamen yıkılıp arsaya ormana dönüşmesi ne kadar sürerdi?

Reggie mutfağın kıyısına köşesine bakarak telefonu aradı, masadaki çekmeceleri, bütün dolapları, buzdolabını, fırını arayıp taradı ama bulamadı. Başka nereye baksam diye düşünürken her zamanki amansız hızı ve gürültülü freniyle Range Rover'ın geldiğini duydu. Hemen peşinden bir o kadar ciyaklayan bir araç daha gelmişti.

Arabaların kapıları çarpılarak kapandı, evin yanındaki çakıllı yol tok ayak sesleriyle çınliyordu, arka kapıdan mutfağa gireceklerdi. Reggie kutudan bisküvi aşırırken yakalanmış hizmetçi misali bir koşu arka merdivenlere yönelerek Dr. Hunter'ın yatak odasına girdi, suç ortağı da orada, yatağa uzanmış uyuyordu. Reggie içeri girince Sadie uyanıp sevinçle usulca havladı. Reggie yatağa fırladığı gibi eliyle köpeğin çenesini kavrayıp susturdu. Bu kadar stres insana kalp krizi dahi geçirtirdi.

Alt kattan sesler geliyordu, holdeydiler. Mr. Hunter ve gürültüden anlaşıldığı kadarıyla iki adam seslerini yükseltmişlerdi. Ne konuştuklarını anlayamasa da sesleri gitgide yaklaşıyordu, artık holde değillerdi, yukarı çıkıyorlardı. Bu koşullar altında kalp krizinden ölmek mümkün değildi gerçekten. Sadie'nin tasmasına sımsıkı yapışmış çekiyordu. "Hadi gel," diye fısıldadı çaresizce. "Saklanmamız gerek." Yatak odasında saklanmaya müsait tek bir yer vardı, panjurlu gömmedolap, korku filmlerinde eli bıçaklı katilin masum kurbanının son sığındığı yer. Reggie çabucak Dr. Hunter'ın kullandığı tarafa girip ayak direyen Sadie'yi de zorla yanına çekti.

Nefes alacak yer kalmamıştı içeride, korkunçtu, Narnia'ya girmekten farksızdı, ama ilerisinde başka bir dünya yoktu buranın, yalnızca Reggie'nin suratına yapışan Dr. Hunter'ın kıyafetleri duruyordu, hepsine parfümü sinmişti. Yüreği ağzında atıyordu adeta, öyle hızlı ve güm güm çarpıyordu ki vuruşları yatak odasında yankılanıyordu. *Bum bum, bum bum.*

Adamlar açık duran yatak odası kapısının hemen önünde Mr. Hunter'la konuşuyorlardı. Reggie dolabın panjur aralıklarından birinin sırtını görebiliyordu. İriyariydi, Mr. Hunter'dan daha iri, üzerinde deri bir ceket vardı, öküz gibi kalın ensesini, kel kafasını seçebiliyordu. Bileğine kocaman, parlak bir altın saat takmıştı, durmadan camına vuruyordu dikkat çekmek için,

“Zaman daralıyor, Neil.” Konuşmasından onun da Glasgowlu olduğu belliydi.

Durdukları yerden Reggie’nin yürek çarpıntısını, gömmedolabın içinde patlayan davul sesini duyuyor olmalıydılar, *bum bum*. Her an biri içeri dalıp sesin kaynağını bulmak için dolabın kapılarını pat diye açabilirdi. Reggie parmaklarını gererek rahatlamak için Sadie’nin yumuşacık kollarına dokundu.

Mr. Hunter, “Elimden geleni yapıyorum, lanet olası,” dedi, altın saatli adamsa, “Saksıyı çalıştır, Hunter. Sen ve seninkiler. Düşün bir. Biricik güzel karıcığın, birtanecik bebeceğin. Onları bir daha görmek istiyor musun? Bu sana bağlı. Anderson’a ne dememi istersin?”

Sadie boğuk bir sesle gürlledi, iğrenç insanların testosteronuna bu kadar yakın durmaktan rahatsız olmuştu. Reggie yere çömelip onu susturma çabasıyla kollarını boynuna doladı. Mr. Hunter bağıırıyordu, “Tamam,” derken ansızın yatak odasına daldı, dolabın önüne gelmesine ramak kalmıştı. Reggie kalbinin patlayıp her yana saçılacağını sandı, infilak etmiş bir balon gibi bulacaklardı onu dolabın zemininde. Mr. Hunter kendi giysilerinin olduğu tarafı açmıştı, kapıyı öyle bir hışımla asılmıştı ki gömmedolap sallanmış gibi geldi Reggie’ye. Her şeyi sağa sola attı, bir şey arıyordu besbelli, fakat bulmuş olmalı ki dışarı çıktı, adamların peşinden alt kata indi. Reggie yüzünü Sadie’nin kocaman gövdesine dayamış köpeğin kalp atışlarını dinliyordu, güçlü, düzenli atıyordu, Reggie’nin kuş gibi çırpınan yürek atışlarına hiç benzemiyordu. Arka kapı güm diye kapandı, araba motorları birbiri ardına çalıştı, sonra ikisi birden uzaklaştı. Reggie derhal pencereye koşup Mr. Hunter’ın Range Rover jipinin takip ettiği devasa siyah Nissan’ı son anda gördü. Yazmak için çantasından bir defterle kalem bulana dek plakasını defalarca tekrarladi.

Evin havası demin kulaklarına gelen konuşmalarla kirlenmişti adeta. Bir yanıyla çok kötüydü işittikleri, altın kolsaatli adamın Dr. Hunter’la bebeği kaçırdığı anlaşılıyordu, ama diğer yanıyla iyiydi, demek ki ölmemişlerdi. Henüz.

Usulca gömmedolaptan çıkarken yerde duran bir şeye ayağı takılmış, az kalsın düşüyordu. Dr. Hunter’ın Mulberry marka

çantasıydı (*Bayswater – ne şık değil mi, Reggie?*). Reggie onu yerden kaptığı gibi Sadie'ye seslendi, "Hadi, gidiyoruz."

Reggie otobüsten otobüse aktarma yapmaya koyuldu. Hazır Dr. Hunter'ın evinde yaşadığı korkuyla şerbetlenmişken Gorgie'de kaldığı dairenin yolunu tuttu. Cep telefonunun şarjı bitmek üzereydi, hiçbir şey yapamasa dahi en azından şarj aletini alabilirdi.

Otobüste üst kata çıktı, Dr. Hunter'ın siyah Bayswater model çantası kucağında, içindekileri karıştırmaya başladı. Teknik olarak bu yaptığına hırsızlık denirdi elbet, fakat Reggie olağan kuralların artık geçerli olmadığını düşünüyordu. *Biricik güzel karıcığın, birtanecik bebeğin. Onları bir daha görmek istiyor musun?* Söylenenler aklına gelince içi kıyıldı. Kaçırılmışlardı demek, başlarına bu gelmişti. Altın saat takan Glasgowlular tarafından rehin tutuluyorlardı demek. Neden? Nerede? (Hem halanın bu işle ne ilgisi vardı?)

Çantanın içindekiler tamam görünüyordu: Saç fırçası, bir paket nane şekeri, küçük bir paket kâğıt mendil, bebek için bir paket ıslak mendil, *That's Not My Teddy* adlı çocuk kitabının bir kopyası, küçük bir el feneri, kuru meyveli bir paket şekerleme, Ventolin sprey, bir kutu doğum kontrol hapi, Chanel pudra, Dr. Hunter'ın araba kullanırken taktığı gözlükler, cüzdan ve patlayacak kadar şiş Filofax ajandası.

Müfettiş Monroe mutlaka inanır mıydı artık ona? Dr. Hunter gözlükleri, çantası ya da astım spreyi (yedeği tuvalet masasında duruyordu hâlâ) olmadan bir yere gitmezdi. Hiçbir hala her şeyi bırakıp gitmeye degecek kadar hasta olamazdı. Tek eksik cep telefonuydu, fakat artık bunun bir önemi kalmamıştı, çünkü Filofax'ta "Agnes Barker'ın" Hawes adresi de yazıyordu. Esrarengiz Agnes Hala bulunmuştu nihayet.

Reggie otobüsten inip sokağın köşesini döndüğünde felaket tellalı olan ne varsa karşısında duruyordu. Üç itfaiye aracı, bir ambulans, iki polis arabası, olay yeri inceleme aracı ve meraklı kalabalık, hepsi oturduğu dairenin dışında karman çorman duru-

yordu. Reggie'nin yüreği ağzında çarpıyordu, ona geldikleri besbelliydi.

Oturduğu dairenin camları kırılmış, oturma odasından yayılan alevlerin bıraktığı is her yanı kapkara yapmıştı. Havada berbat bir koku vardı. Avına doğru yaklaşan boa yılanını andıran kalın bir hortum uzanmıştı içeriye. Sağlık görevlileri yanmış komşularını hayata döndürmekle meşgul olmak yerine lakayt bir tavırla ambulansa yaslanmış duruyorlardı, demek ki oturduğu binada vicdanını rahatsız edecek herhangi bir ölüm yaşanmamıştı. Reggie'nin hayatı *İlyada*'daki ovaya benziyordu, her tarafa ölümler saçılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu felaketten sonra ortaya çıkan manzara bakakalmış küçük bir çocuğa.

"Yangın," dedi çocuk.

"Onu anladık. Ama nasıl oldu?"

Başka bir çocuk daha katıldı konuşmalarına, heyecanla anlattı, "Birisi posta kutusundan içeriye benzin dökmüş."

"Hangi daire?" diye sorarken içinden daire sekiz olmasın lütfen diyordu.

"Daire sekiz."

Reggie'nin gözünün önüne oturma odasının tam ortasına istiflenmiş şenlik ateşi yakmak üzere tutuşturulmayı bekleyen kitaplar geldi. Onca ders notu, Danielle Steel, annesinin minyatür çay takımları. Virgilius, Tacitus, dostumuz (genç ve yaşlı) Plinius, yardımseverler derneğinin mağazalarından kurtardığı Penguin klasiklerinin tamamı. Fotoğraflar.

"Of," çekti Reggie. Usulca. Hafif bir sesle. Çit kuşları kadar tiz. Bir nebzecik nefesle. "Yaralı var mı?"

"Yok ya," diye karşılık verdi ilk konuştuğu çocuk hayal kırıklığıyla.

"Reggie!" Mr. Hussain kalabalığın arasından çıkmıştı ansızın. "İyi misin?"

Yanmış bir kâğıt parçası havada süzülerek yere doğru inerken kirlenmiş kar tanesini andırıyordu. Mr. Hussain kâğıdı eline alıp yüksek sesle okudu, "*Kabuğun altında hâlâ çırpınan yüreği hissetti.*"

"Galiba Ovidius'tan," dedi Reggie.

“İçeridesin diye endişelendim,” dedi Mr. Hussain. “Dükkâna gel, sana çay ikram edeyim.”

“Yok, içmeyeyim, iyiyim ben. Yine de teşekkürler, Mr. Hussain.”

“Emin misin?”

“İki gözüm önüme aksın.”

Ekibin başında olduğu anlaşılan itfaiyeci binadan çıkmış, polise rapor veriyordu, “Burada kimse yok.” İtfaiye erleri hortumu toplamaya başlamışlardı. Yakışıklı Asyalı polis ilişmişti Reggie’nin gözüne, genç adam onu tanıdığını ima edencesine bir hareket yaptı ama sanki nereden tanıdığını çıkaramıyordu. Hatırlamasına fırsat vermemek için Reggie arkasını döndü.

Kabanının yakalarını kaldırıp kamburunu çıkararak sert adımlarla uzaklaşmaya başladı oradan, Sadie de peşinden. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, yalnızca yürüdü, apartmandan, Gorgie’den uzaklaşıyordu. Beyaz bir minibüsün onu takip ettiğini fark etmesi uzun sürmedi, ürkütecek bir şekilde kaldırım boyunca peşinden ilerliyordu. Reggie adımlarını çabuklaştırdı, minibüs de hızlandı. Reggie koşmaya başladı, Sadie de oyun oynadıklarını sanarak heyecan içinde hoplaya zıplaya geliyordu ardından. Minibüs iyice hızlanıp az ilerideki kavşakta yolunu kesmeye hazırlandı. Sarıkafa ve Kızıl arabadan indiler. Maymun adamlar gibi çarpık bacaklarıyla çalım satarak yürüyordu ikisi de.

Gözünü korkutmak için yaklaşmışlardı Reggie’ye, Kızılkanın nefesini duydu, köpeklerinki gibi et kokuyordu. Yakından bakınca Sarıkafa’nın cildi onunkinden de berbattı, ay yüzeyi gibi delik deşikti.

“Sen Reggie Chase’in kardeşi misin, Billy?” diye sordu Sarıkafa.

“Kimin kardeşi?” dedi Reggie saf saf. Sanki bilmiyordu, sanki Usta Madrabaz’ın kardeşi zavallı Reggie Chase kendi değildi. (Sanki istenmeyen zavallı kızların hepsi o değildi, bütün Florence’lar, Esther’ler, Cecilia Jupe’lar.)

“Şu bücür sahtekâr Reggie Chase’in kardeşi,” dedi Kızılkafa sabırsızlanarak. Ses tonunu duyunca Sadie hırlamaya başlamıştı,

iki adam köpeği ilk kez fark etmişe benziyorlardı, ne kadar kocaman olduğunu görmekte geç kalmışlardı, hoş, akıl dağıtılırken kuyruğun en önünde yer almış kimseler olmadıkları kesindi.

Kızılkaşa bir adım geriledi.

“Eğitimli köpektir,” dedi Reggie onu ürküteceğini umut ederek. Sadie yine hırladı.

Sarıkaşa da geriliyordu.

“Ağabeyine mesajımızı ilet. Söyle o büyür orospu çocuğuna, eğer malları getirmezse, kendine ait olmayan şeyleri geri vermezse—” Kızılkaşa’ydı konuşan, bir yandan da parmağını gırtlığına götürerek kellesini koparacağını ima ediyordu. Bu ikisi silah taklidi yapmaktan çok hoşlanıyorlardı anlaşılan.

Sadie öyle bir havlıyordu ki Reggie bile ürkmüştü, bu arada Kızıl ve Sarıkaşa minibüse bindiler. Kızıl olan yolcu camını indirip, “Bunu ona ver,” diyerek Reggie’ye bir şey fırlattı. Bir Loeb daha, bu defaki kırmızıydı, *Aineias*, Birinci Cilt. Kitap havada perende atarken sayfaları uçuşuyordu, sonunda kaldırırma çakılıp ortasından ikiye ayrılmadan önce Reggie’nin elmacık kemiğine çarpmıştı.

Eğilip yerden aldı kitabı. Ortasında yine düzgün kesilmiş bir çukur vardı. Ufak kâğıt tabutun kenarlarında parmaklarını gezdirdi. Ms. MacDonald’ın Loeb klasiklerinin içine biri bir şey mi gizlemişti yoksa? Hepsine mi? Yoksa yalnızca Reggie’nin İleri Seviye Edebiyat için ihtiyacı olanlara mı? Kesim işini yapan her kimse, elişlerinde usta olduğu görülüyordu. Ahşap doğramacısı olarak gelecek vaat eden ama onun yerine köşebaşlarında dikişli türü numaralarla iş yapan bir sokak satıcısına dönüşen biri olabilirdi. Demek ki piramidin üst basamaklarına çıkmıştı, ama Billy sadakat nedir bilmezdi. Elinden tutan birinden çaldıklarını zulaya saklayacak biriydi.

Reggie öyle yorgun düşmüş, öyle küçüktü, kitap yüzüne çarpınca canı öyle yanmıştı, üstelik dünya birilerinin öldüğünü haber veren öyle kocaman adamlarla doluydu ki hiç istememesine rağmen gözyaşlarını zor tutuyordu. *Biricik güzel karıcığın, birtane-cik bebeciğın.*

Çalacak kapısı, kaçacak yeri kalmayan bir insan ne yapardı?

Jackson Taburcu Olur

Alnında onu Frankenstein'ın canavarına döndüren metal çiviler vardı. Bandajlı sol kolu askıyla göğsünde durduğundan elini sürekli kalbinde gezdiriyordu artık, bu da sağ kaldığını anlamının bir yoluydu elbet. Kolunun içinden geçen atardamarın yeniden yırtılıp kan akıttığı geliyordu sürekli gözünün önüne. Neyse ki hastane yatağına bağlı değildi artık. Özgürdü. Biraz dermansızdı, epey ıstırap çekiyordu, bazı yaraları yarışmaya katılsa birinci gelirdi, buna rağmen yeniden bütün işlevlerini yerine getirebilen tam bir insan olarak devam ediyordu yaşamaya.

Oradan kurtulmalıydı. Hastanelerden nefret ederdi Jackson. Pek çok kimseye kıyasla daha çok zaman geçirmişti hastanelerde. Birinde annesinin ölümüne seyirci kalmıştı, polis komiseriyken neredeyse her cumartesi günü hastanelerin acil servislerinde ifade alırdı. Doğum, ölüm (ikisi de birbirinden travmatikti), yaralanma, hastalık, hastaneler sağlıklı yerler değillerdi gidilecek yerler arasında. Çok sayıda hasta olurdu. Jackson hasta değildi, tedavi edilmişti, evine hiç olmazsa şimdi evim dediği yere, karısı olan değerli mücevherin bulunduğu, daha doğrusu pazartesi sabahı Heathrow'a inince içine gireceği, Covent Garden'daki küçük ama hoş dairesine gitmek istiyordu. Gerçek yuvası değildi orası, onun artık adını anmadığı gerçek yuvası yüreğinin karanlık, isli bir köşesinde içinde ablasıyla ağabeyinin bulunduğu yerdi, çünkü orası sanayi devriminin bütün kirli tarihini kapsayan bir mekândı. İnsanın kalbindeki kara deliğe bu kadar karanlık madde sıkıştırabilmesi hayret vericiydi.

Jackson ne zaman hülyalara dalsa gitme vaktinin geldiğini anlardı. "Şimdi daha iyiyim," demişti Dr. Foster'a.

"Hep böyle söylerler."

"Yok, gerçekten iyiyim ben."

"İpucu 'hasta' kelimesi."

"Hastanede kalmama gerek yok."

"Dün ölmek üzereydin, bugün yürüyüp gitmeye hazırsın. Taş yuvarlar gibi mi? O kadar kolay mı?"

"Evet."

"Değil."

Büyücü genç doktor geldiğinde ona da söylemişti, "Artık taburcu olabilirim."

"Sahi mi?"

"Evet, sahi."

"Dur, dur, olmadı, imalı vurguyu atlادين. Kulak ver, *Sa'hi mi?*"

Ukala dümbeleşti Potter.

Jackson, "Ben gerçekten iyiyim," diye tekrarladı Avustralyalı Mike'a. "Buradan çıkmam gerek, huzursuz oluyorum."

"Tasalanma," dedi Uçan Doktor.

"Gidebilir miyim yani?"

"Elinden geleni ardına koyma, ahbap. Git taburcu ol. Sana engel olan mı var?"

"Hiç param yok. Ne de ehliyetim. (İkincisi daha önemli gibi gelmişti.)

"Çulsuzsun yani."

"Giyisilerim de yok."

"Bunlar size uyar," diyordu Reggie ayaklarının dibinde duran kocaman Topman torbasını işaret ederek. "Mağaza kartımla aldım. Tazınız olmayabilir, o başka. Her şeyden bir tane var bu torbada." Kızarıp bozarmıştı Reggie. "Üç kat da iç çamaşırı."

Şimdi daha çok utanmıştı işte. "Şort külotlardan aldım. Eski giydiklerinizi hemşire bana vermişti, onların bedenine göre seçtim. Eskileri parçalanmıştı, üzerinizden keserek çıkarmışlar, zaten kan içindeydiler. Siyah bir çöp torbasına koydum hepsini, herhalde atmak istersiniz."

Jackson afallamıştı, kız nefes almak için durunca sordu, "Kıyafetlerimi neden sana verdiler?"

"Kızınız olduğumu söylemiştim."

"Kızım mı?"

"Özür dilerim."

"Bunu yapmanın sebebi benden sorumlu olman mı?"

"Şey, aslında... karşılıklı bir şey demek daha doğru."

"Arkasından bir şey geleceğini biliyordum," dedi Jackson. Mutlaka gelirdi. Âdem'in Havva'ya dönüp (muhtemelen tam tersiydi), "Ha, aklıma gelmişken, acaba..." demesinden beri.

Kızın yüzünde yeni bir çürük daha vardı, bu defa yanağı morarmıştı. Ziyaretine gelmediği zamanlarda ne yapıyordu bu kız böyle? Karate mi?

"Siz özel detektiftiniz. Doğru mu?"

"Diğer işlerin yanında onu da yaptım."

"Öyleyse kayıp insanları buluyordunuz."

"Bazen. Ama kaybettiğim insanlar da oldu."

"Size iş vermek istiyorum."

"Olmaz."

"Lütfen."

"Hayır. Artık o işi bıraktım."

"Yardımaınıza gerçekten ihtiyacım var, Mr. Brodie."

Jackson, olmaz, diyordu içinden, benden yardım isteme. On dan yardım isteyenler onu hep tepmek istemediği yollara sürüklemişlerdi. Bela denen kasabaya giden yollara.

"Dr. Hunter'ın da ihtiyacı var," diye üsteliyordu usanmadan. "Ve de bebeğin."

Jackson itiraz etti, "Oyun sırasında kuralları değiştiriyorsun. Önce 'sen beni kurtar, ben de seni' diyordun. Şimdi de yabancı kimseleri kurtarmaktan mı söz ediyorsun?"

"Onlar bana yabancı değil. Kaçırıldılar galiba."

"Kaçırılmak mı?" Kız iyice abartıyordu şimdi.

Ne diyeceğini biliyordu. Söyleme. Tılsımlı sözcükleri ağzına alma.

“Yardıminıza ihtiyaçları var.”

“Hayır. Asla olmaz.”

“Halayla başlamamız gerekiyor.”

“Hangi hala?”

V

Yine Yarın

Hovarda Eş

Yol takip cihazına göre Hawes'a kadar iki yüz elli dokuz kilometre yol gideceklerdi, üç saat yirmi üç dakikada orada olurlardı, Louise kontağı çevirirken, "Hadi bakalım," dedi meydan okurcasına. Ayaklı tüfek Marcus ona selam çaktı: "Tam yol ileri." Masum biriydi. Yakışıklı, parlak ve genç, krizalitinden yeni çıkmış gibiydi. Marcus'ın yaşına geldiğinde Archie ona benzemeyecekti hiç. Teknik olarak Marcus'ın annesi olacak yaşıydı Louise. Eğer okuldayken dikkat etmeseydi, olabilirdi pekâlâ.

Dikkatsiz değildi ama doğum kontrol hapına on dört yaşında başlamıştı. Ergenlik çağı boyunca kendinden büyük erkeklerle cinsel ilişkiye girmişti, sapık olduklarını anlayamamıştı o zaman. İlgilerini çekmek hoşuna gitmişti, bugün olsa kollarına kelepçeyi takardı.

Patrick'le flört ettikleri günlerde hayatın ufak tefek konuları hakkında bilgi alışverişinde bulunurlarken en sevdikleri filmlerle kitapları, evde besledikleri hayvanları (elbette "Paddy" ile "Bridie" birlikte evde dağ sıçanı, kobay faresi, kediler, köpekler, kaplumbağalar ve tavşanlarla dolu hayvanat bahçesi işletmişlerdi adeta), tatil yaptıkları yerleri (Louise'in sayacağı pek bir yer yoktu), bekâretlerini nasıl ve kiminle kaybettiklerini söylemişlerdi birbirlerine. Samantha'yla Trinity College'ın ilk yılında tanıştıklarını söyleyip "O zaman oldu," diye anlatınca, Louise "Peki ondan önce?" diye üstelemiş, Patrick de umursamaz bir tavırla, "Mahalleden iki kız işte. Güzel kızlardı," demişti. Dul kalana kadar üç yatak arkadaşı olmuştu (hepsi güzeldi). Samantha öldük-

ten sonra kız arkadaşları olmuştu ama hiçbirisi ciddi değildi, öyle uygunsuz bir şey de yaşanmamıştı. Patrick de ona sormuştu, “Ya sen?” Louise’in uçkuruna ne kadar düşkün olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama ser verip sır vermeyecekti ona. “Oh,” demişti soluğunu dışarı verirken. “Birkaç erkekle birlikte oldum – duy da inanma – uzun süreli ilişkilerdi denebilir. Bekâretimi onsekiz yaşındayken iki yıldır falan birlikte olduğum bir çocuğa kaptırdım.” Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. Louise yalan söylemekte ustaydı, öbür hayatında mükemmel bir dolandırıcı olabilirdi. Kim bilir, bu dünyada da olurdu belki, henüz geç kalmış sayılmazdı ne de olsa.

Hakikati söylemeliydi. Her konuda doğruyu anlatmalıydı. “Onu parçalayıp yalayıp yutmadıkça başka bir insanı sevmenin ne demek olduğunu hiç bilmem,” demeliydi.

“Temiz kasaba havası pasımızı açmaya yeter,” dedi Marcus’a. “Doktorun tavsiyesi.”

Belki de değil. “Ufak bir geziye” (Marcus ısrarla böyle adlandıırıyordu) çıktıklarını haber vermek için aradığında Patrick’in tepkisi, “Yine mi gecikiyorsun?” oldu. “Yerel polis gidemez miydi şu halanın ziyaretine?” Hem “sırf bunun için onca yol katedilir mi? Ortada dava da yok, resmi bir ziyaret olmuyor o zaman, değil mi? Hiçbir şey *olmadı* ki.”

Louise, “Ben sana nasıl ameliyat edeceğini söylemiyorum, Patrick,” diye terslendi, “Sen de bana polisiye işlerde talimat vermeye kalkmazsan, sevinirim. Tamam mı?” Zamanla düzeler sanmıştı, sabır gösterirse her şey iyiye gidecekti, ama şimdiye kadar hayal kırıklığı yaşamış olmalıydı. Güller kurtlanmış, vazo çatlamıştı. Doktorun elinden bir şey gelmezdi artık.

“Bana gıcık oluyorsun,” diye devam etti Louise, “Dün gece ‘tiyatroya’ gelmek yerine tek başına kafayı bulduğum için bozuldun, değil mi?” ‘Tiyatro’ sözcüğünü gülünç bir edayla telaffuz etmişti, sıkıcı ve orta sınıfa özgü bir yerden söz edercesine, sanki ergenlik kaprisi yapan Archie gibi konuşmuştu.

“Sarhoş oldun diye suçlamıyorum,” dedi Patrick, tatlı dille münakaşaya kapı açmamaya çalışarak. “Sen ne yapıyorsan, kendine yapıyorsun.” Acaba onu öldürsem mi diye düşünmeden

edemedi Louise. Boşanmadan daha kolaydı, fakat bıkip usan-
dıran bildik sorunların yerine yepyeni sorunlar açılırdı başına.
Yoksa ailesi münasip bir şekilde ortadan kaldırıldığında rahat-
layan Howard Mason'dan bir parça mı taşıyordu Louise içinde.
Joanna kalmıştı bir tek, sabit kalem. Keşke o da silinip gitseydi,
Mason için daha iyi olurdu.

"Sinirlenme. Şu İskoç damarın ayağına dolanıyor."

"Neyin ayağına dolanıyor?"

"İyi yanına. İnsanın en kötü düşmanı yine kendidir, biliyor-
sun."

Louise içgüdüsel tepkisi olan hırlamayı kesti, "Öyle, neyse,"
diye mırıldandı, "Zihnim karmakarışık. Kusura bakma." Sonra
ekledi, "Özür dilerim."

Patrick, "Ben de," deyince, Louise bu sözlerden başka ne an-
lam çıkartabileceğini düşünmeye başladı.

Sınırı geçtiler. Tweed nehrini aşip tellerin altından girdiler. Sınır
kasabasındaydılar.

"Artık İngiliz yasaları geçerli," diye uyardı Marcus'ı.

Marcus keyiflenmişti, "Yaban hala avı." Sonra, "Müzik çala-
lım mı, Şef?" CD çalarda takılı Maria Callas'ın derleme albümünü
inceledi, "Vay canına, Şef, inanmıyorum. Yollarda dinlenecek mü-
zik bu olamaz, değil mi? Yanımda birkaç CD var." Yanından hiç
ayırmadığı sırt çantasına eğilip bir CD kılıfı çıkararak fermuarını
açtı. "Hazır olun," dedi. Tabii ya, bu çocuk izci doğmuştu. Dügüm-
ler atıp bir çift çerçöple ateş yakmaktan zevk alan delikanlılardan-
dı. Her annenin oğlundan görmekten hoşlandığı meziyetleri vardı.
Eğer emniyet güçlerine katılırsa, cebindeki son parayı da ona yatı-
rırdı, çünkü oğlu yardım etmek, "fark yaratmak" istiyordu.

"Sen neden polis oldun, Marcus?"

"Ya, işte, bildik sebepler. Herhalde fark yaratmak istediğim,
insanlara yardım etmek istediğim için. Peki ya sen, Şef?"

"Herkesi sopalayabilmek için."

Marcus gülüyordu, yılların kötümserliğiyle lekelenmemiş
pürüzsüz bir kakhahaydı. Yol için uygun bulduğu müzik türü
neydi acaba, Louise tahmin etmeye çalıştı. Springsteen için çok
genç, bebeğin arabada giderken tercih ettiği Tweenies jeneriği için

çok yaşlıydı. (Komik ama "bebek" olarak Joanna Hunter'ın bebeği gelmişti aklına hemen.) Marcus yirmi altı yaşındaydı, dolayısıyla Archie'yle zevkleri uyuşurdu herhalde, Snow Patrol, Kaiser Chiefs, Artic Monkeys, ama yok, BMW'nin kolonlarından James Blunt çınliyordu, hafif müziğin kralı. Louise uzanıp tek eliyle CD kılıfını aldı, içindekileri Marcus'ın kucağına döktü, Corinne Bailey Rae, Norah Jones, Jack Johnson, Katie Melua. "Tanrım, bunlar da ne, Marcus!" dedi. "Ölmek için daha çok gençsin."

"Şef?"

Washington yol ayrımında yer değiştirdiler. Benzincide satılan bulvar gazetelerinden ikisi Decker'ın kayıplara karıştığını manşetten vermişti. "Salıverilen Katil Ortalıkta Salınıyor." Ses benzerliği ve yinelemesi, bu adamlara haklarını teslim etmek gerek.

"İnsanın içinden herife acımak geliyor," dedi Marcus. "Ne de olsa cezasını çekti vesaire ama hâlâ cezalandırılıyor."

"Nesin sen, Rahibe Teresa mı?"

"Hayır, ama adalet önüne çıkarıldı, cezasını yedi, ne yani sonsuza dek mi ceza çekmeli?"

"Evet, ilelebet," dedi Louise. "Sonra biraz daha. Merak etme," diye ekledi, "Benim yaşıma geldiğinde sen de katı ve acımasız olacaksın."

"Olurum herhalde, Şef."

Direksiyonun başına geçmiş, koltuğu kendine göre ayarlarken, "Daha önce hiç BeMeVe kullanmamıştım," diyordu. "Kıyakmış. Neden ekip arabasıyla gelmedik?"

"Resmi görevde değiliz de ondan. Kurallara göre öyle. Bugün senin izin günün, benim izin günüm. Dolaşmaya çıktık."

"Uzunca bir geziye."

"Arabayı dikkatli sür yeter, İzci."

"Tabii, Şef. Şimdi kalkıyoruz. Sonsuzluğa ve ötesine."

Marcus iyi araba kullanıyordu, Louise'i rahatlatmasına yetecek kadar iyiydi. Neredeyse. Bekle, yaşlı hala geliyoruz, ister hazır ol, ister olma, diye geçecekti aklından. Hala bozuntusu. Maskaralık gitgide kepezeliğe dönüşmüştü. Komik değildi ama

zaten Louise'e sorarsan, kepezelikler nadiren güldürürdü insanı, intikam trajedileri daha çok hoşuna giderdi. Patrick'in Restorasyon komedilerinden hoşlanması şaşılacak şeydi (olmayabilirdi). Bir de Wagner'den. Kim evlenirdi Wagner'i seven biriyle?

Howard Mason'ın ergenlik çağında ilk gittiği konser Bradford Choral Derneği'nin düzenlediği Handel'in *Messiah* oratoryosuydu, "Halleluyah Korusu" sırasında gözyaşlarını tutamamıştı. Yoksa adamın öteki benliklerinden biriyle mi karıştırıyordu Louise, kurmaca kişilikleriyle?

Cinayetlerden önceki kış Devon'da yazdığı *Bando Çalmaya Devam Eder* başlıklı kitabın kahramanı kendisini kır kasabasına taşınmak zorunda bırakan iki küçük kızı ve karısıyla yaşadığı aile hayatının kölesi halinde didinen (elbette kuzeyli) bir oyun yazarıydı. Bebek Joseph'in kurmaca kişiliğine yer verilmemişti öyküde, Howard Mason'ın bebek oğlu sayfalara takılıp kalmaktan kurtulmuş görünüyordu.

Cinayetlerin ardından Howard'ın yazı hayatı da sekteye uğrar, taşındığı Los Angeles'ta gişe yapmayan filmlerin senaryolarını yazar. (O sıralarda Joanna neredeydi?) Senaristlik kariyerinde başarısız olunca vaktini Laurel Canyon'daki bir yüzme havuzunun başında geçirerek Hollywood'da yaşayan Britanyalı bir yazarın hayatını konu alan sıkıcı öyküler kaleme alır. Fitzgerald değildir elbet. Howard Mason'ın asla kâğıda dökmediği (hatta ağzına bile almadığı) roman, kendisi İsveçli metresiyle gününü gün ederken ailesi katledilen adamın hikâyesidir. Ama fırsatı tepmiştir işte, o roman çoksatanlar listesinin tepesine oturabilirdi oysa.

Reggie'den üç adet sesli mesaj almıştı bugün. Hepsinde telaş içindeydi, ilkinde bir arabanın (*siyah Nissan Pathfinder*) plakasını bildirmişti, kızın pek çoklarından daha iyi tanık olduğu kesindi, ayrıca kulak kabarttığı gergin bir konuşmanın ortasında "Anderson" adını yakalamayı başarmıştı. Louise'in suçluluk duymasına neden olmuştu bu mesajlar. Reggie'nin sanrılarının sağlam gerekçeleri olduğuna işaret ediyorlardı, peki ya kaçırılma söz konusu muydu gerçekten? (*Kaçırılmış, Dr. Hunter'ı kaçırmışlar.*) Saçma, saçma sapan bir düşünce.

Reggie üçüncü mesajda yatak odasında bulduğu Joanna Hunter'ın çantasının içindekileri sayıyordu – *Sürüş gözlükleri, onlar olmadan nasıl araba kullansın? Astım spreyi. Cüzdanı!* Louise'in başağrısı tutmuştu, beyni patlamak üzere olan bir atom bombasına benziyordu, mantar bulutu giderek büyüyor, kafatasının yan duvarlarına basınç yapıyordu. Gözlerini kapayıp yumruklarını üstüne bastırdı. Reggie Chase'in haklı olabileceği gibi korkunç bir hisse kapılmıştı, Joanna Hunter'ın başına kötü bir şey gelmişti.

“Şu plaka numarasını soruştursunlar,” dedi Marcus'a.

“Bu hala konusunda bizi endişelendiren tam olarak ne, Şef?”

Louise iç çekerek, “Hala umurumda değil,” dedi, “Joanna Hunter için endişeleniyorum. Bilmiyorum işte, bazı anormallikler var.”

Marcus afallamıştı, “Yani şimdi biz iki yüz elli dokuz kilometre yolu birinin kapısını çalmak için mi gidiyoruz? Yerel polisten istesek, onlar yapmaz mıydı?”

“Doğru, yapabilirlerdi,” diye yanıtladı sabırla (Patrick'e gösterdiğinden daha sabırlı davranmıştı). “Ama bunu biz yapacağız.”

“Decker'ın muhtemelen Edinburgh civarında olmasıyla bir ilgisi var diye mi düşünüyorsun? Yoksa üçkâğıtçı kocasıyla mı bağlantılı? Bahçede gömülü senaryosu mesela?”

“Ya da kaçırılma,” dedi Louise. İşte, ağzına almaktan kaçındığı sözcüğü telaffuz etmişti.

“Kaçırılma mı?”

“Mesela, Joanna Hunter'ın sağ, sağlığının yerinde ve özgür olduğuna dair hiçbir kanıt yok, var mı?”

“Yaşadığına dair bir işaret’ kaçırılma olaylarında böyle diyorlar, değil mi?”

“Galiba buna yalnızca filmlerde öyle derler. Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok. Aptallaştım herhalde, kabul. Yalnızca emin olmak istiyorum. Kadının kaçıp saklanacak biri olmadığını söyleyebilirdim. Gel gör ki bunu bir kere yapmadı mı?”

“Eleştirmiyorum, Şef. Sadece soruyorum.”

Louise daha önce aptalca davrandığını kimseye itiraf ettiğini hatırlamıyordu.

Az sonra Reggie'nin gördüğü Nissan'la ilgili aramışlardı Marcus'ı. “Glasgow'da bir şirket adına kayıtlıymış, araç kiralayan bir şirket, düğünler, benzer etkinlikler için kiralık araba

veriyorlar, hoş, taze gelinlerin Pathfinder'ın içinden indiği pek görülmez ya."

"Bütün yollar Glasgow'a çıkıyor."

"Decker olmayan şu adam kimmiş, Şef? Hani hastanede yatan?"

"Hiç kimse. Kimse değilmiş. Sıradan bir adam."

"Taburcu mu oldu? Nasıl? Neden?" Hastaneye geri geldiğinde yatağı boş, yatan hastanın da orada olmadığını görünce ilk aklına gelen morgda olabileceğiydi, oysa "Taburcu mu oldu? Emin misiniz?"

"Doktorlar onay vermedi," diye anlatıyordu koğuştan sorumlu hemşire şikâyet edercesine.

"Kızı buradaydı," demişti İrlandalı hemşire. "Birlikte gittiler."

"Kızı mı?" Eskiden ebeveynlik konusunda birbirlerine öğütler vermişlerdi ya, yine de Jackson'ın kızının adı bir türlü aklına gelmiyordu Louise'in, peki kaç yaşındaydı – on bir mi, on iki mi? Onu da çıkaramadı. "Tek başına mı gelmişti?" diye sordu.

Hemşire umursamazca omuz silkti, onu ilgilendiren bir konu değildi.

Jackson gitmişti işte. Hoşça kal bile demeden. Alçak.

Hiçliğin göbeğine varmak tahmin edilenden de kısa sürmüştü. Üç saate kalmadan oradaydılar. Louise yol takip cihazına dönerek konuştu, "Burası demek."

"Kurabiye kırıntılarını saçmaya başlayalım arkamızdan," dedi Marcus.

Scotch Corner'dan sola döndükten sonra birkaç dakika içinde bambaşka bir dünyaya girdiler. Yeşil bir dünya. Balayına gittikleri suya doymuş İrlanda gibi yemyeşil değildi ama. Aslında Louise'in gitmek istediği yer Kerala'ydı, fakat Donegal'a gitmişlerdi. "Sonraki balayında gidersin Hindistan'a," diye takılmıştı Patrick. Nasıl da gülmüşlerdi kahkahalarla. Ha, ha!

"Bir gün İrlanda'ya dönmeyi" düşündüğünü anlatmıştı. Yani emekli olduktan sonra, Louise ne kadar denediyse de böyle bir gelecek hayalinde kendini göremiyordu bir türlü.

Hawes koca tekerlek peynirlerle dolu küçük bir pazar kasa-basıydı, hiç anlam verememişti Louise, ta ki Marcus, “Wensley-dale, Şef, bilirsin ya—” deyip lastik gibi esnek suratını yayarak tüm dişlerini gösterip sırtırken, “Peynir, köpek Gromit, *peynir*. Wallace ile Gromit buranın yerel kahramanları gibiler.”

“Ha, tamam,” dedi Louise. Sakın bir çocukla çizgi kahra-manlarının arasında girme. Archie de Amerikalıların korkunç komik karakterlerine hayrandı. İki oğlum, diye geçirdi içinden, biri ak diğeri kara, biri melek, diğeri şeytan.

Yaşlı bir halanın isteyebileceği her şeyin bulunduğu bir yerdi burası, yeterince büyüktü, dükkânları, doktorları, dişçileri vardı; manzaralı hoş bir evde, daha doğrusu “Dağevinde” oturuyor-du, gerçekten de dağ manzarasına bakıyordu, ama etrafı güllerle çevrili bir ev değil de ellilerden kalma bungalov tarzında bir yer-di. Buraya taşındıkları zaman Oliver Barker’ın karısına *iki dünya-nın da en güzel yeri* dediğini tahmin ediyordu. Louise düşünme-den edemiyordu işte, acaba bütün Mason sülalesi, ister gerçek olsun ister hayali, aslında onun beyninde mi yaşıyordu?

Şehir kızıydı ne de olsa, gün ağarırken ötüşen kuşların cıvıltısı yerine geceyi diri tutan ambulans sirenlerini duymayı yeğ-lerdi. Barların şamatasını, yol çalışmalarının cazırtısını, çarpılan turistlerin yaygarasını, cumartesi geceleri gidilen izbe yerleri, bunların hepsinin bir anlamı vardı, devasa, kirli, yırtık sosyal dokunun birer parçasıydılar. Şehirde kızıışan bir savaş yaşanırdı, Louise de o kavganın içinde yer alıyordu, oysa kırsal alanlarda tedirgin olurdu, düşmanın kim olduğunu bilmezdi çünkü. *Ku-zey ve Güney* dizisini *Uğultulu Tepeler* uyarlamasına tercih ederdi mesela. Çalılıkların arasında çılgınca koşturmak, manzarayla özdeşleşmek bir kadına örnek olmaması gereken şeylerdi.

Eğer Louise nereye gömülmek istediği konusunda silah zo-ruyla –İrlanda mı Hawes mu– bir seçim yapmak zorunda kalsa, Hawes’u seçerdi herhalde. Jackson’la hastane yatağında uyurken değil de doğru dürüst son görüştüklerinde Fransa’da kendine ait bir yeri olduğunu öğrenmişti. Louise için orası Yorkshire ya da İrlanda’dan daha cazip görünüyordu, fakat ona çekici gelen kuş cıvıltıları ve usandırıcı huzurlu yaşantıdan payını fazlasıyla aldı-ğını tahmin ettiği “Fransa” değil de denklemin “Jackson” yanıydı muhtemelen. Fransa’ya ayak basmamıştı hiç, aslında hiçbir yere

gitmemişti. Kerala'ya gitmediği kesindi. Patrick gelecek nisanda Paris'e gitmelerini öneriyordu, "Uzun bir hafta sonu için", ama Louise hiç hevesli değildi, çünkü gizliden gizliye Jackson'a saklı-yordu Paris'i, saçmaydı tabii. şimdi onun doğup büyüdüğü yerler-deydi, öte yandan Dales Jackson'a aşıladığı kadar bedbaht ve beter bir yer değildi. Artık Jackson'ı kafasından atması gerekiyordu. Bu saplantı ölüm döşegiinde dahi saçını başını yoldururdu insana.

Marcus arabayı dağevine birkaç bina kala park etti. Ne dışa-rıda bir araç vardı, ne de araba yolunda. Yaşam belirtisi görül-müyordu. Ne de bir kanıt.

Arabadan indiklerinde Louise, "Bu şeref sana ait," demişti Marcus'a, o da eve doğru ilerleyip nazıkçe kapıyı çaldı.

"Çok profesyonel oldu," dedi Louise. "Sen polis olmalıymış-sın."

Beyaz atletli, çok sevimsiz, irikıyım bir adam açtı kapıyı, düşmanca bakıyordu ikisine de. Arkadan gelen televizyondaki seslerden çıkarabildiği kadarıyla at yarışlarını izliyordu. Ada-mın bir elinde kocaman bir bardak bira, öbüründe sigarası vardı. Tüyler ürperticilik sanatını konuşturmakta ustaydı, iz bırakan görüntüsü için onu kutlamak gelmişti Louise'in içinden.

"İyi günler," diye selam verdi Marcus tatlı dille. "Yardı-mınızı rica ediyoruz." Kapı kapı dolaşıp müjdeli haberler ve İncil satan gezginler gibi konuşmuştu.

"Mümkünü yok," yanıtı geldi karikatür kılıklı adamdan. Lo-uisse onun küstah mı olduğuna, yoksa sadece İngiliz gibi mi dav-randığına karar verememişti. Herhalde ikisi de geçerliydi. Polis rozeti çantasından çıkmaya can atıyordu, ama sivildiler, resmi bir görevle gelmemişlerdi buraya.

Marcus nezaketi elden bırakmadı. "Mrs Agnes Barker'ı arı-yoruz."

"Kim?" Marcus bilinmeyen bir dille konuşmuş gibi adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Marcus tane tane tekrarladı, "Agnes Barker. Elimizdeki ad-res burası."

"Yanlış adres demek."

Louise kendine hâkim olamadı. Rozetini çıkardığı gibi ada-mın pis suratına dayadı, "Bir daha deneyelim mi? En başından alalım: Mrs Agnes Barker'ı arıyoruz."

“Bilmiyorum,” dedi adam diklenerek. “Kiracıyım. Numara-yı vereyim.”

“Teşekkür ederim.”

Emlakçi bürosunda telefona bakan ve on iki yaşında gibi konu-şan kız Louise’in kendini tanıtmasını beklemeye gerek duymak-sızın Mrs Barker’ın avukatının adına evi kiraladıklarını anlattı. “Ellerinde kadının vekâleti var,” dedi, Louise’e göre bu halanın bunadığı anlamına geliyordu.

“Mrs Barker hacir altına mı alınmış?”

“Fernlea’da. Huzurevinde.”

Marcus, “Öyleyse kadın gerçekten *var*,” sonucunu çıkarmıştı.

Marcus yol takip cihazını yeniden programlamakla meşgul ol-duğu sırada Louise’in telefonu çaldı. Abbie Nash’ti arayan, “Şef? Kiralık arabayla ilgili bir şey bulduk veya hiçbir şey bulamadık. Edinburgh’daki bütün kiralık oto şirketlerine telefon ettik. Hiç-biri Joanna Hunter adında kimseye araç kiralamamış.”

“Belki de evlendikten sonra ehliyetindeki ismi değiştirme-miştir.”

“Mason mı?” dedi Abbie. “Denedim. O da boş çıktı. Fakat te-lefonda konuşurken aklıma geldi, bir de Decker adına bir şey var mı diye baktım, hani olur ha, buldum da. Decker bu sabah bir Re-nault Espace kiralamış. Burası çok ilginç, yanında kızı da varmış.”

“Onun kızı yok ki.”

“İlginç olan da bu zaten.”

Louise öğrendiklerini Marcus’a aktarınca, genç adamın key-fi yerine gelmişti, “İşler sarpa sarıyor.”

Fernlea’da gördüklerinde Louise’in başına gelmesinden korktu-ğu her şey vardı. Yüksek arkalıklı koltuklar dinlenme odası-naki televizyonun karşısına sıralanmış, huzurevi yemeklerinin kokusu içeriye sinmiş Izal dezenfektanının kokusuna karışmıştı. İlan tahtasında huzurevi sakinlerinin katıldıkları etkinlikler-le (*Bilardo*) çıktıkları gezileri (*Harlow Carr Bahçeleri*, *Harrogate*,

Betty'nin Yerinde öğlen yemeği!) gösteren listenin hiçbir anlamı yoktu, neresinden bakılırsa bakılsın, burası istenmeyen kimse-lerin gönderildiği bir yerdi. Ölünecek bir yer. Dişleriyle saçları döküldüğünde, altını ıslatmaya başlayıp özbeöz oğlunun adını unuttuğunda Archie de onu böyle bir yere sepetleyecekti. Suçlayamazdı onu. Patrick de bakamazdı ona, erkekti o, dolayısıyla golfe, kırmızı şaraba ve yüzme seanslarına rağmen istatistiklere göre çoktan ölmüş olurdu zaten.

Louise buraya gelmeyecekti. Böyle bir yere gelmektense ayakaltından çekilir, donduran gece ayazına doğru yürüyüp gider (*Biraz zaman alacaktı tabii*), bir çalının altına uzanıp uykuya daldı. Ya da bileklerini kesip Romalı soğukkanlılığıyla beklerdi. Yoksa eline silah alıp namluyu lolipop gibi ağzına dayadıktan sonra beynini mi dağıtsaydı? Hiç zor olmazdı doğrusu. Bir yanı-yla o günün gelmesini iple çekiyordu. İnsan ölüme dair bir şeyler söyleyebilmeliydi henüz altına bez bağlanmadan, eski dostla-rını aradığı *Friends* dizisinin bitmek bilmeyen yeniden gösterim-lerini defalarca seyretmeden. Gabrielle Mason, Patrick'in karısı Samantha, Alison Needler'ın kardeşi Debbie. Hafızanın derinle-rinde sonsuza dek genç kalacaktı onlar. Ve sonsuza dek ölü.

Resepsiyonun önüne yaklaşan Louise rozetini gösterip en kibar gülümsemesini takınarak üstüne çok dar gelen pembe-be-yaz çizgili üniforması topak topak yağlarını belli eden şişman bir kıza, "Mrs Barker'la kısa bir görüşme yapmam gerek," diye açıkladı. Tuluma sıkıştırılmış sosisten farksızdı kız. Yaka kar-tında "Hayley" yazıyordu. İncecik sarı saçlarını geriye toplayıp süslü bir lastikle tutturunca ablak yüzü iyice ortaya çıkmıştı. Ki-barca onu görmezlikten gelen Marcus'a baygın bakışlar atıyordu.

"Pek mümkün görünmüyor," dedi kız.

"Akli yerinde olmadığı için mi?"

"Öldüğü için."

İşte, dedi Louise içinden. Ölüm insanın çenesini kapalı tut-manın yolunu bilirdi. *İhtiyar Hala sahnenin sağından çıkar.*

Marcus sordu, "Yakınlarda mı öldü?"

"Bir iki hafta oldu," dedikten sonra elindeki son çikolata par-çasını da ağzına atarken kendiliğinden ekledi, "Felç geçirdi."

Louise, "Birisi avukatına haber verse iyi olacak," derken kız-

dan çok kendine söylüyordu. Aklına gelmişken, asıl Neil Hunter'a haber verilmeliydi. "Ailesi var mıydı?"

"Galiba bir yeğeni vardı, kadın mı erkek mi bilmiyorum, ama nasıl derler, 'yabanileşmişler' yani."

"Yabancılaşmışlar mı?"

"Ha, öyle yani. Yabancılaşmışlar."

Fernlea'nın insaniyetten uzak koridorlarını geride bırakırlarken, "Kadın yok öyleyse," dedi Marcus, "hala artık yaşamıyor." Hala ortalıktan kalkar, artık eski hala olur. İşler daha da sarpa sararsa, harika olur, di mi, Şef?"

Louise sevecenlikle buyurdu, "Sen sürmene bak, İzci." Başındaki ağrı artık midesini bulandırmaya başlamıştı.

"Şimdi ne yapıyoruz, Şef?"

"Hiçbir fikrim yok. Gidip biraz peynir alabiliriz. Yok, dur, telefonu al, geçen sene hapisanede Decker'ın ziyaretine gidenler kimmiş onu bulsunlar. Adam tren kazasından kurtuluyor, sözde kızıyla kocaman bir araba kiralyor. Kızın kim olduğunu öğrensinler. Birisi ona yardım ediyor olmalı."

"Kızı sokaktan toplamadıysa tabii. Rızası olmadan alıkoymuş da olabilir."

"Tanrım," dedi Louise. "Onları aklına bile getirme."

"Sence Decker'ın halayla ilgisi olabilir mi?" Marcus'ın kafası karışmıştı.

"Artık kimin kimle ilişkisi olduğunu bilmiyorum."

Hala falan yoktu, bu su götürmez bir gerçek olarak cepteydi en azından. Dolayısıyla Joanna Hunter nereye gittiği hakkında ya kocasına yalan söylemişti (*Zavallı ihtiyar Agnes Halayı görmeye gidiyorum*) ya da kocası herkese yalan uydurmuştu (*Hasta halasını görmeye gitti*). Peki yalan söylemeye hangisi daha müsaitti, Neil Hunter mı yoksa sevimli Dr. Hunter mı? Doğrusu bu ya, Louise bu sorunun yanıtından hiç emin olamıyordu. İşler o raddeye varırsa, o da çok güzel rol kesebilirdi pekâlâ.

Bir kere kaçıp saklanmıştı, şimdi yine yapıyordu aynısını. Decker'ın salıverilmesi hayatını altüst etmişti herhalde. Anne-sinin öldürüldüğü yaştaydı şimdi, bebeği de küçük kardeşiyle aynı yaşta. Aptalca bir şey yapabilir miydi acaba? Kendine mi?

Decker'a mı? Otuz yıldır içinde intikam duyguları beslemiş, şimdi de adalet yerine gelsin mi istiyordu? Saçma sapan bir fikirdi, kimse kalkışmazdı buna. Louise kalkıştı pekâlâ, Decker'ın kemiklerinden zar yapardı kendine, kalbini kedilere atar, kıyamete kadar izini sürerdi herifin, hoş, Louise kimselere benzemezdi. Joanna Hunter da başkalarına benzemiyordu, benziyor muydu?

Hawes şehir merkezine park ettiler, Louise arabadan inip köprüye doğru yürüdü, suya baktı. Kendini akıntıya kapılmış gibi hissediyordu. Bağları çözülmüştü adeta. Joanna hiçbir iz bırakmadan (ama her şey demek olan bebek vardı) ortadan kaybolmuştu. Gıpta edilesi bir numaraydı doğrusu. Joanna Hunter, büyük kaçış ustası.

Marcus ansızın bitiverdi yanında. "Şef? İyi misin?"

"Bomba gibi," dedi, İskoçların hem "Acıdan geberiyorum" hem de "Sevinçten uçuyorum" anlamına gelebilecek her durumda kullandıkları sözcüklerle. "İyiyim, bomba gibiyim."

Sonra da böyle yerlerde herkesin yaptığını yaptılar. Bir kafeteryaya gidip çay içtiler.

Marcus sıcak kalsın diye melon şapka gibi bir kılıf geçirilmiş her işe yarayan kahverengi çaydanlığı kaldırırken, "Ben anne olayım," dedi.

"Bu işi benden daha iyi kıvıracağından kuşku yok."

Louise iki parasetamolü ağzına atıp tıkanan boruları açmaya yetecek kadar koyu, tavşankanı çayla yuttu.

Marcus meraklı gözlerle bakınca, "Aybaşı," dedi. Değildi ama olsun.

Marcus ağırbaşlı bir edayla kafasını salladı. "Anlıyorum." Ah, zamane çocukları kadınlara nasıl da saygı duyuyorlardı, neydi bunlar böyle? Ne David Needler'a benziyorlardı ne de Andrew Decker'a, bu görülüyordu.

Marcus'ın sipariş ettiği meyveli pasta dilimi üstünde koca bir Wensleydale peyniriyle gelmişti (peynir ve pasta, nesi vardı bu insanların?).

"Peynir, Gromit," dedi. Tatlı çocuk. Ahmaktı ama sevimliydi.

Louise ağı kesicileri bastırсын diye çay kurabiyesi yedi. Hamuru iğ kalmıştı, boğazına takıldı. Telefonu alıyordu. Reggie Chase'ti arayan. Homurdanarak telesekreterin devreye girmesini beklemeye karar verdi, fakat hemen fikir değiştirip Reggie'yi geri aradı, hiç olmazsa kızı sakinleştirmeyi deneyebilirdi. Ancak hala hakkındaki gerçeği ağzından kaırmasa iyi olacaktı, eğer ona halanın sahidinden hasta olduğunu, hatta toprağın iki metre altına girecek kadar hastalandığını söylerse kız kalp krizi geçirirdi herhalde. Reggie'nin telefonu beş kere aldıktan sonra açıldı. Aan Jackson'dı.

"Alo?" dedi. "Alo?"

Gel de anla şimdi diye düşündü Louise. Aklına gelebilecek en gönül yakıcı iki kişi her nasılsa bir araya gelmişlerdi.

"Benim," dedi. Fakat sonra Jackson "ben" kim bilmeyebilir diye düşündü, bilse sevinirdi tabii. "Louise," diye ekledi.

Jackson, "Hayret," der demez hat kesildi. Hayret veren neydi?

"Herhalde iyi çekmiyor, şef," dedi Marcus. "Tepeler engel oluyor."

Louise'in telefonu çaldı yine, Jackson'ın aradığını tahmin ederek cevap verdi. "Ne?"

"Vay." Arayan Sandy Mathieson'dı. "Oralar nasıl? 'Ufak gezi' pek iyi gitmiyor galiba?"

"Yok, idare eder. Affedersin. Ortada hala falan yok."

"İlginç. Agatha Christie romanlarına benziyor."

"Pek sayılmaz."

"Neyse, az önce North Yorkshire bölge trafikle konuştum." Doğruydu, telefon iyi çekmiyordu, Sandy'nin sesi bir gelip bir gidiyordu, fakat kesik kesik de olsa söyledikleri anlaşılıyordu. "Decker'ı A1 karayolunda, Scotch Corner yakınlarında durdurmuşlar. şimdi Darlington'daki hastaneye götürüyorlar. Hemen oraya gidebilirsiniz, şef."

"Hastaneye mi?"

"Kaza mı ne geçirmiş."

Louise, gaza bas dedi, Marcus olanları, "Tuhaf," bulmuştu. "San-ki Joanna Hunter'ın değil de senin peşine düşmüş."

“Hiç tuhaf sayılmaz. Asıl tuhaf olana inanamayacaksın.”

“Sen hele söyle, Şef.”

“Bir şey daha var,” demişti Sandy Mathieson. “Hoşuna gitmeyecek.”

“Hoşuma gitmeyen çok şey var.”

“Wakefield’den haber geldi. Cezaevindeki koğuştaki Decker rağbet gören mahkûmlardan değilmiş. On sekiz aydır ziyaretine yalnızca üç kişi gelmiş. Annesi, annesinin oturduğu mahallenin papazı, içerideyken Katolik olmuş ve sık sık cezaevi papazıyla görüşürmüş, bana sorarsan suçluluk duygusuyla baş etmenin kolay yolunu bulmuş.”

“Hoşuma gitmeyecek olan üçüncü ziyaretçi, değil mi?” dedi Louise.

“Aynen. Dr. Joanna Hunter adlı kadından başkası değil.”

*

“Dalga geçiyorsun. Gidip onu ziyaret mi etmiş? Kaç kere?”

“Bir kere. Salıverilmesine bir ay kala. İzin almak için başvurmuş, adam da kabul etmiş.”

Sözünü bile etmedi diye düşündü Louise. Joanna Hunter’ı güzelim evinde görmeye gidip, Noel çiçeği ve hanımelinin tatlı kokuları eşliğinde güzelim oturma odasına kurularak Andrew Decker’ın serbest kaldığını söylemişti ona, Joanna Hunter, “Artık zamanı geldiğini düşünüyordum,” demekle yetinmişti. Evet, haberim var, birkaç hafta önce onu görmeye gittim falan dememişti. Yalan söylemese de gerçeği söylememişti. Neden ama?

“Kurbanlar mahkûmları görmeye gider,” dedi Marcus. “Açıklama, pişmanlık beklerler, suçu anlamaya çalışırlar.”

“Ama bunun için otuz yıl beklemezler.”

Joanna Hunter kaçamazdı fakat silahla vurabilirdi. Başkalarının hayatını nasıl kurtaracağını bildiği gibi canlarını nasıl alacağını da biliyordu. “Kurallar yoktur,” demişti Louise’e geçen hafta güzelim oturma odasında otururlarken. “Biz varmış gibi yaparız sadece.” Neyin peşindeydi bu kadın?

Louise'in telefonu bir daha çaldı. Uzun uzun çaldırdı, yeni bir şey daha duymak istediğinden emin değildi çünkü.

"Şef?" Marcus gözlerini bir an için yoldan ayırmış tereddütlü bakışlarını Louise'e çevirmişti. "Şuna cevap verecek misin?"

"Hep kötü haberler geliyor."

"Her zaman değil."

Yükselen telefon sesleri büyük bir sonu beraberinde getirmeye mahkûmdu. İç çekerek cevap verdi.

"Affedersin, Şef," diyen Abbie Nash'ti arayan. "Ciddi bir şey yok. Çarşamba günü Joanna Hunter'ın telefonunda yapılan aramaları takip ettik, hem de gelenleri."

"Saat dörtte işten eve döndükten sonraki aramalarla başla."

"Birinde kocası aramış, ikisi Sheila Hayes'den, sonuncusu dokuz buçukta, perşembe günü bir, iki kez arayan numara, bir de dün sabah, cep telefonu Jackson Brodie adında birine kayıtlı, adres Londra'da."

Aman ne âlâ, olabilirdi, olamaz mıydı?

Silahların ve Bir Adamın Destanı [Şarkısı] (Arma Virumque Cano)

Reggie bir fincan çay ve bir tabak kızarmış ekmekle gelip uyardı Jackson'ı. Fincanda "Masumların Kaniyla Yıkandı" yazıyordu, "Fairy marka deterjanla yıkanan fincan değildi herhalde."

Dün gece kızın (inanılmayacak kadar pahalıya patlayan taksi yolculuğundan sonra) onu getirdiği evin kaza mahallinin, önce ölüp sonra dirildiği yerin birkaç metre ötesinde olduğunu anlaması Jackson'ı afallatmıştı.

"Aslında ben burada yaşamıyorum," diye anlattı Reggie.

"Burada oturan kim öyleyse?"

"Ms. MacDonald, ama artık o da oturmuyor, öldü çünkü. Herkes öldü."

"Ben yaşıyorum," dedi Jackson. "Sen yaşıyorsun."

Anlaşmanın koşulları şöyleydi, evine gidiyordu, Londra'ya, karısını havaalanında karşılayacaktı, yol üstünde Reggie'nin dilinden düşürmediği, bir şekilde Reggie'nin kayıp (*Kaçırıldı!*) doktoruyla bağlantılı şu halaya uğrayacaklardı. Halayı bulduklarında (öyle birinin varolduğu şüpheli görünüyordu) Reggie'yi en yakın tren istasyonunu götürecek, Jackson da eve doğru tek başına yola devam edecekti. Bunun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu, herhalde yaşlı bitkin bir köpek gibi kademeli olarak yerine getirecekti.

Reggie'nin aklına onu çok heyecanlandıran bir şey gelmişti. Bu Dr. Hunter belki de hayatından biraz zaman çalıyordu kendi-

ne. Jackson kaybolan bir kadını göz ardı etmezdi aslında, ancak aralarından hiç bulunmak istemeyenler de çıkardı bazen. Eski-den bunlardan birkaçının peşine düşmüştü, hem polisten hem de özel detektiflik yaptığı yıllarda. Bir keresinde ordudayken bir çavuş ortadan kaybolan karısını soruşturmuş, ta Hamburg'a, bütün kadınların *Kabare* oyunundaki figüranlar gibi giyindiği bir lezbiyenler barına kadar sürmüştü izini. Kadının Rheindahlen'daki evliler lojmanına yakın zamanda dönmeye hiç niyeti olmadığı belliydi.

Eğer emin olmasaydı vicdanını rahatsız ederdi, kayıp kadınlar listesinde bir çentik daha atacak yer kalmamıştı çünkü.

Reggie'nin yardım sandığından para çekmeye gittiler. Aralarında anlaşmışlardı. Reggie bütün tasarruflarını ona verecek, Jackson da harcayacaktı. En azından böyle görünüyordu. Ayrıca yolculuk için sandviç, meyve suyu, kızın telefonuna şarj aleti ve yol haritası aldılar. Bermuda Şeytan Üçgeninden farklı olmayan Wensleydale'in yerini bulabileceğini sanmıyordu Jackson.

"Bu parayı sana geri ödeyeceğim," diyordu kıza hesabındaki kilerin tamamını Halifax'ın George Street şubesine aktarırken. Öyle kolay kolay itiraf edebildiği bir konu olmamasına rağmen ekledi, "Param çok."

"Tabii, tabii," dedi Reggie, "Ben de Bilmem-ne Kraliçesiyim."

"Saba mı?"

"Orası da olur."

Edinburgh'daki kiralık oto şirketinin elinde Jackson'ın tek elle kullanabileceği, el freni direksiyonda olan otomatik vitesli tek araç, içinde yaşamaya bile müsait kocaman bir Renault Espace'ti. *Espace* – yer. Bol bol yer vardı bunda. Arabayı kiralayan orta yaşlı kadın, "Çocuk koltuğu da ister misiniz?" diye sormuştu. Yaka kartında "Joy" yazılıydı, yeni çağın müjdesini çağırıyordu. "Aslında bu tam bir aile arabası," dedi bolarak, aile olma kriterlerini yerine getirmeyi başaramamışlardı onun gözünde. Kadına daha doğar doğmaz ona hiç yakışmayacak bir isim takılması nadiren görülür diye geçiyordu Jackson'ın kafasından.

Reggie, “Biz *aile* oluyoruz,” diyerek tepki gösterdi. Köpek de bu sözleri desteklercesine kuyruğunu salladı. Jackson içinden bir şeyin koptuğunu hissetti bir anda. Ailesi olmayan bir aile adamı. Tessa çocuklar konusunda kararsızlıklar yaşayan bir kadındı. “Olursa, olur,” demişti, ama doğum kontrol haplarını almayı ihmal etmiyordu, dolayısıyla umursamadığı tamamen kuyruklu yalandı. Jackson bu konuya girmemişti pek, fazla özel bir mesele gibi gelirdi ona. Evli olabilirlerdi, ancak birbirlerini doğru dürüst tanıımıyorlardı.

Alnındaki morlukla yaralar Jackson’ı kaza kurbanından çok suçlu birine benzetmişti, askıdaki koluysa akli başında birinin gözünde direksiyon başına geçmeye elverişli olmadığı izlenimini uyandırdığından Reggie bandajlarını çözüp yüzündeki çürükleri Rimmel fondötenle kapadı. “Kaçak falan gibi görünüyorsun çünkü.” Genel olarak Jackson her zaman kaçak (falan) hissedirdi kendini, fakat bunu Reggie’ye söylemeye gerek görmedi.

Kanun kaçağına yakışır bir şekilde Reggie’nin çıkarıp (“Eşyalarının arasında buldum”) elinde sallayarak gösterdiği Andrew Decker’ın ehliyetini kullanıyordu. Ne yazık ki yanında başka hiçbir kimlik olmaması Joy açısından engel teşkil ediyordu, kim olduğunu kanıtlayacak bir belge sunamamasına surat asıp kaşlarını çatarak tepki gösterdi.

“Herkes olabilirsiniz.”

Jackson, “Bilmem, ama *hiç* kimse değilim,” diye homurdansa da tartışmaya girmedii.

Trene binebilirdi gerçi, fakat binemezdi. Waverly İstasyonu’nda heyecan fırtınasına tutulmadan önce (sülük gibi Reggie’nin eline yapışmıştı) gişenin önünden daha öteye gidecek gücü bulamamıştı. Attan-düşer-düşmez-tekrar-bineceksin teorisi kâğıt üstünde (hatta at olarak) kaldığı sürece doğruydu pekâlâ, ne var ki InterCity 125 kılığına girmiş vahşi *demir* bir atın kuramsal olmayan varlığı peşinden korkunç anıları da getirince, ortaya bambaşka bir tablo çıkıyordu.

Hastanede tren kazasından hemen önce neler olduğunu hiç hatırlamayabilirsin demişlerdi, ama hiç de öyle değildi, Jackson

giderek daha çok şey hatırlıyordu, bitıştırilmemiş parçalar halinde geçiyorlardı gözünün önünden: Bir cep telefonunda çalan *The High Chaparral* dizisinin jenerik müziği, bir çift kırmızı pabuç, çamurun içinde yüzükoyun yatan askeri döndürdüğünde hiç beklemediği bir anda burun buruna geldiği ölü surati. "KATLİAM," diyordu hastanede ona gösterdikleri gazetenin manşetinde. Başkaları ölmüşken onun yaşaması tamamen şans eseri idi, Kader Perilerinin bir an için dikkatlerini başka biri yerine ondan çekmesine borçlu ydu yaşamasını.

Catherine Cookson okuyan yaşlı kadın, kırmızılı kadın, hırpani takım elbiseli adam, onlar neredeydiler? On beş kadar insan bir yerlerde morgda yatarken kendisinin ayağa kalkmaya (aşağı yukarı) hakkı olup olmadığını sorgulamamak elinde değildi. Öteki benliğini merak etmek zorundaydı. Gerçek Andrew Decker hâlâ hastanede yatıyor muydu, burnu bile kanamadan kurtulmuş muydu, yoksa onun yolculuğu ölüme mi varmıştı? Adamın adı Jackson'ın yaralı belleğinde bir şeyler çağrıştırıyordu ama nedenini bulamıyordu bir türlü.

Sağ kurtulma suçluluğu buydu demek. Daha önce de pek çok durumdan kurtulmuş ama suçluluk duymamıştı; ya da böyle bir duygunun farkına varmış değildi en azından. Hayatının büyük bölümünde bir felaketin kötü sonuçlarını yaşadığı, ablasının öldürülmesinden, ağabeyinin intiharından sonra hayatını fazladan yaşadığı hissine kapılmıştı ama. Çektiği o berbat acıları içine bastırmış, ruhu nihayetinde kaskatı, kömür gibi kapkara olana dek onları hücre hapsinde tutmuştu, gel gör ki şimdi felaket kendini dışarı vurmuş, enkaz elle tutulur hale gelmiş, artık uykuya yattığı hücrenin dışına çıkmıştı.

Reggie, "Hepimiz kazazedeyiz, Mr. B," diyordu.

Waverly İstasyonu'nda çözüldüğünü hissetmişti Jackson, ömründe ilk kez panik atak geçiriyordu. Yolcu salonundaki demir bir banka doğru sendeledi, pat diye kendini bırakıp başını dizlerinin arasına aldı. Görenler ondan uzak durmaya çalışıyordu. Hırpani bir ayyaşa benziyordu herhalde. Kalp krizi geçirecek gibi oldu. Belki de kalp krizi geçiriyordu.

“Yoo,” dedi Reggie bileğini tutup nabzını ölçerken. “Yüreğiniz hoplamış sizin. Derin nefes alın. Her zaman işe yarar.”

Nihayet gözünün önünde zıplayan kara lekeler durmuş, yüreği göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına çarpmaya son vermişti. Reggie’nin büfeden aldığı su şişesinden bir yudum içti, yeniden normale ya da tren kazası sonrasındaki dünyada normal denen hale döndüğünü hissediyordu.

“Bir konuyu aydınlığa kavuşturalım,” dedi Reggie’ye, “Bu hayatımı bir kez daha kurtarma operasyonu olmuyor. Anlaştık mı?”

“Kesinlikle.”

“Travma sonrası stres bozukluğu falan işte,” diye homurdandı.

Reggie, “Utanacak bir şey yok,” diye sakinleştirmeye çalışıyordu. “Cesaret göstergesi (bu sözcükleri gururla telaffuz etmiş-ti) gibi bir şey. O askeri enkazdan çekip çıkarmıştınız, değil mi? Ölmüş olması sizin suçunuz değil.”

“Sağol.”

“Kahramansınız.”

Jackson itiraz etti, “Hayır, değilim.” Eskiden polistim diye düşündü. Eskiden erkektim. Şimdi trene adımımı dahi atamıyorum.

“Her neyse,” dedi Reggie, “Bütün trenler başka istikamete yöneldiler, bizim inmemiz gerek, otobüse binelim, yola koyulalım. Araba olsa işimiz daha kolay olurdu.”

“Hiçbiri yok mu?” Joy üsteliyordu. “Pasaport da mı yok? Bankadan hesap özeti? Gaz faturası? Herhangi bir şey?”

“Hiçbir şey,” dedi Jackson. “Cüzdanımı kaybettim. Musselburgh’daki tren kazasında ben de vardım.”

“İstisnalar kaideyi bozmaz.”

Joy kimliğinin yanında olmamasından çok kredi kartı olmasın dert ediyordu. Parayı görünce “Nakit mi?” diye sormuştu kuşkulu bakışlarla. “Kredi kartıyla ödeme yapmanız gerekiyor, Mr. Decker. Madem cüzdanınızı kaybettiniz, parayı nereden buldunuz?” Güzel soruydu.

Jackson dost görünme çabasıyla yalnız kalmış adam pozunu takınarak konuştu, "Lütfen," dedi. "Yalnızca evime dönmeye çalışıyorum."

"Kredi kartı ve kimlik gerek. Kurallar böyle." *No paseran – Geçit yok.*

"Babamın annesi öldü," diye Reggie girdi lafa umulmadık bir anda elini Jackson'ın avucuna koyarken. "Eve dönmek zorundayız. Lütfen."

*

"Ohh!" Espace'a doğru yürürlerken Reggie derin bir soluk almıştı. Jackson elektronik araba anahtarının gri düğmesine basınca bip sesiyle karşıladı onları.

Acıklı bir dille Joy'a yalvarmak hiç işe yaramıyordu. Tam da o sabah ("benim yaşımdaki her kadın gibi" diye dudak bükerek "ihtiyaç fazlası" olduğu gerekçesiyle, demişti) işten çıkarılmış olmasıydı asıl sorun. "Bana kalsa, şu lanet olası arabayla diler-seniz güneşe kadar gidebilirsiniz," diye razı geldi sonunda ama onları bıkip usandırana dek karşı çıkma zevkinden de mahrum kalmamıştı.

Motoru çalıştırmak için plastik gri kartı takarken bir yandan da Reggie'ye arabayı "Park" konumundan "Drive, sürüş" konumuna nasıl getireceğini anlatıyordu. İstemeye istemeye de olsa bu kıza ihtiyacı olduğunu kendine itiraf etti, tek başına bu yolculuğun üstesinden gelebilir miydi, pek emin değildi, bunun nedeni sadece kızın kolunu yeniden askıya almayı ve arabayı sürüş konumuna getirmeyi bilmesi değildi elbet.

Espace'ın sürücü koltuğuna kuruldu. Rahattı, evinde gibiydi. Tek elle araba kullanmak yan koltuktaki Reggie Chase'le birlikte seyahat etmek kadar bozmuyordu sinirlerini. Yarı çocuk, durmak nedir bilmeyen bir kızdı ne de olsa.

"Hadi, gidiyoruz," dedi. Köpek arka koltukta çoktan uykuya dalmıştı.

Tersliklere karşı ahmaklıkların zaferiyle Scotch Corner'a vardılar, sadece "birkaç dakika soluklansın" diye yol boyunca iki ben-

zin istasyonunda mola vermişlerdi. Vücudu bir yere uzanmaya can atıyordu, A1 karayolunda tek elle direksiyon sallamak yerine loş bir odada yatar vaziyette olmak istiyordu. Avustralyalı Mike'ın verdiği güçlü ağrı kesicilerin etkisiyle zombiden farksızdı. İlaçların prospektüsünü iyice incelese araç kullanmayın uyarısı bulacağından kuşku duymuyordu ama her nasılsa ordudan kalma dirayeti kendini göstermiş, mantık sınırlarını zorlaması için Jackson'ı dürtmekten geri kalmıyordu. İşler zora girince, zorluk çekenin imdadına ilaçlar yetişir.

Reggie'nin rehberliği kabak tadı veriyordu. Tıpkı kızı, gerçek kızı gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı, karşılıklarına çıkan her yol tabelasını güle oynaya okuyordu – *gizli kasis, keskin viraj, Berwick-on-Tweed otuz dokuz kilometre, yol çalışması 800 metre*. A1 karayolunda eğlenecek pek çok şey bulan Marlee dışında ön koltukta kimseyle yolculuk etmemişti Jackson.

“Şehir dışına çıkmam pek,” diye anlatıyordu Reggie neşeyle.

Meçhul halanın adresi vardı elinde. Joanna Hunter'a ait olan Filofax ajandada yazılıydı. Reggie yanında kocaman bir sırt çantasıyla saplantı derecesinde önem verdiği Joanna Hunter'ın büyük el çantasından başka (*Bunu almadan gitmesine anlam veremiyorum. Neden ama?*) bir torba köpek maması ve elbette köpeğin kendisini taşıyordu. Bir iki parça eşyayla seyahat edenlerden değildi. Jackson'ın ise üstündeki kıyafetlerden başka bir eşyası yoktu. Özgürlük bu demekti herhalde.

Scotch Corner'daki geniş kavşağa yaklaşırken Reggie telaş içinde atıldı, “İşte burası, buradan sağa dönüyoruz.”

Karısını görecekti yarın. Pırıl pırıl, yepyeni karısını. Bir anlamda yeni bir kadınla sevişecekti, dürüst olmak gerekirse, şu anda becerebileceği en son şeydi seks. Sıcacık bir yatakla koca bir duble viski çok daha cazip geliyordu Jackson'a. Evine gidecek ve hayatına devam edecekti. Yolculuğu kesintiye uğramıştı (ama ölümle noktalanmadan), kendi de darmadağın olmuştu (fakat o da ölümcül değildi), öte yandan toparlanıp eski haline dönebileceği konusunda ufak tefek endişeleri vardı.

“Scotch Corner'dan sağa,” dedi Reggie, “bu yol bizi Wensleydale'e götürecektir. Peynir diyarına.”

Jackson daha aramba günü buradaydı (tren kazası öncesi dünyada. Bambaka bir kasabaydı). Ordonat haritasını Hawes'dan almıştı, yanında da bir gazeteyle peynirli turu. Oğlu Nathan'ın yaşadığı yerin hemen önünden geçeceklerdi. Gidip ziyaret edebilirler, köyün imenlerinin yanında durabilir, Julia'nın evinin önüne park edebilirlerdi pekâlâ. Baladığı yere geri dnmt. Yine.

Scotch Corner'a vardıklarında Reggie'nin hafiften histerik talimatlarını uslu uslu yerine getirip tam sağa saptığı sırada, artık araba mı, Jackson mı bilinmez, araç kayıverdi. Belki de gözleri açık uyuyordu. Beyin sarsıntısı geçirdikten sonra araba kullanmanın sonucuydu bu, direksiyonu yeterince evirmezsin, derken dengelemek için fazla kırarsın, sonra hızla frenlere asılma hatasına dersin, çünkü çılgın küçük bir İskoç avazı çıktığına haykırarak beynindeki yön bulma cihazına lastiklerin patinaj yaptığını ve dört kapılı Smart model bir arabaya vurduğunu bağırırken, kendinizi yolun ortasında fır dönerken bulur, o esnada Catterick Garnizonu'ndan gelen asker bir jipin de size çarptığını görürsün. Espace elinden geleni yapmıştı, ne var ki tepetaklak olmuştu ve dişleri birbirine vuruyordu. Direksiyon hkimiyeti iyice kaybolduğunda köpek koltuktan fırlayıp yeri boylamı (araba kadar Jackson da suçluydu) ama kendini dik duruma getirmesini bilmıtı.

Nihayet durduklarında Reggie "Ohh!" ekti.

Jackson lanet okuyordu, "Siktir!"

Trafik polisi gelmişti, "Derin bir nefes alın," arkasından "imdi de bu monitöre fleyin." Elindeki cep telefonu kadar dijital alkol lme cihazını Jackson'a doğru tutuyordu, "İçki falan almadım," diye söylendi ama görüntüsü itibariyle aklı başında her kanun adamının ondan ikillenmesinin doğal olduğunu da kabul ediyordu.

Kimsenin yaralanmaması sevindiriciydi. Aynı hafta içinde ikinci bir facia fazla olurdu. Reggie sıkıntıyla, "Benden kaynak-

lanıyor,” diye sızlanıyordu, “Belayı çekiyorum.” Smart arabadaki şaşkın yolcuların dışarı çıkmalarına yardım edip yol kenarına oturttular. Askeri jiptekiler selektörleri yakarak polise telefon etmişlerdi.

Birisi Jackson’a dönüp, “Salak herif,” diye homurdandı. Jackson adamı yerden göğe kadar haklı bulmaya hazırdı.

Alkol ölçümünden bir şey çıkmasa da trafik polisi tatmin olmamıştı. “Mr. Decker?” dedi ehliyeti incelerken, “Bu araç sizin mi?”

“Kiralık.”

“Peki bu genç hanımla ilişkiniz nedir?”

“Kızıyım,” diye atıldı Reggie. Trafik polisi tepeden tırnağa süzdü onu, çürüklerine baktı, eteğine yapışmış koca köpeğe, elindeki türlü çantalara baktı. Kaşları çatılmıştı. “Kaç yaşındasın?”

“On altı.” Adam bunu duyunca bu kez kaşlarını kaldırdı.

“Yeminle.”

Ambulans geldi, Joy gibi ona da ihtiyaç yoktu aslında. Hemen peşinden sirenlerini öttüren bir ilk yardım aracı daha göründü. Trafik ikaz külahları, yol kesici şeritler, ilk yardım arabaları, polis telsizlerinden yükselen cızırtılar, kim bilir kaç polis memuru, kaza inceleme ekip minibüsüyle ortalık büyük bir kaza sahnesine dönmüştü. Kimsenin sakatlanmadığı, hatta ayakta tedavi bile görmesine gerek kalmadığı düşünülecek olursa, havadaki gerilim ve heyecan yaşananlarla hiç de orantılı değildi. Al karayolunda işler kesatti besbelli.

“Ben eski polisim.” Alkol ölçümü yapan memura anlatıyordu.

Son zamanlarda bu cümleye olumlu tepki aldığı görülmemişti, yine de nereden çıktıklarını anlamadığı iki memur tarafından yere indirilip “Koluma dikkat edin, dikişlerimi patlatacaksınız” gibi işe yarar bir şey söylemeye fırsat bulamadan yüzükoyun asfalta yatırılmayı beklemiyordu. Neyse ki Reggie’nin ciğerleri böyle ufak tefek birinden umulmayacak kadar güçlüydü, yerinde sıçrayıp adamın kolunun askıda olduğunu görmediniz mi, adam yaralı diye avazı çıktığıınca bağıırıyordu, bu da askerlerin hoşuna gitmemişti, madem öyle neden araba kullanmaya

kalktığını merak etmişlerdi, ama Reggie hasbi tembel erlerle başa çıkabilecek güçteydi. Doberman sürüsüne karşı Jack Russell teriyer köpeğinin mücadelesi sahneleniyordu adeta.

Telsiz cazırdadı, bir ses, "Evet, adı geçen şahıs elimizde," diyordu, acaba enseledikleri aranan kişi kim diye merak içindeydi Jackson. Reggie kolunu muayene ederken yola oturmuştu. Neyse ki asfalta yayılan benzin gibi fışkırmıyordu kan, dikişlerden birkaçı patlamıştı o kadar, kolundaki yaraya bakınca midesi altüst olmuştu yine de. Ambulans doktorlarından biri Reggie'yi yanından uzaklaşmaya ikna etti, derken bir polis memuru haber vermeksizin sağlam koluna kelepçeyi takmış, omzundaki telsizden anons geçiyordu, "Malum şahsı hastaneye götürüyoruz," işte o zaman dank etti Jackson'ın kafasına, aranan adam oydu. Nedenini bilmemekle birlikte şaşırmamıştı doğrusu.

İki yanında hazırola bekleyen askerler kadar sessiz birer polis memuruyla Darlington'daki hastanede acil servisin bekleme odasında otururken neden suçlu muamelesi gördüğüne kafa yoruyordu. Başkasının ehliyetini kullandığı için mi? Reşit olmayan (*On altı yaşındayım*) bir kızı kaçırıp dövdüğü gerekçesiyle mi? Peşinden ayrılmayan o yılmaz İskoç gölgesine ne olmuştu peki? Danışmaya hakkındaki bilgileri vermiş olmasını diledi, onu da kilit altına almış olmasalardı bari. (Köpek bir ekip arabasının arkasında hakkında verilecek kararı bekliyordu.) Reggie'nin onun hakkında bildikleri çok azdı aslında. Karısıyla bir (doğrusu ikiydi ya, neyse) çocuğu olduğunu ve adını biliyordu. Zaten bundan daha fazlasını kimsenin bilmesine gerek yoktu.

İki üniformalı daha şöyle bir boy göstermiş, memurlardan biri Jackson'ı ikaz ederek ilginç bir bilgi vermişti, meğer hakkın-da yakalama emri çıkarılmıştı.

"Sebebini de söylecek misin?"

"Cezaevinden tahliye edildiğinde uyman gereken şartları ihlal ettiğin için."

"Bakın, ben Andrew Decker değilim," diye açıklamayı denedi.

"Hep böyle derler."

Başları nasıl bir beladaysa bu defa Reggie'nin sıçrayıp atlamasından daha fazlasına gerek vardı. İnsanın ihtiyacı olduğunda iyi niyetli polisler neden ortalıkta olmazdı? Mesela Detektif Müfettiş Louise Monroe, şu anda çok işine yarardı.

Birinin cep telefonu çalışıyordu. İki polis memuru da Jackson'a baktılar ama o aldırmadı. "Telefonum yok. Hiçbir şeyim yok."

Reggie'nin ayaklarının dibine bıraktığı öbek öbek çantaları işaret eden polis memuru, "Bilmem, ama ses *şu* çantadan geliyor," demişti, ses tonu kısacık bir an için garip bir şekilde ilk karısını hatırlattı Jackson'a. Güçlükle, patlamış dikişlerle, bir polis memurunun bileğine takılı kelepçeyle vesaire, Reggie'nin sırt çantasının ön gözünden telefonu çıkarmayı başardı. "Alo, alo?"

"Benim."

Ben mi? Ben kimdi?

"Louise."

"Hayret—" Gerisini getiremedi (*Ben de tam seni düşünüyordum*) çünkü kelepçeyle bağlı olduğu polis eğilip telefonun kapat tuşuna basmış ve görüşmeyi sonlandırmıştı. "Hastanede cep telefonu ile konuşmak yasak, Mr. Decker," demekten zevk aldığı yüzünden okunuyordu. "Tabii, sen bilmiyorsundur, uzun zamandır içerideydin."

"İçeride mi? Neredeydim?"

Yarım saat sonra, doktor gelip de kolunu muayene etsin diye beklemeye devam ederken, kadın çıkagelmişti, acil servisin otomatik kapılarından geçerken hızla açılmazlarsa onları kırıp devirecek gibi sert adımlarla yürüyordu. Blucinin üstüne bir kazak, onun üstüne de deri ceket giymişti. Yakışmıştı. Onu ne kadar özlediğini unutmuştu Jackson.

"Süvari bölümü yetiştii," dedi yanındaki sarı ceketlilere.

"Demek aklını kaçırmayı başardın sonunda?" diye terslendi kadın.

"Böyle buluşmalara son verelim," dedi Jackson. Yanındaki genç yardımcısı kadın uçurumdan atla dese, atlayacak birine benziyordu. İyi de ederdi, Louise itaat edenleri severdi.

Louise iki yarmaya rozetini uzatarak, "Tek kollu haydutu almaya geldim," dedi. "Çözün kelepçelerini."

Yarmalardan biri ayak direyecek oldu, "Doncaster polisini bekliyoruz, gelip onlar teslim alacaklar. Kusura bakmayın ama sizin yetki sınırlarınızın dışında kalıyor."

"Bana inanın," dedi Louise. "Bu adam benim."

O sırada Reggie göründü, "Merhaba, Başmüfettiş M."

Jackson şaşırmişti. "Tanışıyor musunuz?"

Yardımcısı da Louise'e soruyordu, "Bu adamı tanıyor musun?"

Yanıt Reggie'den geldi, "Hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Ne tesadüf ama?"

"Demek ki bir tesadüf olması gerekiyormuş." Ama Louise "Sen çeneni kapa, neşeli şey," diye susturdu Jackson'ı, sanki *The Sweeney* polisiye dizisinin provasındalardı. Kelepçesiz elini havaya kaldırdı, "Ben masumum, Şef," ama Louise öyle pis (ve mosmor eden) bir küfürle karşılık verdi ki üniformalı iki yarmanın bile nutku tutulmuştu.

Jackson bir kez daha Louise'e dönerek, "Karın ağrısı olmak falan istemem, fakat birinin beni dikmesi gerekiyor. Tabii henüz dikmedilerse."

Louise, "Bu kadar komedi yeter," diye payladı Jackson'ı.

+

Sonunda hastaneden çıkmayı başardıklarında Jackson sordu, "Şimdi ne yapıyoruz?"

Reggie hevesle atıldı, "Balıkla patates tavaya ne dersiniz? Açlıktan midem kazanıyor."

"Benim arabamda kimse bir şey yiyemez.

Gezinti

Marcus arabaya geri dönmüş binerken, "Dört tane balık mönüsü aldım, Şef," diyordu. "Köpeğe ne alacağımı bilemedim, ona kendi balığımdan verebilirim, ama şimdi onun için daha sıcaktır."

"İtlerle aran iyi, bakıyorum," dedi Louise, ama delikanlı espriyi yakalayamamıştı, "Çok severim," dedi, "İnsanlarda olması gereken bütün özellikler var onlarda."

Ön koltukta oturuyordu, Jackson'la Reggie arkadaydı, aralarına da hantal köpek sıkışmıştı. Louise onu bagaja koymayı önermişti aslında, ne var ki Reggie ile Marcus koro halinde karşı çıkmışlardı bu fikre. "Dalga geçiyordum," diye geçiştirmeyi denediyse de kimseyi ikna edememişti.

"Hâlâ taş yürekli bir kadın görüyorum," dedi Jackson. "Sizinle aynı istikamete gitmediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Çok doğru. Hem de pek çok açıdan."

"Beni bir yerlerde bırakırsınız, tren istasyonu, otobüs terminali, yol kenarı, herhangi bir yer olabilir. Eve gidiyorum, Londra'ya."

"Zor," dedi Louise. "Suç işledin, daha doğrusu birçok suça karıştın. Yine şu saçma sapan haplardan alıyorsun, anlaşılan, sana ait olmayan bir ehliyetle araba kullanmaya kalkmışsın, direksiyon başına geçemeyecek bir halde araba kullanmışsın, aklından ne geçiyordu? Dur tahmin edeyim, hiçbir şey. Sen beyin yerine et taşıyorsun kafanda."

"Beni tutuklamadın."

"Henüz tutuklamadım."

Espace çekiciye konmuş, Louise de ehliyetine, yani Andrew Decker'ın ehliyetine el koymuştu. Andrew Decker'ın kim olduğundan ne Jackson'ın ne Reggie'nin haberi vardı anlaşılan.

"Öyleyse bu," dedi Marcus arkasına dönüp Jackson'a bakarak, "hastanede yatan adam bu, Decker sanılan adam. Hâlâ Decker olduğuna inanılan adam." Soğusun diye elindeki bir parça kızarmış patatesi üfledi. "Sen de onunla tanışyorsun, di mi, Şef?"

"Maalesef."

"Hiç bahsetmedin. North Yorkshire polisinin onu tutuklamasına izin vermen gerekmez miydi?"

("Ham'fendi," demişti yarma memurlardan bir tanesi, "mahkûmu tekrar gözaltına mı alıyorsunuz?" diye sormaya cüret etmişti.

Louise'in cevabı, "Mahkûm değil ki," olmuştu. "Salağın teki, o kadar.")

"Evet, gerekirdi. Canımı sıkacak başka sorusu olan var mı, yoksa rahat rahat araba kullanabilecek miyim?"

Yola çıkarlarken Marcus'ın sürücü koltuğuna geçmeyi önermesine fırsat vermeden direksiyonun başına oturmuştu Louise. Louise'e göre arabadaki herkes söz hakkının kimde olduğunu anlamalıydı.

"Berbat görünüyorsun," dedi dikiz aynasından Jackson'ı süzerken. "Daha önceki halinden daha betersin."

"Daha önce mi? Daha öncesi mi vardı?"

"Rüyalarında," dedi.

"Tebrik ederim."

"Neyi?"

"Terfi etmişsin. Bir de evlenmişsin tabii." Louise gözlerini dikti ona, Jackson başıyla yüzüğünü işaret ediyordu. Direksiyonu tutan eline baktı, yüzüğün parmağını sıkıştığını hissediyordu. Pırlanta yüzük kasaya geri girmişti ama parmağını acıtsa da nikâh yüzüğünü çıkarmamıştı. Kıl fanila giymek gibi bu da bir cezaydı sanki. Kıl fanila insana inancını hatırlatırdı, nikâh yüzüğünün parmağını sıkmasıysa bu inançtan yoksun olduğunu. Ya-

banileştğini, yabancılaştığını. Şişko Hayley haklıydı, iki sözcük birbirine çok benziyordu.

“Sen de evlenmişsin, öyle anlaşıyor,” diye karşılık verdi aynadan. “Kart falan yollamadım, kusura bakma, çünkü, ha, doğru ya bana söylemeyi unutmuştun.” Louise yan koltukta Marcus’ın kıvrım kıvrım kıvrandığını seziyordu. Evet, iki yetişkin insan atışmakla meşguldüler. Hiç hoş değildi.

“Julia’yı unutman uzun sürmemiş,” diye devam etti. “Ah, dur, bir dakika, o sana *boynuz* takmıştı, değil mi?” Başkasından hamile kalmıştı vesaire. Kısa yoldan sepetlenmek bu olsa gerek.” Louise’in dillendirmedeği görüşünü beğenmiş olsa da bunu dile getirmede. “Bu nedenle benim ilişkim hakkında yorum yapmayı aklından bile geçirme.”

“Boş laf etmekte bir adım dahi ilerleme kaydetmemişsin,” dedikten sonra Jackson hiç beklenmedik bir şey söyledi, “Seni özledim.”

“Yine de seni evlenmekten alıkoyacak kadar değilmiş.”

“Önce sen evlendin.”

Arkadan gelen tiz ses böldü atışmalarını, “Ben annemle babamı hiç beraber görmedim. Nasıl bir şey olacağını merak ederdim hep.”

Yanıt Marcus’tan geldi, “Herhalde böyle olmazdı.”

Louise’i görür görmez Reggie, “Hala, hala,” diye heyecan gösterisinde bulunmuştu. “Hala Hawes’da yaşıyor, buraya uzak sayılmaz. Oraya gidip Dr. Hunter orada mı diye bakmamız gerek. Onu kaçırmışlar.”

“Peki, ama kaçırın halası değil, bu konuda sana güvence verebilirim.”

Reggie’nin ufacık yüzü aydınlanmıştı. “Buraya halayı görmeye geldiniz! Dr. Hunter’la görüştünüz mü? Ya bebek?”

“Hayır.”

Kızın yüzü asılmıştı ansızın. “Hayır mı?”

“Halası ölmüş.”

“Demek ki ağır hastaymış,” dedi Reggie ciddi bir tavır takınarak. “Zavallı Dr. Hunter.”

Louise istemeye istemeye de olsa gerçeği söyledi, "Öleli olmuş biraz. Tamı tamına iki hafta."

"İki hafta mı? Anlamıyorum."

"Al benden de o kadar," dedi Louise. "Hem de hiç."

Reggie bir kere daha Joanna Hunter'ın çantasındaki bütün envanteri çıkarmaya koyulur, arka koltuktan çantanın içindeki her şeyi sayıp döker. "Bir paket Polo, bir paket Kleenex, saç fırçası, Filofax ajandası, *astım* spreyi, *gözlükleri*, *cüzdanı*. Kimse bunları yanına almadan gitmez."

Telaş içinde olmadıkça, diye geçer Louise'in aklından.

Jackson yüksek sesle söyler "Telaş içinde olmadıkça."

"Sen düşünmeye başlama," dedi Louise ikaz edercesine.

Louise'in sözlerini hiçe sayan Jackson üsteledi, "Elimizde neler var bir bakalım. Kadın firarda, bu kesin, ama isteyerek mi, idaresi dışında mı, mesele bu."

Louise homurdanır, "Bak sen, ciddi misin, Sherlock?"

Reggie metanetle konuşur, "Dr. Hunter'ın başına kötü bir şey geldi. Biliyorum. *Ne zamandır size anlatmaya çalışıyorum*, Mr. Hunter'ın evine gelen adam onu tehdit ediyordu, 'sen ve seninkiler' derken şaka yapmıyordu."

"Ben de bunun üzerinde durmak gerek diyorum." "Belki de kocası onu gizliyordur, olamaz mı?"

Louise, sorar Jackson'a "Neden?" diye.

"Bilmem. Kadının kocası o, eşler böyle yapar."

"Yaparlar mı? Adı ne?"

"Kimin? Kimin adı ne?"

"Senin *eşinin*."

"Tessa. Adı Tessa. Tanısan seversin." Sonra ekler. "Karımı seversin."

"Hayır, sevmem."

"Bal gibi seversin."

"Of, sus artık."

"Sustur o zaman."

"Kesin şunu." Aklın sesi arka koltuktan konuşmuştur.

Reggie, "Her şeyi bırakmış," dedi bir bir sayarak. "Telefonunu, cüzdanını, gözlüklerini, astım spreyini, köpeğini, bebeğin battanibesini. Hem üstünü de değiştirmemiş, halbuki işten gelir gelmez, önce giysilerini değiştirir. Mr. Hunter'ı tehdit eden adamlar eğer malı getirmezse onlardan bir daha hiç haber alamayacağını söylüyorlardı. Üstelik halası da yaşamıyor! SİZ DAHA KANIT MI ARIYORSUNUZ?"

Louise dayanamadı, "Şuna bir torba ver de nefesini içine üflesin, olur mu?" dedi Jackson'a dönerek.

*

Marcus yüksek sesle düşünüyordu, "Peki bütün bunların Decker'la ilgisi var mı, yok mu? Kadının ortalıktan kaybolduğu anda adamın ortaya çıkması rastlantı mı yalnızca? Nasıl yani? Tren kazasından sıyrık almadan kurtularak mı?"

"Aslında adamı gören yok," diye ekledi Louise. "Görünmez adam."

"Decker." Jackson arabanın camından dışarısını seyrederken dalgın düşünüyordu. "Decker mı? Ben bu ismi nereden biliyorum?"

Decker'ın yokluğu, Jackson'ın varlığı. Sanki tuhaf bir şekilde yer değiştirmişlerdi. Tren kazasında BlackBerry telefonu kaybolmuştu, nasılsa aynı anda Decker'ın ehliyeti onun eline geçmişti. Farkında olmadan Decker'la değıştokuş yapmışlardı. Yoksa dün sabah Louise evine gittiğinde Joanna Hunter'ın telefonunu çaldıran Decker mıydı? Aradığı "Jo" idi, ne Joanna ne Dr. Hunter. Hapishanede ziyaretine gittiği zaman öyle mi demişti acaba ona? *Bana Jo de mi? Başka ne söylemişti peki?*

"Başka neyini kaybettin?" diye sordu Jackson'a.

Jackson saydı, "Kredi kartları, ehliyet, anahtarlar. BlackBerry'nin bir adres defteri var."

"Demek neyin var, neyin yok kayıp, bütün kimliğin. Ya Decker bunları kullanıyorsa? Sen hakkında yakalama emri olan ağır hükümlü birinin ehliyetini alıyorsun, o da seninkini, sabıkasız bir adaminkini, sözümona yani, bir de kredi

kartlarını, paranı, anahtarlarını, telefonunu. Çarşamba günü Joanna Hunter'ın telefonu en son senin telefonundan arandı, BlackBerry'ne, arayan Decker'dı belki de. Adam Joanna Hunter'a telefon ediyor, sonra kadın ortadan kayboluyor. Neil Hunter saat yedide evden çıktığını söylüyor ama onun sözünden başka kanıt yok elimizde. Daha sonra çıkmış olabilir, telefon geldikten sonra. Hem, eğer arabayla gittiye bile, her nedense kendi arabasıyla ya da kiralık arabayla gitmemiş. Halasını görmeye güneye gitmediği kesin, öyleyse nereye gidiyordu? Biriyle buluşmaya mı? Decker'la mı? Decker bu randevuya gitmek üzere mi binmişti Edinburgh trenine? Sonra işler rayından çıktı, tam anlamıyla, Decker kadını aradı, Joanna da onu görmek üzere evden çıktı."

Marcus sordu, "Ya sonra?"

"İşte beni endişelendiren kısmı da bu. Kamera sisteminden bir haber var mı, oturdukları mahallede kameralar olmalı, o sokakta zenginler oturuyor, hem—"

"Bir saniye dur," diye sözünü kesti Jackson. "Bu Decker denen adamla neden bu kadar ilgileniyorsun? Anlamıyorum."

"Evet," diyerek Reggie de destekledi onu. "Kim bu Andrew Decker? Dr. Hunter'la ne gibi bir ilişkisi olabilir?"

Kusura bakma velet diye geçirdi Louise içinden. Joanna Hunter'ın geçmişini Reggie'ye anlatmayı hiç istemezdi. Beklediği gibi duydukları karşısında Reggie'nin sesi iyice yükselmişti. ("*Cinayet? Bütün ailesi mi?*") Kız dur durak bilmiyordu, hakkını vermemek olmazdı. Üstelik Joanna Hunter'la akrabalığı falan da yoktu, yine de herkesten daha çok endişeleniyordu onun için. Archie'nin kendisi için böyle kaygılanacağını hiç sanmıyordu.

"Olamaz," dedi Jackson. "Tabii ya – Andrew Decker. Nasıl unuturum? Dartmoor'da tatbikattaydık. Kayıp bir kızı arayalım diye çağırışlardı bizi, kurtulan kızı."

"Joanna Mason yani," diye açıkladı Louise. "Bugünkü Joanna Hunter."

"Şimdi yine onu aramak zorundasınız," dedi Reggie yalvarırcasına.

Louise kıza döndü, "Bir zamanlar başına kötü bir şey gelmesi, tekrar geleceğini göstermez."

Reggie ayak diredi, "Hayır. Yanılıyorsunuz. Başına kötü bir şey gelmiş olması, yine *gelmeyeceği* anlamına gelmez. Bana inanın, benim başıma hep kötü şeyler gelir."

"Benim de." Jackson'dı konuşan.

"Şimdi bu Decker'ın Joanna Hunter'ın peşinde olmasından mı korkuyorsunuz," diye sordu Jackson. "Düşük bir olasılık. Bunu yapan olduğu duyulmuş değil."

Louise'in derdi başkaydı, "Doğrusunu istersen beni asıl kaygılandıran Joanna Hunter'ın şimdi Andrew Decker'ın peşine düşmesi."

"Öte yandan."

Bir benzinliğin önüne park etmişlerdi. Marcus'la Reggie atıştıracak bir şeyler almaya markete gidince Jackson ön koltuğa geçti. Ateşler içinde yandığı görülüyordu. Louise meraklanmıştı, acaba ateşi mi yükseldi, yoksa kendi heyecanı yüzünden ona mı öyle geliyordu. Ona sarılmak istiyordu, içinin eridiğini hissetmek istiyordu, bir an için olsa bile değermişti. Patrick dokunduğunda hiç öyle hissetmezdi, Louise olduğunu unutmak istemezdi, oysa şimdi ıslık ıslık aydınlık benzincideki pompaların önünde teslim olmaya, savaşa son vermeye can atıyordu. Bu erkeği elde tutmanın, bir daha kaçmasını diye kısıtıp bir hücreye, kasaya kitlemenin herhangi bir yolu var mıydı?

"Öte yandan ne?" diye sordu Jackson.

"Joanna'nın kocası Neil Hunter işkillenilmeyecek biri değil. Kendini kurtarmak için karısının icabına bakmış olabilir. Bebeğin de. Belki kadın onu terk ediyordu, o da kendini kaybetti."

"Olabilir."

"Bir diğer taraftan... Birtakım ilginç tipler var çevresinde."

"İlginç?"

"Bizim meslektekiler onlara 'suçlu' der. Epeydir haklarında türlü söylentiler duyduğumuz Glasgowlu herifler. Anderson

adında bir adam. Kasabayı ele geçirmeye çalışıyor, yasal işlere bulaşmayı deniyor. En revaçta olanı da özel oto kiralama galiba.”

“Taksi mi?”

“Öyle. Bir de oyun parkları. Sağlık kulüpleri. Sağlıksız güzellik salonları. Bil bakalım bunları kim işletiyor?”

“Neil Hunter mı?”

“Tam isabet. Geçen hafta o oyun parklarından birinde yangın çıktı, başka işler de dönüyor.”

“Ne gibi işler?”

“Teknik terim. Hunter’ın yangını kasten çıkarıp çıkarmadığını araştırıyoruz; ama şimdi enine boyuna düşününce aklıma takıldı. Ya Anderson, Hunter’ın ailesini tehdit ediyorsa? Reggie kaçırıldı diye doladı diline baksana, şimdiye kadar kız ne dediyse haklı çıktı. Tuhaf ama gerçek.”

“*Sen ve seninkiler. Düşün bir. Biricik güzel karıcığın, birtane-cik bebeciğın. Onları bir daha görmek istiyor musun? Bu sana bağlı. Reggie’nin dediği buydu.*”

“Kocamış bir adam olarak hafızan hâlâ yerinde.”

“Okulda hep ezberlerdik. Kırk dokuz yaşındayım. Senin eşinden daha gencim herhalde. Onları bir daha görmek istiyor musun? Sence onları bir yere mi kapattılar?”

“Hala meselesi yalnızca dikkatleri başka yöne çekti. Zaman kazanmak için uydurulmuştu. Joanna Hunter’ın ansızın ortadan kaybolmasından endişelenenlerden sıyrılmak için ortaya atılmıştı,” diye anlatıyordu Louise. “İşin tuhaf yanı kocasının buna kalkışması, Decker’ın hapisten çıkması Joanna Hunter’ın kayıplara karışması için yeterli bir sebepti aslında. Neil Hunter’ın hala bahanesine sığınmasına gerek yoktu.”

“Sağlam teoriler,” dedi Jackson. “Peki biz bunları nasıl kanıtlayacağız ya da çürüteceğiz?”

“Biz bir şey yapmayacağız. Ben yapacağım. Burada asıl polis benim, sen iskartasın. Doğrusu bu.”

“Sağol.” Jackson uzanıp elini tutmuştu, “Seni gerçekten çok özledim, biliyorsun.” Louise’in ağzı kurudu, kalbi virüs kapmışçasına hızlı çarpıyordu, kanatlanmıştı adeta, motoru çalıştırıp gaza basmak, en yakın otele, samanlığa ya da mola yerine gitmeye can atıyordu. Fakat Marcus’la Reggie çoktan marketten

çıkılmışlardı, onlara kapıları açıp gece ayazını ve yırtarak açtıkları cips paketlerini de yanlarında getirerek arabaya binene kadar elini geri çekmeye ancak vakit bulabildi.

Jackson, "Koltuğuna geri dönmek ister misin?" diye sorunca, Marcus, "Yok, keyfine bak," dedi. "Ben burada köpeğin yanında mutluyum," ama Louise müdahale etti, "Gel de direksiyona geç, yorulдум, ben arkada oturacağım," çünkü Jackson'ın bu kadar yakınında olup da bir daha ona dokunamayacağına katlanamayacaktı.

"Dert değil," dedi Marcus. "Yerler değişir. Erkekler önde, kadınlar arkada, tam da olması gerektiği gibi." Fakat dikiz aynasında Louise'in suratını görür görmez, "Şaka yapıyorum," diye eklemekte gecikmedi.

Sınırı geçtiklerinde hava çoktan kararmıştı. Berwick'i geçtikten sonra kilometreler bitmek bilmiyordu. Reggie'yle Jackson'ı Musselburgh'de indirdiler. Louise merakla sordu, "Seninle kalmasında bir sakınca olmadığına emin misin?"

"Başka gidecek yeri yok ki."

"Şey, aslında gidecek bir evim var," itirazı geldi Jackson'dan. "Sadece dünyayla karısı beni oradan uzak tutmak için elinden geleni yapıyor."

Reggie atıldı yine, "Dr. Hunter'ın bulunmasına yardım etmen gerekiyor."

Louise lafa karıştı, "Dr. Hunter'ı bulmak benim işim, onun değil, Reggie. Amatörlerin burnunu sokmasını istemem." Sonra Jackson'a döndü, "Senin yardımın olmadan da halledebiliriz, teşekkürler."

"Yuvana, çocuklarının yanına dön, Herb, diyorsun yani?"

"Aynen öyle."

Jackson eski dostuymuşçasına BMW'nin tavanını okşadı, "Güzel araba."

"Toz ol."

"Yarın görüşürüz."

"Görüşür müyüz?"

"Evet, elbette."

Louise'in kalbi duracak gibi olmuştı, yarın yine görecekti Jackson'ı. Ergenlik çağındaki kızlar kapılırdı böyle duygulara, Louise ergenlik yıllarında hiç tatmamıştı ama o duyguları. Patrick haklıydı, Louise ergenlik çağını yaşamamıştı. *Şimdi o yılları telafi etmeye uğraşıyordu.*

Jackson ekledi, "Vedalaşmadan gitmem."

Alçak. Onu elinde tutamayacaktı, yeni karısının cazibesiyle baş edemezdi. Tessa. Orospu.

Benimle eve gel demek istedi, yok, eve olmazdı tabii, onu eve götüremezdi, kocasıyla, Bridget ve Tim'le tanıştıramazdı, "Bu Jackson Brodie, evlenmem gereken erkek." Evlenmek değil. Evlilik ahmaklara göreydi. Birlikte kaçması gereken erkekti o. Dağları aşip uzaklara gitmesi gereken. "Her şeye rağmen bana inan," demek istiyordu ona. Söylemedi tabii.

"Herb kim?" Marcus şaşırmıştı.

"Tüh! Çantayı Reggie'den alsaydım keşke." Ne oluyordu ona böyle? Unutkan biri değildi oysa. Aklının karışmaya başladığını hissediyordu şimdi.

"Sabahleyin üniformalılardan birini gönderir, aldırırım, Şef."

"Sen harikalar yaratan bir çocuksun, öylesin."

"Beni buralarda bir yerde bırak, Şef," dedi ama Louise karşı çıktı, "Saçmalama, evine kadar götüreceğim." Marcus ta South Queensferry'de otuyordu, Louise'e çok sapa kalan bir yerde.

"Kilometrelerce yol demek, Şef."

"Sorun değil, gerçekten. Dinlenince enerjim yerine geldi." Marcus hâlâ annesiyle oturuyordu. Archie yirmi altı yaşına geldiğinde onunla birlikte yaşamazdı.

"Kız arkadaşın var mı?" Daha önce sormak hiç aklına gelmemişti, sevgilisi olacak bir delikanlı gibi görmemişti Marcus'ı.

"Ellie."

"Ama onunla birlikte yaşamıyorsun."

"Yakında, Şef. Aslına bakarsan dün gece bir ev görmeye gittik. Malbet Wynd."

Doğru ya, bu delikanlı her şeyi kitabına göre yapıyordu,

adım adım, aşama aşama. Ellie adında bir kız, Malbet Wynd'de bir ev. Hazırlıksız dalmıyordu hayata.

Marcus arabadan indikten sonra Louise sürücü koltuğuna geçerek camı indirdi. "Sabahleyin ilk iş olarak Jackson Brodie'nin kredi kartlarının nerede kullanıldığını bulmamız gerekiyor. Bir de telefonunun izini bulmaya çalışalım."

"Tamam, Şef."

"İyi geceler, İzci."

"İyi geceler, Şef."

Marcus sokak kapısını açıp arkasına dönerek el salladıktan sonra içeri girene dek bekledi. Alt kattaki odanın perdesi kıvrılamıştı. Meraklı annesiydi herhalde.

Bir süre arabanın içinde oturup evden başka gidebileceği bir yer var mı diye düşündü. Fife'a ve kuzeye giden bütün yollar suyun hemen karşı yakasındaydı. Louise'in gittiği anlaşılan dek ne kadar yol alabilirdi acaba?

Başbelası

Sonradan düşününce, etrafında suça bulaşmış kimselerden Jackson Brodie'ye bahsetmesi gerektiğini şimdi görebiliyordu Reggie. Örneğin, onu yatıya davet ederken ağabeyi konusunda onu uyarmış olsa, o zaman o tek başına (emniyette olsunlar diye Reggie sokak kapısını kilitliyordu. Aman ne komik) Ms. MacDonald'ın oturma odasına gitmeye kalkmaz, tren kazasının yaşandığı gece Reggie'nin telaş içinde tam da nabzını bulmaya çalıştığı noktadaki şahdamarına pis bir bıçak dayanmazdı. Bıçağı tutan Billy'ydi.

"Sürpriz!" dedi Billy yayvan yayvan. "Bu tip de kim?" Bıçağı Jackson'ın gırtlığına iyice yapıştırdı. "Ne işi var burada?"

"Bırak onu." Billy'nin iyi huyu olmadığından ona dil dökmek bir faydası olmazdı, yine de denemek zorundaydı Reggie. "Seninle işi yok onun."

Hem Reggie'nin hem de Jackson'ın şaşkın bakışları altında Billy bıçağı çekip Jackson'ı sertçe itti, o da darbeyi önleyecek sağlam tek kolu olduğundan güm diye yere kapaklandı. O esnada Reggie gafil avlanmıştı, Billy kolunu gırtlığına dayadı, az kalsın nefes borusunu kıracaktı. Küçükken de yapardı aynısını. Anneleri, *küçük kardeşini öp, özür dile* derdi hep, çünkü mutlaka bir kabahat işlerdi, bebeğini elinden alır, Legolarını devirir, ısırırdı, hem de koparırcasına, sonra da "Ö-zür Reg-gie" diyerek öpme bahanesiyle gırtlığına yapışırırdı, annesi *Haylaz, Billy* derdi. Deli gibi bakardı gözleri, Sadie yanlarına çok yaklaştığında Midmar otlağındaki atlar da öyle bakmıştı.

Jackson zorlukla dört ayak üstünde doğruldu, sonra ayağa kalktı. Billy kardeşini boğmaktan vazgeçmiş şimdi de bıçağı boynuna dayayarak Jackson'a gözdağı veriyordu, "Sakın bir şey yapmaya kalma." Reggie bıçağı teninde hissediyordu, buz gibi ve keskindi. Küçük bir çakıydı ama ona fazlasıyla zarar verebilirdi.

Kitaplar odanın her tarafına dağılmıştı. Jackson yere yığılmış Ms. MacDonald'ın kütüphanesinden geriye kalan enkazın ortasında, dövüşe girmeye hazırlanan bir savaşçı misali parmak uçlarında gergin duruyordu. Reggie onun kafasından geçenleri okuyabiliyordu, olasılıkları hesaplıyordu, sakın yapma, diye diledi içinden.

"Ben senin kardeşimim, Billy," diye fısıldadı ağabeyine. "Kendi kanından, canından." İyi huy, tatlı dil, beyhude falan, yine de denemesi gerekiyordu.

"Bu senin ağabeyin mi?" Jackson dayanamadı, "Pislik herif. Kız kardeşine *bakacak* yerde, yaptığına bak."

"Kim demiş, hangi kitapta yazıyor?" Billy böyle konuşuyordu ama Reggie boğazını hafifçe gevşettiğini hissediyordu.

"Dostların seni arıyorlardı," dedi Billy'ye.

"Hangi dostlarım? Benim dostum filan yok." Hazin olan bundan memnun görünmesiydi.

"Onlara Reggie olduğunu söylemişsin, öyle mi? Gorgie'de oturduğunu. Gelip *beni* tehdit ettiler, *evimi* yaktılar."

"Öyle, ne acayip dünya değil mi, sevgili anneciğim olsa öyle derdi."

"Annemin adını ağzına alma." Eğer Reggie onu konuşturursa, az sonra sıkılırdı, dayanma eşiği herkesinkinden düşüktü Billy'nin, sonra da çekip gider, Jackson da ona yapmayı düşündüğü her neyse, buna fırsat bulamazdı, ellerinin duruşundan Billy'nin üstüne çullanacağı seziliyordu.

Derken gürültüyü duydu. Kocaman bir kurtun ininden çıkarken çıkardığı o ilkel sesi. Hayvan kapıda duruyordu, ense kılırları kabarmış, dişlerini çıkarmış, yüksek sesle uluyarak vahşice hırıliyordu.

Sadie tamamen aklından çıkmıştı Reggie'nin. Eve ilk geldiklerinde köpek merdivenlerden doğruca üst kata koşmuştu, hâlâ Banjo'nun hayali izini sürüyordu.

Sadie kıcının üstünde yükseldi, bir hışımla Billy'nin üstüne atladı, koluna yapıştığı gibi dişlerini geçirdi, Billy bıçağı düşürmüş, avazı çıktığıınca köpeği durdurması için Reggie'ye haykırıyordu. "Bırak, Sadie," diye bağıırıyordu ama köpek Reggie'yi dinlemiyordu bile. Derken Jackson kendisinden hiç beklenmeyecek bir şey yaparak köpeğin başına sert bir yumruk savurdu, hayvanın çenesi serbest kalınca kum torbası gibi yere düştü. İşte bu Reggie'nin zihninin bulandığı andı. Jackson göz açıp kapayıncaya kadar Billy'yi alaşağı etmiş, sağlam eliyle ensesine bastırırken dizlerini böbreklerine dayamıştı.

Köpeğin ısırıldığı kolu kanıyordu ama Billy için hayati tehlike söz konusu değildi, en azından Reggie'nin yardıma koşması için acele etmesi gerekmiyordu. Herhangi bir ilk yardım uzmanı gibi önce en ağır yaralıyı aldı tedaviye, Sadie'nin koca kafasını kucağına yatırarak onu sakinleştirecek sözler mırıldanmaya koyuldu. Jackson ayağa kalkarken, "Kımıldama," diye uyardı Billy'yi, "Gözün dahi kıpırdamasın." Sonra Reggie'ye döndü, "Senin ağabeyin, senin kararın. Polisi aramamı ister misin?"

Billy'nin gitmesine izin verdiler. İkinci bir şans daha tanımışlardı. İkinci filan değildi ya, belki de yüzüncü oluyordu. "Ne de olsa," dedi Reggie, "canımdan bir parça." Eskiden polis olduğu göz önüne alınınca, Jackson'ın umurunda değildi. Herkes, "kız kardeşi hariç herkes" görebilirdi "Billy oğlan" kimsenin müdahale etmesine izin vermeksizin kötü sona doğru jet hızıyla ilerliyordu. Hayır, "sizi temin ederim," dedi Reggie, kız kardeşi de farkındaydı pekâlâ.

"Neyin peşindeydi acaba?" Reggie omuz silkerek cevapladı Jackson'ı. "Of, bir şey işte. Şu, bu. Artık yatman gerek," diye ekledi. "Uzun bir gündü."

Jackson kahkahalarla güldü, "Bu söz hafif kalır."

Düğüm Çözülüyor

“Artık yatman gerek,” demişti Reggie. “Uzun bir gündü.”
Jackson, “Bu söz hafif kalır,” diye cevaplamıştı.

Gözüne uyku girmiyordu. İncecik, nemli yastık, ondan daha ince, daha nemli çarşaf lar da koşmuyordu imdadına. (Böyle sevimsiz bir evde oturan Ms. MacDonald da kimdi?) Bir süre gözünü kırpmadan oturma odasında gezinen Reggie’nin tıkırtılarına kulak kabarttı. Ne yaptığını çıkaramıyordu ama aşağı inip baktığında bütün kitapları raflara dizdiğini gördü, işgüzâr gece kütüphanecisi gibi kaptırmıştı kendini. “Ortalığı toparlıyorum,” dedi kız. “Uyumana engel olmuyorum, değil mi?”

Jackson yatağa döndü, okuyacak bir şeyler aradı ama yatak odasında tek bulduğu duyulmadık Latince çevirilerin eski kopyalarıydı. Onun gittiği okulda Latince dersi yoktu. Yatakta biraz daha dönüp durduktan sonra okunacak daha neşeli bir şeyler aramak için tekrar alt kata indiğinde Reggie’nin bütün ışıkları açık bırakıp kanepede uyuyakaldığını gördü. Köpek de hemen kanepenin dibinde yerde yatıyordu, Jackson’ın ayak seslerini duyunca uyanmış, dikkatle ona bakıyordu. Zarar gelmez dercesine köpeğe doğru ellerini kaldırdı fakat köpeği teskin etmeye yetmemiş olacak ki odanın içinde dolaşırken gözlerini üstünden ayırmıyordu. Ona güvenmemekte haksız sayılmazdı tabii, ne de olsa kafasına küt diye vurmuştu; ama pek hasar bıraktığı söylenemezdi. Buna rağmen vicdanı sızlıyordu, köpek yalnızca Jackson’ın yapmayı düşündüğü şeyi yapmıştı ne de olsa.

Koca evde okuyabileceği tek bir kitap bulamamıştı. Derken okuma hevesi geçti, çünkü Joanna Hunter'ın el çantası takılmıştı gözüne, sehpaye benzeyen ama üstü ıvır zıvırla dolu olduğundan pekâlâ İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir tankı da andıran bir şeyin üstünde durup duruyordu.

Louise'in çantayı yanına almamasına hayret etmişti. Eğer bu davayla o ilgileniyor olsaydı, bir kadının neresinden bakılırsa bakılsın kayıplara karışırken türlü bilgilerle dolu bir çantayı geride bırakması epey merakını çekerti. Özenle çantayı açtı, köpeğin ondan ayırmadığı bakışları altında patlayacak kadar şişkin Filofax ajandayı çıkardı, aradığını bulana dek sayfaları çevirmeye koyuldu. Joanna Hunter'ın adresini bulmuştu.

Kızı bir kere bulmuşlardı, yine bulacaklardı. Artık Joanna Hunter değildi o. Ne bir pratisyen doktordu, ne bir eş, ne Reggie'nin patronu ("ve dostu") ne de Louise'i endişelendiren kadındı. Karanlıkta kalmış küçük kızdı, üstü başı annesinin kanıyla kirlenmiş, lekelenmişti. İnsanlarla köpeklerin ayışığının da yardımıyla ellerindeki fenerlerle önlerini aydınlatıp bilmeden ona doğru ilerledikleri buğday tarlasının ortasında derin uykuya dalmış küçük kızdı.

Sonradan, Jackson polis olduktan sonra kırılık alanlarda karanlık çöktükten sonra da devam eden bir aramaya katılmamıştı hiç, o sıcak yaz gecesi Devon'da erler, polis memurları, kasaba halkı dahil herkesin bulunması mümkün olmasa bile Joanna Mason'ı aramaya devam etmek konusunda sözsüz anlaşmaya vardıklarını düşünüyordu, öylesi bir umutsuzluktan kapıldıkları.

Kanepenin arkasında duran eski püskü tığ işi bir battaniyeyi Reggie'nin üzerine örttü. Bu kıza babalık duygularıyla yaklaşmasına kendi de şaşırmıştı, insanın bu hisleri yalnızca öz kızına duyacağını sanırdı. Köpeğe hoşça kal dercesine bir işaret yaptıktan sonra sokak kapısına doğru parmak ucunda antreye yürümeden önce ışıkları söndürdü.

Tam elini kapının kilidine uzatmıştı ki bir ses duydu, "Beni almadan hiçbir yere gitmeyeceksiniz umarım." Tiz, ısrarlı bir sestti.

"Sanki gidebilirim de."

Hunterların evinin önüne park etmiş bir Nissan Pathfinder gördüler, onun arkasında da Neil Hunter'ın Range Rover jipi duruyordu.

"Daha önce de gördüm," diye anlattı Reggie. "Mr. Hunter'ı tehdit eden adamların kullandığı araba bu."

"Yine gelmişler öyleyse."

"Onlar çıkınca takip etmemiz gerek," dedi Reggie. "Çıkarlarsa tabii."

"Yaya mı takip edeceğiz? Bunun işe yarayacağını sanmam." Musselburgh'den taksiye binip Hunterların oturduğu sokağın başında inmişlerdi. Etraf ıssızdı, dışarıda ne bir ışık vardı ne de kedi.

"Bilmem, Dr. Hunter'ın arabasını alabiliriz belki. Garajda duruyor."

Toyota Prius bir arabaya düz kontak yapmak mümkün mü acaba diye düşünüyordu Jackson. Modern otomotiv teknolojisi araba kaçırıp çalıştırmaya elverişli yolları tıkamıştı.

"Yedek anahtarlar garajda. Rafta duruyor, eski bir boya kutusunun arkasında. Kirli İnci."

"Ne?"

"Kirli İnci, rengin adı. Dr. Hunter, kimsenin aklına oraya bakmak gelmez, demişti. Ben alırım."

Geriden gidiyordu. Bir arabanın peşine takılmayalı uzunca bir zaman geçmişti. Önceleri suçluları takip ederdi, sonra da eşini aldatanları. Şimdi sıra kötü araçlardaki iriyarı adamları takibe gelmişti. Ya da tam tersi. Çimlerde ilerleyip garaja girmelerinden yalnızca saniyeler önce iki adam gürültüyle evden çıkıp Nissan'a binmişlerdi. Jackson'ın buraya gelirken niyeti Hunter'ı sorguya çekmekti, fakat Nissan'ın onları Dr. Hunter'a olmasa bile ilgi çekici bir şeye ya da bir yere götürebileceğine karar verdi. Benzin istasyonunda dururlarken Louise üç teori ortaya atmıştı, intikam, cinayet ve adam kaçırma. Jackson adam kaçırma seçene-

ğinin izini sürecekti. Onu öpebilirdi aslında. Kendini tutması-
nın nedeni ikisinin de evli olmasıydı, ama belki de bunu bahane
ediyordu, belki ödleğin tekiydi. Her neyse, denemeye kalksaydı
Louise'den tokat da yiyebilirdi pekâlâ.

Arabayı kullanmak için kolunu askıdan çıkarmıştı. Adrena-
lin acıyı hissetmesine engel oluyordu, kendini acayip zinde his-
sediyordu doğrusu, Avustralyalı Mike'ın verdiği bir doz iksire
borçluydu bunu.

"Bu arabayı çarpma," diye uyardı Reggie.

Arka koltukta oturan köpek hafifçe mızırdanıyordu. "Yeni-
den Dr. Hunter'ın arabasına bindiği için sevinçli ama aynı za-
manda Dr. Hunter içinde olmadığı için üzgün."

"Sen köpek dilinden anlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Reggie köpeği de yanlarında götürsünler diye tutturmuştu.
Jackson köpeğin delici bakışlarını ensesinde hissediyordu, acaba
ondan öcünü almayı mı planlıyordu?

Reggie yine başlamıştı yollardaki tabelaları okumaya. "Lo-
anhead, Roslin, Auchendinny, Penicuik."

"Tamam. Okumam, yazmam var."

"Eski günlerdeki gibi."

"Dünden bahsediyorsun herhalde," dedi Jackson, "ama iki-
mizin de gözüne uyku girmedigine göre hâlâ bugün diyebiliriz."
Zaman kavramını anlamaya başlıyordu artık.

Edinburgh'un dışına çıkınca yol sakindi ama ıssız değildi, kış
karanlığında sabahın beşi olmasına rağmen insanlar hareket ha-
lindeydiler, sabahın kör karanlığında homurdanarak yol alıyor-
lardı. Süpermarketlere mal götüren birkaç kamyon gümleyerek
yanlarından geçti, hızla giden bir motosiklet son sürat gözden
kayboldu, belli ki birine Noel hediyesi vermek için organ bağışı
yapmaya hazırdı. Fakat hiçbirisi Jackson'ın Nissan'ı bir an olsun
gözden kaçırmasına sebep olmadı.

Fakat ana arterden saptıklarında işi zorlaşmıştı. Jackson elin-
den geldiğince geride kalmaya çalışıyordu, ne var ki bu yollara
yabancıydı, o göremeden Nissan beklenmedik bir yere sapacak

diye kaygılıydı. Bir an geldi, onları gözden kaçırdığını düşündü, ama sonra stop lambaları belirdi ileride, yavaşlıyordu, hedefe ulaştığını tahmin etti. Çiftlik yoluna benzeyen bir yere saptılar, stop lambaları şimdi daha net görünüyordu. Jackson sapağı es geçerek ilerledi, sonra geri geri gelerek farlarını söndürdü, onları uzaktan takip ediyordu. Nereye saptıklarını gösteren herhangi bir tabela yoktu, pek çok yere varan bir yola benziyordu.

Birkaç yüz metre gittikten sonra Jackson arabayı bir tarlanın girişine park etti. Görünmez bir yer değildi, ama tamamen açıkta da kalmamıştı.

“Tamam,” dedi Reggie’ye. “Sen ve köpek, ikiniz burada kalıyorsunuz. Çok ciddiym, anlaşıldı mı? Ben uzaklaşır uzaklaşmaz bu arabadan inmeye kalkacağını biliyorum, ama senden rica ediyorum, *burada bekleyeceksin*, söz ver. Söz mü?”

Reggie uysal bir dille, “Söz” dedi.

Joanna Hunter’ın torpido gözünde gülle gibi bir el feneri bulmuştu. Acil durumlarda mükemmel bir silah görevi görebilirdi, çok da işine yarardı doğrusu, fakat onu Reggie’nin eline tutuşturdu, “Eğer biri yaklaşacak olursa, bununla vurursun.”

Prius’tan inerek ortalığa kulak kabarttı. Nissan motorunun sesi ileriden geliyordu, derken motor sustu. Jackson yaya devam etti.

Nissan bir evin önüne, modeli anlaşılmayan Toyota marka bir arabanın yanına park etmişti, adamlar aşağı iniyorlardı, uzun bir gece geçirmişçesine her yerleri tutulmuşa benziyordu. Jackson içlerinden birisinin sokak kapısını çaldığını, sonra içeriden gelecek cevabı beklemeden eve girdiklerini gördü. Birkaç saniye geçmişti ki sanki beklemedikleri bir şeyle karşılaşmışlar – ya da bekledikleri *neyse* onu bulamamışlar gibi (belki her ikisi birden) – birbirlerine bağırmaya, derken birlikte evden çıkıp Nissan’a doğru koşmaya başladılar, birisi koşarken bir yandan da telefonla birini aramakla meşguldü. Hızla geldikleri yola doğru araziye geri geri giderlerken Jackson yolun kenarındaki kurumuş su kanalına kendini atmayı son anda başardı. Prius’un yanından geçip gittiğini görünce derin bir oh çekti.

Evin etrafını orman gibi sarmış çalılarının arasında bir kıpırtı fark edince irkildi. Önce tilki veya sansar sandı, ama yok, hayvan değildi bu, birisi vardı orada, patikaya doğru ilerliyordu. Evden gelen ışıklar bunun bir kadın olduğunu anlamasına yetmişti, sonra ansızın pervane misali üzerine tutulan Maglite el fenerinin ışığı üzerine vurdu, feneri titreyen eliyle tutan (elbette söz dinlemez) Reggie'ydi, işte o zaman Jackson orada yalnızca bir kadın değil, kucığında da bir bebek olduğunu gördü. Tepeden tırnağa kan içinde kalmıştı, elinde de bir bıçak vardı. Meryem'den çok kocaman, tehlikeli bir intikam meleğine benziyordu.

Köpek sevinçle havlayarak ona doğru seğirtti.

"Dr. Hunter?" dedi Jackson usulca yaklaşarak.

"Bana yardım eder misiniz?" Sesinde ricadan çok komut tınısı vardı, sanki bir tanrıça ummadığı bir anda kendini yeryüzünde bulmuştu da acilen yardımcıya ihtiyaç duyuyordu. Jackson hayır diyecek kimselerden olmamıştı asla, ne tanrıçalara ne de yardım ricalarına.

Oyunun Kuralı (La Règle du Jeu)

Margaret, sarı kavaklar çiçek açmıyor diye mi üzülüyorsun, yaz geliyor, guguk kuşu ötüyor, bir kocakarı varmış, kocaman bir sineği yutmuş, Âdem'in eli mahkûm, eli kolu bağlı uzanıyor ve uyumadan önce millerce yol gideceğim, beş küçük mavi kuş kapıda hopluyor. Koş, Joanna koş. Ama koşamazdı çünkü urganla bağlıydı, havyan gibi. Tuzaktan kurtulmak için kendi ayağını kemiren hayvanlar geliyordu gözünün önüne, ipi dişleriyle koparmaya çalıştı ama polipropilenden yapıldığı için işe yaramadı.

Biliyordu, burası geri dönmesi alınanda yazılı olan o karanlık yerdi. İnsanın başına kötü bir şey gelmiş olması bir daha gelmeyeceğini göstermezdi.

Adamlar onunla yalnızca gerektiğinde konuşuyorlardı, yüzlerini görmesinden tedirgin olmadıkları belliydi. Tavırları komandoları hatırlatıyordu, acaba özel kuvvetler mensubu muydular? Paralı askerler. Yapacağı en doğru şeyin karşılık vermeseler bile onlarla konuşmak olduğuna karar vermişti. Biri diğerinden azıcık daha kısa boyluydu, ona "Peter" adını taktı (*Kusura bakmayın, adınızı bilmiyorum, size Peter dememde bir sakınca yok, değil mi?*) Azıcık daha uzun olana "John" adını yakıştırdı (*John nasıl? Sizce uygun mu?*) Ona su verdiklerinde, "Teşekkür ederim, John," diyordu veya lazımlığını boşaltmaya götürdüklerinde, "Çok nazıksın, Peter."

Er ya da geç onu öldüreceklerini tahmin ediyordu, istedikleri her neyse onu alınca işini bitireceklerdi, ama öyle kolay olmayacaktı bu, dünyayı dar edecekti onlara, çünkü kendilerine nazik davrandığını hatırlayacaklardı, gerçek olmasa bile onlara isimleriyle hitap ettiği, onun da bir insan olduğu çıkmayacaktı akıllarından. Bir de kendilerinin de insan olduğunu hatırlatacaktı onlara.

Suyun yanı sıra yemek de veriyorlardı, asla ağzına koymayı düşünmediği ama karnı acıktığında getirecekleri nı iple çektiği mikrodalgada ısıtılmış hazır yemekler. Kavanozlarca bebek maması getirmişlerdi, fincanda inek sütü de veriyorlardı, ama bebeğe iirmeyip, kendi içiyor, bebeğiyse emzirmeyi tercih ediyordu. Ölçüleri yanış da olsa bir paket bebek bezi de almışlardı, yanında bir de çöp poşeti verdiler, kirlileri koysun diye, ama poşeti hiç boşaltmadılar.

Bebek çok sakindi, kendini yn yumağı gibi hissetmesine sebep olan ilk gün geldiklerinde yaptıkları iğneydi herhalde, bir tür likit benzodiazepin veya damar içine enjekte edilen Valium vermişlerdi. Bebeğin gırtlauına bıçağı dayadıklarından mecburen damarı kendi elleriyle hazırlamıştı onlara.

Oyuncaklar getirdiler, bir top ve yanlarındaki farklı deliklere uygun şekli soktuğunuz plastik bir kutu. Doğru şekli yerine koyunca ışıklar yanıyor, ziller çalıyordu. İki de elden dşmeydi, hatta yardımseverler derneğinin satış mağazasından alındıkları üzerlerine yapıştırılmış elle yazılı minik etiketlerden anlaşıyordu. Uzun sürmedi, ikisi de sıkılmıştı oyuncaklardan. Daha çok pata pata ve c oynuyordu bebekle, ona şarkılar, ninniler söylüyor, eğlensin diye pışpışlıyordu, hem de ısınsın diye, evde hiçbir şey yanmıyordu çünkü. Isı kaybı can sıkıntısından daha büyük sorundu. Eski püskü birkaç battaniye tutuşturmuşlardı eline ama yeterli gelmiyordu. Keşke astım spreyi yanında olsaydı (metanetini korumak zorundaydı), keşke bebeğin battışı yanında olsaydı, keşke ikisinin de üstünde daha kalın giysiler olsaydı.

Üstünü değiştirdiği sırada yatak odasına dalıvermişti adamlar. Deli gibi havlayan Sadie'nin sesi geliyordu alt kattan, derken ona ulaşmak için Sadie'nin kapıyı kırmaya çalıştığını akıl edene dek nereden geldiğini anlamadığı yumruk patırtısı. Bebeği ku-

cağına aldığı gibi dışarı fırlamış, üst katın merdiven boşluğunda onlarla burun buruna gelmişti.

*

İp çok kısaydı, pencereye yetişemiyordu, ama yatağın üstünde ayağa kalkmayı başardı, oradan dışarıyı görebiliyordu. Tarlalar, kışın çorak kalmış parlak, buz gibi ayışığıyla aydınlanan kahverengi topraktan başka bir şey görünmüyordu.

İkinci gün Peter ona bir not defteriyle kalem vermiş, “kocasına” not yazmasını söylemişti. Ne demesi gerekiyordu? Ona söylenenleri yerine getirmezse öleceğinizi yaz, dedi Peter. Neil ne yapmıştı da bunlar açılmıştı başına, kurtulmaları için ne yapıyordu acaba?

Doktor olmasının nedeni insanlara yardım etmektir. Basmakalıp, berbat bir laftı ama doğrudur (bütün doktorlar için doğru değildir, o başka). Hasta olan, acı çeken, kızamıktan kansere, kalp rahatsızlığından depresyona kadar her türlü hastalıktan muzdarip herkese yardım etmek istiyordu. Madem kendini iyileştiremiyor, en azından başkalarını tedavi edebilirdi. Neil’in onu çeken yanı da buydu zaten, iyileştirilmesi gerekmiyordu, onun sorunu yoktu, ne acı çekiyordu ne de dünyanın yükünü, hayatıyla iyi geçiniyordu. O nasıl her şeyi içinde tutan bir tassa, Neil de dünyaya oklarını atan Mars’tı. Onu merak etmesi, onun için endişelenmesi gerekmiyordu. Bundan dolayı onunla yaşamının sakıncaları vardı, gel gör ki kimse mükemmel olamazdı. Bebek hariç.

Cinayetlerle birlikte hayatının değiştiğinden beri otuz yıl geçmişti. Gerçek bir yaşam sürmüyordu, hayatın gölgesini yaşıyordu, ama işe yarıyordu. Gerçek hayatını başka bir altın rengi tarlada bırakmıştı. Sonra bebeği doğmuş, ona duyduğu sevgi gölge hayatına soluk katmış, her şey canlanıvermişti. Bebeğe olan sevgisi kocamandı, bütün evrenden daha genişti. Şiddetliydi.

“Bizim patron,” diyordu Peter, “Kocanın işini kendine devretmesini istiyor. Karşılığında sizi salıverecek. Bütün evrak imzaya hazır, temiz ve yasal.”

Saçmaladığının farkındaydı fakat söylemeden edemedi, “Ama bu cebre girer, mahkemede asla kanıt sayılmaz.” Adam kahkahalarla gülüyordu, “Burası senin dünya değil, Doktor.” Bu konuşmanın aralarındaki sohbetin başlangıcı olmasını diledi, fakat az sonra adamın ilgisi dağılmış, kalemle not defterini işaret ederek, “Güzel bir şeyler yaz,” buyurmuştu. Neil nasıl kimselerle iş yaptığının farkında mı acaba diye düşündü, sonra farkında olduğuna karar verdi.

“Ya yapmazsa? İşini sizin patrona devretmezse, biz ne olacağız o zaman?” Adam bu soruların karşılığında gözlerini boşluğa dikmekle yetinmişti, onu görmüyordu sanki.

Şöyle yazdı, “Dediklerini yapmazsan, bizi öldürecekler.”

Cumartesi sabahı erkenden John uyandırdı onu, yine eline kalem kâğıt tutuşturup bir şey yazmasını istedi. “Ne olursa. Zamanınız daralıyor,” diyerek çıkmıştı odadan. Tükenmez kalemle yazdı, “Lütfen bize yardım et. Ölmek istemiyoruz.” Doktorlar hakkında söylenenlere rağmen onun elyazısı düzgündü. Küçük t harflerinin çizgilerini çekti, i harflerinin noktalarını ihmal etmedi, “Lütfen” kelimesinin altını çizdi, derken John notu almaya geldiğinde kalemi olanca gücüyle gözüne sapladı. Ucunun bu kadar içeri girmesine hayretle bakakaldı.

Adamın nabzına baktı. Tık yoktu. Bebek mışıl mışıl uyuyordu. Paniğe kapılmaya başlamıştı, Peter’ın içeri gelmesi uzun sürmezdi. Hazırlıklı olmalıydı. Bir silah bulma umuduyla John’ın üstünü başını aradı, hiçbir şey bulamadı. Peter ayak bileğinde ki kında bıçak taşıyordu, yemeği koymak için yere eğildiği zaman görmüştü.

Kapı açılmıştı, Peter onu, kucağına İsa’nın cansız bedenini almış Meryem Ana misali dizlerinde John’la gördü, “Bu da nesi?” Kalemi gözünden çıkarmaya vakit bulamadığı için başını kendine doğru çevirmişti, kalemin yarısını elleriyle örtüyordu. “Ona bir şey oldu,” dedi Peter’a bakarak, “ama ne oldu bilmem, belki

de baygınlık geçiriyordur, kesin konuşamam ama..." Uzman diliyle konuşmaya çalışıyordu, doktor diliyle.

Peter yere çömelerek John'ın başını kendinden yana döndürdü, o sırada kadın John'ı kucağından pat diye yere atarak ayağa kalktığı gibi bütün kuvvetini kullanarak bileğinin tersiyle Peter'ın nefes borusuna bir darbe indirdi. Adam boynunu tutarak arkaüstü düştü, gözleri pırtlamıştı, kadın öne doğru hamle yapıp ayak bileğindeki bıçağı kaptığı gibi kendi bileğindeki ipi kesti.

Adamın yanına çömelmiş suratına bakıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, fakat işi bitmemişti daha. Kendisi de güçlükle soluk alıp veriyordu, solunum yolları daralmış hırıltılar çıkarıyordu. Odanın içi buz gibi soğuk olsa da o ter içinde kalmıştı.

Bıçağı adama göstermemeye çalıştı, fakat o debeleniyor, kıvranıyor, elinden kurtulmaya uğraşıyordu. "Şişşt," dedi elini koluna koyarak, sonra usulca, adam daha ne olduğunu dahi anlayamadan bıçağı şahdamarına sapladı, soldakine. Arkasından her ihtimale karşı bir de sağ tarafa batırdı, sanki petrol bulmuştu, kan fışkırıyordu.

Bebek uyanmıştı, adamı görünce kahkahalar atmaya başladı, annesi şarkı söylüyordu, "Minik Geveze Farecik minicik bir evde yaşarmış, hendeklerde balık avlarmış."

Temiz ve Aydınlık Bir Yer

Prius artık garajda değildi. Evin arka tarafından dışarı ışık vuruyordu. Günlerden cumartesi, saat sabahın altısıydı, Neil Hunter erken kalkmıştı herhalde, aslında hiç yatmamış gibi bir hali vardı. Sürgülü cam kapıların ardından oturma odasındaki kanepeye çökmüş, gözleri kapalı oturduğu görülüyordu. Louise camı tıklattı, Miss Jessel'in ruhu mu gelmişti, Neil Hunter yerinden sıçradı, yüzündeki dehşet dolu bakışlar onu tanıyınca silinmişti. Sendeleyerek ayağa kalktı, kapıyı açtı. "Yine mi siz?" Perişan görünüyordu.

"Dostlarınızın kim olduğunu bana söylemek ister misiniz?" dedi Louise içeri girerken, Hunter acı acı gülerek, "Dostlarım mı? Hangi dostlarım? Benim hiç dostum yok." Adam canlı cenazeye dönmüştü.

"Ya karınız? Ona ne oldu, Mr. Hunter? Ben lafı çok uzattığımı zı düşünüyorum, ya siz? Yorkshire'a gitmek için araba filan kiralamamış, halası da aramamış ya, her şeyin düğüm noktası bu zaten, hala iki hafta önce ölmüş. Şimdi anlatın bakalım, neler oluyor?"

Neil Hunter kendini bir iskemleye bırakıp başını ellerinin arasına aldı. Louise yanına gelip çömelerek tatlı dille konuşmaya başladı, "Söyleyin bana, kaçırıldı mı, evet mi, hayır mı?" Hunter nefes alırken göğsü inledi ama cevap vermedi.

Louise doğrulup kalkarken detektif sesiyle, "Neil Hunter, size bazı sorularım olacak. Sorulara cevap vermek zorunda değilsiniz, ama eğer bir şey anlatacak olursanız, zapta geçecektir, ileride kanıt olarak kullanılabilir."

Hunter hüngür hüngür ağlıyordu.

Louise sokak kapısını açmış basamaklarda sabah ayazını içine çekiyordu. Böyle zamanlarda keşke sigara içseydim diye hayıflanırdı, o zaman Neil Hunter'ın Laphroaig viskisine koşma isteği duymazdı çünkü.

Sabahın ortasıydı, sokak polis kaynıyordu. Acayip şeyler dönyordu besbelli.

Neil Hunter sorguya alınmıştı fakat anlattıkları pek bir anlam ifade etmiyordu, Stratchclyde polisi Anderson'ı lüks çatı katında kısırdıysa da avukatları imdadına yetişmişti. Joanna Hunter'ı aramaya nereden başlayacakları konusunda kimsenin en ufak bir fikri yoktu. Reggie'nin verdiği plaka numarası sayesinde M8 otoyolunda Nissan'ı çevirmişlerdi, ancak o adamların da ağzını bıçak açmıyordu.

Louise emindi artık, Joanna Hunter ölmüştü. Bebek de. Ya bir yol kenarındaki hendekte yatıyordu ya da domuzlara yem olmuştu. Hunter, çarşamba akşamı eve geldiğinde karısının çoktan gitmiş olduğunu, bir saat sonra telefonla onu arayan kişinin eğer polise gidecek olursa kadını bir daha asla görmeyeceğini söylediklerini anlatmıştı. Karakola götürülmeden önce Louise'e, "Ya Anderson'a para bulacaksın ya da her şeyi devredeceksin," dediklerini söyledi.

"Bunlar olduğunda günlerden çarşambaydı." dedi Louise. "Bugün cumartesi, hemen her şeyi imzalayıp devri yapmadınız mı?"

"Para bulmaya çalışıyordum."

"Hemen her şeyi imzalayıp devri yapmadınız mı?"

"Ailemi önemsemiyormuşum gibi muamele etmeyin bana."

"Siz. Hemen. Her Şeyi. İmzalamadınız. Devretmediniz."

"Anlamıyorsunuz."

"Çok iyi anlıyorum, hemen her şeyi imzalayıp devri yapmadınız. Belgeler mahkeme tarafından iptal edilebilirdi. Hiçbir şeyi kaybetmezsiniz, üstelik karınızla bebeğinize kavuşma şansınız olurdu."

"O zaman da başka türlü düşerdi peşime. Anderson manyağın teki, yordakçları da manyak. Dişini birine geçirdi mi, asla bırakmaz. Onu mahkmeye verseydim, peşimize düşer, bizi öldürürdü."

Evden üniformalı bir polis çıkmıştı, “Şef?” Yüzünden önemli haberler vereceği okunuyordu, işte diye geçti içinde, Joanna Hunter ölmüş olmalı, fakat üniformalı ağzı kulaklarında sırtıyordu.

“İnanmayacaksın, Şef. Kadın döndü. Şimdi evde.”

“Kim? Dr. Hunter mı?”

“Dr. Hunter’la bebek. Bir de kız var.”

“Kız mı?”

Ne biçim bir hokus pokustu bu? Joanna Hunter bir zamanlar harika olan salonundaki kanepede oturuyordu. Üzerinde blucinle kaşmire benzeyen uçuk mavi bir süveter vardı. Manşetlerindeki düğmeler inci rengiydi. Ayrıntılar ortada dönen her şeye tezat görünüyordu. Tertemiz de yıkanmıştı. Banyodan yeni çıkmış gibi ıslaktı saçları. Daha Louise sormadan söyledi, “Bebek yatağında uyuyor.”

Reggie de sevinçli, uysal bir ifadeyle kanepede onun yanında oturuyordu, hiçbir şey hakkında hiçbir şey söylememeye kararlı bir hali vardı. Öte yandan Joanna Hunter gayet huzurlu görünüyordu. “Başınıza dert açıtıysam, özür dilerim,” derken diş doktoruyla randevusuna geç kalmış bir hasta gibi konuşmuştu.

“Birkaç gün uzaklaşmak istedim. Fakat bazı şeyler bulanık ne yazık ki. Geçici hafıza kaybı yaşadım galiba. Tıp dilinde ‘disosiyatif fuj’ denir diye hatırlıyorum. Daha önce yaşanan bir travmanın yeniden ortaya çıkması. Andrew Decker yüzünden olsa gerek. Öyle işte.”

Louise son söylediklerini tekrarladı, “Öyle işte?”

İki amansız yalancıyı nasıl sorguya çekeceğine kafa yoruyordu, bırak gerçeği ortaya çıkarmayı, olanları anlayabileceğinden bile emin değildi, fakat o sırada kapının çalması yetiştirdi imdadına. Karen Warner iki yana sallanarak odaya girdi.

“Affedersin, böldüm Şef.” Burnundan soluyordu, koşmuştu galiba. Joanna Hunter’ın mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkmasıyla ilgilenmemişti bile. Ancak kötü bir şey olduğunda takılacak bir yüz ifadesi vardı.

“Aman Tanrım,” diyerek Louise elini kalbine götürdü. “Nedler, değil mi? Geri geldi.” Karen doğruladı, “Evet. Öyle.”

“Birisi öldü,” dedi Louise. “Yüzünden okunuyor. Kim? Alison mı? Çocuklardan biri mi? Hepsi mi yoksa?”

“Hiçbiri, Şef. Marcus.”

Pamuk ipliği. Düşününce tuhaf bir deyişti. Marcus’ı ameliyata almışlardı. Louise ile Karen hastanenin ıssız ibadethanesinde oturuyorlardı. Etraflarındaki mezhep farkı gözetmeyen yeşil, Noel olduğunu gösteriyordu.

Louise sordu, “Ne olmuş?”

“Bilmiyorum, bu konuda kafalar karışık. Anonsu duyunca Marcus gitmiş, galiba işe gelirken çevre yolundaymış o sırada. Mahalle karakolundakiler çoktan oradaymış, sanırım kazara olmuş, biliyorsun, kadın kurt var diye boşuna bağırmış durmuş.”

“Kazara mı olmuş? Aman Tanrım!”

Needler ailesini sabaha kadar silah zoruyla alıkoymuştu. Çocuklardan biri alarm düğmesine ulaşmayı başarmış, yerel polis derhal gelmişti, “olay yerine ilk gelen memur” zili çalınca Nedler kapıyı açıp adamı göğsünden vurmuştu. O “ilk memur” Marcus’tu. “Üstünde yeleği yoktu,” dedi Karen. “Acil müdahale ekibini beklemeliydi. Salak.”

“Aptallar önden gider,” diyen Louise ekledi, “Yardım etmeye çalışıyordu.”

Karen’la Louise oraya varana dek her şey olup bitmişti.

Needler evden dışarıya çıkıp acil müdahale ekibinden bir memura nişan almış, elinden silahı almalarına fırsat vermeden kendi teslim olmuştu.

Louise homurdanıyordu, “Alçak!” Olay yaşanırken orada olmak, çılgın Bakha kadınları misali çıplak elleriyle herifi parçalamak isterdi.

*

Marcus'ı Livingston'daki St John Hastanesi'ne götürmüşlerdi, oradan da ameliyat edildiği Edinburgh'daki Eğitim Hastanesi'ne nakledildi.

Cerrah ameliyathaneden çıkınca karşısında duran Louise'i tanımişti, hafifçe kaşını kaldırdı, Marcus'ın annesinin gözünden kaçan bu belli belirsiz tepkiyi Louise fark etmişti.

"Ah, Tanrım," diye inledi.

Karen atıldı: "Onun yardım edeceğini sanmam."

Louise ayakucunda dikiliyordu. Marcus'ın annesi yatağın yanında oturmuş, oğlunun elini avuçlarına almıştı. Yoğun bakımda yaşam destek ünitesine bağlıydı.

"Tek evladım o," diyordu annesi. Kadının adı Judith'ti, fakat onu "Marcus'ın annesi" olmak dışında başka biri olarak görmeye olanak yoktu.

Annesi devam ediyordu, "Babası öldü. Bana bir şey olacak da oğlum tek başına kalacak diye hep endişelendim." Annesiz bir çocuk. Şimdi o evlatsız anne olacaktı. Louise de kaybediyordu bu sevimli delikanlıyı.

Genç bir kız çıkageldi, hemşire getirmişti onu yatağın yanına, kız annesinin karşısına oturdu. Marcus'ın annesi Louise'e dönüp "Ellie bu," dedi. Ama Ellie'nin ikisini de görececek hali yoktu, eğer düşünce gücüyle Marcus'ı geri getirebilirse, çocuk birazdan ayağa kalkabilirdi. Annesi yatağın üzerinden uzanıp kızın elini tuttu. Öbür eliyle de oğlunun kısacık kesilmiş kıvrıkcık saçlarını okşuyordu. "O çok iyi bir çocuk. Sanki uyuyor gibi."

Louise onayladı. "Evet, öyle." Öyle değildi oysa. Uykuda gibi görünmüyordu Marcus, kimse uyurken böyle görünmezdi, ama ne önemi var.

Ruhunu çoktan teslim etmişti Marcus, yalnızca onların vedalaşmalarını bekliyordu. Onu sonsuzluğa ve ötesine uğurlamalarını.

Biricik Güzel Kadın, Birtanecik Bebecik

Lassie evine döndü. Nihayet kimsenin yardımına ihtiyacı kalmamıştı. Tek başına geri gelmişti.

Hava henüz ağarmadığından kimin geldiğini görmek zordu. Bir silueti yalnızca, yaklaşan bir siluet. Ama köpek biliyordu kimin geldiğini.

Reggie bayılacaktı az kalsın. Vücudu ne kadar kimyasal ürettiyorsa, hepsi beynine hücum etmişti. Tepeden tırnağa adrenalin şelalesine tutulmuştu adeta, kalbi sıkışıyor, göğsü düğümleniyordu. Duyguları öyle karman çorman olmuştu ki Reggie'nin, işin içinden çıkamıyordu bir türlü. Rahatlama ve inanamama. Sevinç. Ve dehşet. Hem de fazlasıyla.

Dr. Hunter kollarında bebekle onlara doğru yürüyordu. Yalınayaktı, üstünde hâlâ tayyörü vardı, bebeğinse denizci kıyafeti. Kan içindeydi Dr. Hunter, saçları kanla keçeleşmişti, yüzüne, bacaklarına bulaşmıştı. Bebeğin üstüne başına da sıçramıştı.

Kendi kanları değildi. Sadie'yi görür görmez bebek gülücükler atmaya başlamıştı, Dr. Hunter da dümdüz ve sert adımlarla yürüyordu, kahraman gibi, savaşçı kraliçe gibi.

Köpek eşkin gidiyordu, Dr. Hunter'ı ilk karşılayan oydu, köpek yavrusu kadar oyunbazdı. Bebek iyice yakınına gelince küçücük tombul kollarını Reggie'ye uzatarak denizyıldızı sıçrayışı yaptı. Reggie onu yakaladığı gibi sımsıkı sarıldı, "Merhaba, güneşim. Seni çok özledik."

Jackson eve girip çıktı, hasta görünüyordu, sonra evin önünde duran Toyota'nın deposundaki benzini hortumla çekip evi ateşe verdi.

Tam da polise telefon edecek bir durum sanırdınız – adam kaçırma, cinayet, kendini savunma vesaire – ama değildi anlaşılan. Dr. Hunter, “Bebeğin hayatına bunların sonsuza dek yer almasını istemiyorum,” diyordu Jackson’a, “Anlıyor musunuz? Benimki gibi olmasın onun hayatı.” Jackson buna son noktayı koymuş olmalıydı, ne de olsa bütün suç mahalli yanıp kül olmuştu – *puf!* – çabucacık.

Sonra oradan ayrıldılar, toprak yoldan yürüyüp arabaya döndüler, arkalarında sabahın alacakaranlığında gökyüzüne alevler yükseliyordu. Dışarıdan bakan cehennem ateşinden kaçıklarını düşünürdü.

Jackson onları düzlüğün yanındaki küçük park yerinde bıraktı, Dr. Hunter, “Bizi burada bırak,” demişti sanki alışverişten dönüyorlarmış gibi. “Evimi buradan görebiliyorum. Gerisini biz hallederiz. Teşekkürler.” Bebek tombul elini uzatıyordu, Jackson da tutup tokalaştı onunla, “Nasılsın bakalım,” dedi, bebek gülücüklerle karşılık verdi.

Reggie, “Hoşça kal, Mr. B,” diyerek serçe misali hafifçe öptü yanağından.

Evin etrafı polis kaynıyordu, onlar düzlükten yürüdüler, arka bahçede çalılıkların arasındaki gedikten girdikleri mutfakta yegâne yaşam belirtisi her yanı kaplayan parmak izi çıkartıcı tozdu. Dr. Hunter’la Reggie kimseye görünmeden doğruca üst kata çıkıp banyoya girdiler, hayalettiler sanki efsunlu Dr. Hunter küveti doldurup bebeği Reggie’ye uzatarak, “Ben duş yaparken sen de onu yıkar mısın, lütfen?” dedi. Her ikisi de temiz pak olup ısındıktan ve havlulara sarındıktan sonra Dr. Hunter, “İnsan sabunla sıcak suyu nasıl da özlüyor, hayret,” diye ifade etti duygularını. Arkasından çok normal bir şey söylemiş gibi sordu,

“Giysilerimizi alıp çantana koysan da onları bir yere atsan, olur mu?” Artık kanlı giysilerden kurtulma konusunda iyice ustalaşmış olan Reggie de bebeğin denizci kıyafetiyle Dr. Hunter’ın takım elbisesini, tişörtünü ve şık iç çamaşırlarını –hepsi kan lekesi içindeydi– sırt çantasına tıktı. Üzerlerindeki kan henüz kurumamıştı ama bunu kafaya takmadı.

Daha sonra gidip Dr. Hunter’ın yatak odasından ve bebeğin odasından –burası da bir parmak toz kaplıydı– temiz giysiler getirdi onlara, ikisine de taze kan gelmişti şimdi. Reggie’ye değil ama, o yaşlanmıştı, bütün gün yaşadıkları bir ömre bedeldi.

Alt kata indiklerinde eve doluşan polislerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Adli tıp görevlilerinden biri, “Siz kimsiniz?” dedi, Dr. Hunter da “Joanna Hunter,” diye karşılık verdi, görevli bu kez, “Burada ne işiniz var, suç mahallini bozuyorsunuz,” deyince, Dr. Hunter sordu, “Hangi suç mahalli?” Ona cevap veren polis, “Adam kaçırma,” dedikten sonra bakışlarından saçmaladığını fark ettiği anlaşıyordu, çünkü kaçırılan kurban tam karşısına oturmuş Reggie’yle konuşuyordu, “Çaydanlığın fişini prize takar mısın?” Reggie de, “Sonra hep beraber çay içeriz,” diye yanıtladı.

Herkes soru sormak istiyordu kuşkusuz, Dr. Hunter ise uslu bir çocuk gibi kibarca “Gerçekten özür dilerim, hatırlamıyorum,” diye cevap veriyordu. Herkes çayını içtikten sonra, Reggie, “Ben artık gideyim, Dr. H,” dedi. “Yapacak işlerim, görüşeceğim kimseler var.” Sonra polis memurlarına döndü, “Hoşça kalın,” ve çantasını sırtına kaldırdığı gibi astı, sanki içinde iki kişinin kanlı giysileri değil de kitaplar vardı.

Büyük Umutlar

Jackson soğuk havada yakasını kaldırmış hastanenin önünde bekliyordu. Kadın onu görmezlikten geldi fakat o uzanıp elini tuttu. Avuçları kuru ve buz gibiydi. Elini çekip yürümeye devam etti. Jackson yetişti arkasından.

"Marcus'a yazık oldu."

Arabada oturdular, kadın ağlarken kollarıyla sardı onu. Ağlaması bitince başından atılacak bir belaymışçasına silkinerek sıyrıldı kollarından, sümkürdü.

"Biliyor musun kadını bulduk?" dedi Louise. "Haberin var mı?"

"Dr. Hunter'ı mı? Evet, duydum. Reggie haber verdi."

"Nasıl?"

"Telefon etti."

"Telefonun yok ama."

"Doğru, yok."

"Sen yalan söylemeden *duramaz* mısın? Bir işler karıştırdığının farkındayım, paçalarından akıyor. Berbat bir yalancısın."

Ne demeliydi? Kalem herifin gözünden çekip aldığını, çöpçülerin konteynırları boşaltmasına dakikalar kala bıçağı onlardan birine attığını mı anlatacaktı? Evi ateşe verip suç mahallini yakıp kül ettiğini, çifte cinayeti örtbas etmekle suça iştirak ettiğini mi? O polisti, kendi de eski polis. Şimdi aralarında asla kapatılmayacak bir çatlak meydana gelmişti, çünkü ona hakikati

hiçbir zaman söylemeyecekti. Louise daima geçmişinde kalacaktı, asla geleceğinde yer almayacaktı.

“Evine git artık, Louise.”

“Sen de.”

Jackson otobüse bindi. Daha önce neden aklına gelmemişti acaba. Çok da rahattı, üstelik ekspres otobüs gece boyu yol alarak daha gün ağarmadan Heathrow’a götürdü onu. Odysseus’un yolculuğu nihayet sona ermişti. Gidip bir kahve alarak karısının toprağa ayak basmasını beklemeye koyuldu.

Geliş panosu VS 022 numaralı uçuşun yirmi dakika önce Heathrow’a vardığını bildiriyordu. Airbus A340 gibi dev bir kuşun boşalması zaman almıştı, tabii ondan sonra yolcuların çekmesi gereken bagaj bulma çilesi vardı, bu nedenle Jackson kendini bekleme konumuna soktu. Özel detektif olarak çalıştığı, bitmek bilmeyen saatler boyunca bir arabanın içinde oturup kayıp kocaların ve sadakatsiz eşlerin radarına yakalanmasını beklediği yıllarda öğrenmişti düşüncelerden uzak Zenvari bir tavır takınmanın rahatlatıcı yanını.

Geliş kapısı uçaktan inen yolcuları karşılamaya gelenlerle tıklım tıklımdı. Seksen sekiz milletten bunca insanı bir arada hiç görmemişti Jackson, hele sabahın erken saatleri olduğu düşünüldüğünde böyle halim selim bir halde durduklarına kesinlikle rastlamamıştı. Fazla coşkulu olmayan sürücülerle şoförler ellerinde şirket tabelalarını ve elle yazdıkları yolcu isimlerini havaya kaldırarak çemberin en dışında yerlerini almışlardı. Teknik açıdan Jackson en öndeki gruba dahildi aslında, fakat kendini en dıştakilerin silah arkadaşı olarak görüyordu.

Birkaç dakika süren sükûnetin ardından kalabalığın bekleme sabrı tükenmeye başlamış, derken otomatik kapıların tıslayarak açılması ve öncü yolcu birliğinin –karşılama ekibine aldırmayan el bagajları ve takım elbiseleriyle Birinci Sınıf insanlardışarı adım atmasıyla birlikte heyecan doruğa çıkmıştı.

“Washington’dan gelen uçaktan mı indiniz?” diye sorduğu

yorgun argın görünen bir adam sabahın bu saatinde yabancı birinin ona soru yöneltmesine inanamaz gözlerle evet anlamında homurdandı.

Birkaç dakika daha geçince uçağın boşalttığı yolcu yükü akın akın geliş salonuna yayılmaya başladı. Nihayet yavaşlayıp durma noktasına geldiğinde geride kala kala yalnızca gözlerinden yorgunluk akan çocuklu ve bebekli aileler kalmıştı.

Görünürde karısı yoktu ama.

Birçok açıklaması olabilirdi elbet. Bagajı kaybolmuş, bagaj teslim bölümünde form dolduruyor olabilirdi. Belki Gümrük, Göçmenlik Bürosu ya da Pasaport Kontrolüne takılmıştı, bir yanlışlık vardı herhalde. Bir keresinde yıpranmış pasaportunun laminat kaplaması kalkmaya başladı diye Jackson'ı saatlerce alıkoymuşlardı. Tessa'nın bir yerlerden çıkmasını yirmi dakika daha bekledi, fakat Budist sabrı yerini çoban köpeği endişesine bırakmıştı.

Uçağı kaçırdı herhalde dedi kendi kendine. Belki de aramış ya da mesaj göndermiştir. Jackson'ın BlackBerry telefonuna gelen neşeli mesajı Andrew Decker okumuş olabilirdi. (*Uçuşumu değiştirdim ya da uçağı kaçırdım! Bir sonraki uçakla geliyorum.*)

Belki de hangi uçakla geleceği konusunda yanıliyordu, tren kazasında beyni sarsılmıştı ne de olsa, *beyin yerine et taşıyorsun kafanda*, derdi Louise.

Ankesörlü telefondan Tessa'nın cep telefonunu aramayı deniyordu, ama kredi kartı yoktu, yanındaki bozuk para da bitiyordu. Reggie'den aldığı paranın çoğu da otobüs biletine gitmişti.

Sonunda havayolundan bir yetkiliyle görüşmeye gitti, bir fıçı dolusu Heinz domates çorbasına düşmüş gibi görünmesine neden olan üniformasıyla kadın görevli ("Lesley") yolcu listesinde Tessa Webb adında kimsenin yer almadığını söyledi.

"Demek ki uçağı kaçırdı," dedi Jackson.

"Uçağa binecek yolcular arasında da adı yok," diye belirtti Lesley gözünü bilgisayar ekranına dikerek. "Başka uçuşlarda da görünmüyor. Doğrusunu isterseniz, o isimde hiçbir yolcu kayıtlara geçmemiş."

Hangi havayoluyla uçacağı konusunda Tessa yanlış bilgi vermiş olabilirdi, Jackson bileti kendi gözleriyle görmemişti çünkü, Virgin ile değil British Airways ile gitmişti belki. British Airways görevlisi kadın ona bilgi vermeye pek yanaşmıyordu – yüzü gözü yaralı olduğu için herhalde diye düşündü, ya da kolunun askıda olması hoşuna gitmemiş veya çaresiz görünmesi ona itici gelmiş olabilirdi, pek çok sebep sayılabilirdi – buna rağmen Dulles'dan kalkan BA uçağının bir saate kadar ineceği bilgisini esirgemedi. Böylece Jackson o uçağı beklemeye koyuldu. Tessa yine çıkmadı. Sonunda pes edip Heathrow Express trenine binerek Paddington'a gidip oradan da Covent Garden'a kadar onca yolu yürümeden önce, öğlene kadar ayrılmadı havaalanından. Yapacak başka bir şey kalmamıştı.

Reggie'nin parasının sonunu da bir paket kruasana harcadı. Evdeki sanayi tipi kahve makinesinde şöyle güzel bir fincan kahve yapıp içeceği ânı iple çekiyordu. Çarşamba sabahı erkenden yola çıktığından beri doğru dürüst kahve içmemişti.

Hiç aklına getirmediğı, ama şimdi gayet mantıklı gelen bir şık da Tessa'nın daha önceki bir uçuşla, hatta bir gün önce gelmiş ve onun evde olmadığını görünce şaşırmış olabileceğiydi. İyimser düşüncelerle ıslık çala çala kutu gibi yuvalarına (eskiden "aşk yuvası" derdi buraya, Tessa kahkahalarla gülmüştü duyunca, belki fazla duygusal bulmuş belki de basmakalıp diye düşünmüştü, Jackson'ın hiçbir fikri yoktu) doğru merdiveni tırmanırken bu olasılığa ihtimal veriyordu.

Hızla kapıyı vurdu. Anahtarları yanında yoktu tabii, ama karısı evdeydi, anahtara ne gerek vardı? Saat farkının verdiği sersemlikle uzanıp uyumuş olmalıydı. Derin uyuyordu. Yoksa kruvasan almaya dışarı mı çıkmıştı acaba. Aşk yuvalarında yesinler diye sevgili kocacığına taze kahvenin yanında kruvasan alacaktı. Oturdıkları evin kirişleri sedir ve köknar ağacındandı.

Hangi cehenneme gitmişti bu kadın?

Alt kattaki komşularına çaktırmadan Jackson onun kapısının üst pervazına yedek anahtar saklamıştı. Hırsız oraya bakabilirdi ama başka bir kapının anahtarı olduğunu anlamazdı. Genel olarak hırsızlar fırsatçı ama aptal insanlardı. Kirli İnci tenekesinin arkasına saklanmış Prius'un anahtarları geldi aklına. Ren-

gin adı başka bir yaşamda Joanna Hunter'a yakışan bir isim olabilir. Esrarengiz, Çin tarzı bir yaşamda mesela. Onu evde hapis tutan iki herifi kendisiyle bebeğini öldürmek niyetinde oldukları için öldürdüğünü söylemişti, oysa Jackson pek emin değildi bundan. Kendini savunduğu gerekçesiyle paçayı yırtabilirdi, bundan kuşku duymuyordu Jackson, ama ev kan gölüne dönmüştü, herkesin diline düşmekten asla kurtulamazdı. Ömrünün geri kalanında kendisini kaçırانların katili olarak anılırdı, bebek de o kadının oğlu diye tanınırdı. Kadının demek istediğini anlıyordu. Bir kâbustan kaçarak otuz yıl geçirdikten sonra başka bir kâbusa kafa üstü toslamıştı.

Anahtarı kilide sokunca rahatladı. Çevirdi, evdeydi işte. Nihayet.

Tessa'dan hiçbir iz yoktu. Mutfak tezgâhında taze kahve yoktu. Kruvasan da. Biricik sevgilisi nereye gitmişti?

Daha görmeden almıştı kokuyu. Kahve kokusu değildi, bundan emindi. Çöp gibi koktuğuna bakılırsa en az bir günlüktü. "Çöp" değil, insan leşiydi. Ayaklarının dibinde bir silah duruyordu, Rus yapımıydı, Makarov, Tokarev, öyle bir şey, Körfez'de çok sayıda vardı onlardan, ganimet olarak birkaçını getirmişlerdi gelirken. Adam eski askerdi galiba, kendini kestirme yoldan temize havale etmiş, kafasını uçurmuştu. Yok, temiz yanlış bir deyişti, pislige havale etmiş demek daha doğru olurdu. Her yer kan içindeydi, beyin parçacıkları, başka şeyler sağa sola saçılmıştı, çok yakından bakmadı, ölüm mahalline dokunmak istemiyordu. Son yirmi dört saat içinde bir suç mahallini mahvetmişti zaten, hiç olmazsa burayı bozmasındı.

Kafasının büyük kısmı uçtuğu için Jackson adamı tanıyıp tanımadığını anlayamadı. Üstündeki takım elbise tanıdık gelmişti gözüne, trende yan yana oturduğu sıradan biri olan adamın hırpani elbisesine çok benziyordu. İster yabancı olsun ister tanış, birisinin neden hırsız gibi buraya girip canına kıymaya karar verdiğine akıl erdiremiyordu. Jackson ölü görmeye alı-

şık sayılırdı, ömrü boyunca epey görmüştü, ama onları kendi evinde görmeye alışkın değildi. Aslında adamın içeriye zorla girdiğine dair hiçbir işaret yoktu, ne kapılar zorlanmıştı ne de pencereler.

Büyük bir dikkatle yerdeki kana basmamaya gayret ederek birkaç adım daha yaklaştı cesede, başparmağıyla işaret parmağını cımbız gibi kullanarak adamın iç cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdandan iki tanıdık fotoğrafla bir ehliyet çıkmıştı. Üstündeki resme uzun uzadıya baktı. O fotoğrafı beğenmezdi hiç, en yakışıklı zamanlarında bile iyi çıkmazdı fotoğraflarda, fakat ehliyettekinde savaştan kaçan bir mülteciden farksız görünüyordu. Adamın diğer ceplerini de karıştıracaktı ama vazgeçti. Ehliyet her şeyi açıkça anlatıyordu, adamın adı Jackson Brodie'ydi.

Louise'e telefon edip Andrew Decker'ın sonunda kaçmaktan vazgeçtiğini söylemeyi düşündü, ama onun yerine 999 acil servisi aradı.

Yeni kredi kartlarının gönderilmesini beklerken Josie'den hesabına para havale etmesini istemişti (*Yine başına ne işler açtın, Jackson?*). Pasaportunu alabilseydi bankaya gidip nakit çekebilirdi, fakat pasaportu oturduğu dairedeydi ve orada bulunan ne varsa polis izin verene dek dokunması yasaktı. "Muhtemel suç mahalli" demişti soruşturmayı yürüten memurlardan biri. "İntihar olduğundan emin değiliz." Jackson da kuşkuluydu, "Öyle. Ben de polistim eskiden."

Josie'yle konuşmadan önce Julia'ya telefon etmişti, fakat kadın onunla ilgilenecek durumda değildi. Kız kardeşi Amelia çarşamba günü ameliyat masasından kalkamamıştı çünkü ("Komplikasyonlar," diye hıçkırıyordu Julia. "Amelia'ya güvenilmez zaten.").

Para birkaç gün yeterdi Jackson'a. King's Cross'ta ucuz bir otele taşındı, Covent Garden'daki daire suç mahalli olduğundan orada kalamazdı, hoş, geri dönmeye pek niyetli sayılmazdı. Adamın tekinin kelimenin tam anlamıyla beyninin dağıldı-

ğı odada bir bira açıp ayaklarını kanepeye uzattığını düşünemiyordu bile.

Otel dökülüyordu. Geçen sene bu zamanlarda Marlee ile birlikte Paris'teydiler, Le Meurice'te kalıyorlardı, Noel alışverişine çıkmışlardı, akşamları Galeries Lafayette'in Noel vitrinlerini seyrederek dolaşırlardı. Bu yılsa King's Cross'taki pire yuvasında kalıyordu. Neydi, ne olmuştu.

Pazartesi sabahı British Museum'a gitti.

Orada Tessa Webb adını duyan yoktu. "Burada küratörlük yapıyor," diye üsteledi. "Asur sanatı bölümünde." Ne Tessa Webb diye biri vardı ne de Tessa Brodie. Üstelik Washington'da yapılan herhangi bir konferanstan da haberleri yoktu.

Yakın zamana dek Bernie için çalışmış Nick adında birinden yardım istedi, adam eskiden Londra Emniyet Müdürlüğü'nde haberleşme uzmanı olarak çalışmıştı. Bernie şehir dışında bir yerlerdeydi.

Nick'in hazırladığı rapora göre Tessa Webb adında herhangi biri ne St Paul Kız Lisesi'nde, ne Oxford Keble Koleji'nde okumuştı, ayrıca sigortası da ehliyeti de yoktu. Karakola gider, havarda karısının kaybolduğunu söylerse, nasıl bir tepki göreceğini bilmiyordu. Hiçbir yerde adı geçmeyen birinin kaybolduğunu nasıl bildirebilirdi?

Davaya bakan detektif müfettiş, "Otopsi yaptılar," diye anlattı, "patolog Decker'ın yüzde yüz intihar ettiğini söylüyor."

"Benim evimde mi?"

"Herhalde bir yer bulması gerekiyordu. Anahtarlarınız ondaydı, adresinizi de biliyordu. Belki kendini sizinle özdeşleştirmeye başlamıştı. Silahı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ama otuz yıldır mahkûmlarla birlikte yaşadığına göre pek zorlanmamıştır herhalde.

Salı günü Jackson'ın Covent Garden'daki daireye dönmesine izin çıkmıştı. Pasaportunu kaptığı gibi bankaya para çekmeye gitti

ama hesabının bomboş olduğunu öğrendi. Bütün yatırım hesapları da öyle.

“Vay canına, senin sözümona karın çok uyanık bir hatunmuş,” diyordu Nick hayranlıkla. “Senin hesabında ne varsa izi bulunamaz hesaplara aktarmış. Çok becerikliymiş, çok.”

Tessa gitmiş, para bitmiş, Bernie de kayıplara karışmıştı. Ta en başından Regent Street’te “tesadüfen” karşılaşmalarından itibaren her şey koca bir dümendi demek. İkisi birlikte Jackson’ın kadını cazip bulmasını tezgâhlamışlardı, dış görünümü, tavırları, söyledikleri, o da süzme salaklar gibi takılmıştı oltaya. Mükemmel bir dalavereydi, Jackson da mükemmel bir av.

Hiddetlenecek gücü bile yoktu, çok yorgundu. Hem o parayı kendi alınteriyle kazanmamıştı zaten, şimdi yine hak etmeyen birinin eline geçmişti.

IV
Noel

Noel İçin Köpek Yavrusu

“Sadık bir dost.” Ne anlama geliyordu? Sepetin içindekileri mi anlatıyordu – hasırdan, kirli çamaşırlık gibi kapaklı, kırmızı satenden kocaman bir kurdeleyle bağlıydı – yoksa sepeti kapılarının önüne bırakan kişiyi mi? Bu sözcükler Noel hediyesi kartına karalanmıştı, hani şu Victoria dönemindeki Noel kartlarının yeniden basımı olan cicili bicili, pahalı olanlara. Her şey eski usuldü, sepetin kapağı açılınca yemek ziyafetiyle karşılaşmayı beklerdiniz – jöle kaplı kocaman domuzlu bir pide, erik tatlısı, şişelerce porto ve Maderia şarabı.

Louise köpek görmeyi beklemiyordu. Yavru bir köpek, ufak. Siyah-beyazdı. Patrick bilmiş bir tavırla “İskoç çoban köpeği,” dedi. “Çocukken benim de vardı bir tane. İyi bekçidir.”

Sepeti kapının önünde bulan Patrick oldu. Noel akşamıydı, sessiz sakin oturmuş, radyo dinliyorlardı, duygularını gizleyen huzurlu, sonu gelmeyen ev yaşantılarını sergiliyorlardı. Louise o sahnede yer aldığı anda kendini soyutluyordu. Patrick *Scotsman* gazetesinin bulmacasını çözerken Louise de göndermeyi ihmal ettiği Noel kartlarını Yeni Yıl tebriğine dönüştürmekle meşguldü. *Geciktiğim için kusura bakmayın, gribeye yakalanmış yatıyordum.* Palavraydı ama umurunda değildi. Üst katta Archie odasına kapanmış, bilgisayarının başında arkadaşlarıyla yazışırken kapının altından zamansız bir müzik türü yükseliyordu. Kapı çalınca Patrik yerinden kalkıp açmaya gitmişti.

*

“Kimmiş görmedin mi?” diye sordu Louise.

“Hayır,” dedi Patrick.

“Kimse yok muydu? Bir araba? Motor sesi? Gözüne çarpan bir şey olmuştur mutlaka. Gökten düşmedi ya, birisi kapıyı çaldı işte.”

“Rahatla, Louise. Karşında zanlı yok. Belki de köpeği Archie için getirmişlerdir.”

Oydu gelen, Louise biliyordu o olduğunu. “Sadık bir dost” diye yazmıştı saçma sapan vıcık vıcık bir duygusallıkla. Sepet, not, kurdele, hepsi. O olduğu kesindi.

Kucağına köpek yavrusunu alıp hemen sokağa koştu. Güm güm çarpan kalbinin üstünde onun kalp atışlarını da duyabiliyordu. Tombul bedenini ellerinin altında hissediyordu, aynı zamanda kuş kadar hafifti. Yolun ortasında dikilip Jackson’ın geri gelmesini diledi. Fakat geri dönmemişti.

“Louise, içeri gel, dışarısı buz gibi.”

Noel günü arabaya binip Livingston’a gitti. Alison Needler evini satılığa çıkarmıştı, satın alacak başka bir yer arıyordu. “Herhalde ucuza gidecek,” dedi. “Üç kişinin öldürüldüğü evi kimse satın almak istemez.”

“Bilmem ki,” dedi Louise. “Edinburgh emlak piyasası çok acımasız.”

Önceki hafta bir ağaç alıp götürmüştü Alison’a, ama anlaşılan onun aklında böyle bir şey yoktu. Çocuklara hediyeler de almıştı giderken, plastik, gürültülü, cicili bicili ne bulduysa, hiçbirisi öyle zevkli veya eğitici şeyler değildi, Louise de çocuk olmuştu bir zamanlar, ne sevdiklerini bilirdi.

Bugün de yanında Noel’de olması gerektiği düşünülen şeyler vardı, çerez, portakal, hurma, daha doğrusu kimsenin ağzına atmadığı yiyecekler. Birer şişe malt viskiyle votka da götürüyordu. Görünce, “Votka,” dedi Alison. “En sevdiğim içki.” Ara sıra da olsa Alison’ın başka bir yüzü gösterirdi kendini, David Needler’la evlenmeden önceki yüzüydü bu. Mutfaktan iki bardak getirdi, “Sen viskicisin, değil mi?” Louise eliyle bardağı kapatarak, “Hayır, sen keyfine bak. Ben portakal suyu falan içeyim,” deyince Alison merakla kaşını kaldırdı, “Hamile olduğun için mi?” Louise kahkahalarını tutamıyordu, “Tanrım, olamaz, nesin sen, cadı mı? Hayır, araba kullanacağım için. Ne? Bana niye öyle bakıyorsun? Yemin

ederim, annemin ölüsü üstüne, hamile falan değilim.” Olsam ne yazar.

Kalbine giden kapı ardına dek açtı, ne kadar zorlasa da kapanmak bilmiyordu. Elinden geldiğince denemişti, doktordan randevu almayı bile başarmıştı ama bazen, içinde bir kapı açılınca, bir daha asla kapanmıyordu işte. Bütün kutular kilitli kalmazdı.

Yeni yıl gecesı Patrick’ten ayrılacaktı, böylece yeni yılda temiz bir sayfa açabileceklerdi. Yeni ilişki, yeni başlangıç. Klişelerden sıyrıl artık Louise. Noel’de olmaz, ona haksızlık olur, senden önceki karısı adamı Noel’de terk etmiş istemeden de olsa. Gelecekteki her Noel onu yine terk eden bir başka karısının hatırasıyla mahvolacaktı. Yeni bir eş bulacaktı kendine. Evliliği iyi kıvrıyordu Patrick (Gelecekteki karısına “Çok pratik yaptım,” dediğini duyabiliyordu Louise). İyi bir adamdı, yazık ki kendisi kötü bir kadındı.

En önemlisi sevgidir. Joanna Hunter’la üçüncü ve son görüşmesinden ayrılırken böyle demişti kadın. Onu sorguya çekmeyi denemişti. Kadın mermer kadar bükülmez biriydi. “Üç gece boyunca yalnızca ortalıkta mı dolaştın? Hiçbir şey hatırlamadığında ısrarlı mısın? Nerede uyuduğunu ya da nerede yemek yediğini de mi hatırlamıyorsun? Ne araban vardı, ne de paran. Anlamıyorum, Dr. Hunter.”

“Ben de, Başmüfettiş. Bana Jo de.”

Biraz daha zorlasa, bir yerlerde adli tıbbın çözeceği ipuçları bulabileceğini sanıyordu Louise. Evden ayrılırken üzerindeki giysileri, mesela siyah tayyörü neredeydi? Ya da sokakta park halinde duran Prius baştan aşağı yıkanıp temizletilerek bütün izleri yok edilmişti. Joanna Hunter yöneltilen her soruya omuz silkerek yanıt vererek hatırlamadığını söylüyordu. Çözülüyordu bir türlü. Neil Hunter da ondan farklı değildi. Anderson ve şantajları hakkında dediklerinin hepsini geri almıştı.

Aslında gerçekten istese kadının çözülmesini sağlayabilirdi. Penicuik’teki yanan evde ortaya çıkan iki cesetle ilgili sıkıştırabilirdi onu, üzerinden neredeyse iki hafta geçmesine rağmen kimlikleri hâlâ kesin olarak tespit edilememişti. Nihayet dış röntgenleri yardımıyla bunlardan birinin donanmadan on yıl önce ayrılmış bir denizci olduğu anlaşıldı, fakat o tarihten beri ne yaptığını bilen

yoktu. Öteki adamsa tam bir muammaydı. Ne gırtlığını kesip işi-
ni bitiren bıçağın, ne de öbürünün gözünden girip beynine kadar
giren aletin izine rastlanmıştı. Yangında bütün parmak izleri yok
olmuştu. Görevlendirme ve Koordinasyon toplantısında bu konu
görüşülürken, davayı yürüten Detektif Müfettiş, "Profesyonel biri-
nin işine benziyor," demişti.

Bu olayla Joanna Hunter arasında herhangi bir ilişki kurma
olasılığından kimse söz etmiyordu. Kadın ortadan kaybolmuş,
sonra yeniden ortaya çıkıvermişti. Dava kapanmıştı. Anderson
alınının akıyla sıyrılmıştı işin içinden, Mr. Hunter ise sigortadan
hileyle tazminat alma amacıyla kasıtlı yangın çıkarma suçundan
yargılanıyordu.

Marcus'ın ölümü günlerce manşetlerde geniş yer tuttu. "Kah-
raman Polis," vesaire diye başlıklar atıyorlardı. Annesi yaşam
destek ünitesinden çıkarılmasını istemişti, dolayısıyla cenazesi
Noel'den hemen önce kaldırıldı. "Benim için fark eden bir şey yok,"
demişti kadın. "Bundan böyle hiç Noel olmayacak." Cenazenin er-
tesi günü sabaha karşı üçte North Bridge'den aşağı atlamıştı. Ona
da bir madalya, hak etti ne de olsa.

Decker'a gelince Louise'in aklı ona olanları almıyordu bir tür-
lü.

"Cezaevindeyken ziyaretine gittin," demişti Joanna Hunter'a.
"Neden? Ona ne söyledin?"

"Yoo, hiçbir şey söylemedim aslında. Şu bu, bilirsin işte."

"Hayır, bilmem," diye terslenmişti Louise.

Joanna Hunter değerli taşlar gibi tuttuğu ucuz cam süslerle
Noel ağacını süslüyordu. "Yaptıkları için vicdan azabı duyuyor-
du," diye anlattı. Ağacın tepesine oturtacağı elindeki beyaz meleğe
dalgın dalgın bakarak ekledi, "Hapishanede kendini dine vermiş."

Louise ekledi, "Katolik olmuş. Ama sonra kendini öldürdü.
Katoliklik açısından bunun ilelebet azap demek olduğunu biliyor-
du mutlaka."

Joanna ağacın tepesine ulaşmak için merdivene tırmanıyordu,
"Bilmem, kendini cezalandırmanın yegâne yolu olarak görmüş de
olabilir."

Louise merdiven sarsılmasını diye sıkıca tutarken, "Sen silah
kullanmasını biliyorsun" dedi.

"Doğru, biliyorum. Ama tetiği ben çekmedim." Louise'in ak-

lından, çekmedin, diye geçiyordu, fakat bir yolunu bulup bunu yapmaya ikna ettin onu.

“Decker’ı görmeye gittim, çünkü ne yaptığını anlasın istedim,” derken Joanna Hunter meleşği ağacın tepesine yerleştirmekle meşguldü. “Sebepsiz yere insanların ömrünü çaldığını bilsin istedim. Belki beni yetişkin bir kadın olarak kucağımda bebekle görmek aklını başına getirmiştir, Jessica ile Joseph’in nasıl büyüyeceklerini düşündürmüştür ona.” Güzel açıklama diye düşündü Louise. Çok akıllıca. Bir doktora da bu yakışır. Ama ziyaretçi odasında ona başka neler fısıldadığını kim bilebilirdi.

Beleşği de götürmüştü yanında. Hayatındaki melek ile şeytan aynı odada bulunmuşlardı, derken şeytan mağlup olmuştu. Eğer Louise tehlikeli bir durumda kalsa, eğer karanlık bir gecede kaçacak hiçbir yer bulamadığı karanlık bir sokakta kalsa, Joanna Hunter’in kendi tarafında dövüşmesini isterdi. Kavgada onunla karşı karşıya değil omuz omuza olmayı tercih ederdi.

Peki Decker’ın kendi beynini dağıtması tatmin etmiş miydi onu? David Needler’ın kendini vurmasından Louise hoşnut değildi doğrusu. Kolayca kurtulmuştu, seri katiller Shipman ile West, toplu katliam yapan Thomas Hamilton, kendi ölümleri bile kendi ellerinden olmuştu. Oysa Needler’ı atış mangasının karşısında görmeyi tercih ederdi, tongaya bastığının kafasına dank ettiği ânu yaşamasını isterdi.

Joanna Hunter merdivenden inerek Noel ağacının ışıklarını yaktı. “Baksana, Başmüfettiş, ne güzel görünüyor, değil mi?”

“Bana Louise de.”

Louise portakal suyu bardağını kaldırdı, “Sağlığına.” Alison ona karşılık verdi, “Sağlığına.”

Needler çocuklarına, “Noel’de yavru köpek armağan edildi bana,” diye anlatıyordu Louise. “Biraz büyüsün, sizi görmeye gelirken onu da getiririm.”

Cameron sordu, “İsmi ne?”

“Jackson.”

Simone itiraz edecek oldu, “Köpeğe konacak bir isim değil ama.”

“Doğru,” dedi Louise. “Biliyorum.”

Güneşin Doğuşu, Geyiklerin Koşusu

Dr. Hunter “Mutlu Noeller,” diyerek fincanını kaldırdı. Noel sabahını kahve eşliğinde kıymalı turta ve konyaklı tereyağıyla kahvaltı ederek kutluyorlardı. (“Ah, canım, neden olmasın?” demişti Dr. Hunter.) Bebek yulaf çorbasıyla haşlanmış yumurta yedi. Ağacın başına geçip hediye paketlerini açtılar. Bebeğe Labrador cinsini birazcık andıran tekerlekli bir köpek gelmişti, ama onun ilgisini daha çok ambalaj kâğıdı çekmişti. Gerçek köpek Sadie’ye şık bir tasmayla tavana kadar zıplayan yeni bir top armağan edilmişti. Dr. Hunter’ın ona aldığı, kimsenin elinden çekip alamayacağı yepyeni PowerBook dizüstü bilgisayarı görünce Reggie gözyaşlarını tutamadı, Reggie’ye ancak kadife bir şal verebilmişti ona. Ama şık bir şeydi, Jenners mağazından suyunu çeken parasıyla zar zor alabilmişti.

Jackson Brodie ondan ödünç aldığı parayı çok daha yüksek meblağlı bir çeke ödemekte ısrar etmişti, Reggie “Yo, hayır, olmaz, buna hiç gerek yok,” dese de almıştı çeki, ama çeki boz durup hesabına yatırmak üzere bankaya gittiğinde “incelemeye almak zorunda” olduklarını söylemişlerdi. Mr. Hussain’e göre bunun anlamı çekin karşılıksız çıkmasıydı, Jackson Brodie her ne kadar zengin bir adamım dediyse de aslında hiç parası yoktu. Bunun anlamıysa, birini iyi tanıdığını sanman ama başka biri olduğunu anlamam demektir. Brodie hâlâ Reggie’nindi fakat onu istediğinden emin değildi artık.

Reggie şimdilik burada kalıyordu, “kendine başka bir yer

bulana dek,” demişti Dr. Hunter, “ama istersen buraya yerleşebilirsin kuşkusuz. Ne güzel olur, değil mi?”

Yaşananlar hakkında pek konuşmazlardı. Bazı şeyleri kurcalamamak en iyisiydi. Dr. Hunter’la bebeğin üstünü başını kaplayan kanın kimin olduğu hiç konuşulmamıştı örneğin. Jackson izin vermemişti Reggie’nin içeri girmesine (*Sakın ha*), bu yüzden içeride ne olduğunu ya da onlara ne olduğunu bilmiyordu. Kötü bir şeyler yaşandığı kesindi. Geriye dönüşü olmayan şeyler.

Evening News gazetesinde Reggie de okumuştı kuşkusuz yanmış bir evde kim olduğu bilinmeyen iki ceset bulunduğunu, her şeyin muamma olduğunu, o zaman polisin cinayetlerden bebeğini korumak için her şeyi göze alabilecek birini sorumlu tutabilecekleri gelmişti aklına, ama yapmamışlardı. Başına neler geldiğiyle ilgili polis tarafından defalarca sorguya çekilmesine rağmen Dr. Hunter onlara yürüyüşe çıktığını, saçma olsa da bir tür hafıza kaybı geçirdiğini söylemişti ısrarla, ona inanmaktan başka seçenekleri yoktu.

“Sence neler oldu, Reggie?” diye sormuştu Başmüfettiş Monroe, o da, “Sahiden bilmiyorum,” demişti, gerçeği, bütün gerçeği, yalnızca gerçeği söylüyordu.

Dr. Hunter yeni şalını Noel günü hiç üstünden çıkarmadı, şimdiye dek sahip olduğum en güzel şal diyordu. Şampanya içip kırmış kaz eti yediler, arkasından da Noel tatlısı, bebekse pembe dondurmasını yedikten sonra birlikte *Muppet Christmas Carol* filmini izlerken Reggie’nin dizinde uykuya dalmıştı, neresinden bakılırsa bakılsın, Reggie’nin yaşadığı en güzel Noel’di, annesi de yanında olsaydı, mükemmel olacaktı.

Ms. MacDonald’ın cenazesi Noel’den önce kaldırılmıştı. Çavuş Wiseman’la Asyalı polis memuru da katıldılar törene, Reggie’ye göre yalnızca görev icabı değildi gelmeleri. Hristiyan dinine göre bir tören hazırlamıştı onun için, çünkü kadının acayip din anlayışı cenazelere aykırı düşünüyordu. Bağlı olduğu kilisenin üyelerinin çoğu (sekiz kişiden beşi) karşı çıkmış, mahşer ve azaptan falan bahsetmişlerdi, fakat Reggie direnmiş, “Ms. MacDonald bana hep iyi davrandı,” diyerek aslında kadının hak

ettiğinden biraz daha övgü dolu sözler de söylemişti. Çünkü Hitler ya da Dr. Hunter'ın ailesinin katili olmadıkça hiçbir ölünün arkasından konuşmamak gerekirdi. Musselburgh'deki tren kazasına Ms. MacDonald'ın yol açtığından kimse bahsetmiyordu. Ölüm günahları temize çıkarıyordu anlaşılan.

Reggie cenaze töreninin düzenlenmesi işini Yardım Derneği'ne bıraktı, annesinin cenazesini de onlar kaldırmışlardı. Seçtiği ilahi de aynıydı, Benimle Kal. Tabutun başına gidip Ms. MacDonald'a baktı. Sonuna kadar sentetik kumaş tercih ettiği için tabut da beyaz saten polyesterle kaplanmıştı. Cenaze hizmetlerinden sorumlu kişi, "Sizi onunla baş başa bırakayım," deyince, Reggie hüzünle kafa salladı, "Evet," ama adam odadan çıkınca Loeb klasiklerinin gizli gözlerinde bulduğu minik eroin torbalarını tabuta sıkıştırdı. Uyuşturucudan zarar görmeyecek biri varsa o olsa olsa Ms. MacDonald olabilirdi. Reggie torbacıkları kitapların içinden çıkardıktan sonra Dr. Hunter'ın garajındaki boya kutularının arkasına saklamıştı, çünkü Dr. Hunter'a göre oraya bakmak kimsenin aklına gelmezdi.

Bütün Loeb klasiklerinde gözler açılmamıştı, yalnızca birkaçında. Plastik torbaları Ms. MacDonald'ın antika terazisinde tartmıştı Reggie, yaklaşık bir kilo çekiyorlardı, bu da çok para demekti. Herhalde Billy sattığı uyuşturucudan tırtıkladıklarını buraya saklamıştı, ama sormadı ona, ne zamandır görmemişti çünkü ağabeyini, artık Ms. MacDonald plastik torbacıklarla birlikte yanıp kül olduğuna göre Kızıl ve Sarı kafalar uyuşturucularını asla alamayacaklardı. Billy'nin eroini Loeb klasiklerinin içine koyduğunu biliyorlardı ama ikisi de Ms. MacDonald'ın salonunda bunlarla dolu koca bir kütüphane bulunduğunu akıl edememişti.

Ms. MacDonald bıraktığı vasiyette evinin satılmasını, elde edilecek gelirin kiliseyle Reggie arasında paylaştırılmasını istemişti, böylece Reggie'nin artık koleje gidecek parası oluvermişti durup dururken.

"Ağabeyin Noel'i nerede geçiriyor?" diye sordu Dr. Hunter.

"Bilmem. Arkadaşlarıyla herhalde." Bir doğru, bir yalan, in-

san olmayan arkadaşlarıyla zaman geçirebilir miydi? Billy'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yakında çıkardı ortaya, bin iyiye zararı dokunan, kapıdan kovsan bacadan giren biriydi o.

Mesele şuydu. Dr. Hunter nereden biliyordu Billy'yi? Reggie adı gibi biliyordu ona ağabeyinden hiç bahsetmediğini. Dr. Hunter'ın çevresini saran bilinmezlelere bir tanesi daha eklenmişti böylece, çöp kutusunu doldurup taşırmaya yetiyordu artık.

Noel günü Mr. Hunter evde değildi. Dr. Hunter onun ertesi gün geleceğini söylemişti, o zaman "Mutlu Noeller" diyebilirdi bebeğe. Eğlence parkında yangın çıkarmakla suçlanıyordu, kefaletle serbest kalmıştı ama Polwarth'da sefil bir pansiyonda kalıyordu, Dr. Hunter onu hayatında isteyip istemediği konusunda "düşünüp karar vermek" istiyordu, gelgelelim kararını çoktan vermiş gibi bir hali vardı. Mr. Hunter'ın iflasını ilan edeceği anlaşıyordu, evin tapusunun Dr. Hunter'ın adına olması büyük şanstı öyleyse.

"Çabaladı sanırım," dedi Reggie, ona tek bir iyiliği dokunmayan Mr. Hunter'ı destekleyen sözler söylemesine kendi de şaşırmıştı, fakat Dr. Hunter aynı fikirde değildi, "Ama yeteri kadar çaba göstermedi." Eğer Mr. Hunter aynı duruma düşseydi, onu geri almak için elinden geleni yapacağını söylüyordu Dr. Hunter. "Elimden gelen ne varsa," dedi hiddet dolu gözlerle, Dr. Hunter'ın sevdiği biri uğruna dünyanın sonuna dek gideceğini işte o zaman anlamıştı Reggie ve kendisinin, Jackie'nin kızı, Jackson Brodie'nin kurtarıcısı, Dr. Hunter'ın yardımcısı, cemaatin öksüzü Küçük Reggie Chase'in de aynı gruba dahil olduğunu biliyordu. Artık, iyi günde kötü günde, dünya kollarını açmış onu bekliyordu. *Vivat Regina! Kraliçemiz Sen Çok Yaşa!*

Tanrı Bizi Korusun, Hepimizi Korusun

Billy pencerelerinden sokağa ışığı vuran bütün evleri tek tek süzdü. Komşu apartmanın balkonlarından birinde eline kocaman şişme plastik bir torbayla Noel Baba tırmanır gibi yapıyordu. Inch beş para etmezdi Noel'de. Edinburgh berbat bir yerdi Noel zamanı. İskoçya, Yeryüzü, evren. Her şey bomboktu Noel günü. Paki herifin dükkânı açtıktı neyse, oradan sigara aldı. Kız kardeşini öldürecekti az kalsın, kız kardeşini öldürmesine ramak kalmıştı.

Başka şehre taşınabilirdi, onu tanıyan kimsenin olmadığı bir yere gidebilirdi. Her şeye sil baştan başlayabilirdi. Mese-la Dundee'ye. Evine gidip lambaları tamir ettiğinde ya da tıkanan musluğu falan açtığında, "Çok becerikli bir çocuksun," derdi bizim kutsal moruk. Raftan bir kitap al, içine sakla, sonra yerine koy. Reggie'nin o kitaplara el sürmesi yasaktı, moruk karının da gözleri okuyacak kadar iyi görmüyordu artık, eh, zulası sağlam yerdeydi.

Hiç olmazsa Reggie'nin biricik doktorunun Makarov karşılığında verdiği para vardı. Bunu neden istediğine akıl sır erdirememişti, o başka. Ne tuhaf dünyaydı.

İhtiyar bir ayyaş sendeleyerek yanından geçerken selam verdi, "Mutlu Noeller, evlat," Billy, "Sittir git, puşt," diye karşılık verdi, ikisi de kahkahalarla güldüler.

İşler Yoluna Girdi

Sabaha karşı Westminster Köprüsü. Bir şiir vardı, ama aklına gelmiyordu bir türlü, tek bir kelimesini bile hatırlamamasına sevinmişti. Ayaz donduruyordu. Şehir normal zamanlarda görülmeyecek kadar ıssızdı neredeyse. Noel gününü böyle geçireceğini hiç hayal etmemişti. Tek başına, zor durumda, Londra denen canavar şehirde. Son dakikada bir uçakta yer ayırıp sıcak ve Noel havasından görece uzak bir yere gitmeyi planlamışlardı. “Noelden pek hoşlanmam,” demişti Tessa. “Ya sen?”

“Pek düşünmedim aslında.”

“Kuzey Afrika,” diye önermişti Tessa parmağını ensesinden aşağı gezdirip Jackson’ı kedi gibi kabartırken. “Mısır olabilir. Sana rehberlik edebilirim. Eski eserler falan.”

“Edebilirsin herhalde. Eski eserler falan.”

Noel akşamından kalma iki delikanlı, dikkatle bakarak yanından geçiyorlardı, Thames’in sularına dalmış öyle derin düşünceler içindeydi ki çivi gibi nehre atlayacak izlenimi uyandırıyorlardı herhalde. Atlamayacaktı. Ağabeyi ona yapmıştı bunu, aynı şeyi o kızına yapmayacaktı. Belki de o iki delikanlı, onun gidecek yeri olmayan evsiz barksız biri olduğunu düşünmüşlerdi, Noel günü onu bağrına basacak aileden yoksun bir adamdı belki. Haklıydılar.

Elinde tutuyordu. *Ceketinin cebinde buldum* yazmıştı nota. Nathan’ın saç telini koyduğu naylon. Reggie bir de kartpostal

yollamıştı, Marlee imzalı Bruges'dan gelen kart. *Seni özleyorum! Seni seviyorum!* Kartpostal savaştan çıkmıştı sanki.

Tuhaftı ama Marlee'yi özlediğinden daha çok özleyordu Reggie'yi. Kızının etrafında onu kollayan pek çok kimse vardı, oysa Reggie için böyle kimselerin sayısı çok azdı. *Hepimiz tek başımızayız, Mr. B, işte bu nedenle birbirimizi kollamalıyız.* Noel ruhu kızın içine işlemişti herhalde. Kızın hayatını kurtarmamıştı ("Henüz değil," demişti Reggie), kanıyla yazılmış borcunu ödemişti henüz.

Yolda yürüyen kadını da merak ediyordu. Acaba yatağında mı uyanıyordu, radyoda çalan Noel şarkılarının sesiyle, fırında pişen hindi kokularının sardığı bir evde mi başlıyordu güne, yoksa karda, fırtınada, yağmurda yüksek tepelerdeki boş yollar da mı yürüyordu hâlâ?

Ne yana dönüp baksa, yarım kalmış işler ve yanıtız sorular çıkıyordu karşısına. İnsan ölürken son anda her şey yoluna girer sanırdı hep, işler biter, sorular yanıtlar, kayıp şeyler bulunurdu, derken "Ah, *tamam*, şimdi anlıyorum," diyerek karanlığa gitmeye hazır olurdun, belki de aydınlığa. Fakat o öldüğünde bunların hiçbirini yaşamamıştı (*Kısa bir süre için*, dediğini duymuştu Dr. Foster'ın), belki de öyle olmayacaktı. Her şey muamma olarak kalacaktı. Şimdi düşünüyordu da sağlığında çabalayıp elinden gelen her şeyi yoluna sokmak gerekiyordu. Yanıtları bulmak, muammaları çözmek, iyi bir detektif olmak. Mücadele etmek.

Planlamıştı aslında, Nathan'ın saçının bir telini alıp DNA analizine götürecekti. Nathan bu sabah Julia ve Entel-Dantel Herifin yanında uyanacağı kasabada geçirecekti Noel'i. Jackson'ın eli kirden kapkara olmuş naylon torbaya gitti. En soylu davranış fırlatıp nehre atmaktı belki de, akıntıya bırakmak, Nathan'ı serbest bırakmak. Ama bu soğuk, kasvetli İngiliz Noelinde kendini hiç soylu hissetmiyordu. Her şeyini kaybetmişti. Yeni karısını, eski karısını, parasını, evini. Torbayı cebine geri koydu.

Tessa her şeyi almamıştı. Fransa'daki evin satışı gecikmiş, para hesabına Noel'den hemen önce yatmıştı. Burun kıvrılacak meblağ değildi, "yine dört ayağının üstüne düştün," demişti Josie.

Harekete geçme vakti gelmişti, yeniden başlayacaktı. Sil baştan başlamak için geç kaldığını dūřunuyordu. Acaba yeni numaralar öğrenmek için fazla yaşlı bir köpek miydi?

Joanna'yı bulduğu aklına gelince kendini o kadar da kötü hissetmiyordu doğrusu, insanı en karanlık günlerinde bile neşelendirip iini ısıtacak bir dūřnceydi bu.

İkincisini, kanlı olayı değil, ilkini kastediyordu. Devon kırlarında onu bulduğu sıcak geceyi. Buğdayların arasında el fenerini gezdirirken minicik, hareketsiz bedenine takılmasına ramak kala grmuşt onu. l sanmıştı önce. On iki yaşındayken tek bir yıl içerisinde annesinin hastanede ölümünü seyretmiş, ablasının cesedinin bir su kanalından saygısızca kepçeyle ıkarılışına tanık olmuş, ağabeyini asılı bir halde bulmuştu. Daha on dokuzunda bir delikanlıydı, eğer kız ölmüşse bunu kaldıramayacağını, kalbinde geriye kalan hayat bağlarının da at diye kopacağını biliyordu, Yorkshire Galler Prensi Alayında Onbaşı Brodie olmaktan çıkıp kendi de sonsuza dek karanlığa gömülmüş yapayalnız küçük bir ocuk olurdu o zaman.

Fakat o esnada kız uykusunda kıpırdayınca Jackson'ın boğazına bir şey gelip düğümlenmiş, konuşamayacak hale gelmişti. Arkasından havada asılı kalan kendi sesini duymuştu, ömründe hiç yapmadığı kadar yüksek sesle avaz avaz bağırıyordu, "Burada, kızı buldum, burada!"

Sonra kızı kucaklamış, sanki kırılacak gibi hafifçe, sanki yer-yüzüne ayak basmış en değerli, en mucizev, en şaşılası ocuk oymuş gibi usulca tutarak yanlarına gelen ilk kişiye, polis komiserine teslim etmişti, "şuna bak, tek bir sıyrık dahi almamış."

Ve Scout

Köpeklerinin adıydı bu. "Çok düşündüm ama bir türlü aklıma gelmiyordu." İki elini birden kalbinin üstüne koymuştu, kuş kanatları gibi, sanki göğsünde bir şey saklamaya çalışıyordu. "Scout," dedi. "Öyle iyi bir köpekti ki."

"Kesinlikle, Dr. H. Kesinlikle."

Dr. Hunter, "Hav hav hav, sen kimin havhavı?" dedi Sadie'ye, sonra bebeğe dönerek tekerleme söyledi, "Karakarga konmuş meşe dalına, kışt karga kışt, yakalarım seni, mıhlarım seni pis karga." Reggie'ye söylediği başkaydı,

"Minik bir serçe
Ağaca tünemiş
Nasıl da mutlu
Nasıl umutlu,
Derken bir çocuk gelmiş
Elinde sapanı
"Vururum," demiş
Minik serçeyi.
Etinden güveç pişer
İç organlarından pide.

Reggie de şöyle karşılık verdi,

“Minik serçe der ki
Kalırsam vuracak beni
Kanatlarını çırpıp
Uzaklara kaçır.”

Sonra birlikte el çırpıyorlar, bebek de gülücükler saçarak onlarla el çırpırmaya koyuldu.

Sıcak bir yaz günü, altı yaşındaki Joanna annesi ve kardeşleriyle taşradaki evlerine dönerken hayatı sonsuza dek değişiyor. Otuz yıl sonra karanlık bir gecede, dedektif Jackson Brodie yanlış bir trene biniyor. Düşüncelere dalmışken ani bir gürültü duyuyor. On altı yaşındaki Reggie, uzun bir günün sonunda televizyona bakarken bir gümbürtü kopuyor. Bu üç kişinin yaşamları beklenmedik bir biçimde kesişiyor. *Suç Dosyaları* ve *Çarkıfelek* romanlarından tanıdığımız dedektif Jackson Brodie'yi yine karşımıza çıkartan roman, gücünü Atkinson'ın kusurlu karakterlerinin çekiciliğinden alıyor.

ISBN 978-975-08-2246-9

24 TL

9 789750 822469